JULIAN FELLOWES

snobii

colecție coordonată de Ana Antonescu

JULIAN ALEXANDER KITCHENER-FELLOWES, scriitor, actor și regizor de film, s-a născut la 17 august 1949 în Cairo, Egipt. A studiat la Ampleforth, Magdalene Colege, Cambridge și Webber Douglas Academy of Dramatic Art. Și-a făcut ucenicia la teatrele din Northampton și Harrogate, debutând în piesa *A Touch of Spring* de Sam Taylor. Ca actor, cel mai cunoscut rol al său este incorigibilului Lord Kilwillie din serialul de televiziune *Monarch of the Glen*, realizat de BBC. A jucat în filme precum *Shadowlands* alături de Anthony Hopkins și *Tomorrow Never Dies*, cu Pierce Brosnan.

Ca scenarist de televiziune, a semnat pentru *Little Lord Fauntleroy* (câștigător al unui Premiu Internațional Emmy în 1995) și *Prinț și cerșetor* (nominalizat pentru premiul BAFTA, 1997), la care a fost și producător. Scenariul său de debut a fost *Gosford Park*, regizat de Robert Altman, recompensat cu numeroase premii, cel mai important fiind Premiul Oscar pentru „Cel mai bun scenariu". Fellowes a lucrat de asemenea la *Bâlciul deșertăciunilor*, cu Reese Witherspoon în rolul principal, și a debutat ca regizor cu propria sa versiune a romanului lui Nigel Balkin *A Way Through the Woods* (cu Emily Watson, Rupert Everett și Tom Wilkinson).

Ca romancier, Fellowes a semnat pe parcursul anilor '70 mai multe romane de dragoste sub pseudonimul Rebecca Greville. A debutat sub propriul nume cu *Snobii* (2004), după care a publicat în 2008 *Past Imperfect*.

JULIAN FELLOWES

snobii

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: *St Paul's Church Yard,* Londra (detaliu)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FELLOWES, JULIAN
Snobii / Julian Fellowes; trad.: Gabriel Stoian.
București: Nemira & Co., 2008
ISBN 978-973-143-309-7

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111-31=135.1

Julian Fellowes
SNOBS
© Julian Fellowes, 2004

© Editura Nemira & Co., 2009

Redactor: Anca STOICULESCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-143-309-7

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Pentru scumpii mei Emma și Peregrine, desigur,
dar și pentru draga mea Micky,
fără de care această carte
nu ar fi văzut lumina tiparului

PARTEA ÎNTÂI

IMPETUOSO-FIERO

1

Nu mi-e limpede cum a ajuns Isabel Easton să se atașeze de Edith Lavery. Pesemne avuseseră vreo prietenă comună, ori făcuseră parte din cine știe ce comitet, ori poate mergeau la aceeași coafeză. Țin însă minte că, încă de la început, din anumite motive, Isabel și-a spus că Edith reprezenta o achiziție ce-i conferea prestigiu, o persoană ceva mai specială, care putea fi prezentată vecinilor ei de la țară în doze drămuite cu zgârcenie. Trecerea vremii avea să-i dea dreptate, desigur, cu toate că la data când am cunoscut-o eu nu se întrevedeau semne prea elocvente în această privință. Pe vremea aceea, Edith era foarte atrăgătoare, bineînțeles, dar nu așa cum avea să devină mai târziu, când, după cum s-ar exprima un designer, și-a găsit stilul potrivit. Se încadra într-o anumită tipologie, chiar dacă se apropia de limita superioară a acesteia, aceea a englezoaicei blonde, cu ochi mari și maniere elegante.

Pe Isabel Easton o cunoșteam din copilărie, pe care ne-o petrecuserăm amândoi în Hampshire, când între noi existase una dintre acele prietenii plăcute, lipsite de pretenții, ce se bazează numai pe longevitate. Aveam foarte puține lucruri în comun, dar știam câteva persoane care își aminteau că, la vârsta de nouă ani, fiecare dintre noi ieșea la plimbare călare pe un ponei, sau că întâlnirile noastre întâmplătoare se desfășurau într-o atmosferă foarte destinsă. După ce am absolvit universitatea, eu am ales teatrul, iar Isabel s-a măritat cu un agent de bursă, mutându-se în Sussex, astfel că lumile noastre se intersectau foarte rar, însă pentru ea era interesant să aibă când și când în vizită un actor care apăruse la televizor (deși, întâmplător, nici una dintre cunoștințele ei nu remarcase acest lucru), iar pentru mine era destul de plăcut să petrec, ocazional, un sfârșit de săptămână cu vechea mea tovarășă de joacă.

Mă aflam în Sussex când Edith a venit pentru prima oară în vizită și pot confirma entuziasmul manifestat de Isabel față de noua ei prietenă, lucru pus ulterior la îndoială de cunoștința ei, ceva mai puțin generoasă. Acel entuziasm era cât se poate de sincer: „Edith va trăi experiențe deosebite. Are ceva aparte." Isabel ținea mult să folosească expresii ce voiau să sugereze o cunoaștere secretă a felului în care funcționează lumea. O jumătate de oră mai târziu, când Edith a coborât din mașină, nu s-ar fi zis că avea alt atu în afară de înfățișarea ei și de un farmec destul de

demenitor și detașat, însă eu am fost tentat să îi dau dreptate gazdei noastre. Privind în urmă, cred că ceea ce avea să urmeze fusese sugerat de gura ei, precum o piatră prețioasă perfect șlefuită gravată în cristal, cu buzele frumos arcuite, aproape dăltuite, amintind de cele ale actrițelor de film din anii patruzeci. Apoi, s-ar putea vorbi despre pielea ei. De regulă, pentru englezi, ultimul compliment pe care îl poți face se referă la ten și piele, artificiu la care se apelează atunci când nu există altceva de lăudat. În mod frecvent, se menționează pielea sănătoasă când se vorbește despre membrii mai puțin importanți ai familiei regale. Însă, oricum ar sta lucrurile, Edith Lavery avea cel mai frumos ten pe care l-am văzut vreodată: proaspăt, curat, culori pastelate sub un strat de piele fin, ca de ceară. De când mă știu am manifestat o anumită slăbiciune față de persoanele care arată bine și, privind retrospectiv, cred că am devenit aliatul lui Edith din acea primă clipă când i-am admirat chipul. În orice caz, lui Isabel îi era scris să ducă la îndeplinire propria profeție, pentru că ea a fost aceea care a adus-o pe Edith la Broughton.

Broughton Hall, însăși Casa Broughton, constituia un filon de legătură care, pentru familia Easton, dădea culoare oricărui aspect al vieții din Sussex. La început baroni, apoi conți de Broughton și, ulterior, începând cu 1879, marchizi de Uckfield, cei din neamul Broughton exercitaseră o influență extrem de puternică asupra acestei zone din East Sussex, pentru mai

multă vreme decât majoritatea potentaților din comitatele din apropierea Londrei. Până în urmă cu ceva mai mult de un secol, vecinii și vasalii lor fuseseră fermieri săraci, care abia își câștigau existența de pe urma pământurilor mlăștinoase și mocirloase de la poalele dealurilor molcome, însă șoselele și căile ferate și inventarea perioadei de odihnă de la sfârșit de săptămână făcuseră ca oamenii aparțineau de *haute bourgeoisie*[1] să inunde zona, ca să rămână în ton cu lumea bună și, la fel ca Byron, cei din neamul Broughton se treziseră faimoși peste noapte. După scurtă vreme, pe plan local, cei care erau „în ton" se distingeau de restul lumii prin faptul că veneau în vizită la familia Broughton. Cinstit vorbind, trebuie să afirm că familia nu a căutat să obțină celebritatea cu orice preț, cel puțin la început, dar, fiind reprezentanți de frunte ai *anciens riches*[2] și făcând parte dintr-o societate ce tindea către straturile superioare, puterea pe care au căpătat-o le-a fost într-o oarecare măsură impusă.

Fuseseră norocoși și în alte privințe. Două căsătorii, una cu fiica unui bancher, iar cealaltă cu moștenitoarea unei zone întinse din orașul San Francisco, reușiseră să călăuzească barca familiei prin apele foarte agitate ale crizei agricole[3] și ale Marelui Război. Spre

[1] „Marea burghezie", în lb. franceză în original (n. tr.).

[2] „Familie veche și bogată", antonim al parvenitismului, în lb. franceză în original (n. tr.).

[3] O perioadă de scădere a producției agricole înregistrată în Marea Britanie în perioada 1870–1900 (n. tr.).

deosebire de multe alte asemenea dinastii, membrii acesteia își păstraseră o parte, dacă nu chiar toate proprietățile din Londra, iar diverse manevre imobiliare de prin anii șaizeci îi scoseseră cu bine la liman în Marea Britanie a doamnei Thatcher. După aceea, când socialiștii au început să-și regrupeze forțele, din fericire pentru clasele superioare, în general, ei au renăscut ca *Noii* Laburiști, și, astfel, aveau să se dovedească mult mai omenoși decât strămoșii lor politici, renumiți pentru rapacitatea lor. Una peste alta, cei din neamul Broughton reprezentau chiar desăvârșirea familiei engleze „supraviețuitoare". Ajunseseră până în anii nouăzeci ai secolului trecut cu prestigiul și, mai ales, cu proprietățile aproape intacte.

Ceea ce nu înseamnă că lucrurile astea ar fi reprezentat vreo problemă pentru soții Easton. Departe de a manifesta resentimente față de privilegiile acelei familii, ei pur și simplu le venerau. Singurul inconvenient era că, deși locuiau la aproape patru kilometri de Broughton Hall, deși Isabel le povestea prietenelor ei la masa de prânz, luată în Walton Street, că, din fericire, cele două case erau „practic ușă în ușă", nici după trei ani și jumătate nu apucaseră să pună piciorul în ea și nici nu reușiseră să fie prezentați vreunui membru al familiei.

Sigur, David Easton nu era primul englez, exponent al clasei mijlocii care descoperea că este mai ușor să afișezi un trecut aristocratic contrafăcut la Londra decât la țară. Problema era că, după ani și ani în care

luase prânzul la restaurantul Brooks, după sâmbete petrecute la curse și seri la restaurantul Annabel, exprimându-și prejudecățile împotriva societății moderne, *mobile*, pierduse cu totul din vedere faptul că și el era un produs al acesteia. Era ca și cum ar fi uitat cu desăvârșire că tatăl lui fusese director general al unei fabricuțe de mobilă din Midlands și că părinții întâmpinaseră unele dificultăți ca să îl trimită la studii la Ardingly[1]. Până la data când l-am cunoscut eu, cred că ar fi rămas sincer surprins de faptul că nu-și regăsise numele în Debrett's[2]. Țin minte că am citit odată un articol în care Roddy Llewellyn era citat pentru că se plânsese că nu studiase la Eton (la fel ca fratele lui mai mare), deoarece acolo îți făceai prieteni pe viață. S-a întâmplat ca David să treacă prin dreptul scaunului meu.

– Întocmai, a spus el. Exact la fel gândesc și eu..

M-am uitat spre cealaltă latură a încăperii, ca să surprind privirea lui Isabel, dar semnul împăciuitor pe care ea l-a făcut mi-a dat de înțeles că îi lua partea soțului ei, nu mie.

Pentru cineva din afară, un ingredient esențial al multor căsnicii este acela că fiecare partener susține iluziile celuilalt. Protejat, așa cum fusese el, de o combinație între bunătatea lui Isabel și indiferența mai

[1] Școală particulară cu trei cicluri: primar, gimnazial și liceal (n. tr.).

[2] Editură care publică ghiduri și genealogii ale familiilor britanice, în acest domeniu putând fi socotită rivală cu Who's Who (n. tr.).

tuturor gazdelor feminine din Londra față de orice, în afară de capacitatea oaspeților de a întreține o conversație și de a mânca, acum îi era cu adevărat greu să fie invitat la cine elegante și să fie întrebat despre călătoria lui Charles Broughton în Italia, sau despre ce mai făcea proaspătul soț al Carolinei, iar el să trebuiască să murmure că nu-i cunoștea personal.

– Vai, extraordinar, i se replica mereu. Și eu, care credeam că sunteți vecini.

Dar până și în această mărturisire se strecura o anumită lipsă de onestitate: nu numai că David nu îi cunoștea *prea* bine, în realitate, nu-i cunoștea deloc.

Odată, la un cocktail din Eaton Square, abia apucase să facă o remarcă la adresa acelei familii, când partenera lui l-a întrerupt:

– Nu cumva bărbatul de acolo este chiar Charles? Trebuie neapărat să mă prezinți și vom vedea după aceea dacă-și va aduce aminte unde ne-am cunoscut.

Iar David se văzuse silit să spună că se simțea rău (lucru mai mult sau mai puțin adevărat), plecând astfel acasă și pierzând cina pe care o așteptaseră atât. Ulterior, el învățase să adopte un aer ușor disprețuitor când li se menționa numele. Amuțea brusc și ostentativ, nemaiparticipând la discuție, ca și cum el, David Easton, prefera să *nu* îi cunoască pe cei din neamul Broughton. Ca și cum i-ar fi supus la un test și ar fi descoperit că nu erau chiar pe gustul lui. Nimic nu putea fi mai departe de adevăr. Ca să fiu corect față de David, aș spune că aceste ambiții sociale,

determinate de frustrare, erau probabil la fel de străine conștiinței lui, cum ar fi trebuit să ne fie nouă. Cel puțin asta a fost impresia mea când l-am urmărit cum își trăgea fermoarul hainei sport marca Barbour și își chema câinii printr-un fluierat.

După cum era de așteptat, probabil, Edith a fost aceea care a sugerat ideea vizitei. La micul dejun de sâmbătă, Isabel ne-a întrebat dacă am dori să facem ceva în mod deosebit, iar Edith a vrut să știe dacă exista vreun localnic „impozant" și ce-ar fi să...? Apoi s-a uitat la mine.

– Pe mine nu m-ar deranja, am zis.

Am văzut-o pe Isabel aruncând o privire spre David, care se afla în celălalt capăt al mesei și era adâncit în lectura ziarului *Telegraph*. Cunoșteam situația familiei Broughton, iar Isabel era conștientă de asta, deși, ca doi englezi ce eram, niciodată nu discutaserăm această problemă. Se întâmplase să îl văd pe Charles Broughton – fiul și moștenitorul cam încet la minte – de câteva ori la Londra, la acele serate hibride unde se strâng oameni din lumea spectacolului și din înalta societate, însă, la fel ca la confluența a două râuri, cele două categorii de oameni rareori se amestecă perfect. Nu-i povestisem despre aceste episoade lui Isabel, din teama de a nu pune sare pe o rană deschisă.

– David, a zis ea.

El a dat paginile ziarului cu un gest larg, sugerând nepăsarea.

– Du-te, dacă așa vrei. Eu trebuie să merg până la Lewes. Sutton a pierdut iarăși capacul de la cositoarea mecanică. Parcă le înghite.

– Aș putea să fac eu asta, luni.

– A, nu, nu. Oricum vreau să-mi cumpăr niște cartușe, a zis el, ridicând ochii de pe ziar. Serios, du-te.

În ochii lui a apărut o expresie de reproș, la care Isabel a răspuns printr-o strâmbătură discretă, sugerând că în acest fel i se forța mâna. Adevărul era că ei aveau o înțelegere nescrisă de a nu vizita casa ca „membri ai publicului". La început, David evitase asta deoarece se așteptase să intre în relații cu familia destul de curând și nu dorea să ajungă în situația riscantă de a fi prezentat dintr-o postură neplăcută. Pe măsură ce se scurseseră lunile și apoi anii de dezamăgiri, faptul de a nu merge acolo în vizită devenise un soi de principiu, ca și cum nu ar fi vrut să le dea celor din familia Broughton satisfacția de a-l vedea plătind bani buni pentru a vedea ceea ce, de drept, ar fi trebuit să fie al lui pe gratis. Însă Isabel era mai pragmatică decât soțul ei, așa cum sunt în general femeile, astfel că ea se împăcase cu ideea că poziția lor în „comitat" avea să mai aștepte o vreme. Acum, ea era pur și simplu curioasă să vadă casa ce devenise un simbol al lipsei lor de tonus social. Prin urmare, nu trebuiau depuse eforturi mari pentru a o convinge. Ne-am îmbarcat tustrei în vechiul ei Renault și am pornit la drum.

Am întrebat-o pe Edith dacă cunoștea Sussex-ul cât de cât.

– Nu chiar. O vreme, am avut un prieten în comitatul Chichester.

– În zona la modă.

– Serios? Nu știam că există zone elegante când vine vorba despre comitate. Doar americanii mai procedează așa. De parcă ne-am referi la poziția proastă a meselor într-un restaurant.

– Cunoști bine America?

– Am petrecut câteva luni la Los Angeles după terminarea școlii.

– De ce?

Edith a pufnit în râs.

– De ce nu? De ce facem excursii la vârsta de șaptesprezece ani?

– Nu înțeleg de ce s-ar duce cineva la Los Angeles. Decât dacă vrea să devină stea de cinema.

– Poate că asta-mi doream.

Mi-a zâmbit cu o expresie pe care de atunci încoace am ajuns să o asociez cu o ușoară tristețe și am remarcat că ochii nu-i erau chiar albaștri, așa cum mi se păruse la început, ci un fel de cenușiu neguros.

Am trecut printre două coloane monumentale de piatră, în vârful cărora tronau capete de cerb turnate în plumb, și am intrat pe o alee lată, acoperită cu pietriș. Isabel a oprit mașina.

– Nu vi se pare minunat? a spus ea.

Imensa Broughton Hall ni se înfățișa vederii. Edith i-a răspuns printr-un zâmbet entuziasmat și ne-am continuat drumul. Casa nu i se părea minunată,

după cum nici mie, deși, în felul ei, era impresionantă. În orice caz, era foarte mare. Părea să fi fost gândită de un precursor din secolul al XVIII-lea al lui Albert Speer[1]. Un ansamblu format dintr-un cub uriaș din granit, legat de două cuburi de dimensiuni mai reduse prin colonade masive și greoaie. Din nefericire, un Broughton din secolul al XIX-lea îndepărtase sprosurile de la ferestre și le înlocuise cu foaie de geam, astfel că acum ele păreau să se holbeze, cu un aer absent și orb, la parc. La cele patru colțuri ale casei se găseau cupole scunde, aducând cu niște turnuri de veghe dintr-un lagăr de concentrare. Una peste alta, ele nu reușeau să completeze priveliștea, ci mai curând să o obstrucționeze.

Mașina s-a oprit lin, în scrâșnetul pietrișului.

– Ce vizităm mai întâi, casa ori grădina?

Asemenea unui inspector militar sovietic din anii șaizeci, ajuns în inima sediului NATO, Isabel era hotărâtă să nu scape nimic.

Edith a ridicat din umeri.

– Avem multe de văzut înăuntru?

– Cred și eu, a spus Isabel cu fermitate, pornind cu pași decișI spre ușa pe care scria „Intrare". Aceasta stătea ghemuită în îmbrățișarea șirului de trepte al scării duble și impresionante, sub formă de potcoavă,

[1] Albert Speer (1905–1951), arhitectul-șef al celui de-al Treilea Reich, autorul proiectelor unor lucrări monumentale. A fost ministru al Armamentului sub dictatura lui Hitler și a fost condamnat la Nürnberg la douăzeci de ani de închisoare (n. tr.).

ce duceau sus, către *piano nobile*[1]. Granitul rustic a părut că o înghite pe Isabel, iar noi am urmat-o supuși.

Prima vizită la Broughton – în calitate de oaspete plătitor și separată de un cordon roșu de viața intimă a casei – avea să constituie pentru Edith subiectul preferat de discuție.

– Deși, remarca ea zâmbind amuzată, nu se poate spune că locul acela a avut vreodată o viață intimă.

Există case care poartă atât de pregnant amprenta personalităților care le-au construit, mirosul pătrunzător al vieților trăite acolo, încât vizitatorul se simte de parcă ar fi un amestec de spărgător și fantomă, care spionează o locuință privată, pentru a-i descoperi secretele ascunse. Broughton nu era o astfel de casă. Fusese proiectată și gândită până la ultimul grătar de sobă și ultimul fleuron, cu un singur scop: să-i impresioneze pe străini. În consecință, rolul ei la sfârșitul secolului XX nu se schimbase câtuși de puțin. Singura diferență era că, în loc să-i ofere un bacșiș menajerei, vizitatorii cumpărau acum bilete.

Pentru vizitatorul modern însă, splendorile încăperilor impunătoare rămâneau îndepărtate, iar camera rece și umedă pe unde am pătruns (mai târziu o vom cunoaște sub numele de Under Hall[2]) era la fel de primitoare ca un stadion pustiu. Scaune tari pentru valeți

[1] „Etajul nobil", este, în arhitectură, etajul principal al unei clădiri renascentiste, unde se află săli de recepție, stil la modă în Marea Britanie în secolul al XVIII-lea; în limba italiană în original (n. tr.).

[2] „Holul subteran" (n. red.).

stăteau înșirate de-a lungul pereților, evocând imaginea orelor nesfârșite de plictiseală petrecute stând pe ele, iar o masă lungă, neagră, ocupa centrul podelei din piatră decolorată. În afara celor patru peisaje afumate înfățișând Veneția, ce păreau a fi niște imitații ieftine după Canaletto, pe pereți nu se găseau alte picturi. La fel ca toate încăperile din casa Broughton, holul era uriaș, făcându-ne să ne simțim ca niște Borrowers[1].

– Ei, bine, ei nu cred în mesaje subtile de promovare a mărfii, a spus Edith.

Din Under Hall, fiecare dintre noi strângându-și ghidul în mână, am urcat scara mare cu balustrade din stejar sculptat, rotindu-ne în jurul unui ax din bronz masiv, destul de deprimant, înfățișând un sclav muribund. La ultimul etaj, după ce am traversat palierul lat, am ajuns întâi la Sala de Marmură, un spațiu vast, cu două niveluri, având un balcon interior ce făcea înconjurul nivelului doi. Dacă am fi intrat prin exteriorul scării în formă de potcoavă, de aici ar fi pornit inițierea (dinadins măgulitoare) în tainele casei. De acolo, am înaintat spre salon, o altă încăpere uriașă, cu tavanul sculptat în lemn de mahon, placat cu aur, și pereți acoperiți cu tapet plușat, de culoare sângerie.

– Eu vreau pui tikka[2], a spus Edith.

[1] The Borrowers („Împrumutătorii"), personaje pitice ale unei seri de cărți din genul fantasy pentru copii, de Mary Norton, care „împrumută" lucruri de la oameni și rămân ascunși (n. tr.).

[2] Fel de mâncare indian

Am râs. Avea dreptate. Arăta exact ca un restaurant indian de dimensiuni gigantice.

Isabel și-a deschis ghidul și a început să citească, adoptând tonul unei profesoare de geografie:

– Salonul păstrează tapetul original, unul dintre elementele cu care interiorul Broughton se mândrește. Măsuțele aurite au fost realizate special pentru această încăpere de către William Kent, în 1739. Tema maritimă a paharelor gravate a fost inspirată de numirea celui de-al treilea conte la ambasada britanică din Portugalia, în 1737. Contele însuși este comemorat în această cameră, preferata lui, printr-un portret în mărime naturală executat de Jarvis, care, împreună cu perechea sa, înfățișând-o pe contesă, executat de Hudson, sunt atârnate de-o parte și de alta a șemineului italian.

Edith și cu mine ne-am uitat atent la picturi. Tabloul care o înfățișa pe lady Broughton era oarecum amuzant deoarece tânăra femeie cu trăsături greoaie pozase pe un strat de flori, ținând o pălărie de vară în mâna-i masivă.

– La sala de gimnastică unde merg vine o femeie care arată exact ca ea, a spus Edith. Mereu încearcă să-mi vândă bilete pentru operele de binefacere ale conservatorilor.

Isabel a continuat pe un ton profesoral:

– Cabinetul aflat pe peretele dinspre sud este confecționat de Boulle și i-a fost dăruit de către Marie-Josèphe de Saxa, prințesă moștenitoare a Franței,

soției celui de-al cincilea conte, cu ocazia căsătoriei lor. Între ferestre...

M-am apropiat de obiectele în chestiune, adică de ferestrele înalte, și am privit spre parc. Era una dintre acele zile închise și toride de la sfârșitul lui august, când copacii par supraîncărcați de frunze, iar nuanțele de verde de la țară devin înăbușitoare și anoste. Am observat un bărbat apărând de după colțul clădirii. În ciuda vremii călduroase, purta o haină de tweed, pantaloni din catifea reiată și o pălărie cafenie din postav, despre care englezii de la țară își închipuie că arată cuceritor. Omul s-a uitat în sus și l-am recunoscut pe Charles Broughton. Abia dacă m-a învrednicit cu o privire, a întors capul în altă parte, după care s-a oprit și s-a uitat din nou. Am presupus că mă recunoscuse, așa că am ridicat mâna în semn de salut, la care el a răspuns cu un gest ce-i era caracteristic și apoi și-a văzut de drum.

– Cine era? m-a întrebat Edith, care stătea în spatele meu. Și ea o abandonase pe Isabel, care parcă recita imnuri de slavă.

– Charles Broughton.

– E unul dintre fii?

– E singurul fiu al familiei, eu așa știu.

– O să ne invite la ceai?

– Nu prea cred. Eu l-am întâlnit doar de două ori.

Charles nu ne-a invitat la ceai și sunt convins că nu s-ar mai fi gândit la mine dacă nu l-am fi întâlnit în timp ce ne îndreptam spre mașină. Stătea de vorbă

cu unul dintre numeroșii grădinari care își făceau de lucru prin curte și, întâmplător, tocmai termina discuția atunci când noi ne pregăteam să traversăm curtea principală.

– Bună ziua, a zis el, dând amabil din cap. Ce faci pe aici?

Era evident că îmi uitase numele și probabil că nu mai știa nici unde ne cunoscuserăm, dar s-a arătat politicos și a așteptat să îl prezint însoțitoarelor mele.

Isabel, luată oarecum prin surprindere de această bruscă și neașteptată propulsare în Țara-Unde-Vi-sele-Se-Adeveresc, s-a bâlbâit în căutarea unor cuvinte memorabile care să se întipărească pe vecie în mintea lui Charles și, drept urmare, să reprezinte, atunci sau ulterior, debutul unei prietenii. Dar, inspirația n-a fost de partea ei.

– Domnul se află la noi în vizită. Stăm la vreo patru kilometri depărtare, a spus ea cu îndrăzneală.

– Serios? Și veniți des pe aici?

– Aici locuim.

– Aha, a făcut Charles. Apoi s-a întors spre Edith. Și dumneavoastră sunteți localnică?

Ea a zâmbit.

– Nu vă îngrijorați, eu sunt în siguranță. Locuiesc la Londra.

El a râs, iar trăsăturile lui pline, sănătoase, au devenit pentru moment atrăgătoare. Și-a scos pălăria, dând la iveală un păr blond, gen Rupert Brooke,

cu bucle dese pe ceafă, atât de caracteristice aristocratului englez.

– Sper că v-a plăcut casa.

Edith a răspuns printr-un surâs, lăsând-o pe Isabel să repete cuvintele ridicole pe care le împrumutase din ghidul citit până atunci.

Am intervenit ca să salvez situația.

– Trebuie să plecăm. Probabil că David se întreabă ce s-o fi întâmplat cu noi.

Am zâmbit cu toții, ne-am salutat printr-o înclinare a capului sau o strângere de mână, iar câteva minute mai târziu reveniserăm pe drum.

– N-ai spus că îl cunoști pe Charles Broughton, l-a mustrat Isabel pe un ton lipsit de inflexiuni.

– Nu-l cunosc.

– Mă rog, n-ai spus că te-ai mai întâlnit cu el.

– Serios?

Deși, bineînțeles, știam că n-o făcusem. Isabel a condus în tăcere tot restul drumului. Edith s-a întors către mine și mi-a făcut din buze un semn ce voia să spună: „Ai stricat totul." Mi-era limpede că dădusem greș, iar Isabel s-a purtat vizibil mai rece tot restul acelui weekend.

2

Edith Lavery era fiica unui înstărit contabil autorizat, acesta din urmă fiind nepotul unui imigrant evreu care se refugiase în Anglia în 1905 ca să scape de pogromurile răposatului țar Nicolae al II-lea, deloc regretat de tatăl lui Edith. Nu cred că am știut vreodată numele originar al familiei, probabil Levy sau Levin. În orice caz, Sir John Lavery, portretistul edwardian, le-a sugerat schimbarea de nume, care părea, și aproape sigur că și era, o idee foarte bună la vremea aceea. La întrebarea dacă se înrudeau cu pictorul, membrii familiei Lavery răspundeau: „Destul de vag, așa cred", stabilind astfel o legătură cu Establishment-ul[1] britanic, fără să susțină însă lucruri ce ar fi putut fi puse la îndoială. Se întâmplă des ca, atunci când sunt întrebați dacă îl cunosc pe cutare

[1] Grup de persoane dintr-o societate, care dețin putere și influență și care, de obicei, se opun schimbărilor sau ideilor noi (n. red.).

sau pe cutărică, englezii să spună: „Da, dar nu știu dacă el își mai aduce aminte de mine", sau „Da, mi-a fost prezentat, dar nu-l cunosc bine", chiar dacă, de fapt, acest lucru nu este adevărat.

Totul se datorează probabil îndemnului subconștient de a crea iluzia comodă că Anglia, sau mai degrabă Anglia clasei mijlocii sau a elitei, este împânzită de un milion de firicele invizibile din mătase, care îi fac pe membrii acestora să fie reuniți într-o comunitate sclipitoare de rang și grație, excluzând pe oricine altcineva. Există într-o oarecare măsură o lipsă de onestitate, pentru că, de regulă, ei se înțeleg unii pe alții. Pentru un englez sau o englezoaică cu un anumit trecut, răspunsul: „Mda, i-am întâlnit, dar sigur nu-și mai amintesc de mine" înseamnă de fapt „Nu-i cunosc."

Doamna Lavery, mama lui Edith, se considera o persoană foarte diferită de soțul ei, chiar dacă ținea la el. Tatăl ei fusese colonel în armata indiană, însă amănuntul mai picant era că străbunica ei fusese strănepoata unui baronet ce deținea o bancă. Deși amabilă în multe privințe, doamna Lavery era de un snobism pătimaș, ajuns aproape la granița cu nebunia, iar legătura ei fragilă cu acest rang ereditar foarte neînsemnat îi dădea sentimentul reconfortant că aparținea cercului select al celor de viță nobilă și privilegiați, un grup în care bietul ei soț nu s-ar fi putut integra niciodată. Domnul Lavery nu avea resentimente față de soția sa din această cauză. Dimpotrivă, se mândrea cu ea. La urma urmelor, era o

femeie înaltă, atrăgătoare, care știa cum să se îmbrace și, în orice caz, agrea destul de mult ideea că sintagma *noblesse oblige* (una dintre preferatele doamnei Lavery) se putea aplica într-o oarecare măsură și familiei sale.

Locuiau într-un apartament spațios din Elm Park Gardens, la periferia cartierului Chelsea și, de aceea, nu prea pe gustul doamnei Lavery. Cu toate acestea, nu era chiar în Fulham ori, mai rău, în Battersea, nume care abia în ultima vreme căpătaseră un contur pe harta mentală a doamnei Lavery. Încă simțea vibrația noului, asemenea unui explorator temerar, care se îndepărtează tot mai mult de civilizație, ori de câte ori era invitată la cină de vreunul dintre copiii căsătoriți ai prietenelor ei. Asculta cu atenție în timp ce aceștia discutau ce investiție grozavă ar fi fost „standul de pâine prăjită" sau cât de mult le plăcea copiilor în suburbia Tooting după ce stătuseră atâția ani în acel apartament prăpădit din Marloes Road. Toate acestea păreau a fi discutate într-o limbă necunoscută ei. În ceea ce o privea, ea se afla în Iad până când reușea să traverseze râul, Styx-ul ei personal, care despărțea pentru veșnicie Lumea subpământeană de Viața Adevărată.

Familia Lavery nu era nici bogată, nici săracă și, cum aveau un singur copil, nu era niciodată nevoie să renunțe la una sau la alta. Edith fusese trimisă la o grădiniță privată la modă, iar apoi la Benenden („Nu, *nu* din cauza Prințesei. Pur și

simplu ne-am uitat în jur și ni s-a părut locul *cel mai* incitant."). Domnul Lavery ar fi dorit ca educația fiicei lui să fi continuat cu universitatea, dar când rezultatele de la examenele date de Edith nu au fost suficient de bune pentru a-i asigura acesteia admiterea la una din școlile superioare unde ar fi vrut ei să o trimită, doamna Lavery nu s-a arătat dezamăgită. Marea ei ambiție fusese mereu să o scoată pe fiica ei în lume.

Sheila Lavery nu apucase să își facă debutul în societate. Era un aspect care o făcea să se rușineze profund. Se străduia să ascundă acest lucru prin intermediul unor referiri hazlii la plăcerile pe care le trăise ca fată și, dacă i se cereau insistent descrieri mai amănunțite, se putea întâmpla să ofteze și să spună că tatăl ei suferise o mare pierdere în anii treizeci (făcând astfel legătura între ea și crahul de pe Wall Street și trimițând la Scott Fitzgerald și la Gatsby). Ca alternativă, atunci când încurca anii, dădea vina pe război. Adevărul, pe care doamna Lavery se vedea silită să-l recunoască în străfundurile întunecate ale sufletului său, era că, în lumea mai puțin deschisă din punct de vedere social a anilor cincizeci, se trăsese o linie clară de demarcație între cei care făceau și cei care nu făceau parte din Societate. Familia Stellei Lavery se încadra în ultima categorie. Față de prietenele pe care și le făcuse în tinerețe, la debutul în societate, nutrea o invidie adâncă și bine mascată, care părea să-i mistuie

măruntaiele. Ajunsese chiar să le urască pentru că o includeau în amintirile lor despre Henriette Tiarks sau Miranda Smiley[1], de parcă ele ar fi crezut că ea, Stella Lavery, și-ar fi „făcutul debutul" când știau ele, iar ea știa că acestea știau că ea de fapt nu-și făcuse debutul. Din aceste motive, ea hotărâse încă de la început ca asemenea omisiuni să nu umbrească viața iubitei ei Edith. (Numele de Edith, apropo, fusese ales pentru sonoritatea lui, ce radia prospețimea unei Anglii mai puțin grăbite și mai bune și, probabil, pe jumătate conștient, pentru a sugera că era un nume de familie transmis de la o frumusețe de pe vremea regelui Edward al VII-lea. Dar nu era cazul.) În orice caz, fata urma să fie propulsată în cercul fermecat încă de la început. Cum prin anii nouăzeci prezentarea la Curte (care ar fi fost cândva dificilă) ajunsese să fie ceva ce ținea de domeniul trecutului îndepărtat, doamna Lavery nu avea decât să-și convingă soțul și fiica de faptul că timpul și banii cheltuiți aveau să dea roade.

Nu au fost necesare multe eforturi pentru a-i convinge. Edith nu-și făcuse planuri concrete privind modul în care își va petrece viața de adult și întârzierea procesului de luare a deciziei cu un an de petreceri i se părea o idee ispititoare. În ceea ce îl privea pe domnul Lavery, lui îi surâdea ideea prezenței soției

[1] Persoane incluse în lista celor ce dețin titluri nobiliare moștenite sau prin căsătorie (n. tr.).

și fiicei în *beau monde*[1] și nu era deloc deranjat să plătească pentru asta. Legăturile atent cultivate de doamna Lavery au fost suficiente pentru ca numele lui Edith să se regăsească pe lista invitaților la evenimentele organizate de Peter Townsend, iar înfățișarea fetei i-a asigurat un loc de model la parada debutantelor din cadrul evenimentului *The Berkeley Dress Show*[2]. După aceea, totul a mers șnur. Doamna Lavery s-a dus la prânzurile mamelor și a împachetat rochiile fiicei pentru balurile de la țară și, una peste alta, s-a simțit minunat. Chiar și lui Edith i-a făcut plăcere să ia parte la asta.

Singurul regret exprimat de doamna Lavery era că la sfârșitul sezonului, când ultimele baluri de caritate se încheiaseră, iar tăieturile din ziarul *Tatler* fuseseră lipite în caietul de amintiri, alături de invitații, nimic nu părea să se fi schimbat. Edith fusese invitată de fiicele câtorva pairi – inclusiv un duce, lucru ce era extrem de incitant – într-adevăr, toate acele fete participaseră la cocktailul dat de Edith la Claridge's (una dintre serile cele mai fericite ale doamnei Lavery), însă prietenele care-i rămăseseră alături după ce dansul se terminase semănau foarte mult cu fetele cu care venea acasă după școală, fiice de oameni de afaceri prosperi, vârfurile clasei mijlocii. Exact

[1] „Lumea bună", în lb. franceză în original (n. tr.).

[2] Eveniment anual ce are ca obiect strângerea de fonduri pentru opere de caritate și în care sunt prezentate tinerele care își fac debutul în înalta societate (n. red.).

clasa din care făcea parte și Edith. Asta nu i s-a părut cinstit doamnei Lavery. Își petrecuse atâta vreme punând propriul eșec de a atinge înălțimile amețitoare ale societății londoneze (un grup pe care ea îl eticheta, cam pompos, drept „Curtea") pe seama unui debut necorespunzător, încât se așteptase la lucruri măreț din partea fiicei sale. Poate că entuziasmul i-a ascuns un adevăr simplu: faptul că sezonul îi primise fiica cu brațele deschise însemna că, în anii optzeci, el nu mai reprezenta instituția exclusivistă ce fusese pe vremea tinereții doamnei Lavery.

Edith își dădea seama de dezamăgirea mamei ei, dar, cu toate că farmecele rangului și averii nu o lăsau indiferentă, după cum aveam să aflăm, nu vedea cum ar fi putut păstra legăturile apropiate cu fiicele Marilor Familii. În primul rând, ele păreau să se fi cunoscut încă de la naștere și, oricum, își dădea seama că va fi dificil să le satisfacă plăcerile într-un apartament din Elm Park Gardens. În cele din urmă, ea a rămas în relații amicale cu majoritatea fetelor din anul ei, dar a revenit aproximativ în aceeași nișă pe care o ocupase la încheierea studiilor.

Am aflat toate acestea la scurt timp după ce am întâlnit-o pentru prima oară pe Edith la familia Easton, deoarece se zvonea că și-ar fi luat o slujbă de secretară în biroul unui agent imobiliar din Milner Street, imediat după colțul clădirii în care eu aveam un apartament închiriat la demisol. Am ajuns să o întâlnesc destul de des în Peter Jones, sau atunci când mâncam câte

un sendviș într-un local din zonă, ori treceam să îmi cumpăr câte o cutie de lapte de la magazin și treptat, aproape fără să observ, ne-am împrietenit. Într-o zi, pe la ora unu, am văzut-o ieșind din sediul General Trading Company și am invitat-o să luăm prânzul împreună.

– Ai mai văzut-o pe Isabel în ultima vreme? am întrebat-o după ce ne-am strecurat cu greu pe o banchetă în unul din restaurantele acelea italienești în care chelnerii sunt foarte gălăgioși.

– Am luat cina cu amândoi săptămâna trecută.

– Și, toate bune?

Aproximativ. Erau prinși într-un fel de dramă școlară din cauza copilului lor. Isabel descoperise că era dislexic. Îmi era milă de învățător.

– A întrebat de tine. I-am zis că te-am mai văzut, a spus Edith.

Am spus că nu credeam că Isabel mă iertase pentru episodul cu Charles Broughton, iar Edith a râs. Atunci am aflat și despre mama ei. Am întrebat-o dacă îi povestise despre aventura noastră de la Broughton. Chiar mă gândeam la Charles, întrucât în acea dimineață citisem unul dintre acele articole stupide despre cei mai doriți burlaci, iar Charles era în fruntea listei. Deși mi-e rușine, trebuie să recunosc că am rămas chiar impresionat de lista calităților și proprietăților lui.

– Nu tocmai. Nu aș vrea să-i dau vreo idee.

– Înseamnă că se entuziasmează foarte repede.

– Cu siguranță. M-ar duce în fața altarului cât ai zice pește.

– Și tu nu vrei să te căsătorești?

Edith s-a uitat la mine de parcă aș fi fost nebun.

– Dar bineînțeles că vreau să mă căsătoresc.

– Nu te consideri o femeie de carieră? Credeam că toate femeile din zilele noastre visează la asta.

Nu-mi dau seama de ce am alunecat în acel antifeminism pompos, deoarece o asemenea atitudine nu reflectă nicidecum părerile mele.

– Ei, bine, nu vreau să-mi petrec restul vieții răspunzând la telefoane în biroul unui agent imobiliar, dacă la asta te referi.

M-am simțit pus la colț, așa cum meritam.

– Nu este exact ceea ce am avut în minte, am zis eu.

Edith m-a măsurat cu indulgență, de parcă ar fi fost necesar să repete împreună cu mine înmulțirea cu trei, până ce aveam să o știu bine.

– Am douăzeci și șapte de ani. Nu am nici o pregătire și, ceea ce este mai rău, nici vreun talent anume. Dar am și niște gusturi a căror satisfacere necesită, în cel mai fericit caz, optzeci de mii de lire pe an. Când va muri tata, îi va lăsa mamei toți banii pe care-i are și nu-i văd pe vreunul dintre ei dând colțul înainte de 2030. Ce-mi sugerezi să fac?

Nu știu de ce, dar m-am simțit redus la tăcere de acel spirit practic, în stil Anita Loos[1], ce emana din

[1] Anita Loos (1888–1981), romancieră și scenaristă americană, unul dintre cele mai cunoscute scenarii ale ei fiind pentru filmul *Domnii preferă blondele* (n. tr.).

micuțul trandafir aflat în fața mea, cu bentița metalică și cu taiorul elegant de culoare bleumarin.

– Așadar, intenționezi să te căsătorești cu un bărbat bogat? am întrebat-o eu.

Edith m-a măsurat cu ochi zeflemitori. Poate simțea că dăduse deja prea multe în vileag, poate încerca să-și dea seama dacă o judecam și, în caz că așa stăteau lucrurile, dacă nu cumva sărea prea mult în evidență. Privirea mea ar fi trebuit să o liniștească deoarece mereu am avut impresia că, dacă îți stabilești clar prioritățile în viață, atunci ai toate șansele de a evita suferința modernă aparent iminentă care se numește criza vârstei adulte.

– Nu neapărat, mi-a răspuns ea, pe un ton defensiv. Doar că nu prea mă văd fericită alături de un bărbat sărac.

– Înțeleg prea bine asta, am zis eu.

După acel prânz, nu am mai întâlnit-o pe Edith o vreme. Am fost distribuit într-unul din acele imposibile miniseriale americane, și am plecat la Paris și, culmea, la Varșovia, unde am stat câteva luni. Contractul a presupus și extrem de deprimanta experiență de a petrece Crăciunul și Anul Nou într-un hotel unde la micul dejun aveam doar cașcaval și pâine uscată. Când m-am întors la Londra, în luna mai, nu simțeam că aș fi făcut vreun progres în arta interpretativă. Pe de altă parte, eram ceva mai înstărit decât la plecare. La foarte scurt timp după sosire, am primit un mesaj de la

Isabel, care mă invita să mă alătur grupului ei pentru cea de-a doua zi a curselor de la Ascot. Se vede treaba că mă iertase în perioada cât lipsisem. M-am gândit că s-ar cuveni să refuz, deoarece nu mișcasem nici un deget pentru a obține un abonament la Enclosure[1], însă am constatat că mama (care, prin astfel de gesturi, își manifestă sfidător dezacordul în privința carierei și vieții pe care le-am ales) făcuse cererea în numele meu. Astăzi, în vremuri mai lipsite de grație, i-ar fi imposibil să depună cerere în numele altei persoane, chiar dacă era vorba de propriul copil, dar pe atunci se putea. De fapt, ea își asumase această răspundere anuală pe întreaga durată a tinereții mele și nu dorea să renunțe la obicei. „Are să-ți pară rău dacă trebuie să renunți la ceva plăcut", spunea ea ori de câte ori respingeam ideea de a mă duce la curse. Numai că de data asta mama se dovedise inspirată. Am acceptat invitația lui Isabel cu acea umbră de zâmbet pe care mi-o aduce pe buze perspectiva de a petrece o zi la Ascot.

La fel ca în cazul multor instituții de renume, imaginea și realitatea Royal Enclosure de la Ascot nu au prea multe în comun, ba uneori nu au nici o legătură între ele. Până și numele de „Royal Enclosure" (ca să nu mai vorbesc de descrierea plină de expresii

[1] Royal Enclosure – pistă pentru curse de cai, situată în satul Ascot, datând din 1711. Cursele de la Ascot constituie un eveniment social, în care ținuta participanților este uneori mai importantă decât cursele în sine (n. tr.).

și cuvinte siropoase din publicațiile de proastă calitate) evocă imagini de prinți și ducese, frumuseți faimoase și milionari de anvergura lui Rand, care se plimbă agale pe peluzele tunse perfect, îmbrăcați în haine *haute couture*. În ce privește această imagine, cred că pot garanta calitatea gazonului. Majoritatea vizitatorilor ce vin la Enclosure sunt oameni de afaceri între două vârste, ce locuiesc în suburbiile mai înstărite ale Londrei. Sunt însoțiți de soții care poartă costumații nepotrivite, în general din șifon. Ceea ce face ca acest contrast între vis și adevăr să fie neobișnuit și amuzant totodată este întreținerea orbească a acestei iluzii chiar de către participanți. Până și acei exponenți ai Societății, ori mai curând acei membri ai clasei mijlocii și aristocrați, care chiar merg regulat la Ascot, simt un deliciu înduioșător în a se îmbrăca și a se purta de parcă ar fi cu adevărat prezenți la evenimentul exclusivist despre care presa vorbește atât de mult. Consoartele lor poartă îmbrăcăminte la fel de inadecvată, însă mult mai atrăgătoare, și se fandosesc atât de mult când se salută unele pe altele, de parcă s-ar afla la vreo adunare din 1770 de la Ranelagh Gardens[1]. Vreme de o zi sau două în fiecare an, acești oameni ai muncii își îngăduie luxul de a se preface că aparțin unei clase superioare dispărute, sau că lumea pe care o jelesc și o admiră și despre

[1] Grădini publice din Chelsea, un loc romantic de întâlnire (n. tr.).

care susțin că ar fi fost și a lor dacă ar mai exista (lucru de obicei neadevărat) este vie și nevătămată, și trăiește în apropiere de Windsor. Afirmațiile lor înfumurate nu au acoperire și sunt atacabile. Tocmai din acest motiv, pentru mine cel puțin, ele par foarte fermecătoare. Întotdeauna mă bucur să petrec o zi la Ascot.

David a venit să mă ia într-un Volvo Estate și, când am urcat, am descoperit-o pe Edith, lucru așteptat, și încă un cuplu, soții Rattray. Simon Rattray lucra, mi se pare, la firma de consultanță imobiliară Strutt and Parker și ne-a vorbit tot drumul despre vânătoare. Venetia, soția lui, ne-a povestit câte ceva despre copiii ei și mai nimic în rest. Ne-am îndreptat spre autostrada M4 și am trecut prin Windsor Great Park. Într-un târziu, am ajuns și la locul de parcare obscur al lui David. Faptul că nu reușea să aibă acces la parcarea principală constituia o sursă permanentă de iritare și de obicei își vărsa năduful pe Isabel, care îi arăta indicatoarele. Pe mine nu mă deranja defel; acest lucru devenise o parte integrantă a curselor de la Ascot (la fel ca și tata, care se apuca să strige la luminițele din pomul de Crăciun – aceasta fiind una dintre amintirile cele mai vii din copilăria mea), doar mersesem deja de câteva ori împreună cu ei.

În scurt timp, mașina a fost parcată corect pe locul rezervat, iar noi am desfăcut pachetele cu masa de prânz. Era limpede că Edith nu avea nici o legătură cu acele pregătiri, pentru că Isabel și

Venetia au preluat inițiativa, agitându-se și minunându-se, feliind și amestecând diverse lucruri, până când festinul ni s-a înfățișat în toată splendoarea lui. Noi, bărbații, și Edith am urmărit totul stând comod pe scaune pliante, ținând în mâini pahare de plastic pline cu șampanie. Ca de obicei, pregătirile se făceau în grabă, având în vedere timpul scurt ce ne era îngăduit pentru a consuma acele mâncăruri. Abia ne trăseserăm scaunele mai aproape de masa instabilă, când Isabel s-a uitat la ceas, lucru la fel de previzibil ca și îngrijorarea lui David privind locul de parcare.

– Trebuie să ne grăbim. S-a și făcut două fără douăzeci și cinci.

David a confirmat cu un gest din cap și a luat niște căpșune. Nimeni nu avea nevoie de vreo explicație. Un ritual sfânt al acestei zile îl constituia urcarea treptelor din Enclosure, ca să vedem sosirea personalităților regale de la Windsor. Și trebuia să ajungem acolo suficient de devreme ca să ne găsim un loc bun de vizionare. Edith s-a uitat la mine, dându-și ochii peste cap, dar amândoi ne-am supus luând în grabă ultima gură de cafea, ne-am prins ecusoanele în piept și ne-am îndreptat spre teren.

Am trecut de oamenii de pază de la intrare, care separau sârguincios grâul de neghină. Tocmai fuseseră opriți niște nefericiți, dar nu am reușit să-mi dau seama dacă asta se întâmplase pentru că nu aveau ecusoanele potrivite, ori pentru că erau îmbrăcați

necorespunzător. Edith m-a strâns de braț și mi-a zâmbit enigmatic, așa cum îi era obiceiul. Am lăsat privirea în pământ.

– Ceva amuzant?

Ea a clătinat din cap.

– Nu.

– Atunci?

– Îmi place la nebunie să pătrund acolo unde altora le este interzis.

Am pufnit în râs.

– Multora li se întâmplă asta. Însă e cam necivilizat să o recunoști.

– Vai de mine! Înseamnă că sunt foarte necivilizată. Trebuie doar să sper că asta nu mă va împiedica să ajung acolo unde vreau.

– Nu cred că se va întâmpla așa ceva, am spus eu.

Partea interesantă a acestui schimb de replici era onestitatea. Edith arăta ca arhetipul perfect al fetei Sloane Ranger[1], ceea ce de fapt și era, dar începeam să înțeleg că ea avea o conștiință deconcertantă a realităților vieții și a situației în care se afla, în vreme ce alte fete ca ea se pretind ignorante în această privință. Și asta nu pentru că sentimentele ei ar fi făcut-o să pară cu totul diferită. Englezii, indiferent de clasa de care aparțin, sunt sclavii exclusivității.

[1] Termen format din Sloane, o zonă selectă din Londra și (Lone) Ranger („Vânător singuratic"), care se referă la femei tinere din clasele de sus ce locuiesc în Londra sau în apropierea acesteia și se străduiesc să țină pasul cu moda (n. tr.).

Dacă vei lăsa trei englezi într-o încăpere, ei vor inventa foarte curând o regulă care să îl împiedice pe al patrulea să li se alăture. Edith era diferită de ceilalți. Mai toți oamenii, dar cu precădere cei bogați, se prefac din răsputeri ca să demonstreze că nu sunt conștienți de asemenea aspecte. Orice aluzie la plăcerea resimțită atunci când tu ești oaspete într-un loc unde publicul trebuie să cumpere bilete, când ți se permite accesul și ești condus într-o încăpere, din fața căreia alții sunt întorși din drum, va fi primită de aristocrat (sau de presupusul aristocrat) cu o privire nedumerită și cu o expresie studiată, ce vrea să arate că este străin de toate astea. Orice doamnă cu experiență va sugera, probabil, cu o mișcare imperceptibilă din sprâncene, că însăși ideea în sine denotă o lipsă de educație. Lipsa de onestitate în astfel de situații este deconcertantă, dar, ca întotdeauna, în cazul acestor oameni, disciplina în privința unor asemenea reguli imuabile impune o anumită doză de respect.

Pesemne rămăseserăm cam în urmă, pentru că ceilalți erau deja lângă treptele din ce în ce mai aglomerate și ne făceau semne să ne grăbim. Un vuiet îndepărtat anunța apropierea caleștilor, iar valeții sau oamenii de ordine sau ce-or fi fost s-au repezit să deschidă porțile hipodromului. Edith m-a înghiontit ușor cu cotul, făcându-mi apoi semn din cap către Isabel, care urmărea cum intră pe poartă prima caleașcă, în care se zăreau Maiestatea Sa și silueta nu

știu cărui prim-ministru al unui stat bogat în petrol. Urmând exemplul celorlalți bărbați, mi-am scos pălăria cu un entuziasm sincer, dar nu am putut să nu remarc expresia de pe fața lui Isabel. Avea privirea extatică, înghețată, a unui iepure care se trezește față în față cu o cobră. Ca să fie inclusă în anturajul de la Ascot, Isabel, la fel ca Pervaneh din *Hassan*[1], ar fi fost în stare să înfrunte procesiunea morții lente. Sau ar fi luat în considerare această idee. Presupun că asta nu face decât să arate cum disprețul manifestat de clasele educate față de admirația cu care grupurile înconjoară celebritățile poate lua o cu totul altă formă atunci când aceste celebrități li se înfățișează înaintea ochilor.

În realitate, procesiunea din acel an a fost dezamăgitoare. Prințul de Wales, pe care Isabel îl considera modelul suprem de perfecțiune, nu și-a făcut apariția, la fel ca și ceilalți prinți. Singura reprezentantă a familiei regale era tânăra Zara Phillips, îmbrăcată în haine de plajă, sclipitoare și deocheate. Edith îmi tot șoptea la ureche, spre marea iritare a lui Isabel și a femeii cu păr albastru care stătea alături de ea, astfel că, în loc să continuăm a le strica distracția, ne-am întors cu intenția de a ne îndepărta, când am auzit o voce în spatele meu:

[1] Aluzie la o piesă de teatru de James Elroy Flecker (1884–1915), numită *Hassan sau Povestea lui Hassan din Bagdad și cum a ajuns el să facă o călătorie minunată până în Samarkand* (n. tr.).

– Salutare, ce mai faceți?

Am privit este umăr și m-am trezit față în față cu Charles Broughton. De data asta nu au mai apărut momente penibile în privința numelor, partea cea mai bună la Enclosure fiind că toată lumea trebuie să poarte în piept un ecuson cu numele și titlul. În acest caz nimeni nu mai bâjbâie la prezentări și nici nu mai apar situații în care poți pretinde că deja i-ai mai întâlnit pe unii sau pe alții. Doar o privire spre reverul sau pieptul persoanei necunoscute și totul s-a rezolvat fără probleme. Tare bine ar fi ca asemenea etichetare să fie obligatorie și la toate celelalte întruniri sociale. Pe ecusonul lui Charles era trecut „Contele Broughton" cu scrisul rotunjit, ușor de identificat, al fetelor bine-crescute de la Biroul Ascot.

– Bună, am spus eu. Ți-o mai aduci aminte pe Edith Lavery?

Folosisem cea mai corectă modalitate englezească pentru prezentarea unei persoane despre care ești aproape sigur că a fost uitată, însă în această situație s-a dovedit că mă înșelasem.

– Bineînțeles că mi-o aduc aminte. Domnișoara care este în siguranță, pentru că locuiește în Londra.

– Ei, sper să nu fiu chiar atât de în siguranță, a spus Edith cu un zâmbet, și, fie din proprie inițiativă, fie la invitația lui Charles, l-a luat de braț.

Soții Easton și Rattray s-au năpustit spre noi și mai că le-am văzut albul ochilor atunci când am sugerat să facem o plimbare până la padocuri. Pare

greu de crezut și probabil că asta dezvăluie o profundă nesiguranță din partea mea, dar în acele momente m-am simțit jenat pentru amabilitatea exagerată pe care o afișa sărmana Isabel și pentru ambiția lui David care părea aproape răuvoitoare prin intensitate. Din fericire, Charles, care era la urma urmelor un tip politicos, a înclinat capul în semn de salut către Isabel, gest prin care o respingea, dar care arăta că își amintea de faptul că îi fusese prezentată. Spumegând de furie, David a rămas în urmă, iar noi trei ne-am îndreptat spre padocuri, unde caii erau plimbați înainte de prima cursă.

Cum era de așteptat, s-a dovedit că Charles știa o mulțime de lucruri despre cai și n-a trecut mult până să se lase antrenat în discuții degajate și erudite despre smocurile de păr de la chișița animalelor și despre formă, lucruri ce nu mă interesau câtuși de puțin, însă măcar mă amuzam observând cum Edith îl privea cu o atenție fascinată, măgulitoare. Aceasta este o tehnică pe care unele femei o dobândesc încă de la naștere. Purta un taior elegant din stofă de o culoare albastru-deschis, cred că numele corect era *eau-de-nil*, cu o pălărioară care-i stătea ușor trasă pe frunte. O făcea să arate frivolă, dar, prin contrast cu doamnele din Weybridge ce aveau rochii din organdi cu multe volane, părea șic și lipsită de sentimentalism. Era o ținută ce adăuga o notă de ironie și umor feței ei, ceea ce – lucru de care devenisem conștient – îi conferea un farmec aparte. În timp ce ea examina

programul curselor și, cu un creion oferit de Charles, făcea însemnări în dreptul numelor cailor, l-am urmărit cum o privea și pesemne că atunci mi-am dat pentru prima oară seama de posibilitatea reală ca el să se simtă atras de ea. Bine, asta nu reprezenta o mare surpriză. Edith avea toate calitățile necesare pentru așa ceva. Era atrăgătoare și spirituală și, după cum singură spusese, era în siguranță. Nu făcea parte chiar din lumea lui, desigur, dar trăia și vorbea ca și cum ar fi făcut. Se întreține iluzia că există o mare diferență în felul de a se purta și de a vorbi al celor aflați în vârfurile clasei mijlocii și al celor din clasa de sus. Adevărul este că, într-o situație de zi cu zi, oamenii ce aparțin acestor două clase se pot confunda între ei. Bineînțeles, cercul de cunoștințe al aristocrației este mult mai restrâns și, astfel, în cazul lor există în mod invariabil sentimentul de apartenență la un club. Acest lucru poate da naștere unei tendințe de a-și etala siguranța socială prin intermediul unei impoliteți degajate, care pe ei nu-i tulbură defel, dar care îi deranjează pe toți ceilalți. Însă, făcând abstracție de aceste lucruri (căci și impolitețea se învață cu ușurință), nu există diferențe în ce privește stilul social. Nu, cu siguranță Edith Lavery era fata potrivită pentru Charles.

Am urmărit o cursă sau două, dar am simțit că Edith, în modul cel mai delicat posibil, încerca să se debaraseze de mine, așa că atunci când, după cum era de așteptat, Charles a sugerat să luăm ceaiul la clubul

White, m-am scuzat și am plecat în căutarea celorlalți. Edith mi-a aruncat o privire recunoscătoare, iar ei doi s-au îndepărtat brat la brat.

Într-unul dintre barurile ce servesc șampanie, aflat în spatele tribunei principale, i-am găsit pe Isabel și David unde luaseră câte un cocktail Pimm călduț. Patronul rămăsese fără gheață.

– Unde-i Edith?

– S-a dus cu Charles la White.

David s-a îmbufnat. Sărmanul David. Nu reușea niciodată să intre în restaurantul White de la Ascot, nici în cortul cel vechi și, din câte știu eu, nici în noul local, care făcea mai multă cinste epocii cosmice. Ar fi fost în stare să-și dea și un brat ca să devină membru al acelui club.

– Foarte bine, a spus el scrâșnind din dinți. Nu m-ar fi deranjat să beau un ceai.

– Cred că s-au dus să se întâlnească cu restul grupului lui Charles.

– Sunt convins de asta.

Spre deosebire de el, Isabel nu a scos o vorbă, continuând să soarbă din licoarea pe suprafața căreia pluteau patru bucățele de castravete.

– O să ne întâlnim la mașină după penultima cursă.

– Bine, a spus David, pe un ton sumbru, după care s-a lăsat tăcerea.

Spre cinstea ei, în timp ce privea spre băutura care nu o atrăgea deloc, Isabel părea mai mult interesată decât iritată.

Când am ajuns în parcare, Edith ne aștepta deja rezemată de mașina încuiată și mi-am dat seama imediat că ziua aceea fusese una reușită pentru ea.

– Unde e Charles? am întrebat-o.

Ea a făcut un semn din cap către tribuna principală.

– S-a dus să-i întâlnească pe cei la care va rămâne peste noapte. Va veni din nou mâine și vineri.

– Îi dorim noroc.

– Nu v-ați simțit bine?

– Ba da, sigur, am spus eu. Dar nu la fel de bine ca tine.

Ea a râs fără să comenteze, iar în acel moment a sosit David, care a descuiat vehiculul. Nu a adus vorba de Charles și s-a arătat ceva mai rece față de Edith, astfel că, deși nu a făcut anunțul cu voce tare, Edith m-a informat în șoaptă că Charles o invitase la cină marțea viitoare. Bineînțeles, nu ar fi fost capabilă să păstreze pentru sine o asemenea veste.

3

Îmbăiată și mirosind plăcut, Edith stătea în fața măsuței de toaletă și se pregătea să-și picteze masca cu care avea să iasă în lume. Nu-i spusese mamei ei cu cine urma să ia cina, iar acum se întreba de ce nu o făcuse. Asta i-ar fi făcut cu adevărat plăcere Stellei. Probabil că Edith tocmai de asta se temea, de vreme ce păstrase tăcerea. Și, oricum, era prea devreme să se gândească serios dacă, așa cum vorbesc articolele din reviste, relația aceea avea vreun „viitor".

Edith Lavery nu era câtuși de puțin promiscuă, dar cu siguranță nu mai era virgină. De-a lungul anilor avusese câțiva prieteni. Nu avusese nici o relație serioasă până la vârsta de douăzeci și trei de ani, dar după aceea se împrietenise cu un agent de bursă cu cinci ani mai mare decât ea și foarte arătos, a cărui cerere în căsătorie se decisese să o accepte dacă aceasta avea să vină. Au ieșit în lume vreme de vreun an, au mers la tot felul de petreceri, s-au

delectat cu o serie de lucruri și, în general, erau fericiți, sau măcar la fel de fericiți ca oricare alt cuplu. Pe el îl chema Philip, mama lui avea un titlu nobiliar, existau și ceva bani – cât să li se asigure o locuință în Clapham – și, de fapt, totul părea în regulă, astfel încât surpriza cea mare a fost când el i-a explicat într-o seară, pe un ton șovăitor, că tocmai cunoscuse pe cineva și că relația lor se termina acolo. Pe moment, Edith nu a reușit să priceapă nimic. Asta pe de-o parte pentru că el se găsise să-i spună toate acestea în localul San Lorenzo din Beauchamp Place, unde clienții de la mesele învecinate puteau auzi orice cuvânt schimbat între ei și, pe de altă parte, deoarece, cu toată modestia, nu reușea să-și imagineze ce putea avea în plus acea „altă persoană" față de ea. Ea și Philip se plăceau, alcătuiau o pereche atrăgătoare, amândoi se simțeau bine în weekendurile de la țară, amândoi schiau și așa mai departe. Ce probleme apăruseră?

În orice caz, Philip a părăsit-o, iar trei luni mai târziu Edith a fost invitată la nunta lui. S-a dus, purtându-se foarte delicat și arătând fermecător (așa cum de fapt își propusese). Mireasa nu era atât de frumoasă ca ea, firește, și destul de simplută, dar când Edith a văzut-o cum se uita admirativ la Philip, de parcă acesta ar fi fost Dumnezeu pe pământ, și-a dat seama, cu un sentiment de neplăcere, că acesta fusese motivul despărțirii lor.

După aceea, mai avusese prieteni cu care să iasă în oraș, dar nimic mai mult. Unul dintre ei, un agent imobiliar pe nume George, rezistase aproape șase luni, dar asta doar pentru că era primul amant priceput pe care îl cunoscuse, iar plăcerile pe care acesta le descătușa în ea o făcuseră să rămână în mod voit oarbă la toate minusurile lui, până când, într-o zi, la Clubul Henley (unde el o dusese imaginându-și, lucru înduioșător, că era un eveniment interesant), în timp ce luau prânzul în cortul unor membri, ea se uitase la el și îl văzuse râzând zgomotos și arătându-și toată dantura, moment în care și-a dat seama că acel bărbat o înspăimânta. După aceea, despărțirea a fost doar o chestiune de timp.

Părinții ei îl regretaseră mult pe Philip, pe care îl plăcuseră, nu le-a părut deloc rău după George și, în general, nu au exprimat nici o părere despre ceilalți bărbați care s-au perindat pentru scurtă vreme în Elm Park Gardens, însă Edith începuse să bage de seamă că aluziile voalate și remarcile mai mult sau mai puțin serioase ale mamei ei deveniseră mai frecvente de când împlinise douăzeci și șapte de ani. Și, pentru prima oară, începuse să perceapă un foarte vag și deocamdată îndepărtat sentiment de panică. Presupunând, doar de dragul discuției, că nu se găsea nimeni să o ceară de soție, ce avea să se facă?

Ce *Dumnezeu* avea să facă?

Însă, s-a gândit ea în timp ce-și scotea bigudiurile calde și lua de pe măsuță peria Mason Pearson, totul

s-ar putea schimba foarte repede. Viața unei femei nu seamănă cu aceea a unui bărbat. Bărbații se năsteau cu bani ori munceau pe brânci ca să-și facă o carieră și să se îmbogățească, în vreme ce femeile... da, femeile puteau fi azi sărace, iar a doua zi bogate, ori cel puțin măritate cu un bărbat avut. Poate că nu era la modă să recunoască asta, dar până și în această epocă, viața unei femei se putea schimba din temelii cu ajutorul inelui potrivit.

Urmărind aceste considerații, ar fi ușor să credem că Edith era brutal, chiar excesiv, de mercantilă în acea etapă a vieții ei, dar acest lucru ar fi nedrept. Și asta ar fi uimit-o. În cazul în care cineva ar fi întrebat-o dacă era materialistă, ea ar fi răspuns că era practică, iar dacă ar fi fost întrebată dacă era snoabă, ar fi afirmat că era o persoană de lume. La urma urmelor, citea romane, se ducea la cinematograf, știa ce înseamnă fericirea, credea în iubire. Dar își vedea cariera viitoare drept ceva în primul rând social (și cum s-ar fi putut altfel?), iar dacă voia să fie socială, atunci cum să aibă o carieră demnă de acest nume fără bani și o poziție în societate? Sigur, prin anii nouăzeci, se presupunea că acestea erau ambiții demodate, dar Edith nu era animată de dorința să dea fuga și să întemeieze un imperiu al industriei de fitness ori să publice vreo revistă nouă. Cât despre profesiune, pierduse șansa cu zece ani în urmă, când renunțase la școală. Și nu mai era demodat să-ți dorești bogăția. Generația copilăriei ei, care adorase

orezul brun și purtase fuste largi și înflorate, făcuse loc unei lumi mai obraznice, post-Thatcher, și, într-un fel, visele ei nu erau în ton cu o asemenea evoluție?

Cu toate acestea, chiar dacă era ambițioasă și oarecum dedicată ideii că un bărbat avea să fie cel care să-i deschidă calea aurită spre împlinire, nu ar fi adevărat dacă am afirma că Edith era în mod fundamental o snoabă. Dacă am compara-o cu mama ei, sigur nu era. Chiar ei îi plăcea să spună că prefera să fie la adăpost și să privească pe geam decât să se trezească pe dinafară, însă pe ea o interesa mai curând realizarea (ori puterea, ca să folosim numele său mai puțin plăcut) decât rangul. Dorea să se afle în miezul lucrurilor. Voia un câștigător, nu un moștenitor de coroană. În anumite limite. Nu pornise în căutarea unui negustor oarecare, dar plin de bani, dar nici nu avea intenția de a-și găsi un conte. Ceea ce explică, probabil, de ce s-a ales cu un conte.

S-a privit atentă în oglindă. Purta o rochie neagră, scurtă, din mătase. Pe care mama ei ar fi caracterizat-o „ceva scurt și negru", rochia de rezervă a oricărei lady londoneze. Era bine croită, destul de scumpă și, cu excepția unei brățări delicate, cu aer de vechime, nu purta altă podoabă. Arăta atrăgătoare și rafinată, având acel aer vag de severitate pe care un anumit tip de gentlemeni îl apreciază drept ispititor. Era mulțumită de înfățișarea ei. Edith nu era vanitoasă, dar se bucura, ca să nu spunem că se simțea

chiar ușurată de faptul că nu fusese blagoslovită cu o față oarecare. A auzit soneria.

Se gândise în treacăt să-i spună lui Charles să o aștepte jos, dar în acest caz el și-ar fi putut închipui că avea ceva de ascuns, ceva mai compromițător decât un tată anost și o mamă snoabă, așa că a decis să-l invite sus, dar să-l prezinte în stil american, adică folosind doar numele mic. Un obicei modern care, de regulă, îi displăcea, deoarece ascundea singura parte a unui nume ce putea furniza anumite informații. Mama ei i-a dejucat planul imediat ce a apărut pe terenul de luptă.

– Charles, și mai cum? a întrebat ea, în timp ce Kenneth le pregătea tuturor ceva de băut.

– Broughton.

Charles a zâmbit. Edith a observat cum mamei îi pica fisa cu un *bang* mut, doar nu degeaba fusese mama ei o admiratoare de-o viață a reginei Elisabeta I. Masca a rămas zâmbitoare, dar imobilă.

– Și cum ai cunoscut-o pe Edith?

– Ne-am întâlnit în Sussex, la casa părinților mei.

– Când stăteam la Isabel și David.

– A, înseamnă că îi cunoașteți pe soții Easton?

Charles a confirmat cu o mișcare din cap, lucru pentru care Edith i-a fost recunoscătoare. El nu era pregătit să spună: „Nu, nu-i cunosc și nu am făcut cunoștință cu ei la o petrecere privată. Am cunoscut-o pe fiica dumneavoastră când își cumpăra bilet ca să vadă unde locuiesc." Cam așa stăteau lucrurile, dar asta ar fi făcut ca seara să debuteze cu stângul. Cu

toate acestea, după ce a scăpat din prima capcană, Edith a pus capăt destul de repede discuției pe acel subiect, nedorind să mai riște încă o dată. Așadar, s-a simțit mai degrabă ușurată decât agitată atunci când s-au instalat în sclipitorul Porsche care îi aștepta jos.

– M-am gândit să mergem la Annabel's.

– Acum?

Era surprinsă, și vorbise fără să se gândească prea bine ce spune.

– Te deranjează? Nu e obligatoriu.

Charles părea ușor jignit, iar ea s-a simțit prost pentru că respinsese într-un fel ceea ce el presupusese că reprezenta un soi de cadou. Gândul că el plănuise o seară pentru ea era de-a dreptul măgulitor.

– Minunat, a zis ea zâmbindu-i. El o privea cu ochi mari, plăcuți, având chipul puțin umbrit. Doar că mai mereu am mers la Annabel's foarte târziu. Nu cred că am luat vreodată cina acolo.

– Mie chiar îmi place.

Au pornit în tăcere și au rămas astfel până în fața renumitei intrări la subsol din Berkeley Square. Charles a coborât și a dat cheile unui ușier. Edith mai venise la Annabel's cu tineri care-și parcau mașinile undeva în apropierea pieței și mergeau apoi pe jos până la club. Trăia un sentiment plăcut știind că ieșise cu cineva care nu simțea nevoia să se ferească. Au coborât treptele și au trecut pragul ușii. Charles a semnat, fiind întâmpinat din toate părțile cu numeroase saluturi însoțite de „milord".

În bar nu se afla aproape nimeni, iar în restaurant erau și mai puține persoane. Ringul de dans pustiu părea întunecat și searbăd, cu oglinzile negre în care nu se reflecta nimic. Charles a părut debusolat la început, după care s-a simțit stânjenit.

– Ai avut dreptate. E prea devreme. Cred că se populează abia pe la nouă sau zece seara. Vrei să mergem în altă parte?

– Nicidecum, a zis ea, cu un zâmbet firesc și s-a așezat pe o banchetă. Acum spune-mi ce mâncăm.

Încă nu-și făcuse o părere clară despre Charles, dar de un lucru era oricum singură. Seara aceea trebuia să fie un *succes măreț*, chiar cu prețul vieții. Meniul le-a oferit câteva minute bine-venite de flecăreală. Charles se pricepea la mâncare și băutură și s-a arătat fericit să preia conducerea în privința alegerii, deși, în realitate, ea îi ceruse ajutorul doar pentru a se pune în situația de persoană supusă, așa cum îi stătea bine unei fete nubile și de treabă. Însă n-ar fi vrut ca el să ajungă să se scuze pentru alegerea făcută. Măcar atât învățase din propria experiență. Însă el s-a descurcat de minune, iar cina a fost foarte bună.

Charles Broughton nu era un bărbat atrăgător. Avea nasul prea mare și buzele prea subțiri. Însă la lumina lumânărilor nu era deloc lipsit de farmec. Era ceea ce Dădaca[1] ar numit „distins". Semăna atât de

[1] Aluzie la personajul principal din serialul *Dădaca (Nanny)*, 1993 (n. tr.).

mult cu un gentleman britanic, încât părea să fi fost ales de o companie de distribuție a actorilor, iar Edith se simțea destul de atrasă fizic de el. Mult mai mult decât și-ar fi închipuit. A rămas ușor surprinsă dându-și seama că aștepta cu nerăbdare o invitație la dans.

– Îți petreci mult timp la Londra? l-a întrebat ea.

El a clătinat din cap.

– Doamne Dumnezeule, nu. Cât de puțin posibil.

– Deci, în general, stai în Sussex.

– Mai tot timpul. Mai avem o proprietate și în Norfolk. Trebuie să ajung și acolo din când în când.

– Ciudat. Credeam că ai un rol activ în viața socială.

– Eu? Poate glumești, a zis el râzând. De ce credeai asta?

– Nu știu.

De fapt, știa, dar nu era pregătită să admită că citise despre el prin diverse ziare, la rubrica mondenă. Cum se întâlniseră la Ascot, totul părea să se întregească într-o imagine destul de amuzantă. Era o impresie greșită, dar corectată cu fermitate în timp.

Adevărul era că, la fel ca majoritatea oamenilor, Charles se ducea la petreceri dacă era invitat și dacă nu avea altceva mai bun de făcut, dar nu avea mulți prieteni – și cu siguranță nu se numărau printre ei cunoștințele făcute în ultimii ani – și se socotea în mod exclusiv un om de la țară, care-și ajuta tatăl în administrarea proprietăților și caselor pe care Dumnezeu găsise de cuviință să le încredințeze familiei. El nu-și punea la îndoială poziția socială și nici nu încerca să

i se opună, însă nici nu o folosea în mod abuziv. Dacă s-ar fi gândit vreodată la aspecte legate de moștenire sau rang, ar fi spus doar că se simțea foarte fericit. Cu toate astea, nu ar fi declarat totul cu voce tare.

Contrar celor gândite de Edith, nu o dusese la clubul Annabel ca parte a unui plan strategic romanțios. Deși nu-i plăcea să recunoască asta nici în sinea lui, adevărul era că-i plăcea să ducă fetele în locurile unde îl cunoștea lumea. Dădea cinei un pic de culoare, care ar fi lipsit în cazul anonimatului total. Îi venise rândul să vorbească.

– Ai trăit multă vreme la țară?

– Nu prea mult, a zis ea, dându-și seama imediat că acesta era un răspuns ciudat, pentru că ea nu „trăise" niciodată la țară, nici măcar pentru jumătate de oră. Decât dacă punea la socoteală școala cu internat, ceea ce nu era cazul, desigur. Cu toate acestea, îi plăcea la țară. Ar fi stat o veșnicie acolo. Mersese la vânătoare. Călărise. Așadar, nu mințea cu totul. Și a explicat motivul: Din cauza profesiunii tatei. Înțelegi, nu?

Charles a dat din cap.

– Cred că trebuie să călătorească destul de mult.

Edith a ridicat din umeri.

– Destul de mult.

În realitate, Kenneth Lavery trebuise să călătorească numai cu metroul londonez până la același birou și înapoi vreme de treizeci și doi de ani. Ajunsese o dată la New York și altă dată la Rotterdam. Atâta tot.

Această reformulare a adevărului nu a fost niciodată corectată. Ulterior, Charles a trăit mereu cu impresia că tatăl lui Edith fusese un soi de copil-minune, care pendulase tot timpul între Singapore și Zürich. Reușind să creeze această imagine deformată, Edith intuise bine ceea ce ar fi vrut Charles să audă. Un om de afaceri care suferă permanent de somnolență din cauza schimbării fuselor orare este mai puțin mic-burghez decât un contabil cu o activitate plicticoasă, care își cumpără bilet de la stația Piccadilly, iar lui Charles îi plăcea ca lucrurile să se prezinte astfel.

Timpul s-a scurs, iar clubul începea să se umple.

– Charlie!

Edith a ridicat privirea și a văzut apropiindu-se de ei o brunetă atrăgătoare, îmbrăcată cu o rochie de cocktail cu paiete, îndrăzneț croită. Era însoțită de, ori mai curând trăgea după ea, o balenă. Bărbatul purta un costum care probabil fusese confecționat dintr-un sul întreg de stofă și o cravată mare, cu buline. Când au ajuns la în dreptul mesei, Edith a observat firicelele de sudoare care i se prelingeau continuu pe după urechi, pe gâtul gras și roșu.

– Jane. Henry. Charles s-a ridicat și a făcut un semn către Edith. O cunoașteți pe Edith Lavery? Henry și Jane Cumnor.

Jane i-a strâns mâna repede și fără vlagă, după care, așezându-se, s-a întors către Charles și și-a turnat un pahar din vinul lor.

– Mor de sete. Ce mai faci? Ce s-a întâmplat cu tine la Ascot?

– Nimic. Am fost acolo.

– Înțelesesem că o să luăm prânzul cu toții joi. La familia Weatherby, nu? Te-am căutat peste tot, dar până la urmă am renunțat. Camilla a fost cumplit de dezamăgită.

A rânjit apoi către Edith, parcă invitând-o să participe la glumă. De fapt, excluzând-o cu bună știință de la discuție, evident.

– Păi, nu era cazul. Doar i-am spus ei și lui Anne că în ziua aceea trebuia să iau masa de prânz cu părinții mei.

– Inutil să mai spun că ele uitaseră cu totul. Oricum, nu mai contează. Apropo, ia spune-mi: te duci în vizită la Eric și Caroline în august? Mi-au jurat că așa le-ai promis, dar e ceva ce nu-ți stă în fire.

– De ce?

Jane a ridicat din umeri cu o mișcare lenevoasă, sinuoasă.

– Nu știu. Mă gândeam că nu-ți place arșița.

– Încă nu m-am hotărât. Tu te duci?

– Nu știm nici noi, nu-i așa, dragă? S-a aplecat peste masă către soțul ei, care încă mai gâfâia și i-a frământat mâna ca pe o pâine dospită. La Royton toate sunt în întârziere. Abia dacă am mai trecut pe acasă de când Henry a intrat în politică. Mă îngrozește ideea de a rămâne blocați acolo toată vara.

Și din nou și-a lățit zâmbetul, căutând complicitatea lui Edith.

Edith i-a întors zâmbetul. Era destul de obișnuită cu acea curioasă nevoie a celor din clasa de sus de a demonstra că se cunosc toți între ei și că fac aceleași lucruri cu aceiași oameni. Acesta era, probabil, un exemplu împins la extrem al mentalității de cetate asediată, dar, privindu-l pe lordul Cumnor, alias Henry Locomotiva Verde, nu era greu să constați că Jane făcuse niște sacrificii uriașe ca să ajungă în poziția pe care o deținea acum. I-ar fi fost greu să o considere, chiar și pentru o clipă, drept un lucru de mică însemnătate.

– Sunteți implicat puternic în viața politică? l-a întrebat Edith pe Henry, care părea să-și fi revenit din efortul de a fi traversat ringul de dans pe picioarele lui.

– Da, i-a răspuns el și s-a întors către ceilalți.

Edith fusese tentată să-l compătimească, dar și-a dat seama că el nu simțea nevoia de a-și plânge de milă. Era foarte fericit să fie cine și ce era. Tot la fel cum era foarte fericit să demonstreze că îl cunoștea pe Charles, dar nu o cunoștea pe Edith. Cu toate acestea, Charles nu era dispus să le permită soților Cumnor să fie nepoliticoși cu fata pe care o invitase la cină, așa că, în mod deliberat și bătător la ochi, a reluat conversația începută de ea.

– Henry este extrem de serios de când și-a ocupat locul în Parlament. Care a fost ultima cauză pentru care ai pledat? Legume organice pentru deținuți?

– Ha-ha, a făcut Henry.

Jane a sărit în ajutorul soțului.

– Nu fi răutăcios. S-a implicat foarte mult în privința dietei pe plan național, nu-i așa, dragul meu?

– Ceea nu presupunea să și urmeze acea dietă, din câte înțeleg, a spus Charles.

– Râzi acum, dar o să ajungi și tu în situația asta când tatăl tău n-o să mai fie. Vei vedea, a spus Jane.

– Ba nu. Laburiștii vor câștiga următoarele alegeri și-i vor da la o parte pe moștenitori cât ai zice pește.

– Nu fi atât de pesimist. (Jane nu voia să audă că lumea de care își legase toate speranțele era amenințată cu dispariția.) În orice caz, vor trece ani buni până să găsească o formulă pentru Camera Lorzilor care să funcționeze mai bine și nu vor face nimic în pripă.

Charles s-a ridicat și a invitat-o pe Edith la dans.

În timp ce se roteau încet pe ringul de dans, populat acum de bancheri de origine iraniană și de amantele lor, Edith a ridicat privirea întrebătoare.

El i-a zâmbit.

– Henry e băiat de treabă.

– Ți-e prieten apropiat?

– Mi-e un fel de văr. Îl cunosc de când mă știu. Dumnezeule, acum e cumplit de gras, nu? Arată ca un balon.

– De când sunt căsătoriți?

– Patru sau cinci ani, așa cred.

– Au copii?

El a strâmbat ciudat din buze.

– Două fete. Bietul Henry. Setchell l-a pus să bea porto și să mănânce cașcaval și Dumnezeu mai știe ce.

– De ce?

– Ca să aibă un băiat, de ce altceva? Să obțină moștenitorul necesar.

– Și ce se întâmplă dacă nu reușesc?

Charles s-a încruntat.

– Nu există frați. Cred că un individ din Africa de Sud va obține titlul, deși nu știu sigur dacă nu cumva el sau fetele se aleg cu toată prada. În orice caz, amândoi sunt tineri. O să mai facă niște încercări, așa cred.

– Treaba asta ar putea să-i coste cam scump.

– Cu siguranță. Niciodată nu știi cât să insiști. Uită-te la familia Clanswilliam. Au avut șase fete până să se hotărască să renunțe și în prezent lucrurile s-au înrăutățit.

– De ce?

– Tu ce părere ai? Până și fetele trebuie să urmeze niște școli acceptabile.

Au dansat în tăcere o vreme, iar Charles a salutat din cap câteva cunoștințe aflate pe ring. Cu un sentiment de recunoștință față de pronia cerească, Edith a recunoscut două fete pe care le știa din sezonul ei de debutantă și le-a aruncat zâmbete sclipitoare.

Remarcând identitatea partenerului ei, acestea i-au răspuns la zâmbete și au făcut semn cu mâna, îngăduindu-i să nu se mai simtă invizibilă. Până să revină la masă, începuse să simtă că avea parte de o companie cât se putea de agreabilă.

Henry și Jane nu se mutaseră la altă masă și, când cei doi s-au apropiat, Jane a sărit în picioare și l-a prins pe Charles de mână.

– Ar fi cazul să dansezi și cu mine. Lui Henry nu-i place. Hai.

L-a condus pe Charles înapoi pe ring, lăsând-o pe Edith singură cu soțul ei cu aspect porcin.

El i-a zâmbit pierdut.

– Întotdeauna spune asta. De fapt, nu detest dansul. Ai vrea să facem o încercare?

Edith a clătinat din cap.

– Doar dacă ții neapărat, nu te supăra. Mă simt epuizată.

Gândul de a se simți îndesată în mormanul acela de osânză o făcea să se cutremure.

El a dat din cap cu un aer filozofic. Refuzul cuiva de a dansa cu el nu reprezenta o experiență inedită pentru el.

– Îl cunoști bine pe Charles?

– Nu. Abia ne-am întâlnit la țară, apoi ne-am revăzut la Ascot și iată-mă acum aici.

– Unde, la țară? Și, cu cine?

A mai căpătat ceva viață intuind șansa de a mai face paradă de câteva Nume Importante.

– Cu soții Easton. În Sussex. David și Isabel. Îi cunoști?

Era convinsă că nu. Și nu se înșelase defel.

– Îl cunosc pe Charles de când mă știu.

Cam fără chef, Edith a căutat să găsească un răspuns satisfăcător.

– Nu cred că am cunoscut pe cineva de când mă știu. Decât poate pe părinți, a adăugat ea, cu un hohot de râs.

Henry nu a râs.

– Aha, a zis el.

Ea a mai făcut o încercare.

– Cine sunt Eric și Caroline?

– Caroline este sora lui. Și pe ea o cunosc de când mă știu. A dat din cap ca pentru sine, încântat de faptul că avea astfel de cunoștințe vechi. Eric e tipul cu care s-a măritat Caroline.

– Înțeleg că pe el nu-l cunoști de când te știi.

– Nici nu-l văzusem până la nuntă.

– E simpatic?

– Nu știu ce să zic.

Evident, după părerea lui Henry, Caroline se făcea vinovată de ceva groaznic de grav. Prin acea asociere cu necunoscuți se petrecuse o metisare oribilă a familiei. Edith a simțit că și ea se afla la granițele unui solecism prin faptul că vorbea despre acel intrus în sânul neamului.

– Unde este Royton?

De astă dată, pe fața lui Henry a apărut o expresie mai curând de uimire decât dezgust. Faptul că ea nu știa unde se află Royton reprezenta sigur un indiciu de excentricitate.

– În Norfolk.

– E frumos acolo?

Edith începuse să simtă că făcea eforturi supraomenești pentru a întreține conversația cu Henry.

El a ridicat din umeri și s-a uitat în jur după sticlă, ca să-și toarne încă un pahar.

– Oamenii așa socotesc.

Edith a deschis gura ca să mai facă o încercare, apoi a închis-o. Nu era cea din urmă dată când rămânea șocată de tirania celor inadaptabili din punct de vedere social. Eforturi imense erau irosite pentru o conversație plicticoasă și greoaie, al cărei unic scop era acela de a-i scuti pe asemenea oameni nătângi de sentimentul propriei prostii. Ironia este că ei rămân imuni și nu-și percep propriile minusuri. Dacă ar fi observat că lucrurile se desfășurau anevoie, Henry nu ar fi șovăit nici o clipă să dea vina pe Edith și pe faptul că nu cunoștea nici o persoană care să prezinte interes pentru el. Înainte ca tăcerea dintre ei să devină apăsătoare, Charles și Jane s-au întors la masă, iar restul timpului a fost dedicat bârfelor despre oameni pe care Edith nu-i văzuse în viața ei.

– A fost o seară încântătoare, a spus ea, când Charles a oprit mașina în fața apartamentului părinților ei. Charles nu a făcut nici o încercare să parcheze,

așadar ea a înțeles foarte limpede că seara aceea nu includea nici un epilog legat de sex.

– Mă bucur că ți-a plăcut. Îmi pare rău că ne-am trezit cu oaspeți pe cap.

– Nu-i nimic. Mi-au plăcut amândoi, a mințit ea.

– Serios? a întrebat el, oarecum anxios. Mă bucur.

– Henry mi-a povestit despre Royton.

El a dat din cap, fericit că revenise pe un teritoriu familiar.

– Da, sunt vecini cu mine în comitatul de acolo. Tocmai de aceea îi cunosc.

– Am crezut că sunteți veri.

– Mda, într-un fel. Dintr-o căsătorie care a avut loc prin 1830. Dar îi cunosc pentru că-mi sunt vecini.

– Mi se pare frumos.

– Așa și e. Nu știu sigur cât de bine se pricepe bătrânul Henry să administreze proprietatea aceea, dar ea arată fermecător. În orice caz, familia lor este foarte înstărită, de aceea nici nu-mi închipui că asta contează prea mult.

Se vedea de la o poștă că Charles se considera *extraordinar* de bun în administrarea proprietății Broughton.

S-au privit lung vreme de câteva clipe. Edith și-a dat seama că ar fi vrut ca el să o sărute. Pe de o parte, pentru că dorea să se asigure de succes în acea seară și, pe de alta, pentru că pur și simplu voia să-l sărute. El s-a aplecat stângaci spre ea, după care și-a apăsat gura peste a ei. Buzele îi erau tari și lipite ferm. S-a

lăsat apoi pe spătarul scaunului. „Aha", a gândit Edith. „Mai curând Philip decât George. În fine, asta e." Apoi, a zis cu voce tare:

– Noapte bună și-ți mulțumesc încă o dată. A fost o seară foarte plăcută.

– Mă bucur, a spus el, după care a coborât din mașină și a condus-o până la ușa de la intrare, însă n-a mai făcut nici o încercare de a o săruta când și-a luat rămas-bun și nici nu a făcut vreo aluzie privind o viitoare întâlnire. S-ar fi putut spune că, până în acel moment, nu și-ar fi dorit altceva decât asigurarea că Charles o socotea atrăgătoare, că îi plăcea să fie în compania ei și că dorea să o revadă. Acum însă, după ce despărțirea se dovedise cam anostă, ea se simțea cuprinsă de dezamăgire, trăind senzația că pierduse un prilej. Beneficiase de o șansă uriașă, dar o ratase fără să înțeleagă pe deplin de ce. Copleșită de ideea eșecului, se strecurase pe mutește în camera ei, străduindu-se să nu-și trezească mama, care de fapt stătea trează și se holba în tavan, două uși mai încolo.

Nu era cazul să se simtă descurajată. Nu-l cunoștea pe Charles, astfel că interpretase greșit reticența lui. Cum el era perceput în general ca o captură-premiu, ea își închipuise că el împărtășea acea imagine despre sine, lucru neadevărat. El socotea că pe umerii lui atârna răspunderea pentru acea seară, nu pe ai lui Edith. Era timid (nu din aceia care compensează timiditatea prin bădărănie, ci de-a dreptul sfios) și de

aceea, deși nu era capabil să-și exprime părerile, se arăta foarte încântat de faptul că ea lăsase impresia că îi făcuse plăcere să se afle alături de el. În realitate, când a vârât cheia în încuietoarea apartamentului părinților săi din Cadogan Square, a făcut-o cu un sentiment de mulțumire referitor la o seară pe care nu o risipise fără rost. O plăcea foarte mult pe Edith. Mai mult decât ținea minte să-i fi plăcut vreo fată. Cu tot respectul cuvenit pentru ipocrizia pe care o datorăm unei societăți ipocrite, el o admira cu atât mai mult cu cât se prefăcuse că îi plăcuseră soții Cumnor, când, de fapt, era limpede că aceștia, ori cel puțin Jane, se purtaseră îngrozitor în cursul acelei seri. A deschis ușa și a trecut pragul.

Apartamentul din Londra al familiei Uckfield se afla la parterul și etajul întâi al uneia dintre casele înalte din cărămidă roșie, construite în stil olandez pe vremea regelui Edward, care înconjoară piața exclusivistă, dacă nu fermecătoare. Era o casă destul de plăcută, mobilată într-un stil ce presupunea un amestec echilibrat de lucruri confortabile și impresionante, pe care mama lui și-l însușise citind romanele lui John Fowler. Tablourile, culese din colecția de ordin secund a familiei, erau alese în așa fel încât să sugereze importanța eredității, dar fără a crea impresia de acaparare a spațiului. Tapiseriile, obiectele decorative, chiar mesele și scaunele păreau să indice, tacit, rangul familiei. „Aici ne aflăm doar în vizită, păreau să spună lucrurile de acolo, dar nu asta suntem noi."

Nici un membru al familiei nu denumea „casă" acel loc, nici măcar Caroline, care, înainte de a se căsători, locuise acolo patru ani. Casa era Broughton. „Săptămâna viitoare voi sta în apartament", „Mă duc până la apartament", „Ce-ar fi să ne vedem la apartament?" erau toate foarte clare, însă „Trebuie să mă întorc acasă", rostit chiar la sfârșitul unei cine luate la Londra, nu putea însemna decât că, în acea noapte, respectivul Broughton în chestiune urma să se deplaseze cu mașina prin Sussex. Astfel de oameni pot să dețină o casă în Chester Square și să închirieze o căsuță în Derbyshire, dar poți fi sigur că doar acel loc împrejmuit de iarbă reprezintă „casa", „căminul". Și, dacă nu există vreun asemenea ascunziș, atunci ei vor susține răspicat că, pentru bunăstarea lor, este esențial să fugă de fum și asfalt și să se repeadă până la prietenii lor de la țară cât de des reușesc, sugerând în acest fel că, deși s-ar putea întâmpla să-și petreacă viața călcând pe trotuare sau stând la un birou din metropolă, în adâncul sufletului, ei vor rămâne oameni de la țară. Rareori găsești vreun aristocrat care să fie mai fericit la Londra – ori, cel puțin, rareori găsești pe cineva care să recunoască asta.

Charles avea propriul lui apartament, un amestec de încăperi aflate la etajul trei al unei clădiri din Eaton Place, dar de obicei nu se deranja să meargă până acolo. Cel din Cadogan Square era mai frumos și mai confortabil, iar el putea să-și ridice corespondența de acolo și să o aducă aici fără probleme.

Dar, poate pentru că Broughton era, la urma urmei, un produs al gustului multor generații, Charles devenea conștient de influențele exercitate de mama lui ori de câte ori vizita apartamentul din Londra. Adevăratul sediu londonez al familiei, Broughton House, se aflase în St James's Square, însă proprietatea fusese bombardată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, astfel că au fost scutiți de dureroasa decizie, pe care au trebuit să o ia cele mai multe dintre rudele lor, de a abandona sau nu reședința de la oraș la sfârșitul conflagrației. Bunicii lui Charles cumpăraseră un apartament destul de umed în Albert Hall Mansions, pe care mama lui îl respinsese fără a sta mult pe gânduri, și tot ea alesese și crease acest apartament drept un cadru potrivit pentru activitățile ei caritabile și pentru întâlniri ce îi reclamau, ocazional, prezența în capitală.

Stând la un pahar de whisky înainte de culcare, gândul l-a purtat pe Charles la mama lui. S-a uitat la schița frumos înrămată, care o înfățișa pe lady Harriet Trevane (numele de botez al lui lady Uckfield) la vârsta de șaptesprezece ani. Era pictată de Annigoni și fusese așezată pe o măsuță în stil *régence* din apropierea șemineului din salon. Chiar și în tabloul înfățișând-o ca fată, cu o panglică de păr atârnându-i printre buclele negre-cărbune, Charles putea detecta privirea familiară, directă și nemăgulitoare, ca de pisică. Trebuia să recunoască în sinea sa că mama lui nu avea să o placă pe Edith. Știa asta

din capul locului. Dacă i-ar fi fost prezentată drept soția unui prieten, ar mai fi existat o șansă – asta în cazul în care ar fi băgat-o cât de cât în seamă –, însă Edith nu ar fi fost privită cu ochi buni ca prietenă a lui Charles. S-ar fi bucurat de și mai puțin succes dacă, în situația la care s-ar fi ajuns la așa ceva, ar fi fost privită ca succesoare a lui lady Uckfield, ca persoană căreia mama lui să-i încredințeze casa, situația, până și comitatul pentru care muncise îndelung și cu dăruire.

Asta nu însemna că Charles nu manifesta înțelegere față de propria mamă. Dimpotrivă, o iubea foarte mult și era îndreptățit să o iubească. Vedea dincolo de perfecțiunea pe care o afișa publicului și îl încânta ceea ce descoperea acolo. Lady Uckfield simțea întotdeauna o anumită plăcere să lase impresia că tot ce avusese în viață îi fusese oferit pe tavă. Acest lucru nu era adevărat în ce o privea, după cum nu era adevărat nici pentru restul rasei umane, însă ea prefera să fie invidiată decât compătimită, și toată viața alesese, ca în cuvintele acelui cântec de odinioară[1], să-și pună necazurile în raniță și să zâmbească. De regulă, această alegere nu era prea împovărătoare, deoarece ea își socotea propriile probleme la

[1] *Pune-ți necazurile în raniță și zâmbește, zâmbește, zâmbește* este numele unui marș publicat în 1915 la Londra, cu versuri de George Henry Powell și muzica de fratele său, Felix Powell, foarte apreciat de soldații britanici în Primul Război Mondial (n. tr.).

fel de plicticoase ca și ale altora, dar Charles respecta acest mod de a privi lucrurile, ceea ce-l făcea să țină și mai mult la ea. Încă nu-și putea da seama în ce măsură, prin acea „bărbie sus", mama lui rămânea credincioasă principiilor celor care îi semănau.

Luate în ansamblu, clasele de sus nu au obiceiul să se văicărească. În general, ca grup, ele preferă să „nu mai amintească de acel lucru". O plimbare în pas alert și o băutură tare sunt remediile alese de cei care aparțin acestor clase când sunt loviți fie în inimă, fie la pungă. Presa de scandal a scris mult despre răceala lor, însă nu lipsa sentimentelor îi deosebește pe acești oameni de alții, ci mai curând neexprimarea sentimentelor. În mod firesc, ei nu socotesc acest lucru un defect și nici nu admiră manifestarea publică a emoțiilor, așa cum o practică alții. Ei sunt sincer nedumeriți de suferința clasei muncitoare, a acelor mame care, suspinând, sunt sprijinite când intră în biserică, sau a văduvelor de soldați care se lasă fotografiate vărsând lacrimi peste „ultima scrisoare de la el". Până și termenul de „consilier" trimite un fior de dezgust pe șira spinării celor cu adevărat bine educați. Ei nu înțeleg, desigur, că aceste tragedii, naționale și familiale, victimele războaielor, omorurile întâmplătoare, ciocnirile în lanț soldate cu morți pe autostrada M3 le oferă probabil celor mai mulți năpăstuiți singura șansă de a deveni celebri, fie și pentru o zi. Măcar o dată în viață ei își pot satisface dorința foarte umană de a ieși în evidență, de a beneficia de

o cât de mică recunoaștere publică a nenorocirii lor. Cei din clasele de sus nu pricep această foame, deoarece nu o împărtășesc. Ei ies în evidență încă de la naștere.

Singurele bătălii duse de mama lui, despre care Charles avea cunoștință, erau acelea din războiul cu bunica lui, marchiza moștenitoare, care nu se dovedise deloc o soacră blândă. Era fiica înaltă, ciolănoasă și cu nasul lung a unui duce și nu se lăsa impresionată cu ușurință de bruneta micuță și simpatică pe care fiul ei o adusese acasă. Bătrâna lady Uckfield fusese o adevărată regină Mary pentru lady Elizabeth Bowes-Lyon, nora ei, iar relațiile dintre ele nu au fost niciodată cordiale. Chiar după moartea soțului ei, și după ce Charles încetase de mult să mai fie un copil, purtarea moștenitoarei a rămas la fel de neîmblânzită și aceasta a continuat să contramandeze ordinele date menajerei, să-și instruiască grădinarii direct și să anuleze unele comenzi de articole de băcănie, ținând să le înlocuiască cu altele, mai „potrivite", procedând astfel până în ziua morții ei, care nu a stârnit prea multe lamentații.

Faptul că aceste încercări au eșuat, că puterea ei a fost înfrântă, era rezultatul direct al singurei lupte adevărate dintre ele, a cărei amintire îl făcea mereu pe Charles să zâmbească. La scurt timp după pierderea poziției de castelană la Broughton, bunica lui rearanjase tablourile din salon, în vreme ce lady Uckfield se găsea la Londra. La întoarcere, văzând

schimbările, lady Uckfield s-a înfuriat atât de tare încât, într-o exprimare modernă, i-a sărit țandăra, eveniment unic în istoria familiei. Acest fapt a dat naștere unei dispute cu glasuri ridicate, cât se poate de serioase, cu siguranță nemaiîntâlnite în istoria încăperii în chestiune – cel puțin după zilele mai zburdalnice din veacul al XVIII-lea. Spre deliciul suprem al servitorilor care ascultaseră toată cearta, lady Uckfield a acuzat-o pe soacra ei de lipsă de educație și de maniere, de amestec mișelesc. „Eu, prost-crescută?" a răcnit moștenitoarea, alegând din lista de insulte doar pe aceea capabilă să îi perforeze carapacea. „*Prost-crescută!*" și a ieșit cu pași apăsați din casă, hotărâtă să nu-i mai calce pragul niciodată. Mama lui îi spusese de multe ori lui Charles că regreta acel incident și cu siguranță a reprezentat o ușurare pentru ea faptul că, după ce avusese ultimul cuvânt de spus, bătrâna lady Uckfield a revenit totuși la Broughton pentru a participa la sărbătorile obișnuite de familie, dar, chiar și așa, bătălia își atinsese scopul. De atunci încolo, fără nici o umbră de îndoială, iar casa, proprietatea și satul au rămas sub comanda tinerei marchize.

Din acest motiv, dar și din multe altele, atât simple, cât și complicate, Charles își admira mama și principiile de disciplină după care se călăuzea în viață. Admira până și modul în care se împăcase cu stupiditatea soțului ei, fără să se refere vreodată la acest lucru și fără să-și dea vreodată în vileag exasperarea. Charles era conștient că el însuși, deși nu la fel de încet

la minte ca tatăl său, nu era prea ager. Mama sa îl îndrumase bine, fără a-l face să se confrunte cu slăbiciunile proprii, însă el le conștientiza totuși. Din această cauză, ar fi vrut să-i facă pe plac atunci când s-ar fi pus problema alegerii unei tovarășe de viață. Ar fi fost încântat să ajungă la vreo petrecere scoțiană pentru pețit, sau la vreun bal londonez, și să descopere exact femeia pe care mama să o fi dorit pentru el. N-ar fi trebuit să fie prea greu. Trebuia să existe undeva și acea fată de pair, care să aparțină acelei lumi vechi și familiare pe care lady Uckfield o cunoștea și în care avea încredere, care să fie isteață și îmbrăcată șic (pentru că mama lui nu ținea prea mult la lipsa de eleganță, și nici nu aprecia doamnele de la țară care se afișau cu părul neîngrijit și cu fuste luate de la acțiunile de binefacere), acea fată care să-l binedispună, de care să se simtă mândru și în siguranță, și a cărei sosire să schimbe lucrurile.

Cu toate acestea, indiferent cât de mult se străduise, nu reușise să descopere o asemenea fată. Existaseră tinere agreabile care făcuseră tot posibilul, dar... nici una nu fusese aleasă. Asta pentru că Charles avea o anumită credință după care se ghida. Ca și el, aceasta era simplă, dar puternică. Mai precis, considera că dacă se căsătorea din dragoste, dacă și-ar fi găsit partenera care să-l stimuleze trupește și intelectual (pentru că aprecia activitățile intelectuale, chiar dacă într-o măsură mai redusă), atunci viața ce i-a fost hărăzită avea să se dovedească bună și darnică.

Dacă, totuși, făcea o partidă bună, dar nepotrivită, atunci nici o mântuire nu ar mai fi fost posibilă. Nu credea în divorț (mai ales pentru capul familiei Broughton) și, prin urmare, odată căsătorit și nefericit, tot astfel va rămâne până în ziua morții. Pe scurt, un individ integru și foarte moral, poate mai mult decât își dădea el seama. Iar acest lucru îl făcea să se simtă și mai tulburat la gândul că exista posibilitatea de a fi atras de o femeie care, deși nu era total nepotrivită pentru el, sau vreo regină a muzicii pop sau vreo artistă de circ ce evolua la trapez, tot nu era chiar ceea ce spera mama lui.

Așadar, cu o umbră de melancolie în suflet, două zile mai târziu, Charles i-a telefonat lui Edith și a invitat-o din nou să iasă cu el în oraș.

4

Spre amuzamentul meu, nu a trecut multă vreme neobservat faptul că Edith și Charles ieșeau împreună. Ziarele de scandal, în lipsă de subiecte, preluau povestea, iar articolele acelea plictisitoare din *Tatler* sau *Harpers* care vorbeau despre oamenii momentului, și ce mâncau în weekend sau ce purtau la Paris sau ce făceau de Crăciun, au început s-o privească pe Edith în calitate de iubită a lui Charles. Fascinația față de celebrități era la mare vogă în acea perioadă și cum, prin definiție, niciodată nu există suficiente personalități adevărate care să satisfacă cererea de pe piață – chiar într-o epocă mai puțin lacomă decât aceea a anilor nouăzeci – jurnaliștii se văd siliți să scoată de la naftalină niște It Girls[1] sau niște crainice prăfuite pentru a umple acel hău. În mod ironic, chiar simplitatea lui Edith juca un rol în toate acestea.

[1] Prin It Girl se înțelege o tânără cu sex-appeal, aflată temporar în lumina reflectoarelor (n. tr.).

Cineva a comparat-o cu o Cenușăreasă a zilelor noastre, fata muncitoare care ajunge peste noapte în Țara Viselor, și a scris un articol într-unul dintre ziarele duminicale, intitulat „Descoperirea lui Lavery", prezentând și câteva fotografii de dimensiuni mari și foarte colorate. După aceea, Edith a intrat în acest joc. Inițial, s-a supărat pentru că era prezentată mereu ca o persoană care își dorea să urce pe scara socială, dar, treptat, pe măsură ce interesul presei s-a stins sub povara unor articole despre modă și ceremonii de decernare de premii și invitații în cadrul emisiunilor televizate după-amiaza, Edith a ajuns să aprecieze atenția care-i fusese acordată. Facinant este că, atunci când ești urmărit de reporteri, în mod inevitabil începi să crezi că, dacă atât de mulți oameni se interesează de viața ta, înseamnă, fără putință de tăgadă, că viața ta, adică a lui Edith, este interesantă, iar ea dorea să creadă asta la fel de mult ca oricine altcineva. Bineînțeles, cum era de așteptat, în scurtă vreme a pierdut din vedere că celebritatea ei era de circumstanță și nimic mai mult. La un moment dat, mă aflam la un prânz caritabil, iar ea a fost invitată să înmâneze un premiu pus la dispoziție de nu știu ce ziar de scandal, și țin minte că după aceea s-a plâns cât de *înfiorători* erau ceilalți prezentatori, toți comentatorii sportivi și specialiștii în modă, întrebându-se de ce fuseseră invitați. Am precizat că până și un prezentator de sport, oricât de umil ar fi el, și-a câștigat celebritatea într-un anumit mod, lucru pe care Edith nu-l făcuse.

Ea mi-a zâmbit, dar mi-am dat seama că mă detesta pentru acea afirmație. Începuse să creadă în publicitatea ce i se făcea încă dintr-o etapă primejdios de timpurie.

Ședințele foto și articolele care-i erau dedicate sugerau că, într-un mod oarecum misterios, se îmbrăca mai bine sau mai scump decât până atunci. Nu știu precis cum de a reușit asta, pentru că nu cred că la vremea respectivă Charles începuse să îi dea bani. Pesemne că ea încheiase vreuna dintre acele înțelegeri prin care designerii îți împrumută haine pe care să le porți într-o seară dacă există probabilitatea ca poza ta să ajungă în ziare. Ori poate că doamna Lavery îi dădea banii. I-ar fi dat oricât fără să stea pe gânduri.

În acea perioadă am văzut-o mult mai rar pe Edith. Nu-mi amintesc bine dacă încă mai lucra la biroul imobiliar din Milner Street, dar cred că nu renunțase la acea slujbă, pentru că nu era genul de persoană care să se bazeze pe pielea ursului din pădure. În orice caz, se vedea foarte limpede că își făcea din timp planuri pentru prânz. Într-o zi din luna martie a anului următor, la luni bune după ce începuse să iasă cu Charles, am zărit-o în localul Australian, retrasă într-un colț și mâncând un sendviș cu ton. După ce mi-am luat ceva de băut, m-am apropiat de masa ei.

– Bună. Îmi permiți să mă așez, ori meditezi la ceva?

Ea a ridicat privirea și mi-a zâmbit oarecum surprinsă.

– Așază-te. Ești exact persoana de care aveam nevoie.

Părea preocupată de ceva și avea un aer serios. Nu mai era blonda pe care o știam eu.

– Ce mai zici?

– Nu cumva săptămâna viitoare le faci o vizită soților Easton?

– Nu. Ar trebui?

– Mi-ai face un serviciu nemaipomenit dacă te-ai duce până acolo.

– Păi, nu am altceva de făcut. Cred că le-aș putea telefona ca să mă autoinvit. Dar de ce?

– Mama lui Charles dă o cină la Broughton sâmbătă și aș dori să văd pe lista de invitați și câteva persoane pe care să le cunosc. Presupun că Isabel și David nu ar refuza invitația.

– Cred că glumești.

– Așa gândeam și eu. Aș vrea să vii și tu, ca să îi liniștești. Charles te place.

– Charles nu mă cunoaște.

– Da, dar măcar i-ai fost prezentat.

Mi-am dat seama ce o frământa. Se săturase să tot fie invizibilă. Să fie mereu înconjurată de oameni care presupuneau în mod automat că, dacă merita să fie cunoscută, probabil că ar fi fost până acum. Dorea să fie prezent măcar un prieten de-al ei pe care să nu mai fie nevoie să i-l prezinte lui Charles.

– O să vin dacă Isabel mă poate găzdui.

Ea a dat din cap în semn de aprobare.

– Dacă aș putea, te-aș invita să stai la Broughton.

– Isabel nu mi-ar ierta asta în veci. I-ai mai invitat vreodată?

– Nu.

Am părut surprins, iar ea a ridicat din umeri.

– Am fost acolo doar noaptea și, de obicei, pentru ceva anume, și doar știi cum sunt ei...

Știam. Era suficient să-mi aduc aminte de sticlirea din ochii lui David, la Ascot, ca să-mi dau seama prea bine.

– Așadar, cum merg lucrurile? Citesc mereu despre tine în ziare.

Ea a roșit.

– Da, nu e de râs?

– Și te-am mai văzut la emisiunea *Dimineața cu Richard și Judy*.

– Iisuse! Cred că viața ta nu e prea roz.

– Am avut o amigdalită, dar oricum îmi place Judy. Întotdeauna mi s-a părut că arată natural, de parcă ar fi hărțuită. Iar tu ai avut o prestație bună, după părerea mea.

– Serios? Părea uimită. Mi s-a părut că am dovedit o idiotenie totală. Nu mă deranjează fotografii, dar ori de câte ori deschid gura, am impresia că par retardată. Sunt convinsă că au apelat la mine doar pentru că s-a retras Tara Palmer-Tomkinson.

– Serios?

– Nu știu. Zic și eu așa.

– Poate că ar fi de preferat să nu mai vorbești deloc.

– Așa-mi spune și Charles, dar nu ar avea nici o importanță. Orice ai face, te trezești că ți se reproduc vorbele.

Bineînțeles, asta cam așa e.

– Tu și Charles formați un cuplu fermecător. Cred că mama ta este foarte încântată.

Edith și-a dat ochii peste cap.

– Nici nu-și mai încape în piele de fericire. Se teme că cine știe ce se va întâmpla și că totul n-a fost decât un vis.

– Și așa va fi?

Trăsăturile chipului ei au luat forma măștii pe care o afișa în lume, care părea mai adecvată unei loji de operă din *la belle époque* decât unui prânz luat la Australian.

– Nu, nu cred asta.

Am ridicat din sprâncene.

– Să te felicit deja?

– Încă nu, a spus ea pe un ton ferm, dar te rog să-mi promiți că o să fii acolo sâmbătă. La opt. La patru ace.

– Am înțeles. Dar trebuie să vorbești cu Isabel. Vrei să-i scriu lui lady Uckfield?

– Nu, nu, mă ocup eu de toate astea. Tu doar să fii acolo.

În seara aceea, când i-am telefonat lui Isabel, Edith vorbise deja cu ea, astfel încât chestiunea s-a rezolvat cu repeziciune. Așa se face că, la vreo câteva zile după aceea, m-am trezit în salonul familiei Easton

pentru a bea un păhărel înainte de a porni la drum. David era stângaci și țâfnos, asta ca să-și ascundă emoția prilejuită de a fi primit în cele din urmă în interiorul citadelei. Isabel era mai puțin entuziasmată și, prin urmare, mai puțin temătoare față de ceea ce urma.

– Oare o fi o petrecere de caritate? a zis ea chicotind când am intrat.

– N-am idee, i-am răspuns. Are vreo importanță?

David mi-a pus în mână un pahar. Whisky-ul oferit de el era mai mereu călduț, ceea ce începuse să mă obosească. Pesemne citise undeva că gentlemenii nu servesc gheață.

– Isabel crede că își vor anunța logodna.

Și pe mine mă dusese gândul la așa ceva, acesta putând fi motivul pentru care Edith considerase că trebuia să aibă și câteva persoane din partea ei, dar încă de mic învățasem că nu trebuie să iei de bun tot ceea ce este evident.

– Bine, dar în situația asta nu ar fi fost invitați și părinții ei?

– Poate că au fost invitați.

Asta era o posibilitate. Imaginea Stellei Lavery urcând în camera ei și găsindu-și bagajele desfăcute și rochia de seară întinsă pe pat mi-a încălzit inima. Oricine merită câteva momente în care să i se pare că viața este perfectă.

– Mda, vom afla foarte curând, am spus eu.

Isabel a aruncat o privire spre ceas.

– N-ar trebui să plecăm?

– Încă nu. Mai avem destulă vreme.

Acum că o avea în gheare, David își permitea să se joace cu prada:

– Ce-ar fi să mai bem un păhărel?

Însă Isabel a avut câștig de cauză, astfel că am pornit în prima, dar (așa cum gândeam cu toții în sinea noastră) probabil nu în cea din urmă vizită la Broughton Hall.

Casa arăta la fel de impunătoare ca prima oară când o văzuserăm, dar faptul că fortăreața aceea fusese străpunsă făcea ca însuși aerul ei glacial să pară plăcut. Ne-am oprit în fața bine cunoscutei uși și am sunat.

– Nu știu dacă asta este intrarea potrivită, a spus Isabel, dar până să apucăm a răspunde, ușa a fost deschisă de un majordom și imediat după aceea ne-am trezit conduși la etaj, către Salonul Roșu. Cred că am rămas surprins de faptul că familia părea să folosească acele încăperi care, de obicei, erau rezervate publicului. Mă așteptasem să fiu condus în altă încăpere, de exemplu, în camera gen Sloane de la etajul întâi, unde portretele și mobilierul Ludovic al XV-lea ar fi alternat cu niște canapele moi, îmbrăcate în creton – aceasta fiind eticheta obișnuită pentru astfel de ocazii. Aveam să constat că nu greșisem defel, iar faptul că urma să ni se servească băuturile în Salonul Roșu și cina în Sufrageria Mare ar fi trebuit să ne sugereze din capul locului cum stăteau treburile. În

orice caz, când am intrat și am văzut-o pe doamna Lavery stând în picioare lângă șemineu, alături de silueta masivă a lordului Uckfield, mi-am dat seama de tot ce se întâmplă. Edith dăduse marea lovitură, iar noi ne aflam acolo ca să asistăm la triumful ei.

Lady Uckfield a făcut un pas în față. Era o femeie măruntă, atrăgătoare, cu oase delicate, care trebuie să fi fost seducătoare în tinerețea ei, însă la prima vedere nu părea deloc impunătoare, ci agreabilă. Această primă impresie ocupă primul loc pe lista celor mai eronate prime impresii. Când vorbea, vocea ei avea o sonoritate limpede și ușoară, iar pronunția ei înfundată amintea de jurnalele de știri din timpul războiului.

– Sunt deosebit de încântată că vă aflați cu toții aici, a zis ea cu vioiciune, surâzând sclipitor. Știu că ați venit tocmai de la Londra.

Fraza aceasta îmi era dedicată. Scopul era de a ne demonstra că își făcuse temele și că știa exact cu cine vorbea.

– Ați fost foarte amabilă că ne-ați invitat.

Cunosc acest joc și replicile care se impun în cadrul lui.

– Nicidecum. *Noi suntem încântați* că ați răspuns invitației.

Lady Uckfield ni se adresa cu o insistență accentuată de un soi de intimitate, de parcă ar fi glumit în așa fel încât numai tu (sau persoana căreia i se adresa) să înțelegi despre ce era vorba. Acum o socotesc drept

persoana cea mai abilă din punct de vedere social pe care am cunoscut-o vreodată. Combina minuțiozitatea ceasornicarului cu măiestria unei femei de lume. Mai părea și foarte încrezătoare în forțele proprii. Știam că fusese cea mai atrăgătoare dintre fiicele unui conte bogat și am presupus atunci, tânăr cum eram, că nu trebuia să mă mire încrederea pe care o manifesta, dar acum îmi dau seama că astfel de lucruri nu merg întotdeauna mână-n mână, iar ulterior am descoperit că, la fel ca mai toată lumea, avusese și ea parte de o mulțime de necazuri. Poate că acestea îi dăduseră tăria, poate că se născuse puternică; indiferent de motiv, la data când am cunoscut-o, ea era o perfecționistă desăvârșită și invulnerabilă. Fiecare serată la care am participat ca urmare a invitațiilor ei a fost atât de minuțios lucrată de parcă ar fi fost o solniță Cellini[1]. Începând cu soiurile de cartofi și terminând cu aranjamentul pernelor, nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării sau la aprecierea altora.

Desigur, imediat ce a spus: „Sunt încântată să salut câțiva prieteni de-ai scumpei noastre Edith", mi-am dat seama că nu o plăcea pe viitoarea ei noră. Făcând afirmația că „nu o plăcea" probabil că nu exprim chiar adevărul. Nu-i venea să creadă că fiul ei se căsătorea cu o femeie pe care nu o cunoștea și despre care nici nu auzise până atunci. I se părea fantastic faptul că prietenii acestei fete nu erau copii

[1] Sculptură de Benvenuto Cellini (n. tr.).

ai prietenilor ei. *Au fond*[1], era extraordinar că Edith apucase să pună piciorul în casa ei. Cum de se petrecuse așa ceva? Din nefericire pentru tânăra femeie, astfel de gânduri o făcuseră pe lady Uckfield să tragă concluzia că Charles fusese „prins în mreje" și deși mai târziu (*mult* mai târziu) ea a explicat natura acestei păreri, ea a rămas neschimbată. De fapt, nici nu sunt pe deplin convins că nu era întru totul adevărată.

Eu și Isabel ne-am îndreptat spre șemineu.

– Bună ziua, doamnă Lavery, am spus, iar mama lui Edith s-a întors către noi, revelând într-o clipă acea grație temătoare, ucigașă, care îi marchează pe mai toți parveniții. Comportamentul pe care aceștia îl afișează le transmite adevăraților lor egali că ei au urcat pe scară și că nu vor mai coborî niciodată. Doamna Lavery cea snoabă și amabilă pe care o știam dispăruse, fiind înlocuită de Crăiasa Zăpezii. Era ca și cum am fi jucat în filmul *Invazia răpitorilor de trupuri*[2] și am fi vorbit cu o păstaie de fasole. Aproape împotriva propriei voințe și părând la fel de insinuantă în legătură cu identitatea noastră ca și lordul Uckfield, ea ne-a prezentat gazdei.

El ne-a strâns mâinile cu un gest neutru, dar plin de vioiciune.

---

[1] „La urma urmelor", în lb. franceză în original (n. tr.).

[2] Aluzie la un film SF realizat în 1956 (cu o replică în 1978), în care oamenii dintr-o localitate sunt uciși și înlocuiți de extratereștri, singura deosebire fiind că aceștia din urmă erau lipsiți de orice sentimente (n. tr.).

– Încântat, a zis el. Sper că n-ați avut probleme cu drumul până aici?

– Venim doar de la Ringmer, a spus Isabel. Eu și soțul meu locuim acolo.

– Serios? a făcut lordul Uckfield. Și n-a fost aglomerat drumul? Cu atâția oameni care încearcă să fugă din oraș imediat ce meteorologii de serviciu le promit măcar o rază de soare... Ați avut probleme la ieșirea din oraș?

Isabel tocmai se pregătea să înceapă o explicație plicticoasă cum că nu venise chiar de la Londra, însă am scutit-o de acest efort.

– Am venit cu trenul, am spus eu.

– Foarte bine gândit, ne-a zis el, și ne-a aruncat un zâmbet larg, nevinovat, după care a făcut un gest din cap, semn că eram liberi.

Marchizul de Uckfield era un bărbat prost și fără haz, dar, în sine, el nu prezenta nici o primejdie. Fusese răsfățat toată viața și înconjurat de tot soiul de nătărăi care îi fac pe astfel de oameni să se simtă în largul lor, găsiți printre rubedeniile mai îndepărtate ale propriilor familii, dar și din rândul cunoștințelor mai mult sau mai puțin întâmplătoare, astfel că el nu avea habar cât de plicticos și nătâng era în realitate. Banalitățile ce îi trădau lipsa de educație erau primite ca și cum ar fi fost rostite de Solomon, iar glumele lui prăfuite, lipsite de orice haz, erau răsplătite cu hohote răsunătoare de râs. Dacă experiența de viață este aceea care ne cizelează, trebuie să ne mirăm că persoane

ca lordul Uckfield rămân atât de necizelate toată viața? Oamenii vorbeau, chiar și când acesta nu putea auzi, despre înțelepciunea și judecata lordului, deși el nu se putea lăuda nici cu una, nici cu alta. Acest lucru se explica prin faptul că, dacă ei se puteau convinge pe ei înșiși că omul poseda acele calități, atunci nu trebuiau să admită în sinea lor că erau niște lingușitori, ceea ce constituie o justificare solidă în rândul celor din lumea bună. Iar dacă vreo cunoștință de-a lor și-ar fi exprimat vreodată îndoiala cu privire la capacitățile intelectuale ale măriei sale lordul, ei puteau veni cu un răspuns de genul: „Vai, n-ai mai gândi astfel dacă l-ai cunoaște mai bine", acordându-și în acest fel o notă bună pentru că erau în relații apropiate cu încă o Casă Mare, plus o a doua notă bună pentru că erau persoane sincere. Lordul nu era lipsit de generozitate, ci doar leneș, manifestând acea lenevie fundamentală care marchează prietenia celor privilegiați cu cineva mai puțin important. De multă vreme relațiile de prietenie se limitează la membrii propriei familii și la cercul de lingușitori – necesari pentru întreținerea imaginii sale. Mai mult de atât ar fi însemnat o trudă mult prea istovitoare. Această decizie fusese luată în mod inconștient, iar el se socotea în continuare un om amabil. Și, într-adevăr, avea să se arate mereu bun față de Edith. Nu stârnea admirație, dar nici snob nu era și, oricum, lăsând deoparte toate celelalte, îl încânta faptul că Edith era atât de atrăgătoare.

L-am zărit pe majordomul aflat în prag surprinzând privirea lui lady Uckfield. Ea a dat discret din cap, a aruncat o căutătură de expert prin încăpere și s-a apropiat de mine.

– Vom lua cina peste câteva minute, mi-a spus ea. Te-aș ruga să te ocupi de lady Tenby.

Și mi-a arătat o femeie masivă, trecută de șaizeci de ani, prăvălită pe un scaun din apropierea focului. Am confirmat cu un gest din cap, iar lady Uckfield și-a continuat rondul. Noi fusesem cam ultimii sosiți și presupun că toți ceilalți își primiseră deja instrucțiunile. M-am îndreptat către partenera mea, socotind că probabil va trebui să trag de ea ca să o ridic în picioare. Ea a înălțat privirea și mi-a întins o mână plinuță, încărcată de bijuterii.

– Dumneata mă vei conduce? a întrebat ea. Am dat din cap. Googie se pricepe grozav să organizeze totul. Ar fi trebuit să fie directoarea unui lanț de hoteluri. Ajută-mă să mă ridic.

Întotdeauna am manifestat o oarecare jenă față de pseudofamiliaritatea insipidă ce vine odată cu pasiunea celor din înalta societate pentru porecle. Toată lumea este „Toffee" sau „Bobo" sau „Snook". Acești oameni își închipuie că numele de alint presupun un soi de zburdălnicie, o copilărie eternă, încărcată de amintiri proaspete despre doică și pijamale ce se încălzesc lângă focul din camera copiilor, însă ele sunt în realitate doar o simplă reafirmare a insularității, un semn care să amintească de un trecut comun care

îi exclude pe cei recent sosiți, o modalitate în plus de a-și etala în public intimitatea unii față de alții. Este limpede că poreclele alcătuiesc un gard eficient. Un nou-sosit se vede deseori în postura de a cunoaște prea bine pe cineva ca să continue a i se adresa cu lady Cutare, dar nu suficient de bine cât să-i spună „Cârnățica", deși folosirea numelui de botez în cercul lor de prieteni este un semn evident că nu îi cunoști prea bine. Și astfel, nou-sositul este împiedicat să parcurgă drumul firesc al intimității pe care o creează prietenia ce este obișnuită între cunoștințele ce aparțin altor clase.

Se lansase invitația la cină, iar partenera mea se ridicase greoi în picioare și acum se rezema cu aproape toată greutatea de mine. Mi-am dat seama că, cel puțin pentru ea, această deplasare braț la braț reprezenta ceva mai mult decât o reluare conștientă a unui obicei de pe vremea regelui Edward: era un serviciu foarte necesar. Câteva perechi mai în fața noastră, am văzut-o pe lady Uckfield discutând binedispusă cu Kenneth Lavery, pe al cărui chip însă se citea spaima. Cei doi mi-au adus aminte de membrii Camerei Comunelor, intrând în Camera Lorzilor ca să asculte alocuțiunea reginei, când miniștrii conservatori par întotdeauna să fie filmați în timp ce li se adresează cu frenezie omologilor socialiști, sumbri și serioși. În spatele lor, Edith mergea la braț cu lordul Uckfield. Purta o rochie neagră din catifea, cu un decolteu adânc, mâneci lungi și strâmte și nici o bijuterie. Efectul era

frumos și *triste*, amintind de o Julietă în strai de doliu. Cred că socotise că ar fi dat dovadă de prost-gust dacă s-ar fi îmbrăcat prea vesel.

Lady Tenby mi-a urmărit privirea.

– Foarte atrăgătoare. Nu încape nici o îndoială în privința asta. Dar cine Dumnezeu e?

I-am zâmbit.

– E o foarte bună prietenă a mea, i-am răspuns.

– Vai de mine, a exclamat lady Tenby și ne-am continuat înaintarea în tăcere.

Ulterior am aflat că însoțitoarea mea, contesa de Tenby, văduvă, era mama a patru fiice și, în calitate de vară de gradul doi cu lady Uckfield, sperase mereu ca Charles să o aleagă pe una dintre fetele ei. Nu era o ambiție absurdă. Erau tinere agreabile, cu chipuri plăcute. Oricare dintre ele l-ar fi făcut, probabil, fericit pe Charles. În cele din urmă, doar cea mai vârstnică dintre ele, lady Daphne, s-a măritat cât de cât „bine" după părerea mamei ei (el era mezinul în familia din care provenea), două s-au căsătorit cu bărbați obișnuiți cu munca și cariera, iar cea mai tânără și mai atrăgătoare a plecat în California, să trăiască alături de fondatorul unei secte aproape sinistre. Țin să spun că lady Tenby nu era o femeie rea ori irațională. Ani la rândul se străduise să-și pregătească fiicele în vederea unor partide bune, dar totul fusese în zadar, iar acum, în această seară, fusese invitată să asiste la triumful unei intruse, o necunoscută care, la adăpostul întunericului, se furișase în tabăra lor

și o ștersese cu mielul cel gras. Bineînțeles că avea să zâmbească, să adreseze felicitări și să-i sărute pe tineri, dar, după ce avea să ajungă acasă, avea să spună că Googie și Tigger fuseseră de-a dreptul minunați, că nimeni nu și-ar fi putut da seama cât de dezamăgiți erau în realitate, că fata era, la urma urmelor, foarte *drăguță* și părea *să țină* la Charles. Iar Edith avea să fie socotită pe veci o intrusă norocoasă.

Spre surprinderea mea, cina a fost delicioasă. Mă așteptasem să ni se ofere felurile obișnuite pentru cei care trăiau la țară, așa cum le serveau cei din generația părinților mei, amintind mai mult de meniurile de la școala de fete cu regim de internat și mai puțin de bucătăria de la Ivy[1], dar încă nu mă obișnuisem cu felul în care lady Uckfield stăpânea arta detaliului. Am avut-o pe lady Tenby în stânga mea și cât timp am servit primul fel, am fost nevoit să suport o conversație de genul: „Ești actor, dar oare în ce anume te-am văzut jucând?", lucru care mă întristează enorm, dar, după ce ne-au fost luate farfuriile din față și mi s-a îngăduit să mă întorc și spre dreapta, am descoperit că mă adresam unei femei cu trăsături ceva mai aspre, dar interesantă, cam de vârsta mea, care s-a prezentat drept Caroline, sora lui Charles.

– Așadar, ești prieten de mult cu Edith? m-a întrebat ea.

[1] Unul dintre restaurantele cele mai exclusiviste din Londra (n. tr.).

– Nu chiar așa de mult. De vreun an și jumătate.

– Oricum, de mai multă vreme decât noi, a spus ea și a râs vesel.

– Și crezi că o vei plăcea? am întrebat-o.

– Nu știu, a zis ea, uitându-se de-a lungul mesei, către locul în care Edith flirta cu viitorul ei socru. Sinceră să fiu, cred că da. Dar ea îl va plăcea pe Charles? Aceasta-i întrebarea.

Desigur, aceea era întrebarea. M-am uitat în aceeași direcție ca și vecina mea, către locul unde stătea Charles, ale cărui trăsături greoaie, ce trădau bunătate, se boțiseră de tot, probabil din cauza vreunei mici probleme intelectuale pe care o adusese în discuție cel de pe scaunul alăturat. M-am întrebat dacă Edith se lămurise cât de greoi la minte era Charles. Ori, fiindcă veni vorba, cât de plictisitoare poate fi viața la țară. Caroline mi-a ghicit gândurile.

– E cumplit de plicticos aici, știi doar. Oare Edith este pregătită pentru toate astea? Toată vara numai expoziții de flori, iar iarna, țevi care îngheață. Îi place vânătoarea?

– Călărește, deci probabil poate merge la vânătoare.

– Nu cred că asta contează prea mult. Mai ales de când cu protestatarii care pot pune oricând capăt acestei ocupații.

– Poate că și ea este o protestatară și nu este de acord cu vânătoarea. În zilele noastre, nu se știe niciodată.

– A, am îndoieli că Edith se opune sporturilor sângeroase, a spus Caroline cu jumătate de gură. Mi se pare o ființă carnivoră.

– Dar tu? Nu vânezi?

– Nu, ferească Dumnezeu! Urăsc viața la țară. Dacă pot să mă fofilez, nu intru nici măcar în Hyde Park.

– Cu ce se ocupă soțul tău? Ori e semn de proastă-creștere să întreb asta?

– Este. Dar o să-ți răspund. În principal, se ocupă de publicitate, dar organizează și evenimente în scop caritabil.

M-am gândit de multe ori cât de simplă era viața acum o sută de ani, când fiecare bărbat pe care-l cunoșteai era fie în armată, fie în marină, fie cleric sau proprietar de pământuri. Aceste slujbe extraordinare de care auzi acum în fiecare zi, despre care nici nu bănuiai că există, au un efect destabilizator asupra mea. Activitatea de vânătoare de personal sau investițiile, gestionarea creditelor sau resurse umane, ca explicații, îmi sună ca și cum persoana care se ocupă de așa ceva și-ar ascunde adevărata muncă. Pesemne că mulți chiar își ascund profesiunea. Nu am reușit să găsesc un răspuns potrivit.

– Și are predilecție pentru anumite cauze? am întrebat.

– A, cum ai cunoscut-o pe Edith? a zis Caroline, care manifesta același dezinteres față de activitățile soțului ei ca și mine. I-am explicat despre familia Easton.

Mă-ntrebam ce caută aici. Ciudat că nu ne-am mai întâlnit până acum dacă locuiesc atât de aproape de noi.

M-am bucurat că David era prea departe de noi ca să audă acea replică. După aceea, am abordat subiecte mai generale și curând am aflat că lady Caroline Chase era unul dintre copiii născuți în puf care reușesc să respingă educația primită prin felul lor de a trăi, prin filozofia lor, prin partenerul de viață ales și prin zona în care locuiesc, și care totuși poartă intactă sămânța snobismului în ei, chiar și în noul stil de viață. Mi s-a părut agreabilă, dar, în felul său, era la fel de severă ca și mama ei, doar că nu etala, probabil, armura certitudinii morale pe care o purta lady Uckfield. Pentru mamă, poziția socială era o chestiune de credință; pentru fiică, era un simplu fapt de viață.

Masa a continuat, și am ajuns la budinca de mere, după care au urmat brânzeturile și, tocmai când mă așteptam ca lady Uckfield să ia femeile cu ea, lăsându-ne pe noi, bărbații, să discutăm plictisitoare chestiuni politice și să bem porto, am fost încântat să văd că un pahar nefolosit din fața mea tocmai era umplut cu șampanie. Așadar, sosise marele moment.

Lordul Uckfield s-a ridicat.

– Presupun că știți cu toții de ce ne aflăm aici în această seară. Presupun că știam cu toții, deși câteva persoane au părut oarecum surprinse. Kenneth Lavery, care era așezat alături de lady Uckfield, părea cel mai nedumerit dintre toți. Suntem aici pentru a spune bun venit în familia noastră unei persoane fermecătoare.

M-am uitat la doamna Lavery, așezată la dreapta lordului, plină de încântare. Rigoarea protocolului fusese lăsată deoparte doar în acea seară. Nu cred că am văzut-o vreodată așezată atât de avantajos. Să ridicăm paharele. Pentru Edith și Charles.

Făcând scaunele să hârâie pe podea, ne-am ridicat, lady Tenby gâfâind din cauza efortului.

– Pentru Edith și Charles!

Am băut din șampanie și ne-am așezat, în vreme ce bietul Charles, stacojiu la față, a încercat să dea un răspuns cu un glas nefiresc de baritonal.

– Nu am nimic de spus. Doar că mă simt un bărbat foarte norocos.

– Bravo. Bravo.

Toți cei aflați la masă au început să rostească vorbe politicoase. Am urmărit-o pe Edith cum s-a uitat admirativ la Charles, cu o adorație sinceră și nevinovată, care mi-a amintit de Elizabeth Taylor în filmul *National Velvet*. Atunci când i se oferă calul. Nu știu dacă aceea a fost o lecție pe care o deprinsese în urmă cu patru ani de la mireasa fostului ei curtezan, ori dacă nu adoptase cea mai potrivită expresie pentru a pune capăt criticilor, ori dacă nu cumva, cel puțin în acel moment, îl adora pur și simplu. Pesemne că era un amestec din toate trei. Am întors capul și am văzut că lady Uckfield mă urmărea, cu un zâmbet tandru, perfect format pe fața ei atrăgătoare, ca de pisică. I-am întors privirea, iar ea a mișcat ușor din sprâncene, după care s-a ridicat, obligându-ne pe toți s-o

imităm. Nu mi-am dat seama precis ce semnificație avusese acea privire ciudată.

Caroline a vorbit, probabil, în numele tuturor (sigur a vorbit în numele meu), când a zis cu glas șoptit:

– Ei, bine, i-a reușit. Sper doar că știe în ce s-a vârât.

5

Nu am participat niciodată la ceea ce ar putea fi denumit un Mare Eveniment din Înalta Societate. În orice caz, nu la un eveniment care să suscite prea multă curiozitate în rândul publicului. Însă la vremea aceea Edith își câștigase deja statutul de micuță eroină de ziar de scandal, iar când a reușit să prindă peștele cel mare, jurnaliștii care o creaseră s-au arătat dornici să culeagă roadele. Datorită lor ajunsese subiect de articole, iar ea nu-i dezamăgise. De aceea, i s-au făcut oferte de la revista *Hello!* și *OK!* – spre amuzamentul doamnei Uckfield – pentru interviuri în exclusivitate și, cu toate că ofertele au fost bineînțeles respinse, nivelul interesului a rămas crescut. Nu cred că doamna Lavery a înțeles de la început de ce revistelor nu li s-a îngăduit să obțină ce-și doreau. Cred că ei i-ar fi plăcut destul de mult ideea ca Edith și Charles să apară pe una dintre acele coperte cu chenar roșu, înconjurați de nobilele vlăstare ale rubedeniilor lui Charles, dar când a făcut o

jumătate de sugestie în legătură cu asta către lady Uckfield, a rămas blocată auzind-o pe cuscra ei întorcându-se către Edith și spunând:

– Mama ta are un *extraordinar* simț al umorului. Preț de o clipă, era cât pe ce să mă păcălească.

Firește, doamna Lavery a râs și ea cât cuprinde la gândul că lady Uckfield ar fi putut să o creadă! Și după aceea nu a mai adus deloc vorba despre așa ceva. În orice caz, din tot felul de motive, eram și eu uimit și flatat să fiu invitat în calitate de cavaler de onoare la ceea ce se anticipa a fi Nunta Anului – sau, cel puțin, așa o considerau ziarele.

Am primit invitația din partea lui Charles, care, prin scrisul lui rotunjit și fermecător, mă întreba dacă aș fi fost dispus să fac asta pentru el. Unui actor îi este greu să-și programeze participarea la vreun eveniment social cu atât timp înainte – asta și pentru că există o lege nescrisă a teatrului, potrivit căreia, dacă **acorzi** cât de cât importanță altor lucruri decât activității scenice, înseamnă că ești lipsit de talent. Presupun că l-aș fi lăsat baltă dacă mi s-ar fi oferit rolul principal în *Ben Hur*, însă eram destul de hotărât să-mi joc rolul cuvenit în piesa numită „Apoteoza lui Edith".

Isabel mi-a telefonat în aceeași dimineață.

– Am înțeles că o să fii cavaler de onoare, a spus ea, iar David nu.

I-am răspuns, după cum știam că trebuia s-o fac, spunând că mi se pare destul de nedrept.

– Da, și eu cred la fel. S-a bosumflat, ceea ce nu e prea plăcut, dar nu văd ce aș putea face ca să repar lucrurile.

I-am zis că nu avea ce să facă și, la urma urmelor, eu eram singurul dintre prietenii lui Edith pe care Charles îl cunoscuse înainte să înceapă totul.

– Știu, și am și spus-o, dar îl știi pe David.

– Și tu?

– Cum adică?

– Vei juca vreun rol în toată afacerea? Mă gândeam că Alice ar putea fi domnișoară de onoare sau ceva de genul ăsta.

Alice era fata mai mare a soților Easton. Nu avea o înfățișare prea plăcută, fiind foarte slabă, însă era extrem de plăcută și de prietenoasă.

– Nu, a spus Isabel cu dezamăgire în glas. Edith a încercat, dar se pare că există multe cereri făcute de multă vreme, și de aceea s-a decis să aleagă doar prichindei. E și mult mai frumos așa, a mormăit ea mâhnită. Mi-am dat însă seama că mai avea ceva de spus. Mă întrebam ce se aude cu petrecerea burlacilor.

– Ce e cu ea?

– Organizează așa ceva?

– Nu știu. Cred că da.

– Dar n-ai fost invitat?

– Nu. Trebuia?

– Hm, David se întreba dacă el, sau voi amândoi, n-ar trebui să faceți ceva pentru a organiza ceva...

Glasul i s-a stins.

– Las-o baltă. Abia dacă-l cunoaștem. De unde-ți vin ideiile astea?

– Cred că ai dreptate. M-am întrebat dacă David era în cameră, alături de ea. Să ne anunți și pe noi dacă te invită.

Anxietatea refulată a lui David devenea stânjenitoare. Se vede treaba că începuse să menționeze numele lui Charles în stânga și-n dreapta, iar acum nu era capabil să suporte dizgrația de a fi exclus în mod public din cercul lui de apropiați.

– Bine, am zis eu, dar sunt convins că nu mă va invita.

S-a întâmplat însă ca peste o lună, cu zece zile înainte de nuntă, să primesc invitația. Probabil pentru că cineva renunțase la deplasare în ultima clipă, creându-se un loc liber. Grupul de douăsprezece persoane a zburat la Paris în cursul săptămânii, cu trei zile înainte de Marele Eveniment, ca să cinăm și să stăm o noapte la Ritz. Biletul mi-a fost trimis printr-un biciclist și nu trebuia decât să fiu gata pentru a fi luat de acasă la ora fixată. Avionul urma să decoleze de la London City Airport. În loc să-i telefonez lui Isabel, am vorbit cu Edith.

– Am fost invitat la ultima escapadă de burlac a lui Charles.

– Știu. A fost ideea lui. Cred că va fi plăcut, ce zici? Mie-mi place Ritz-ul din Paris.

– Presupun că David nu merge.

– Nu. Problema e că Henry Cumnor și Peter, unchiul lui Charles, organizează și plătesc toată treaba, așa că nu au putut include pe toată lumea.

– N-ar fi rău să-l anunțăm pe David.

– I-am zis lui Isabel. Edith a făcut o pauză. De fapt, mi se pare că au devenit supărători. O prețuiesc pe Isabel, dar ei țin să fie mereu „cei mai apropiați prieteni". Mă simt ca o eroină din cărțile Angelei Brazil[1]. La o adică, nu-l cunosc prea bine pe David, iar Charles abia a făcut cunoștință cu el.

– Draga mea, am spus eu, pe un ton de înțelept. Acesta e doar începutul.

În următoarea sâmbătă, la ora trei după-amiază, un șofer cu șapcă și uniformă a sunat la ușa apartamentului meu de la demisol și mi-a înșfăcat valiza ce aștepta pregătită, pentru a o duce la mașină. Mă cadorisisem cu una nouă în onoarea distinsei companii în care urma să mă aflu, astfel că nu prea mi-a convenit când omul a lovit-o de colțul scării, smulgându-i astfel și unul dintre mânere. Drept urmare, în ciuda extravaganței mele necugetate, m-am simțit ca un sărăntoc pe întreaga durată a călătoriei. *Sic transit gloria mundi*, ori, presupun, *sic transit gloria transit*[2].

[1] Angela Brazil (1868–1947), scriitoare de literatură pentru fete, ale cărei cărți au urmărit mai mult divertismentul decât latura educativă (n. tr.).

[2] „Așa trece gloria lumii" și, respectiv „Așa trece gloria trecătoare", în lb. latină în original (n. tr.).

Henry Cumnor se afla deja în mașină, corpolența lui revărsându-se pe mai toată bancheta din spate, lăbărțându-se în falduri și pliuri de cărnuri învești-mântate în cămașa Turnbull and Asser, lăsând un loc insignifiant alături de el. Când am urcat în mașină m-am simțit precum Carrie Fisher așezându-se, cu chiu, cu vai, alături de Jabba the Hutt[1]. Îl cunoșteam vag pe Henry, pentru că, întâmplător, am urmat aceeași școală, dar în ani diferiți, iar acest lucru mi-a oferit o oarecare protecție față de exclusivitatea lui, însă doar parțial. În orice caz, mi-am dat seama la ce să mă aștept, deoarece Edith îmi povestise ironic despre prima ei întâlnire cu Charles.

Pe scaunul din față se afla un alt pasager, care mi-a fost prezentat în treacăt drept Tommy Wainwright și pe care l-am recunoscut ca fiind un membru în ascensiune al Parlamentului – dacă se putea spune că vreun conservator era pe vremea aceea în ascensiune. Din câte remarcasem în portretele prezentate de secțiunile color ale ziarelor de duminică, el era fiul cel mic al unui pair din Home Counties[2] și, în consecință, era o includere oarecum surprinzătoare în grup, referitor la care doamna Thatcher ar fi zâmbit, deoarece ea nu prea agrea

[1] Carrie Fisher, actriță americană, cunoscută pentru rolul prințesei Leia jucat în *Războiul Stelelor*. Jabba the Hutt este un personaj extrem de gras care apare în *Întoarcerea lui Jedi* (1983) (n. tr.).

[2] Comitate din jurul Londrei (n. tr.).

aristocrația. Era înalt, aproape deșirat, cu o față rotundă, amabilă și părul rărit, ceea ce îl făcea să semene cu un bătrânel vesel, deși, după cum aveam să aflu, nu era deloc cazul. El s-a întors și, zâmbind, mi-a strâns mâna, ceea ce l-a plasat cu trei puncte deasupra lui Henry în materie de politețe, după care mașina a pornit.

Discuția purtată în drum spre aeroport a fost cu precădere politică și m-a amuzat contrastul dintre cei doi tovarăși de călătorie. Tommy își exprima părerile privind motivele pentru care conservatorii ajunseseră să o ducă atât de rău. Argumentele lui erau în principiu rezonabile și meritau a fi discutate, dar Cumnor le-a respins printr-o serie de aserțiuni ridicole, toate aruncate cu un aer de superioritate, inactuale și, așa cum mi s-a părut, moștenite pe nemestecate de la răposatul lui tată (la fel ca și garderoba). Simțindu-mă oarecum obligat să contribui și eu cu ceva la acea discuție, am făcut observația că partidul nu dovedise prea multă imaginație în relațiile sale cu mediul artistic.

Cumnor și-a întors trupul mătăhălos spre mine.

– Dragul meu prieten, câți oameni alcătuiesc ceea ce numești „mediul artistic"? Noi vorbim aici de mii, nu de sute de mii sau de milioane. Știi câți membri are TGWU[1]? Adevărul este că, indiferent dacă-ți place

[1] Sindicatul Lucrătorilor din Transporturi, al doilea ca mărime din Marea Britanie (n. tr.).

sau nu, „mediul artistic" nu contează. S-a lăsat înapoi pe pernă, mulțumit că învinsese în acea primă rundă.

– Patruzeci de milioane de persoane deschid televizoarele în fiecare seară, pentru a afla ce părere au acești oameni, a spus Tommy. Ce altceva ar putea conta mai mult?

Chestiunea nu prezenta importanță pentru nici unul dintre noi, dar mi-am dat seama că Henry se supărase pe Tommy pentru că-mi luase partea, arătând că împărtășea obișnuita iluzie a membrilor mai puțin inteligenți ai clasei sale, care socoteau că în orice privință, începând cu băutura numită porto și terminând cu eutanasia, există o modalitate „sănătoasă" de a gândi și că este suficient ca vreunul din ei să-și exprime părerea, pentru ca aceasta să și devină lege. Tommy Wainwright, refuzând să intre în joc, risca să creeze în creierul cam leneș al lui Henry impresia că, într-un fel, de când se implicase serios în politică, Tommy „nu mai era un gentleman" – reacția tipică față de gândirea ce dovedește originalitate.

După ce am sosit la aeroport și am trecut prin procedurile de îmbarcare, am fost îndrumați către poarta de plecări, unde am fost salutați de ceilalți nouă membri ai grupului. Între aceștia se aflau și lordul Peter Broughton, fratele vitreg și mult mai tânăr al lordului Uckfield, și soțul Carolinei, Eric Chase, pe care îl cunoscusem în treacăt la cina la care s-a anunțat logodna. Chase era un apendice

bizar la clanul Broughton, deoarece, după mine, el reprezenta exemplarul tipic de yuppie[1]. Cu alte cuvinte, era tipul „directorului" șmecher și belicos, a cărui conversație se învârtea în jurul unor platitudini capitaliste și a faptului că era membru Brook's[2]. Caracteristica lui distinctivă era o bădărănie aproape patologică, trăsătură care îl făcea să fie în același timp mai puțin jalnic, dar și mai respingător, deși, în mod neașteptat, atrăgea femeile. Nu-mi imaginez de ce, dar nu încape îndoială că se bucura de mare succes în rândurile sexului slab (lucrurile stăteau exact pe dos cu bărbații). Pesemne că atrăgea prin maniere și atitudine, iar mulțumirea lui față de felul în care arăta (probabil că și de strălucita partidă pe care o făcuse) era reflectată de garderoba mereu nouă, alcătuită din costume din lână și tweed, îndrăzneț croite. El și Caroline făceau un cuplu ciudat, pentru că, din punct de vedere politic și filozofic, erau cât se poate de nepotriviți. Simplul adevăr era că el făcuse un gest de extremă dreaptă căsătorindu-se cu ea, iar Caroline făcuse un gest de extremă stângă luându-l de soț. Nici unul dintre ei nu știa aceste lucruri totuși, deoarece rareori li se întâmpla să discute prea mult atunci când erau singuri. Se întâmplă adesea ca unele perechi să nu descopere că în sânul familiei există

[1] Termen ce descrie un tânăr educat, ambițios care are o carieră de succes și un stil de viață ce trădează bunăstarea (n. tr.).

[2] Club exclusivist, rezervat bărbaților, înființat la Londra în 1767 (n. tr.).

dezacorduri profunde în privința unor lucruri fundamentale ale vieții decât după ce trec zece sau douăzeci de ani de căsătorie.

Având un zâmbet cald pe chip, Charles s-a apropiat cu un pahar de șampanie în mână. De dragul lui Edith, sau poate chiar de dragul meu, părea clar hotărât să nu mă lase să mă simt exclus din grupul ai cărui membri (cu excepția lui Chase) fuseseră prieteni din copilărie, temându-se că aceștia ar putea fi nepoliticoși față de un actor de care nu auziseră niciodată. M-a mișcat strădania lui, dar nu trebuia să-și facă prea multe griji. Nu eram tot timpul actor. Nu numai că absolvisem aceeași școală ca și Cumnor, dar am recunoscut și un fost prieten de joacă din școala pregătitoare, un amic din perioada debutului meu în înalta societate și, printre altele, o cunoștință de la Cambridge. Mai știam că lordul Peter fusese logodit cândva cu o vară de-a cumnatei mele, astfel că nu anticipam necazuri prea mari. Aceasta este lumea care încă dăinuie într-o țară de șaizeci de milioane de oameni, la un secol după ce socialiștii au venit pentru prima oară la putere.

Ca să-mi creeze un avantaj suplimentar, Charles s-a așezat alături de mine în micul avion care fusese închiriat pentru acea ocazie. Un însoțitor de bord cu un aer degajat ne-a mai adus șampanie și ceva caviar presărat pe niște feliuțe de pâine cam uscate, apoi ne-am așezat confortabil.

– E foarte plăcut, am spus eu.

– Mă bucur că ai putut veni.

– Și eu.

– Tu ne-ai prezentat unul altuia.

Am râs.

– În anii ce vin vom ști dacă o să primesc laude sau acuzații.

Însă Charles nu era dispus să glumească.

– A, laude. Așa aș zice, laude. A făcut o pauză, apoi a continuat: Edith te consideră îngrozitor de inteligent, să știi.

– Mă simt măgulit.

S-a uitat spre băutura din pahar.

– Sigur, și ea e foarte deșteaptă. Cred că ești de acord.

N-aș fi spus că mă gândisem prea mult la asta. Sigur, Edith nu era Gertrude Stein. Conceptul ei director privind intelectualitatea era să citească ultimele scrieri ale lui John Mortimer[1]. Cu toate acestea, avea simțul umorului și, din experiența mea, astfel de oameni sunt rareori proști.

– Întotdeauna sunt încântat să o întâlnesc, am spus eu, ceea ce ar însemna că îți dau dreptate.

El mi-a zâmbit puțin strâmb.

– Ei, eu sper ca ea să fie mereu încântată să mă vadă. Să bem pentru asta.

[1] John Mortimer (n. 1923), scriitor prolific de romane a căror acțiune se desfășoară în lumea tribunalelor (seria *Rumpole*), dramaturg și scenarist, cu un deosebit simț al umorului (n. tr.).

Am murmurat o prostie menită să îl liniștească, însă el nu a părut mulțumit să renunțe la idee. Cu un oftat, a spus:

– Sper să o merit.

Mi-am înfrânat îndemnul de a zâmbi la gândul că mă aflam prins într-un asemenea dialog, demn de Frederick Lonsdale[1]. Astea erau sentimente nepotrivite pentru a începe o noapte de burlaci, ceea ce nu le făcea mai puțin sincere. Charles era reprezentantul tipic al celor din clasa lui, prin faptul că nu găsea modalități de exprimare originală și era aproape în mod invariabil silit să recurgă la clișee de film când încerca să descrie iubirea sau ura sau orice alt sentiment ce nu figura pe lista lui de reguli de la Jockey Club. I-am spus cu toată convingerea că era foarte demn de ea, că Edith trebuia să se socotească norocoasă și că el îi făcea o mare onoare etcetera. De obicei mă pricep să rezolv astfel de dileme, însă de data asta nu o prea nimerisem bine. El mi-a întrerupt tirada încurajatoare.

– Sper să fiu suficient de inteligent pentru ea. N-aș vrea să se plictisească de mine.

A pufnit în râs și a ridicat ușor din sprâncene, dar mi-am dat seama că vorbea serios – tot la fel cum înțelesesem că avea, pe undeva, dreptate. Edith nu

[1] Frederick Lonsdale (1881–1954), dramaturg britanic și autor de libreto pentru musicaluri, recunoscut pentru comedii de moravuri (n. tr.).

era chiar de talia lui Einstein, dar mă gândisem deja că s-ar putea să vină un moment când participarea la curse de cai alături de câțiva oameni bine îmbrăcați, care scot pe gură păreri preluate de la alții, ar putea să nu îi mai convină chiar atât de mult. Cu toate acestea, n-am găsit nici un comentariu util la îndemână, prin care să-i laud perspicacitatea.

– Charles, i-am spus, unul dintre lucrurile care mă deranjează este modestia, așa că n-aș dori să mai discutăm pe această temă în seara asta.

El a râs, iar momentul de stângăcie a fost dat uitării.

Iubesc Parisul. Există orașe în care te poți doar distra cu ajutorul celor de prin partea locului, și există alte orașe în care te simți bine oricine ai fi. Așa este și Parisul, ceea ce este o binecuvântare, mai ales că localnicii nu sunt foarte amabili. Mama, nu prea pricepută într-ale limbilor străine, ținuse foarte mult ca odraslele ei să nu sufere la fel ca ea, care fusese nevoită să se limiteze la a zâmbi și a saluta din cap soțiile diplomaților francezi, o scenă desprinsă dintr-un tablou reprezentând bunăvoința internațională. Drept urmare, în adolescență, ne-au fost sacrificate una sau mai multe vacanțe și am stat în gazdă la niște familii de prin pustietățile Franței, iar mama avea nemilosul obicei de a se asigura că n-aveam să găsim pe nimeni care să vorbească engleza. Urmarea acestei cruzimi ieșite din comun este că vorbim cu toții o franceză acceptabilă, ceea ce ne sporește plăcerea vizitelor pe care le facem în frumoasa capitală.

Nu mai locuisem până atunci la Ritz în Paris, deși mersesem cândva acolo, la o recepție foarte mare, o frântură dintr-un serial a cărui temă era căsătoria dintre reprezentanții a două familii importante din Faubourg. Ritz este un hotel mare, în sensul că aparține mai puțin epocii noastre veșnic grăbite și mai mult epocii dispărute a marilor hoteluri, unde frumusețile învesmântate în văluri își așteptau cameristele să verifice câte douăzeci de bagaje înainte de a se îmbarca spre Riviera. Un palat decorat în nuanțe de roșu, alb și auriu, somptuos și totuși frumos – spre deosebire de echivalentele moderne, de genul Park Lane, care seamănă cu niște saloane enorme de coafură Maida Vale. Mă bucuram enorm că mă aflam acolo, mai ales că nu plăteam eu, și nici măcar privirile disprețuitoare pe care angajații hotelului le-au aruncat valizei mele sfărâmate nu mi-au putut risipi entuziasmul.

Ne-am îmbrăcat la patru ace și ne-am pus cravatele noastre negre, apoi ne-am strâns la bar, având acel aer ușor disperat al englezilor când se pun pe „distracție" și am început să ne tratăm cu șampanie. Tommy Wainwright s-a apropiat de mine și l-am întrebat dacă știa ceva despre planul pregătit pentru acea seară.

El a ridicat din umeri.

– Îmi închipui că vom lua cina aici, iar după aceea ne vom duce într-un loc mai puțin decent de pe Malul Stâng. Nu așa se obișnuiește?

– Așa cred. Îl cunoști de mult pe Charles?

– Am fost colegi la Eton. După aceea, am ieșit de câteva ori cu Caroline când aveam amândoi în jur de douăzeci de ani, astfel că ne-am revăzut, ca să spun așa. Dar tu?

– Eu n-aș putea susține că-l cunosc. Mă simt ca un intrus între voi. Doar că i-am prezentat-o pe Edith, de aceea probabil că o reprezint pe ea. Trebuie să mă asigur că nu încearcă nimeni să-l facă să se răzgândească.

Wainwright a zâmbit.

– Deci, ești prieten cu Edith. Foarte interesant. Ne cunoaștem foarte puțin. Trebuie să recunosc: e o adevărată frumusețe. Dar așa și trebuia să fie pentru a lua premiul cel mare.

– Am impresia că multă lume a strâmbat din nas când s-a anunțat logodna.

A pufnit în râs.

– Bineînțeles că da. Cred că toți au fost foarte iritați pentru că nu o cunoșteau. Cel puțin dintre cunoștințele mele, nimeni nu părea să o fi cunoscut. E ca și cum un outsider ar câștiga Derby-ul. La un moment dat, părea să fie un amestec între Eliza Doolittle și Rebecca. Mi-am dat seama că avea dreptate și i-am spus-o. El a surâs, adăugând: Nu știu prea multe despre ea, dar sunt convins că se va descurca. A dat din cap către mire: E absolut fascinat de ea. Fermecătoare situație. Îmi place să văd așa ceva.

Era o seară extrem de călduroasă, iar șeful de sală hotărâse să mute mesele din salon în curtea interioară. Piatra deschisă la culoare, șlefuită sub atenta

supraveghere a lui César Ritz, precum și fântâna de mici dimensiuni care șopotea răcoros în seara ce se adâncea transmiteau un sentiment de mulțumire, inspirat de o combinație de lux și frumusețe și pe care ar fi fost o neghiobie să îl respingi, indiferent de ideile pe care le împărtășești. Dumnezeu mi-e martor că așa ceva se găsește foarte rar. Perechi venite din toată Europa stăteau în acea curte, femeile își etalau bijuteriile sclipitoare, una dintre ele având chiar un pudel alb, care lătra leneș, satisfăcut. Mie mi se părea plăcut să îi urmăresc pe bogătași bucurându-se de plăceri mai puțin controversate. Din păcate, nimic nu este perfect, astfel că m-am trezit șezând alături de Eric Chase, care s-a apucat să strice cât de mult posibil din aranjamentul făcut de alții.

– Mai adu-ne o sticlă, i-a poruncit el chelnerului, în timp ce se așeza. Și încearcă să nimerești mai bine temperatura. Apoi s-a răsucit spre mine. Ne-am întâlnit la socrii mei, nu-i așa? Am confirmat cu o mișcare din cap. Ai venit cu prietenii aceia groaznici ai lui Edith. Am dat din nou din cap, pentru că nu eram pregătit să-mi stric seara de dragul lui Isabel și David. Însă, ca mai toți cei care te hărțuiesc, el nu s-a lăsat cu una, cu două. Unde Dumnezeu i-ai cunoscut?

– Nu știu exact. Îi cunosc pentru că o știu pe Isabel de când eram amândoi copii.

– Bietul de tine. Vrei puțin vin? Fără să aștepte confirmarea mea, mi-a turnat în pahar. Ei, bine, mă

tem că micuța Edith va trebui să se mai schimbe dacă vrea să facă față situației.

– Ce vrei să spui?

– Dacă vrea să se descurce. În calitate de lady Broughton. Apoi a început să cânte: „Trebuie făcute niște schimbări"[1].

– A, nu-mi dau seama, am spus. Ție ți-a fost greu să te descurci după ce te-ai căsătorit cu Caroline?

Desigur, într-un fel, aceasta a fost o greșeală din partea mea, iar Chase s-a întors către celălalt vecin de masă, pentru că mă trecuse pe lista lui de dușmani, dar eu eram satisfăcut pentru că păstrasem intactă onoarea lui Edith. Ca mulți alți *parveniți* agresivi, care s-au cățărat pe stâlpul uns cu grăsime, el trăia cu iluzia că oamenii nu-i mai scoteau în evidență defectele sociale doar pentru că ele nu mai erau vizibile. Bădăran cum era, nu putea credita pe nimeni cu politețe. Aceea era armura lui. Nu m-a deranjat să-l irit, pentru că-mi displăcuse mult chiar de la prima vedere și oricum, nu glumisem spunând că mă aflam acolo în calitate de reprezentant al lui Edith.

Etapa următoare a serii a fost suficient de jenantă, cât să nu lase pe nimeni dezamăgit. Am fost duși la Chez Mishou din Montmartre, un club foarte micuț, unde tot felul de femei cu darul imitației mimau cântece lansate de diverse stele pop. Ideea fusese a lordului Peter, care s-a dovedit a fi, după cum bănuisem

[1] Titlul unui blues lansat în 1921 de Ethel Waters (n. tr.).

într-o oarecare măsură, un băutor prietenos, care avea reputația de excentric. De fapt, eram cu toții deja beți la ora aceea, deoarece consumasem alcool aproape fără întrerupere de când sosisem pe aeroportul din Londra. Fără îndoială că asta ne-a ajutat să urmărim cu plăcere spectacolul, care cuprindea câteva surprize: Garland, Streisand, o Monroe destul de atrăgătoare și o Rita Hayworth absolut neconvingătoare, mimând cântecul *Long Ago and Far Away*, pe care chiar și Rita îl mimase[1]. Cu sau fără băutură, începeam să simt chemarea ca de sirenă a patului și am surprins privirea lui Tommy, care tocmai arătase înspre ușă și făcuse un gest ce voia să spună hai-s-o-ștergem-de-aici, când băiatul de viață – sau să-l numesc băiatul de țață[2]? – a sărit pe scenă.

– Acum, aș dori să prezentăm numărul nostru special din această seară, cu cele mai bune urări și felicitări din partea noastră. Doamnelor și domnilor, domnișoara Edith Lavery!

Am fost cât pe ce să sar de pe scaun când tânărul care o imitase pe Monroe a reapărut ca Edith. O Edith machiată mai strident decât s-ar fi cuvenit, cu un fel de plinătate a trupului ce nu era chiar a ei, dar altfel

[1] Cântecul a fost folosit în filmul muzical *Cover Girl* din 1944, cu Rita Hayworth și Gene Kelly, fiind lansat simultan și de alți cântăreți și ajungând pe poziții bune în clasamentul revistei *Billboard* (n. tr.).

[2] În original, joc de cuvinte în lb. franceză: *compère* (cumătru, chefliu) și *commère* (cumătră, țață) (n. tr.).

uimitor de bine reprodusă. Până și rochia, care putea prea bine să fie chiar una de-ale ei. M-am uitat la Charles. Era stupefiat, la fel ca și noi toți. Peter, desigur, rânjea cu gura până la urechi, ca un clovn. Pe scenă, băiatul-Edith a început să cânte ceva din *Guys and Dolls*[1], „Întreabă-mă ce simt, micuța de mine cu o creștere aleasă..." Personajul s-a unduit pe scenă, apropiindu-se de locul în care se găsea Charles, încă neclintit. „Da, domnule, ce să spun, de-aș fi un clopot, aș suna." Cam în aceeași clipă, mi-am dat seama că acest număr era, într-un mod greu de definit și alambicat, o insultă grosolană la adresa lui Edith. Ceilalți au început să chicotească, în timp ce blonda de pe scenă se foia și rostea versurile ridicole în care afirma că dăduse de noroc. Charles a rămas tăcut. Interpretul i-a făcut semn să urce pe scenă și, evident, acest lucru făcea parte din scenariu, dar el a clătinat din cap și a rămas așezat, fără ca pe față să-i apară altă expresie. Nedumerit, băiatul-fată s-a uitat către locul unde se afla Peter, avându-l aproape pe Eric, hohotind, și pe alți doi din grup. Numărul începuse să-și piardă din vioiciune, riscând să se încheie brusc. În momentul următor, Peter a sărit pe scenă și a început să danseze cu dublura lui Edith. Spre sfârșit, Peter a primit o cutie de bijuterii din carton, pentru pentru a i-o face cadou, lucru pe care l-a și făcut, lăsându-se pe un genunchi. „Edith" a deschis cutia și s-a împodobit,

[1] Musical jucat pe Broadway începând cu 1950 (n. tr.).

folosind obiectele sclipitoare de recuzită dinăuntru. Asta mi-a adus aminte de desenele satirice ale lui Gillray, prin care acesta o ataca pe actrița Elizabeth Farren, care reușise să se căsătorească în 1797 cu contele de Derby. Pe fundul cutiei se găsea o coroniță, o imitație ieftină, decorată cu pietre din sticlă colorată, care sclipeau în lumină. La nota de final a cântecului, „Edith" și-a pus coronița pe cap.

Ca să nu-l nedreptățesc pe Peter Broughton, sunt convins că acesta nu-și imaginase cât de jignitor putea fi pentru Charles efectul cumulat al întregii pantomime. Am certitudinea că el nu voise nicicum ca seara să se încheie într-un asemenea mod. Peter, sărmanul de el, nu era unul dintre cei mai inteligenți oameni, și, în acele momente, m-am gândit că ideea originală – aceea de a pune pe cineva să o imite pe Edith interpretând un cântec de dragoste, ceea ce ar fi fost chiar amuzant – fusese îmbunătățită de Chase sau de vreunul dintre ceilalți. Însă așa, fără ca Peter să-și fi dat seama ce va ieși, ea fusese satirizată drept o aventurieră lacomă, care voia să parvină, iar asta chiar în fața mirelui ei. Chase și alți câțiva au aplaudat răsunător. Stăteau în spatele lui Charles, astfel că nu puteau vedea expresia de pe fața lui, deși, oricât m-aș fi străduit, tot nu puteam să-mi imaginez cum de-și închipuiseră că el avea să găsească amuzant acel număr. Însă Chase e genul de om care te insultă, după care te întreabă: „Nu ești în stare să pricepi o glumă?" și presupun că procedase la fel în atât de multe ocazii,

încât începuse să creadă că asemenea insulte erau de fapt glume și că Charles, sau acela care nu reușea să le înțeleagă, era pur și simplu un încuiat.

Charles s-a ridicat.

– Sunt cam obosit, a spus el. Mă întorc la hotel.

Eu și Tommy ne-am oferit să-l însoțim și acolo s-a încheiat seara. Am ieșit din local, lăsându-i pe ceilalți să se ocupe de eșecul farsei puse la cale de Peter.

– Luăm un taxi? a întrebat Tommy.

Era târziu, iar noaptea era ceva mai rece decât la plecarea din hotel, însă Charles a clătinat din cap.

– Vă supărați dacă mergem puțin pe jos? Vreau să respir aer curat. Am păsit în tăcere o vreme, după care el a vorbit din nou: A fost cam neplăcut, nu credeți?

– Cum să spun, a încercat Tommy să împace lucrurile, sunt sigur că nu au vrut ca treaba să se termine așa. Îndrăznesc a spune că fata, sau băiatul, sau ce Dumnezeu era, a înțeles greșit ce trebuia să facă.

– Peter a greșit.

– Păi...

Charles s-a oprit câteva clipe și a privit tăcut în jur.

– Știți ce m-a indispus cel mai mult? (Amândoi știam prea bine ce anume, dar, bineînțeles, ne-am ținut gura.) Mi-am dat seama dintr-odată ce proști sunt mai toți oamenii pe care îi cunosc. Pentru numele lui Dumnezeu, ăștia ar fi trebuit să fie doisprezece dintre cei mai buni prieteni ai mei! A râs cu amărăciune. Mi-e rușine pentru ei și mi-e rușine de mine însumi.

În cele din urmă, am traversat Parisul pe jos. Ceilalți cred că dormeau deja când am intrat epuizați pe ușa hotelului din Place Vendôme. Ne-am despărțit și am urcat fiecare în camerele noastre și presupun că, una peste alta, seara aceea fusese un eșec – mai ales dacă țineam seama de toată planificarea și costurile ei – dar, într-un mod ciudat și greu de definit, m-am simțit foarte încurajat de izbucnirea lui Charles. Nu mi-am revizuit părerea referitoare la inteligența lui, doar că înainte de acea seară nu cred că descoperisem că avea o bună-cuviință ieșită din comun. Aceasta nu este o calitate la modă în zilele noastre, dar mi s-a părut că fericirea lui Edith era în mâini mai sigure decât socotisem la început.

6

Când a deschis ochii, a înțeles pe dată că aceea era ultima dimineață din viața ei când se trezea ca Edith Lavery. De atunci încolo, acea fată avea să dispară și, indiferent ce avea să se întâmple în viitor, nu avea să se mai întoarcă. Edith a încercat să-și analizeze sentimentele. La fel ca atunci când ești silit să iei o decizie și deseori exprimarea opțiunii te face să înțelegi că vrei altceva, tot astfel s-a întrebat dacă nu cumva stomacul avea să îi spună că făcea o greșeală cumplită, pur și simplu pentru că aceea era ziua când totul devenea irevocabil. Însă stomacul nu voia să joace rolul măruntaielor caprei sacrificate la Delphi, astfel că a refuzat să își exprime părerea. Nu se simțea nici entuziasmată, nici deprimată – simțea doar că avea foarte multe de făcut. A auzit un ciocănit discret la ușă, iar mama ei a intrat aducând o cană cu ceai.

Nu este deloc o exagerare dacă spunem că Stella Lavery era atât de fericită în acea dimineață, încât simțea că ar putea exploda, că i-ar putea sta inima

în loc, epuizată să tot pompeze sângele înfierbântat al ambiției satisfăcute. Nu ar fi adevărat dacă am afirma că și-ar fi sacrificat bucuroasă fiica moștenitorului unui marchiz în ceasul în care l-ar fi detestat pe acesta, pentru că numai dacă el ar fi atacat-o cu un pumnal i-ar fi trezit astfel de sentimente. În realitate, nu cred că se gândise în acest fel la Charles. Era plăcut, manierat, și nu arăta rău. Ca să mă exprim altfel, asta era tot ce știa și tot ce avea nevoie să știe. Și faptul că, începând de a doua zi, fiica ei avea să devină contesa Broughton.

Pe Stella o irita oarecum ideea că titlul fiicei ei nu va fi acela de contesă *de* Broughton, lucru pe care l-ar fi socotit mai romantic, și i s-a părut ciudat că primul Broughton care ajunsese conte nu ceruse să i se acorde și particula *de*. La urma urmelor, familiile Cholmondeley și Balfour procedaseră astfel atunci când li se acordaseră titlurile. Era adevărat că exista un sat numit Cholmondeley și, undeva în Scoția, altul numit Balfour, dar nu exista și un Broughton? Sigur trebuia să se găsească și așa ceva undeva. Cu toate acestea, admițând că „nu poți avea de toate", se obișnuise deja cu formularea, iar acum găsea o mare bucurie în a-și corecta prietenele. La o adică, binecuvântata particulă *de* va veni odată cu titlul de marchiză, la vremea potrivită.

– Bună dimineața, draga mea.

A șoptit duios cuvintele, care, în opinia ei, dădeau dovadă de o mare tandrețe. Acesta era momentul în

care știa că s-ar fi cuvenit să simtă o umbră de nostalgie și regret pentru că-și pierdea copila sufletului ei. Însă adevărul era că, în ciuda bucuriilor reale și profunde pe care Edith i le adusese mamei de-a lungul anilor, în acea dimineață doamna Lavery se simțea mai fericită ca niciodată. Nu se alegea numai cu un fiu, după cum se zice, dar, din punctul ei vedere, căpăta și o poziție cu totul nouă în societate. Porți la fel de ruginite ca acelea de la Ham, încuiate după plecarea celui din urmă rege din dinastia Stuart, se deschideau pretutindeni înaintea ei. Sau cel puțin așa părea. Stella Lavery nu era atât de proastă. Își dădea seama că de ea depindea să transforme această ocazie într-o reușită, că dacă unii dintre oamenii pe care avea să-i cunoască, îndeosebi lady Uckfield, începeau să o placă, ba chiar să-i dorească prietenia, atunci i-ar fi putut fi de ajutor lui Edith, în loc să-i fie o povară (după cum bănuia în sinea ei și nu-i plăcea o asemenea idee). În același timp, își dădea seama că nu trebuia să precipite lucrurile. Nici o clipă nu trebuia să lase impresia că ar fi fost o fiară hămesită, pornită pe urmele prăzii. Încet, discret, trebuiau dezgropate interesele comune, trebuiau date cu împrumut unele cărți, trebuiau sugerate numele unor creatoare de modă. În mintea ei, în acea dimineață năucitoare, apăreau imagini sclipitoare, holograme de plăceri elegante, înfățișând-o luând un prânz ușor cu lady Uckfield, înainte de a da fuga împreună la aceeași

modistă, trăgându-și mănușile pe mâini în timp ce fac semne după un taxi...

– 'Neața, mami. Edith se obișnuise deja cu acea reverie în care părea să trăiască mama ei. Nu-i reproșa plăcerea pe care i-o provoca mariajul ei, spera numai ca acesta să nu fi fost motivul pentru care mama ei o azvârlise în vârtejul care o purta pe Edith înspre titlul nobiliar. Plouă, cumva?

– Nu, e o vreme dumnezeiască. Nu e nevoie să te grăbești. E doar opt și jumătate. Coafeza o să vină la zece și avem două ore până să ajungem la biserica St Margaret. O să pregătesc ceva pentru micul dejun cât tu faci baie și, dacă aș fi în locul tău, aș rămâne doar în lenjeria intimă și mi-aș pune un halat. Poți sta așa până când e gata totul.

– Nu mi-e chiar atât de foame.

– Ei, oricum ar trebui să mănânci ceva. Altfel o să ți se facă rău.

Edith a încuviințat din cap și a dat să se ridice din pat în timp ce sorbea din ceai. Era unul dintre acele momente când percepea perfect conștient fiecare mișcare a trupului, până și aceea a mușchilor feței. Fiecare cuvânt părea să vină din cu totul altă sursă decât propriul creier. Se simțea drogată, dar într-o manieră luminoasă, trează. Ba nu, nu drogată, ci amețită – sau chiar hipnotizată. Sunt hipnotizată? s-a întrebat. Am fost vrăjită de toate acele valori nepuse la îndoială, pe care le-am înmagazinat în mine de când aveam trei ani? M-am pierdut în ambițiile altora? S-a

gândit apoi la Charles, care era un bărbat de treabă și o iubea și la care ea ajunsese să țină foarte mult, și, desigur, gândul i-a zburat apoi la Broughton și la Feltham, cealaltă proprietate a familiei din Norfolk, dar cel mai mult s-a gândit la apartamentul în care stătea acum și la slujba ei de la agenția imobiliară din Milner Street și la oportunitățile pe care i le oferea o viață și la șansele reduse, neglijabile pe care i le oferea cealaltă viață și, cu toate aceste lucruri în minte, a ridicat bărbia și a pornit hotărâtă spre baie. Tatăl ei tocmai ieșea de acolo. El i-a adresat un zâmbet melancolic.

– Totul în regulă, prințesă? i-a zis el, iar Edith și-a dat seama că era probabil momentul ca domnul Lavery să înceteze a i se mai adresa astfel, pentru că ei i se părea că totul suna provincial, și a luat pe loc hotărârea de a-l împiedica să-i mai spună prințesă. Era o hotărâre pe care și-a încălcat-o aproape instantaneu.

– Bine. Dar tu?

– Bine.

Nunta avea să-i coste pe soții Lavery o grămadă de bani. Însă mai puțin decât se așteptaseră, pentru că lady Uckfield primise permisiunea ca nunta să aibă loc la palatul St James. Cu toate acestea, sau chiar din această cauză, soții Lavery hotărâseră să suporte toate celelalte cheltuieli. Evitaseră până și obiceiul modern, destul de lipsit de bun-gust, de a îi lăsa pe părinții domnișoarelor de onoare să le plătească acestora toaletele. La urma urmei, Edith era unica lor

fiică și nu voiau să existe nici o bănuială cum că ar fi provenit dintr-o familie care nu-și putea permite să plătească partea ce îi revenea. Doamna Lavery, care se simțea ca într-un roman de Barbara Cartland, se întrebase chiar dacă nu trebuiau cumva să facă un fel de aranjament privind dota lui Edith, dar, deși soțul ei încercase să deschidă subiectul cu lordul Uckfield, nu se stabilise nimic clar. Probabil pentru că familia Uckfield dorise să evite orice fel de procedeu legal. La urma urmelor, așa cum afirmase lady Uckfield pe un ton categoric, în zilele noastre niciodată nu poți fi sigur că astfel de lucruri sunt *pentru totdeauna*. Edith le era recunoscătoare părinților ei pentru faptul că se asiguraseră că ea avea să pătrundă în familia Broughton cu capul sus, deși redevenea conștientă de încă unul din milionul de firicele subțiri ce o țintuiau, ca pe Gulliver, de pământ.

S-a întins în cadă și a încercat să evoce imaginea preferată, și anume aceea care o înfățișa pe ea în calitate de președintă a unor comitete de caritate, strângând bani pentru persoane cu handicap, făcând plecăciuni în fața unor membri ai familiei regale, pe care apoi îi însoțea până în loja ei în serile în care avea loc vreo premieră, sau vizitând bolnavii din vreun sat – aici s-a oprit. Mai era la modă să-i vizitezi pe bolnavii de la țară? A realizat că, fără să-și dea seama, se înveșmântase în crinolina viselor ei cu ochii deschiși. Și atunci s-a gândit la lady Uckfield și la nora-model ce avea

să-i fie acesteia, și cum va veni ziua în care toți vor binecuvânta ceasul în care Edith a apărut în viața lor.

Am sosit la St Margaret's în jur de zece și douăzeci, unde mi s-a înmânat garoafa albă, bineînțeles că fără feriga alături de care florăreasa o aranjase cu atâta grijă, după care am primit lista cu băncile din față. Am regăsit anticipata combinație de ducese și doici, locurile stabilite pentru arendașii și personalul de la Broughton și, în spatele acestora, acelea pentru arendașii și personalul de la Feltham. Reprezentanții Casei Regale aveau să fie prințesa și membrii familiei Kent, însă prințul de Wales n-avea să fie prezent (o ușoară dezamăgire pentru lady Uckfield, dar o adevărată tragedie pentru doamna Lavery), deoarece acesta lua parte la o acțiune caritabilă undeva în Mările Sudului. Nici regina nu avea să ne onoreze cu prezența. Nu știu de ce, căci aveam impresia că Maiestatea Sa și lady Uckfield erau în relații amiabile. Inutil să mai spun, nu eram delegat să însoțesc nici una dintre acele persoane marcante, onoarea fiindu-i încredințată lordului Peter Broughton, care m-a salutat din cap imediat ce am intrat. Nu-l mai văzusem de când ieșisem din clubul Chez Michou, pentru că ni se oferise șansa de a alege modul de revenire în Anglia și, neavând nici o treabă importantă prin City sau altundeva, mă aflam încă în pat când majoritatea membrilor grupului porniseră spre casă. Îi scrisesem o notă

de mulțumire, ca și lui Henry, dar nu menționasem nimic despre nefericitul eveniment, desigur.

– Am primit scrisoarea ta. Nu trebuia să te deranjezi. (Englezii spun întotdeauna că nu este cazul să te omori ca să le mulțumești când, dintre toate neamurile de pe acest pământ, sunt cei mai neiertători dacă uiți să o faci. A făcut apoi o față lungă.) Dumnezeule, ce m-a durut capul a doua zi! La ora unsprezece am avut o întâlnire importantă. Nu cred că am tratat cum se cuvine acea ocazie.

Nu mi-am putut aminti cu ce se ocupa. Ceva cu finanțele, am presupus, deși în ultima vreme am observat că standardul de inteligență al celor din City a crescut în proporție inversă cu scăderea statutului lor social. Mă întreb unde vor ajunge oameni precum Peter Broughton.

– Ai fost foarte amabil că te-ai ocupat de întreaga organizare, am spus eu.

Drept răspuns, el a dat din cap.

– Îmi pare rău că Charles s-a cam supărat, a zis el, iar eu am ridicat vag din umeri. Chestia e că mi s-a părut că ar fi fost o idee extraordinar de caraghioasă, înțelegi? Eu și Henry ne-am dus acolo cu fotografii și tot felul de chestii, ba chiar am și împrumutat una din rochiile lui Edith... Ea a fost de părere că va fi extrem de amuzant, înțelegi? A găsit ideea tare nostimă, ba chiar i-a spus lui Charles să nu fie ridicol...

A încheiat pe o notă destul de jalnică. Foarte frumos din partea lui Edith, am gândit eu, că a ieșit cu

fruntea sus din situația asta absurdă. Nici nu era nevoie să mai adaug că, dacă ar fi văzut numărul, nu s-ar mai fi arătat la fel de entuziasmată. Puteam fi siguri că Charles nu-i spusese exact ce anume i se păruse atât de jignitor.

– Cred că băiatul care a interpretat rolul nu a înțeles prea bine mesajul, am spus eu, împrumutând replica lui Tommy Wainwright.

Lordul Peter a dat energic din cap.

– Asta este, întocmai. Cred că am ales un cântec nepotrivit, ăsta e necazul. Asta pe de o parte, apoi a mai fost și ideea lui Eric, privind cutia cu bijuterii. Îmi dau seama că aici nu am procedat prea inteligent.

Am încuviințat din cap, fără să fiu surprins de faptul că Eric fusese complice la acel aranjament. Era interesant, deși previzibil totuși, ca principalul dușman al lui Edith din neamul Broughton să fie cineva de un rang considerabil inferior ei, care făcuse un salt infinit mai mare ca să-și înșface mireasa-pradă.

– Ar fi preferabil să dăm uitării toată povestea, am spus eu. Sunt convins că Charles a uitat deja.

Puteam să pariez că Charles nu uitase, deși aveam certitudinea că nu avea să mai facă niciodată referire la acel incident.

Bineînțeles că Edith a fost o mireasă fermecătoare, iar bine cunoscutul grup de figuri aparținând Casei Regale și înaltei societăți și care se afla pe latura rezervată familiei Broughton a dat un aspect sclipitor întregii ceremonii, care, pentru mine cel puțin, a

fost plăcută de la un capăt la celălalt. Până și slujba mi s-a părut foarte interesantă. Partea de biserică rezervată familiei Lavery a fost în mod inevitabil ceva mai umbrită, dar Edith reușise să atragă acolo unul sau doi dintre amicii săi care se aveau bine cu presa, iar mama ei, disperată să nu se lase mai prejos, îi scrisese unui văr de gradul trei, la vremea aceea baronet, prezentându-se și trimițându-i o invitație la nuntă. Drept urmare, acest avocat foarte simplu, care locuia într-o veche casă parohială din apropiere de Windon (modesta avere a familiei se dusese cu două generații înainte), s-a trezit pe neașteptate în banca întâi la o nuntă din Londra, având în față, la cel mult doi metri, ceea ce părea a fi jumătate din Casa Regală. În realitate, având în vedere obiceiul încetățenit la biserica St Margaret de a se păstra o bancă liberă pentru cel care ține discursul în partea dreaptă a intervalului, baronetul s-a văzut obligat să privească peste umăr, ceea ce nu l-a încurcat prea tare. În orice caz, el era încântat să se afle acolo, la fel ca și urâta lui soție, deși ea, înțelegând astfel de lucruri mai bine decât soțul ei, a păstrat un aer semeț, ce sugera că le făcuse soților Lavery o favoare consimțind să vină la ceremonie. Lucru care era foarte adevărat, desigur.

Ni se distribuiseră tuturor abțibilduri ce ne permiteau să parcăm pe pietrișul ce mărginește celebrul Mall, astfel că ne-a fost mai ușor decât de obicei să ajungem la recepție. Până atunci nu trecusem niciodată de mesele de la galeria de jos a palatului, unde,

pe vremea aceea, îți puteai lua ecusonul pentru cursele de la Ascot, astfel că, în timp ce stăteam într-un șir care se mișca în ritm de melc, fără să ni se ofere nimic de băut, am fost curios să văd ce aveau de oferit încăperile acelea oficiale. Târșâindu-ne picioarele, am urcat scara cea mare, trecând prin dreptul unei picturi libertine înfățișându-l pe Charles al II-lea, am străbătut o mică anticameră, decorată în mod somptuos cu tapiserii de culoare închisă, unde, în cele din urmă, ni s-a oferit inevitabilul pahar de șampanie, iar apoi am pătruns în primul dintre cele trei apartamente uriașe, decorate în roșu, alb și auriu. În șirul persoanelor ce ne întâmpinau se aflau doamna Lavery, pe care o întâlnisem de multe ori, însă lady Uckfield a fost cea care m-a salutat pe nume și, spre surprinderea mea, mi-a oferit obrazul ca să i-l sărut.

– Te-am văzut agitându-te în biserică, mi-a spus ea, folosindu-se de obișnuitul ton prin care îmi împărtășea un secret pe care doar eu aveam să îl înțeleg. Ce zi fericită, a adăugat ea.

– Am avut mare noroc de vreme.

– Cred că am avut noroc în toate, a zis ea.

Prin asta m-a expediat mai departe, îndrumându-mă către soțul ei care, inutil să mai spun, habar nu avea cine sunt și, după ce i-am strâns mâna, m-am amestecat prin mulțime. Îmi era limpede că lady Uckfield făcuse un efort ca să fie amabilă față de mine, dar nu îmi era prea limpede motivul. Probabil că voia să se asigure că singurul prieten al lui Edith

pe care Charles îl agrea cât de cât avea să îi devină aliat. Avea intenția de a distruge din față orice încercare a lui Edith de a înființa o „curte rivală". Condițiile erau astfel create încât, dacă era cineva care trebuia să-și reconsidere purtarea, aceasta să fie Edith, nu ea. Nu mă puteam hazarda dându-mi cu părerea cât de bine gândită era acea încercare, dar sunt aproape convins că despre asta era vorba. Tot la fel după cum sunt convins că ea s-a bucurat de succes și că noi ne-am jucat bine rolurile. Încă de la început am fost impresionat de abilitatea lui lady Uckfield de a combina latura pisicească și cea autocratică, și nu cred că, în ceea ce o privea pe ea, i-aș fi putut fi un prieten foarte util lui Edith.

Stând la rând la biserică, abia dacă am apucat să-i spun câteva cuvinte miresei și nu mă așteptam cu adevărat nici acum să mă bucur de șansa de a discuta cu ea în timp ce, murmurând banalități și salutând cu gesturi din cap, îmi croiam drum printre diversele grupuri formate, în cadrul cărora oamenii discutau sau se sărutau. David și Isabel se aflau acolo, bineînțeles, dar mi-am dat seama că nu veniseră la palatul St James ca să stea de vorbă cu mine, astfel că i-am lăsat cu treaba lor și m-am îndreptat cu pas agale spre o altă încăpere uriașă, decorată în stacojiu și suflată cu aur, aflată în unghi drept față de prima încăpere. Portrete în mărime naturală, majoritatea aparținând membrilor familiei Stuart, atârnau de lanțuri pe pereții tapisați cu damasc. M-am oprit sub unul dintre ele,

care, judecând după ochii pe jumătate închiși și ispititorul *décoletage*, am socotit că este al lui Nell Gwyn (care, chiar dacă nu a fost o Stuart, sigur a slujit sub ei), astfel că am rămas surprins să constat că, potrivit plăcuței de pe ramă, răpitoarea frumusețe era Mary de Modena, regina lui James al VII-lea și al II-lea.

Glasul lui Edith, venind din spatele meu, m-a făcut să tresar:

– Ce părere ai de spectacol până în momentul de față?

– Nimic nu se compară cu ocazia de a începe viața la vârf, am spus eu.

– Mi se pare foarte potrivit ca nunta mea să se desfășoare într-un palat regal, loc tradițional al căsătoriilor aranjate.

Am ridicat ochii spre sânii plini și grei ai reginei.

– Nu cred că asta a fost foarte greu de aranjat.

Edith a râs. Eram aproape singuri în acea încăpere, iar eu am avut vreme să mă minunez de frumusețea ei, care acum atinsese anii zenitului. Își alesese o rochie în stilul anilor 1870, cu volane largi și cu trenă. Era dintr-o mătase de culoarea fildeșului, cu un model floral imprimat discret. Din părul ei blond și des îi atârna o panglică de dantelă despre care am presupus că aparținea uneia dintre mame, și care era prinsă cu o coroniță ușoară, sclipitoare, modificată pentru a satisface pretențiile unei tinere fete, asemănătoare unei pânze de păianjen strălucitoare, înțesate de diamante, nu una dintre acele diademe pe care le poartă

aristocratele vârstnice la Operă, care arată de parcă și-ar găsi locul doar în vreo comedie a fraților Marx. Mi-am imaginat că acea piesă făcea parte din lada de comori a familiei Broughton.

– O să vii la noi în vizită? m-a întrebat ea.

– Dacă voi fi invitat.

Preț de o clipă, ne-am privit fix.

– O să plecăm la Roma pentru o săptămână, după care mergem la Caroline și la Eric, în Mallorca.

– Sună frumos.

– Da, nu-i așa? N-ar trebui să știu asta, dar uite că știu. Roma îmi place. Nu prea știu cum e Mallorca. Am înțeles că, în fiecare an, Caroline închiriază o vilă, ceea ce înseamnă că le place în mod deosebit.

După care a râs, dar din nou fără nici o urmă de umor.

Se părea că nu mai aveam ce să ne spunem, pentru că nu eram pregătit să fac nici un comentariu privind izbucnirea ei de melancolie. Ultimul lucru în care cred este mărturisirea făcută pe patul de moarte. În cazul de față, ea își pregătise așternutul și se întinsese deja pe pat. Nu-i mai rămânea decât să închidă ochii. În orice caz, n-aș fi putut spune că mă îngrijora ceva. E de presupus că pe multe mirese, sau chiar pe miri, dacă tot vorbim despre asta, îi bântuie un vag sentiment de genul „în ce m-am băgat?" care se menține pe tot parcursul fericitului eveniment.

Am sărutat-o.

– Noroc, i-am urat eu. Să-mi telefonezi la întoarcere.

– Încă n-am plecat.

– Nu, dar nu voi mai găsi prilejul să discut cu tine.

Și spusele mele s-au adeverit. Charles a venit să o ia pentru a defila prin dreptul multor rude necunoscute de-ale lui, astfel că am rămas din nou singur. Am pătruns agale în sala tronului, care se deschidea din capătul primei încăperi în care intraserăm. Din nou roșu, din nou lucruri aurite, de astă dată ca fundal pentru un tron cu un baldachin splendid, brodat, plus alte picturi legate cu lanțuri, acestea însă înfățișând personaje din Casa de Hanovra. Tocmai admiram un șemineu minunat, când un bărbat gras, roșu la față, având în jur de șaizeci de ani, m-a salutat cu un semn din cap. Am discutat o vreme despre o pictură realizată de Lawrence, care-l reprezenta pe George al IV-lea și care era expusă în acea încăpere, dându-ne cu părerea dacă era originalul sau o copie, sau alte aspecte de acest gen, când el, brusc, s-a aplecat spre mine cu un aer conspirativ.

– Spune-mi, a zis el cu glas răgușit, ești prieten de-al fetei sau ești dintre ai noștri?

Trebuie să recunosc: pe moment, am rămas fără grai.

– Ambele, să sperăm, a spus lady Uckfield, apropiindu-se cu pas vioi.

I-am adresat un gest de mulțumire din cap pentru că mă scosese din belea, iar ea m-a prezentat celui care

mă abordase, al cărui nume era sir William Fartley, lucru care era cât pe ce să mă facă să izbucnesc în râs[1]. Omul s-a îndepărtat apoi, iar lady Uckfield m-a prins de braț și am traversat împreună încăperea, îndreptându-ne către ferestre.

– Sper că vei veni să ne vizitezi în curând, a spus ea. Sunt convinsă că lui Charles îi va face plăcere.

Acele vorbe erau rostite pentru a mă anunța că Charles era pregătit să mă accepte ca prieten și pentru a mă informa că ei, familia, nu mă socoteau o amenințare din cauza prieteniei mele cu Edith. I-am mulțumit și am asigurat-o că aveam să fiu încântat să răspund oricărei invitații.

– Să te întreb dacă mergi la vânătoare?

– Sincer să fiu, am fost de câteva ori.

A rămas de-a dreptul surprinsă.

– Serios? Îmi închipuiam că voi, oamenii de teatru, nu agreați acest obicei. Credeam că toți se pronunță împotriva unei asemenea îndeletniciri sângeroase.

Am ridicat din umeri.

– Mai bine să pieri în zbor decât într-un abator, așa am gândit mereu.

– Asta, da, ușurare! Mi-era teamă că va trebui să dăm sfară-n țară ca să găsim niște scriitori sau vorbăreți care să te binedispună. Știu că Edith te consideră extrem de inteligent.

– Mă bucur să aflu asta.

[1] În engleză, *fart* înseamnă „pârț" (n. tr.).

– Da, dar dacă-ți place vânătoarea n-o să-i mai iei în seamă pe oamenii normali.

– Precum sir William Fartley. Abia aștept.

A izbucnit în râs și s-a strâmbat.

– E un bătrânel nătâng, dar locuiește la mai puțin de cinci kilometri depărtare, așa că nu pot face aproape nimic în privința asta.

În sinea mea, mi-a spus că el locuia mai departe decât soții Easton, că pesemne existau două sau trei sute de oameni ale căror case erau probabil la aceeași distanță de Broughton, oameni care ar fi făcut orice ca să obțină o invitație, însă care nu aveau să primească niciodată așa ceva, însă bineînțeles că m-am abținut de la orice comentariu.

Lady Uckfield m-a bătut ușurel pe mână.

– Vorbesc serios. Trebuie să vii la noi. Mă îngrijesc eu de asta.

– Cu deosebită plăcere, dar numai dacă-mi promiteți că nu invitați scriitori sau vorbăreți. N-aș vrea să pierd teren în fața lui Edith.

Ea mi-a aruncat un surâs conspirativ, după care a plecat să-și îndeplinească celelalte îndatoriri.

Curând după aceea, ceremonia s-a încheiat. Fericita pereche s-a dus să-și schimbe ținuta, după care i-am condus afară, spre trăsura elegantă în care au plecat. Acest amănunt, oarecum ridicol prin sentimentalismul pe care îl trăda, fusese aranjat în mod special de tatăl lui Edith, care își închipuise, în mod eronat, că va conferi strălucire acelei ocazii. În orice

caz, când ne-am întors, am constatat că porțile palatului ne fuseseră închise în nas. Autoritățile socotiseră că ziua se încheiase, astfel că nu am avut încotro, și am plecat cu toții la casele noastre.

7

Pentru Edith, la fel ca pentru toți cei care cunoșteau relația lor, unul dintre cele mai ciudate aspecte ale căsătoriei era că, în contextul anilor nouăzeci, ea nu se culcase cu Charles înainte de nuntă. Sună destul de neobișnuit, dar asta este realitatea. La început, ea se opusese avansurilor lui, deoarece știa că el sigur era tipul de bărbat care, a doua zi dimineața, nu o mai respecta pe femeia pe care o cucerise în noaptea precedentă, socotind-o o pradă prea ușoară, astfel că fuseseră necesare câteva întâlniri până să se stabilească fără tăgadă că era „o fată de treabă". Lucrurile au rămas așa vreme de două sau trei luni, însă când ea a decis în cele din urmă că era cazul să „cedeze", a descoperit, spre uimirea ei, că Charles părea să fi acceptat stilul acesta de relație între ei și că, după toate probabilitățile, nu voia nimic în plus. Desigur, o săruta și o îmbrățișa, dar fără febrilitatea asiduă la care se așteptase în asemenea momente. Odată, când stăteau întinși pe canapeaua din apartamentul părinților ei

(Kenneth și Stella se aflau la Brighton, unde-și petreceau weekendul), ea își plimbase cu un aer degajat palma peste partea din față a pantalonilor lui, dar, deși percepuse o erecție satisfăcătoare pe sub stofă, gestul îl făcuse pe el să tresară atât de brusc, încât ea nu l-a mai repetat după aceea. Iar după ce el îi propusese să se mărite cu el, nici nu mai avea rost să insiste. La urma urmelor, ea îl dorea, indiferent dacă se potriveau „la pat", dar dacă nu se potriveau, putea să îl ducă cu zăhărelul? De aceea, când, cu câteva săptămâni înainte de nuntă, el sugerase să „facă o escapadă împreună" la un sfârșit de săptămână, ea murmurase sfios că ar fi fost mai bine să aștepte, mai ales că nunta era atât de aproape, și să nu „strice totul". Charles acceptase ideea pentru că, deși nu era chiar novice în materie de sex, fiind un produs al generației sale, în subconștient el tot mai credea că mireasa trebuia să fie castă în noaptea nunții. Bineînțeles că Edith nu era castă chiar în acest înțeles, dar ea se hotărâse că, în cazul în care ar fi fost luată la întrebări, să facă referire la un „incident" din tinerețe, despre care nici nu ar fi vrut să discute. În realitate, nu a trebuit să apeleze la acea poveste, întrucât Charles a părut să fie mulțumit de faptul că aceea era prima *lor* noapte *împreună* și, ca un tânăr cu bun-simț, nu a ținut să intre în concurență cu trecutul ei.

El rezervase o cameră la Hyde Park Hotel din Knightsbridge. Lumea știe că, în prezent, acest hotel

face parte din lanțul Mandarin și, prin urmare, tehnic vorbind, vechiul nume nu mai există, însă cei din clasele de sus nu se grăbesc să modifice nomenclatura acceptată. Pentru aceștia, el tot Hyde Park Hotel va rămâne, cel puțin până când copiii lor vor fi depășit vârsta de patruzeci de ani. Planul era să petreacă noaptea nunții acolo, după care să zboare spre Roma a doua zi la amiază. Drept urmare, caleașca i-a purtat pe bulevardul St James, pe la Piccadilly, prin dreptul hotelului Ritz, pe după Hyde Park Corner, oprindu-se în fața intrării dinspre parc de la Bowater House și depunându-i pe treptele hotelului. În timp ce urcau scările, trecătorii, atât turiști, cât și cetățeni britanici, s-au întors către ei, zâmbindu-le și chiar făcându-le semn cu mâna. Pesemne că între calești și festivitățile regale s-a format o legătură indisolubilă în conștiința pavloviană a publicului. Ca să nu dezamăgească lumea, și pentru că strălucirea noii ei situații îi cotropise mintea cu un nor de lumini sclipitoare, Edith a fluturat discret mâna. Pe de altă parte, Charles a rămas cu privirea îndreptată înainte, ca și cum candidatura lui pentru funcția de ofițer ar fi depins de asta. Ea a înțeles motivul. Charles ducea povara celei mai plicticoase dintre fandoselile aristocratice engleze, nevoia de a crea iluzia că rămâi total neștiutor în ce privește privilegiile de care te bucuri. Nepăsarea rece, atât de șic în teorie, însă strivitor de plicticoasă în practică, avea să le strice multe din momentele pe care aveau să le petreacă împreună, așa

bănuia Edith în timp ce privea profilul înghețat al omului de lângă ea. Însă, de data asta cel puțin, deplasarea nu a ținut prea mult, cu siguranță fiind cam scurtă pentru Edith. La cel mult un sfert de ceas de la plecarea de la nuntă, se aflau deja în foaierul hotelului. Nu era decât cinci și jumătate, iar Edith nu știa prea limpede ce avea să se întâmple în continuare.

S-a gândit să sugereze să rămână la parter ca să ia ceaiul, dar cum asta ar fi trădat o lipsă totală a dorinței de a rămâne singură cu Charles (și se temea că tocmai acesta era sentimentul), a respins ideea. Au fost conduși în apartamentul nupțial, pe care nu-l ceruseră, însă care le fusese pus la dispoziție – diferența de preț fiind acoperită de conducerea hotelului, urmând bine cunoscutul principiu „celui care are i se va da și-i va prisosi"[1] – iar acolo și-au găsit bagajele, dar și flori, fructe și inepuizabila provizie de șampanie. După aceea, ușa s-a închis și au rămas singuri. Căsătoriți. S-au privit unul pe celălalt în tăcere. Edith a devenit conștientă de o vagă senzație de panică, fiind izbită de realitatea faptului că, pentru restul vieții, îl va vedea pe acest bărbat aproape în fiecare zi. Despre ce Dumnezeu aveau să discute?

Charles a făcut semn către sticlă.

– Să o desfac? a întrebat el.

[1] Evanghelia după Matei 13:12 (n. tr.).

– Sinceră să fiu, nu cred că mai pot bea. Deja simt că plutesc de la atâta șampanie. A făcut o pauză, după care a continuat: Cred că o să fac o baie.

A început să se dezbrace cu toată dezinvoltura de care se simțea în stare, timp în care Charles a rămas întins pe pat, urmărind-o, dar, în ultimul moment, n-au mai ținut-o nervii și, având încă pe ea sutienul și chiloții, și-a înhățat halatul din valiză și a țâșnit în baie.

Jumătate de oră mai târziu, când a revenit, Charles stătea tot în pat și citea un ziar. Își scosese haina, vesta și cravata, precum și pantofii și șosetele, iar din detașarea ușor studiată a poziției lui a anunțat-o pe Edith că sosise ceasul. S-a îndreptat către pat și, numai cu halatul pe ea, s-a așezat alături de el, prefăcându-se că citește ziarul peste umărul lui.

– Ești fericită? a întrebat-o el, fără să-și ridice ochii de pe pagină.

– Mmm, i-a răspuns ea, întrebându-se cât îi va trebui lui ca să treacă la treabă.

Acum, când sosise momentul, a devenit brusc destul de nerăbdătoare. Simțea nevoia de a se convinge de atracția fizică existentă între ei. La urma urmei, era acea latură a relației lor care nu avea nimic de-a face cu ambiția sau chiar cu interesul reciproc. Era vorba de compatibilitatea sexuală care, cel puțin în acel moment, avea să fie, potrivit hotărârii ei, singura pe care o va mai cunoaște în restul vieții.

După o perioadă ce a părut să dureze cât o eternitate, Charles a împăturit ziarul și s-a întors către

ea. Cu o seriozitate ucigătoare și într-o tăcere mormântală (care a ținut tot episodul), el a început să o sărute, timp în care, cu gesturi ce-i trădau neprice-perea, i-a desfăcut halatul. Edith a reacționat cât s-a priceput ea de bine, străduindu-se să nu preia inițiativa. De data asta, când i-a atins penisul, deși a tresărit ca un mânz speriat, Charles nu s-a ferit. Au rămas în acea poziție, mângâindu-se unul pe celălalt prin haine, până când Charles a socotit că se scursese destulă vreme, moment în care s-a ridicat în capul oaselor și și-a scos cămașa, pantalonii și chiloții. Edith și-a dat jos cămașa de noapte și a așteptat. Charles avea o înfățișare plăcută, în sensul că era musculos și bine clădit, fără a fi gras, însă avea un trup tipic englezesc, cu pielea albă, ușor pistruiată, cu puțin păr pubian de culoare roșcată și fără nici un fir de păr pe piept. Nasul ușor coroiat și părul ondulat, ca de școlar, îl făceau să arate oarecum ciudat atunci când era dezbrăcat, ca și când s-ar fi născut în costum la două rânduri, iar goliciunea ar fi fost prea brutală pentru a fi firească. În realitate, nu arăta despuiat, ci mai degrabă jupuit.

Tot fără să scoată o vorbă, având pe față aceeași hotărâre furioasă și evitând să o privească în ochi, a început să o sărute, timp în care și-a așezat mâna dreaptă pe vaginul ei. După ce a nimerit, s-a apucat să o maseze cu mișcări sacadate, ca și cum ar fi dat la pompă, ceea ce a făcut-o pe Edith să se gândească la cineva care umflă o salteluță gonflabilă. Ea a gemut puțin, drept încurajare. El nu a lăsat impresia că ar

mai avea nevoie de vreun îndemn, pentru că s-a așezat brusc între picioarele ei, s-a instalat, a împuns-o de câteva ori – de cel mult șase ori – iar apoi, printr-un geamăt teribil, a anunțat-o că ajunsese la apogeu (moment în care ea a răspuns cu câteva țipete și gemete scurte), iar el s-a prăbușit moale peste ea. Tot episodul, începând din momentul când Charles împăturise ziarul, durase cel mult opt minute. Uf, a exclamat Edith în gând.

– Mulțumesc, draga mea.

Unul dintre cele mai supărătoare obiceiuri ale lui Charles era să-i mulțumească lui Edith după fiecare partidă de sex, de parcă ea tocmai i-ar fi adus o ceașcă de ceai. Sigur, în acele momente, ea nu știa că acela era deja un obicei.

S-a gândit să-i răspundă cam în același fel: „Vai, dar *eu* îți mulțumesc", apoi a decis că ar fi ca două persoane care-și fac semne cu mâna prin ușa unui hotel, de aceea a preferat să-i spună, pur și simplu: „Dragul meu", cu un aer visător și pierdut, după care l-a sărutat pe gât. El se retrăsese deja, astfel că Edith, rămasă întinsă, a început să simtă răcoarea din cameră, dar a socotit că ar fi făcut o greșeală dacă s-ar fi mișcat, deoarece acela reprezenta un „moment foarte important" pentru Charles, iar ea nu avea intenția să i-l strice. Nu și-a îngăduit nici vreo evaluare a partidei de amor – dacă așa se chema episodul care se consumase între ei. La urma urmelor, era încă prematur, iar ea începea să creadă că, în ciuda acelui

savoir faire[1] pe care îl dovedea față de chelneri, Charles nu era prea sigur pe el atunci când se ajungea la chestii mai intime. Bine măcar că părea să perceapă că se petrecuse ceva de importanță capitală, chiar dacă trupul ei nu simțise asta, astfel că totul trebuia interpretat mai curând ca un succes decât ca un eșec. Așa stând lucrurile, Edith s-a surprins sperând ca situația să se îmbunătățească în timp, prin exercițiu.

Au luat cina în hotel, mai mult pentru a evita să fie zăriți și felicitați de vreun prieten (care nu iau cina în hoteluri doar cu americanii care și locuiesc în ele), decât din entuziasm față de *cuisine de la maison*[2], iar apoi s-au culcat în jur de unsprezece. Au repetat realizarea de după amiază, după care s-au rostogolit fiecare pe locul său, pentru somn. Edith a rămas cu privirea ațintită în tavan, cugetând la ciudățenia vieții. Iat-o pe ea, împreună cu acel bărbat, adormit, în pielea goală alături de ea, pe care, dacă se gândea mai bine, îl cunoștea destul de puțin. A mai cugetat asupra acelui adevăr esențial, care, de-a lungul vremii, trebuie să le fi preocupat și pe alte mirese, începând cu Maria-Antoaneta și terminând cu Wallis Simpson, acela că, indiferent de avantajele politice, sociale sau financiare ale unei căsătorii importante, apare și momentul când restul lumii se retrage din cameră, iar tu rămâi singură cu un necunoscut, care are dreptul legal de

[1] „Pricepere, știință", în lb. franceză în original (n. tr.).

[2] „Bucătăria casei", în lb. franceză în original (n. tr.).

a se cupla cu tine. Nu era pe deplin sigură că până în acel moment analizase în profunzime acel fapt.

Gândul încă îi mai persista în minte atunci când s-a trezit – după foarte multă vreme, era pentru prima oară când se trezea alături de cineva – și s-a simțit foarte ușurată când Charles a precizat, cu un aer destul de sfios, că nu era „amator de sex dimineața". Situația s-a mai ameliorat când s-au apucat să discute despre nuntă, despre diversele întâmplări aproape dramatice, despre oaspeții care le displăcuseră, cine era nefericit în căsătorie, pe care dintre ei îi păștea ruina. Desigur, a gândit Edith, despre așa ceva vom sta de vorbă, despre ceea ce am făcut împreună și, cu cât mai lungă va fi căsătoria noastră, cu atât mai multe experiențe comune vor fi de comentat. Tocmai se consola cu asemenea gânduri când Charles a recăzut în tăcere. Nu era pentru ultima oară când filonul ideilor lui de discuție secase. Au fost salvați de un ciocănit la ușă. În cameră a intrat un chelner cu un cărucior pe care se găsea micul dejun.

– Bună dimineața, milord, a spus acesta și apoi, apropiindu-se cu tava de pat, a adăugat: Bună dimineața, milady.

În fine, se putea și mai rău.

Având în vedere că primele ore petrecute împreună nu fuseseră din cale afară de apetisante, a fost probabil puțin surprinzător că, prin contrast, voiajul la Roma a decurs foarte bine. Au stat la Hotel de la Ville, în imediata apropiere a treptelor din piața

Spaniei și la câțiva pași de Villa Medici. Roma este un oraș foarte frumos, iar Edith a simțit pentru prima oară cum era să i se spună milady și contesă peste tot pe unde se ducea, ceea ce a amuzat-o (cu toate că și-a dat seama că se cuvenea să nu arate asta) și i-a reamintit de ce se afla în acel loc. Mâncarea s-a dovedit delicioasă și erau nenumărate lucruri de văzut și, drept urmare, de comentat, astfel că, în timp ce stăteau în Piazza Navona și mâncau sub cerul liber ori se plimbau pe promenadele străjuite de fântâni arteziene de pe Villa d'Este de la Tivoli, Edith a început să simtă că, una peste alta, făcuse o alegere bună și că avea înainte viața bogată și plină de recompense pe care și-o visase.

În cursul ședерii în Italia, Charles s-a apucat să vorbească despre Broughton și Feltham la modul sentimental, dând multe detalii, un lucru nou pentru ea. El socotise, pesemne, că înainte de a deveni propriu-zis o Broughton pe ea nu ar fi interesat-o asemenea detalii. El iubea acele case și toate grijile pe care le presupuneau ele și, cum asta se potrivea în mai toate aspectele cu fanteziile ei prenupțiale, Edith a început să țină și mai mult la Charles. Era capabilă să reacționeze la izbucnirile lui de entuziasm cu un entuziasm propriu, neprefăcut. Spre încântarea ei, a descoperit că el avea unele lacune în ce privea istoria familiei. Iar tocmai aici își găsea ea locul și menirea! Se și vedea catalogând, cu dragoste, piesele de mobilier și picturile, stând de vorbă cu mătuși

bătrâne și scriind memoriile verilor edwardiene, lungi și toride, de la Broughton, coborând și restaurând tot felul de picturi uitate prin mansarde de cine știe ce strămoș buclucaș. O interesau istoria și bârfele – ce calități mai potrivite ar fi fost necesare? Este adevărat că partidele de sex nu se îmbunătățiseră în mod spectaculos și că formatul acestora nu se modificase câtuși de puțin, dar imediat ce Charles a fost mai puțin inhibat în prezența ei, măcar au durat ceva mai mult. Una pesta alta, când s-au îmbarcat în avionul pentru Madrid, prima etapă a călătoriei lor spre Mallorca, Edith și Charles se puteau privi în ochi într-o imitație voită a doi oameni care erau „fericiți ca niște proaspăt căsătoriți."

8

La Palma de Mallorca, ieșind grăbiți din sala de așteptare a aeroportului, unde se treziseră înconjurați de un grup de persoane care, după felul în care arătau și zbierau, păreau a face parte din galeria clubului de fotbal Wolverhampton Wanderers, au fost strigați de un bărbat în vârstă, cu fața bătucită și cu pronunție cockney, care purta pantaloni scurți din nailon roșu. Acesta a explicat că era „șoferul" lui Eric și că avea să-i conducă până la vilă. Charles a fost puțin intrigat de faptul că nu fusese așteptat de cei doi – Edith avea să descopere că, la fel ca în cazul multor altor oameni importanți care lăsau impresia de dezinvoltură, insecuritatea lui se manifesta dacă simțea că era tratat ca o „persoană oarecare", chiar dacă afirma frecvent că acest lucru era exact ceea ce-și dorea. În ce o privea, Edith era pur și simplu încântată că ieșea din aeroport și urca într-o mașină și, treptat, ușurarea ei i s-a transmis și lui. În cele din urmă, i-a iertat pe soții Chase că rămăseseră acasă: călătoria a însemnat

două ore și jumătate de desișuri aproape uscate și căsuțe modeste, ce au defilat prin dreptul lor cât au traversat centrul insulei. Edith nu mai vizitase Mallorca și nu știuse la ce să se aștepte. Și-a dat seama însă, privind pe geamul mașinii, că imaginile din mintea ei fuseseră alcătuite din diverse combinații între Monte Carlo și Blackpool, în nici un caz din câmpurile pustii și praful câmpiilor din Salamanca. Când s-au apropiat de Calaratjada, uriașele hoteluri din beton ale închipuirilor ei au început să se materializeze odată cu mulțimile de oameni – în principal persoane respectabile, dar cu pălărioare fistichii – și în scurt timp și-au făcut apariția familiară și reconfortantă toate priveliștile și mirosurile de plajă de vacanță.

Vila în sine era o clădire mare, albă și modernă, construită în jurul unui fel de deal-curte, cu terase vaste, acoperite cu gresie, care dădeau spre golf. Exista și un debarcader privat care, din câte se părea, slujea mai mult pentru înot decât pentru amararea ambarcațiunilor, iar asta însemna că ocupanții vilei nu se vedeau siliți să apeleze la plaja aglomerată, situată la câteva sute de metri spre stânga față de poziția în care se afla vila. Dincolo de golf, casele elegante ale localnicilor se puteau vedea prin perdelele subțiri de copaci, iar dincolo de acestea se zărea oceanul albastru, nesfârșit. Edith și Charles au rămas să admire priveliștea, iar o siluetă subțire, aflată departe, pe debarcader, le-a făcut semn cu mâna și a pornit să urce treptele în fugă. Câteva minute mai

târziu, Caroline s-a apropiat de ei. Au fost sărutați și felicitați, iar ei, la rândul lor, au admirat vila.

– Nu vi se pare extraordinară? E a unui client al lui Eric, astfel că beneficiem de o chirie înspăimântător de bună. E mult mai ieftină decât aceea pe care am avut-o anul trecut și de două ori mai încăpătoare. Inutil să mai spun că am ajuns să deschidem o adevărată pensiune pe tot sezonul de vară.

Charles s-a încruntat ușor.

– Credeam că în săptămâna asta o să fim doar noi patru.

– Știu. Și eu am crezut la fel. Numai că ne-a sunat Peter, pentru că asta era singura perioadă în care putea veni. Iar Jane și Henry au spus că până la urmă pot sosi și ei. Iar apoi a mai apărut și un partener de afaceri al lui Eric, împreună cu soția. Preț de o clipă, Caroline a strâmbat din nas. Se pare că Eric a lansat invitația, după care a uitat cu totul. Nu vi se pare groaznic? În orice caz, acum se află aici și par să ne fi iertat.

– Vrei să spui că toți oamenii ăștia sunt aici, în săptămâna asta?

– Exact. Chiar acum, în timp ce noi stăm de vorbă, urcă să se schimbe pentru cină. V-a arătat cineva camera? O aveți pe cea mai bună, așa că nu văd motive de nemulțumire.

Charles s-a trântit pe pat cu un gest care îi dădea lui Edith de înțeles că voia să fie consolat.

– Iisuse! a făcut el. Poate era mai bine să ne ducem în Trafalgar Square și să înălțăm un cort acolo.

Edith s-a întins alături de el.

– Lasă, dragul meu, nu are importanță. Sunt convinsă că toți cei de aici fac doar ceea ce au chef. O să ne putem izola când vrem.

În realitate, se simțea destul de vinovată, deoarece, chiar în timp ce Caroline le spusese toate acestea, ea, Edith, avusese o senzație de ușurare descoperind că până la urmă nu aveau să fie doar ei patru. Pe Eric nu-l plăcea prea mult, Caroline o cam intimida, iar acum avea senzația că deja nu prea mai avea ce să vorbească cu Charles. „Va fi mult mai ușor mai târziu, după ce vom fi trecut amândoi prin mai multe", și-a zis ea, dar, cu o senzație de gol în stomac, își dădea seama că era în stare să anticipeze care aveau să fie părerile lui privind aproape orice subiect. Jucându-se în sinea ei, începuse să introducă subiecte ciudate în discuțiile dintre ei, cum ar fi fost psihosinteza, ori Dalai Lama, sperând să se lase prinsă nepregătită și să fie surprinsă de ceva spus de el. Deocamdată nu se întâmplase așa ceva.

I-au cunoscut pe restul membrilor grupului când s-au strâns în acea seară pe terasa de la etaj. Edith se cam ferise de Caroline în lunile cât Charles îi făcuse curte, din simplul motiv că aceasta era cu mult mai inteligentă decât fratele ei, iar Edith se temuse că va încerca să îl pună în gardă, sau să-l îndepărteze definitiv de ea. Poate că acest lucru fusese adevărat,

însă Caroline, deși egocentrică și snoabă, nu era un om rău. Acum, că Edith ajunsese să-i fie cumnată, era foarte hotărâtă să se împace bine cu ea și, tot astfel, și-ar fi dorit ca Charles, la care ținea extrem de mult, chiar dacă făcea asta în mod părintesc, să se bucure de șederea lor acolo. Edith și-a dat seama de toate acestea din zâmbetele sincere și din aranjamentele festive și șampania la gheață, atunci când au traversat sufrageria și au ieșit pe ușa de sticlă ca să se alăture celorlalți. Toate femeile purtau rochii scumpe de cocktail, și nu de seară, iar bărbații erau în cămăși descheiate la guler. Păreau ciudat de nepotriviți, amintind de o mână mai puțin norocoasă de la jocul de cărți „Familii Fericite". Jane Cumnor era de departe cel mai luxos îmbrăcată, cu o rochie neagră din moar, fără bretele, însă ea nu prezenta nici un pericol pentru Edith, care se mulțumise cu o rochie de bumbac care îi cădea de pe umeri. De când se întâlniseră ultima oară, citadela lui Jane căzuse, iar Edith oricum era mai frumoasă decât ea. Relația dintre ele se modificase sensibil peste noapte, lucru de care Jane era conștientă în aceeași măsură. Jane s-a apropiat și a aplicat un sărut pe obrazul miresei, lăsându-i urme de ruj. Henry a venit legănându-se greoi și și-a lipit obrazul de al ei. Cu hainele lui de vară în culori țipătoare, Henry arăta ca o mașinărie de făcut baie din secolul al XIX-lea. Edith s-a întrebat dacă nu ar vedea cumva un înotător timorat, purtând un costum vărgat de înot, în

cazul în care cămașa lui Henry s-ar fi desfăcut pe neașteptate la câțiva nasturi. Caroline a ridicat paharul:

– Bun venit în familie.

– Da, a spus Eric, care stătea în spatele celorlalți, mai aproape de marginea terasei. Bună treabă, Edith.

Celorlalți nu le-a scăpat tonul lui, dar l-au ignorat, apoi au ridicat paharele în numele ei, făcând salutul să sune ceva mai firesc. Edith le-a zâmbit, apoi ea și Charles au mulțumit, au sorbit din pahare și toată lumea s-a așezat.

Luna a prins a se oglindi în marea ce li se întindea în spate, iar ei s-au așezat comod și au început să sporovăiască pe pernițele scaunelor din răchită, ținându-și paharele de șampanie în mâini, doamnele etalându-și ținutele croite după ultima modă și diamantele din urechi. Așa cum stătea acolo confortabil, ghemuită între pernele îmbrăcate în materiale imprimate, mai curând spectatoare decât participantă, Edith s-a trezit încălzită de luxul învăluitor al privilegiului. În toți anii tinereții ei își dorise nu doar să evite situația de a fi o sărăntoacă, ci să facă în așa fel încât să nu ducă lipsă de nimic, iar acum, în cele din urmă, în momentul în care începuse să întrevadă posibilitatea eșecului, iat-o acolo, trăindu-și visul. Acea mulțime de lorzi și milionari reprezenta o mostră a lumii ei din acea clipă încolo, acel decor exotic fiind unul dintre nenumăratele ce aveau să urmeze. Așa cum un șofer vede munții îndepărtați dincolo de deșert, iar apoi își dă seama că a ajuns deja în acei munți, fără să știe

cum s-a apropiat de ei, Edith s-a gândit plină de mirare la progresul ei de la viața de *haut bourgeois* din Elm Park Gardens și Milner Street, la acel amestec de telenovelă americană și roman epistolar de Laclos[1].

Prima seară s-a scurs fără nici un eveniment notabil. Edith îi cunoștea pe toți cei prezenți, mai puțin pe o blondă lipsită de strălucire, care părea să fi venit cu prietenii lui Peter și Eric, soții Watson. Soțul acesteia, Bob, era tern și destul de simplu, dar soția lui, Anette, deși nu foarte sofisticată, era drăguță și spirituală, astfel că Edith s-a simțit atrasă de ea. Aceasta fusese model și actriță la începutul anilor optzeci, înainte de a se căsători, și cunoștea o sumedenie de anecdote despre diverse filme epopeice din istoria romană și westernuri filmate în Spania, pelicule în care jucase. A vorbit mai tot timpul cinei, care s-a servit în loggia care dădea spre curte, și a scutit-o pe Edith de procesul numit „schimb de nume", despre care știa că era agreat de ceilalți de la masă.

Charles nu s-a grăbit să tragă concluzii în privința celorlalți oaspeți.

– Mda, are multe de povestit despre sine, trebuie să recunosc, a spus el, referindu-se la Anette, după care a stins lumina.

– Mie îmi place. Are haz.

---

[1] Aluzie la romanul *Legături primejdioase* de Pierre Choderlos de Laclos (1741–1803), care descrie moravurile înaltei aristocrații franceze (n. tr.).

– Nu te grăbi să-ți formezi o părere.

În adâncul ei, Edith s-a simțit pusă la punct, deși tonul lui Charles nu fusese iritat și, cu un vag sentiment de teamă, ca un copil care așteaptă să fie pedepsit a doua zi, Edith a pus capul pe pernă. Șirul gândurilor nu i-a fost întrerupt înainte să o fure somnul, aceea fiind prima noapte în care, de la căsătoria lor, nu au mai făcut dragoste.

A doua zi dimineață, Edith s-a trezit târziu și a constatat că era singură în pat. Cu o încântătoare și aproape palpabilă senzație de bine, a sunat să i se aducă micul dejun, așa cum i se recomandase, apoi și-a reluat firul gândurilor la viața ce o aștepta. Camerista a sosit cu tava de mâncare și a anunțat-o că ceilalți mâncaseră deja și erau la debarcader, astfel că de îndată ce a terminat micul dejun, a îmbrăcat costumul de baie, și-a luat un prosop și a pornit să coboare treptele abrupte, tăiate în stânca de sub vilă. I-a văzut pe soții Chase și Cumnor și pe Charles, dar ceilalți nu erau acolo. Ajunsă pe debarcader, i-a salutat pe toți cu un gest din mână, și-a întins prosopul și s-a lungit, îngăduind căldurii blânde și plăcute a soarelui să îi scalde trupul. Charles s-a aruncat alături de ea, stropind-o cu picături de apă de mare, și a sărutat-o cu buze sărate.

– Bună dimineața, iubito.

Ea i-a zâmbit și l-a sărutat.

– Ce facem azi? Stăm întinși la soare?

Răspunsul i-a fost dat de Caroline.

– Ne-am gândit să mergem până la Calaratjada să luăm prânzul, iar apoi ne ducem la familia Frank, unde suntem invitați la ceai. Toată lumea e invitată, și voi.

– Cine sunt soții Frank?

– A, o familie extraordinară, sunt înspăimântător de bogați și au o colecție de sculpturi ce nu trebuie ratată.

– Cum se face că sunt atât de bogați, și de unde îi cunoști?

– Cât privește prima parte a întrebării, Dumnezeu știe. Ceva în legătură cu Franco, așa că e mai bine să nu întrebăm, iar în ce privește a doua chestiune, noi nu-i cunoaștem, dar mama e nașa unuia dintre nepoții lor din Roma, și ea i-a anunțat că ne aflăm aici.

Edith s-a întins la loc și a închis ochii. Această mare rețea, acest năvod care trecea cu mult peste frontierele naționale, care traversa mări și lanțuri muntoase, nu avea să o mai amenințe pe viitor, pentru că acum făcea parte din ea. Și în scurt timp, oameni din Viena, Dublin sau Roma aveau să spună: „Am văzut-o pe Edith Broughton când am fost la Londra. Spunea că ar putea fi la New York prin septembrie...", și s-ar fi putut ca acest lucru să atragă atenția vreunui membru al Cercului Intim, care să spună: „A, Edith, ce mai face?" ori poate chiar: „Edith îmi place la nebunie. Ție nu?" și în acest fel ar fi fost excluși toți acei oameni din Viena, Dublin sau Roma care nu ar fi cunoscut-o pe Edith Broughton; iar din această cauză, ei se vor

simți mai săraci și aparținând mai mult clasei mijlocii decât aristocrației; acest lucru fiind în intenția celor ce se folosesc de nume, care vor pleca apoi satisfăcuți că și-au susținut încă o dată casta. Iar Edith avea să își joace rolul, fiind genul de persoană pe care o întâlnești cu greutate dacă nu faci parte din grupul de cunoștințe apropiat. Și exact pentru o clipă, în această dimineață, când soarele îi mângâia pleoapele, iar dinspre plaja îndepărtată răsunau țipetele copiilor, Edith s-a gândit la scopul suprem al unei asemenea ridicări și coborâri de bariere.

În apropierea ei s-a auzit o bufnitură puternică și, deschizând ochii, l-a văzut pe Henry care, transmițându-i un soi de groază prin masivitatea lui, tocmai se întinsese la soare. Parcă arăta mai lăbărțat decât atunci când era îmbrăcat, semănând cu o vedere de la mare pe care scria: „Ce s-a ales de puțulica mea?"

– Cu ceilalți cum rămâne? Doar nu putem merge cu toții la amărâții ăștia, nu-i așa?

A vorbit fără să se adreseze cuiva anume, drept în aer, astfel încât să nu se deranjeze prea mult, trebuind doar să-și miște buzele.

Caroline a ridicat din umeri.

– Nu văd ce ne-ar împiedica. Doar le-am zis că suntem mulți.

Ea împărtășea acea ciudată părere a celor din clasa de sus conform căreia, indiferent de ocazie, indiferent de eforturile organizatorilor, chiar atunci când, ca în situația de față, niște persoane necunoscute se

vedeau obligați să se transforme în gazde ospitaliere, ea, lady Caroline Chase, le făcea acestora o onoare deosebită. Unor astfel de oameni le este imposibil să conceapă ideea că nu onorează o casă prin simplul fapt că intră în ea. În consecință, datorită acestui sentiment că își binecuvânta gazdele prin prezența ei, Caroline nu făcea nici un efort față de cineva din afara grupului ei și, deși era o femeie inteligentă, putea să se transforme într-un oaspete extrem de plictisitor. Ceva ce ea, la fel ca și mulți alții din clasa ei, nici nu bănuia.

– O să-i invităm și noi când vor avea vreodată drum încoace, a spus ea.

– Cât vor sta aici? a întrebat Jane, ridicându-se pe coate și întinzând o mână după uleiul de bronzat.

– Cine? Peter, sau ceilalți?

– A, nu scumpul de Peter. Mă referam la „Bob" și „Anette".

Jane le rostea numele între ghilimele, distanțându-se de ei, ca să îi lămurească pe ascultători că nu îi socotea în rândurile acelora demni să participe la petrecere, ci mai degrabă specimene stranii ale unei culturi de extratereștri. Acest lucru era atent judecat.

– Marți ori miercuri, cred eu.

Caroline s-a uitat spre Eric, iar acesta a dat din cap și a strâmbat din nas. În felul acesta, el dădea clar de înțeles de partea cărei echipe voia să joace.

– Măi, măi, a exclamat Henry. Cine prezidează în seara asta?

Au izbucnit cu toții în râs.

Edith a simțit o dorință irezistibilă de a-și rupe în bucăți legitimația de membru al Clubului.

– De această Anette vorbiți? a întrebat ea, pe un ton ce mima perfect nedumerirea. Mă cam amuză situația. Mie chiar îmi place femeia asta.

Henry a rămas cu gura căscată.

– Păi, atunci poți sta lângă ea la cină. Sper că ești dispusă să discuți *ad nauseam*[1] despre cariera ei artistică.

Edith a zâmbit.

– Păi, cum asta? Despre ce ați prefera să discutați? Despre persoanele pe care le cunoașteți în Shropshire?

Apoi s-a întins la loc, având zâmbetul netulburat pe față și ținând ochii închiși, amuzată de tăcerea stânjenitoare, de parcă ar fi fost o școlăriță obraznică.

– Nu prea merg des în Shropshire, ca să fiu sincer, a spus Henry, îndepărtându-se de ea prin rostogolire, umflat și fără suflu, ca o balenă eșuată pe vreo plajă.

– Eu mă duc să înot, i-a anunțat Charles.

Au luat prânzul târziu și au servit paella cu prea multă carne de calmar, într-un restaurant în aer liber, care oferea o priveliște spre portul împânzit de o adevărată flotă de iahturi, după care au pornit cu două automobile spre casa soților Frank, aflată în afara orașului, la marginea mării, o casă ce părea să fie total înconjurată, cel puțin pe frontiera terestră, de un zid înalt de piatră, pe coama căruia se vedeau cioburi de

[1] „Până te cuprinde greața" în lb. latină în original (n. tr.).

sticlă. La intrare nu i-au întâmpinat niște simple porți, ci unele masive, din fier, care s-au deschis automat în momentul în care ei s-au prezentat, după care s-au închis cu un zgomot metalic, cât pe ce să prindă bara de protecție a celei de-a doua mașini.

– Mda, se vede treaba că nu se așteptau la două automobile, a spus Anette, și a izbucnit în râs.

Netulburată, Caroline, care conducea prima dintre mașini, în care se aflau Edith, Anette și Henry, a înaintat prin grădina deliciilor, enormă și pustie la acea oră. Printre copacii de pe marginea aleii se întrezăreau sculpturi de Henry Moore și Giacometti, până când, ocolind un ultim rond de rododendroni, au ajuns la o bifurcație a drumului. O alee părea să ducă spre un castel din secolul al XIX-lea, cățărat pe cea mai înaltă parte a proprietății, despre care Edith a presupus că reprezenta destinația lor, pe când cealaltă, în mod incredibil, se îndrepta către o altă clădire, la fel de mare ca și prima, fiind doar mai modernă, construită la marginea apei. Balcoanele acesteia din urmă abia dacă se înălțau deasupra valurilor, iar casa era prea joasă, pentru a putea fi zărită de pe șosea.

– Spre care mergem? a întrebat Edith.

– Cea de jos. Doamnei Frank îi place să se afle aproape de mare.

– Și ce rost are cea de pe deal?

Caroline a părut destul de confuză, așa cum se și cuvenea.

– Păi, cred că e în principal pentru nepoți.

– Doamne Dumnezeule, a exclamat Anette, iar Edith a remarcat că nimeni altcineva nu a recunoscut stranietatea, luxul orgiastic la care erau părtași.

Edith începea astfel să înțeleagă faptul că, în acea lume, era o chestiune de onoare să nu te arăți peste măsură de copleșit de etalarea bogăției, indiferent cât de fabuloasă ar fi fost aceasta. A sugera că bogățiile, indiferent de cantitatea acestora, nu ar fi fost ceva absolut obișnuit, aducea cu sine riscul de a fi catalogat drept aparținând „clasei mijlocii" – și, deși nimeni nu le cerea așa ceva, mulți dintre ei se străduiau aproape toată viața să demonstreze că nu aparțineau acelei pături a societății. Există însă și excepții de la această regulă. Este posibil să exclami: „E pur și simplu încântător...", însă acest lucru trebuie să se facă în așa fel încât vorbitorul să se arate mai curând generos prin aprecieri decât copleșit de ceea ce vede. Sau, și mai bine, „Draga mea, ce *măreț!*" Acest ton se folosește pentru a demonstra că ornamentele, meniul, indiferent ce, se dovedesc excesive, îndreptându-se primejdios de mult spre vulgaritate. Lady Uckfield era deosebit de pricepută în a strivi printr-un entuziasm însoțit de zâmbete. Acestea sunt aptitudini ce se deprind cu greu de către un novice oarecare, iar Edith a procedat bine evitând să facă o asemenea încercare.

Un servitor îmbrăcat cu un sacou alb a condus grupul prin încăperile de marmură strălucitoare, către terasa unde se afla doamna Frank, o femeie arsă de soare, robustă, care purta un sarong din bumbac în

culori vii și avea pe brațele musculoase, aproape bărbătești, câteva brățări masive, ce zăngăneau când se loveau unele de altele. Ea le-a făcut semn tuturor să se apropie.

Caroline a preluat conducerea.

– Ce mai faceți? a spus ea pe un ton obișnuit. Sunt Caroline Chase.

A început apoi să-i prezinte pe ceilalți membri ai grupului, făcând în mod deliberat o pauză de o fracțiune de secundă atunci când a ajuns la cei trei oaspeți ce nu țineau de familia Broughton, Bob, Anette și prietena lui Peter, de parcă ar fi ținut să-i demonstreze gazdei că aceștia nu aparțineau primului cerc și că nu era nevoie să se preocupe prea mult de ei. Doamna Frank a înțeles mesajul și i-a salutat pe intruși cu un zâmbet și o înclinare a capului ceva mai reci decât cele rezervate eroilor principali.

– Tu trebuie să fii mireasa, a spus ea, ridicându-se și luând-o pe Edith de braț, ca să-i conducă pe toți înapoi în casă. Edith a perceput imediat mirosul puternic de mosc al parfumului folosit de aceasta și a urmărit cum ridurile adânci se deplasau în jurul gurii cu buze subțiri, vopsite într-un roșu-stacojiu. Cum ți se pare Mallorca?

– Am sosit seara trecută. Deocamdată, încântătoare.

Apoi i-a zâmbit gazdei, observându-i în același timp ochii sticloși, plictisiți, în ciuda rânjetului lipit de față.

– Păi, va trebui să te întreținem cât ești aici. Spune-mi, ce mai face draga de Googie?

– E bine. Ea și Tigger se află acum în Scoția.

În clipa când a rostit aceste cuvinte, Edith și-a dat seama că era prima oară când pronunțase cu voce tare acele porecle ridicole. Înainte de căsătorie, hotărâse în sinea ei să se adreseze socrilor pe numele lor, Harriet și John, dar deja îndemnurile la intimitate, la apartenența de club, care o animau pe doamna Frank, o făcuseră și pe ea să-și încalce jurământul, deoarece adevărul era că, indiferent ce le-ar mărturisi ea prietenilor ei, Edith nu voia să fie nora „străină". Nu voia ca oamenii să împărtășească părerea lui lady Uckfield, potrivit căreia Charles ar fi putut face o alegere mai bună. Voia ca soacra ei să fie felicitată pentru spiritul sclipitor, pentru gusturile alese, pentru farmecul și darul conversației dovedite de Edith. Și, în acest fel, proaspăta căsătorită a primit prima lecție, în care a învățat de ce Anglia nu a avut nici o revoluție, de ce atât de multe cariere, începând cu aceea a lui Edward al IV-lea[1] și până la aceea a lui Ramsay MacDonald[2], au fost lipsite de bărbăție. Anume, că modalitatea de a trata cu un intrus care-ți pricinuiește

[1] Aluzie la faptul că regele Edward al IV-lea (1442–1483) a semnat tratatul de pace de la Picquigny (1475) cu Ludovic al XI-lea al Franței, prin care s-a consfințit victoria Franței în Războiul de o Sută de Ani (n. tr.).

[2] Ramsay MacDonald (1866–1937), prim-ministru al Marii Britanii între 1931–1935, acuzat pentru orientarea sa pacifistă și pentru că nu s-a opus ascensiunii lui Hitler (n. tr.).

necazuri este de a-i permite să-ți intre în casă, convertindu-l cu zel de misionar și, peste noapte, el va deveni *plus Catholique que le Pape*[1]. Învățarea acestei lecții nu a redus resentimentele lui Edith față de forțele care o educau, însă se simțea uluitor de bine la gândul că acum devenise o membră a Găștii. Se simțea puternică. S-a întors spre Charles și i-a zâmbit.

Se plănuise o vizionare a sculpturilor, astfel că oaspeții au pornit într-acolo. Imediat ce au ieșit pe ușa principală, de ei s-a apropiat o femeie tânără, deșirată, o versiune în miniatură a doamnei Frank. Se cunoștea că venea de la tenis, pentru că avea cu ea o rachetă, un pic cam mare pentru ea, cu care își acoperea chipul, folosind-o probabil ca evantai, dar și ca paravan. Gazda le-a prezentat-o ca fiind nepoata ei, Tina. Spre deosebire de mătușă, fata era dureros de sfioasă. S-a încadrat în grup, așa cum înțelegea că i s-ar fi pretins, dar a rămas mută, dând răspunsuri șoptite, mormăite, asta numai când îi era adresată direct vreo întrebare.

Au trecut pe lângă o piscină, tăiată într-o faleză de deasupra mării, iar Edith a auzit-o pe Anette întrebând de vasele de teracotă care o înconjurau și care dădeau impresia că o alimentau încontinuu cu o apă ce scotea aburi discreți.

– Sunt romane, a spus Tina, aproape în șoaptă. Unchiul meu le-a adus de pe o epavă din largul coastei.

– Iar acum sunt legate la rețea?

---

[1] „Mai catolic decât Papa", în lb. franceză în original (n. tr.).

– Dacă nu vă supărați, ce înseamnă „legate la rețea"?

Charles a întrerupt-o destul de iritat pe Anette.

– Se referă la faptul că acum sunt folosite pentru alimentarea piscinei.

– Da. Cu apă de mare.

– Apă de mare? Apă de mare *încălzită?*

Tina a confirmat cu un gest din cap.

– E mai bine așa, nu? Mai avem o piscină cu apă nesărată, dar cred că și asta e bună, nu?

Anette a rămas tăcută o vreme. Evident, începuse să fie de acord cu ceilalți – că locul ei nu era acolo. Grupul se oprise pe o terasă plină de flori de bougainvillea, unde un tors mare de bărbat, sculptat de Rodin, era așezat pe un postament din marmură. Au murmurat și au admirat opera de artă. Doamna Frank s-a întors către Caroline și a început să se intereseze de diverse prietene comune. Părea să poarte cuiva pică pentru că nu fusese invitată la nunta lui Charles, deoarece multe dintre întrebările ei se încheiau cu presupunerea că „ei sigur au fost la nuntă", iar Caroline trebuia să admită din când în când că aceștia participaseră la ceremonie. Numele se înșirau unul după altul, timp în care au urcat terasă după terasă, având pe fundal cerul adânc și azuriu al Mediteranei. Îi întâlnise pe soții Esterhazy? Dar pe Polignac? Devonshire? Metternich? Frescobaldi? Nume smulse din cărți de istorie, nume pe care Edith le știa din studiile despre Filip al II-lea al Spaniei, sau din *Risorgimento,* sau din Revoluția

Franceză, sau din Congresul de la Viena. Și totuși, acum le auzea, despuiate de orice semnificație reală. Deveniseră pur și simplu cărți de curte, cărți avute, în acel joc ce se numea Schimb de Nume. Acestea erau mizele cu adevărat mari, iar Edith a observat, destul de amuzată, că Jane Cumnor și Eric se retrăseseră cu Tina, dorind, fără îndoială, să evite sentimentul de excludere pe care îl aplicau și ei cu plăcere altor persoane. Caroline și Charles au rămas netulburați. Era limpede că, indiferent cât de multe ar fi fost milioanele familiei Frank, în materie de nume ei le erau egali, dacă nu cumva chiar superiori. Și astfel după-amiaza a trecut într-o litanie de nume de ducese, intonate pe un fundal de artă care, cu ajutorul banilor, devenise sfințită. După o oră și trei sferturi de admirat sculpturile, reveniseră la palatul modern din apropierea mării.

Pe terasă îi aștepta un ceai „în stil englezesc", cu alte cuvinte, „în stil de hotel american", iar trei servitori cu haine albe se ocupau de servirea lui. Doamna Frank i-a condus pe fiecare la scaunul său. Prietena lui Peter, Bob și Anette erau deja zdrobiți de oboseală și tânjeau în secret să revină la vilă și să transforme experiența măgulitoare într-o poveste hazoasă. Eric încheia șirul, roșu la față de atâta efort și evident iritat că ignoranța lui socială îl exclusese de la conversația ce se învârtise în jurul soției mai toată după-amiaza. S-a trântit pe un *chaise* alături de Edith și a luat o ceașcă ce îi fusese întinsă.

Doamna Frank și-a îndreptat din nou atenția către mireasă.

– Spune-mi, te rog, Hilary Weston a fost la nuntă? Mi-a zis cineva că nu a putut părăsi Canada.

Eric a ridicat ochii și a pufnit.

– Nu are rost să o întrebi asta pe Edith, nu-i așa, draga mea? Va trebui să așteptați până se mai antrenează puțin.

Edith nu l-a luat în seamă. Printr-o minune providențială, se întâmplase ca ea să stea de vorbă cu doamna Weston destul de mult la nuntă. I-a mulțumit îngerului ei păzitor și a răspuns la întrebare peste capul lui Eric, fără să facă nici o referire la el.

– Ba nu, a venit la nuntă. Galen era în Florida și nu a putut să se întoarcă. Cred că despre asta era vorba.

Doamna Frank a dat din cap, aruncându-i o privire ușor ciudată lui Eric.

– Se ocupă de atâtea lucruri! Când mă compar cu ea, am impresia că sunt o leneșă, a spus ea și a trecut la următorul oaspete.

Edith trecuse examenul.

Eric s-a lăsat ușor pe spate și a măsurat-o pe Edith:

– Bine lucrat. Zece din zece.

Ea l-a privit lung, dorind cu orice chip să păstreze terenul cucerit.

– Tu o cunoști pe Hilary?

– La fel de bine ca tine, a spus Eric, apoi s-a ridicat ca să se alăture Carolinei, care se afla la celălalt

capăt al terasei. Acest schimb de replici a revigorat-o în mod ciudat pe Edith, pentru că stabilise dincolo de orice îndoială că Eric era inamicul ei din cercul familiei. Nu mai era necesară deloc prefăcătoria și, lucrul cel mai important, Edith câștigase prima rundă.

În aceeași seară, ceva mai târziu, cânta sub duș când Charles a venit să se schimbe pentru cină. El i-a zâmbit.

– Pari foarte fericită. Te-ai simțit bine azi? Ce colecție! Și ce casă!

Nici în aceste cercuri nu este interzis să îți exprimi uluirea în intimitate, între adulți care se înțeleg, iar Charles simțise că rămăsese impasibil prea multă vreme.

– Cred și eu. Și, da, sunt fericită.

A închis robinetul și l-a sărutat chiar acolo, udă și goală.

Următoarele câteva minute și toată seara aceea au fost cât se poate de agreabile, cele mai plăcute momente petrecute alături de Charles, astfel că în acea noapte a adormit cu un sentiment de victorie și cu o senzație de bine.

– Am înțeles că familia Frank vrea să ne aibă oaspeți la cină înainte de a pleca.

Ea s-a strâmbat ușor.

– Vai de mine. Presupun că trebuie să ne ducem, nu?

– Hai, draga mea, a zis Charles. E frumos din partea lor și, pe de altă parte, nu-s chiar atât de răi.

– Bătrâna nu e chiar atât de rea, dar nepoata e un adevărat coșmar.

El a pufnit în râs.

– Mie mi s-a părut chiar simpatică. Trebuie să fim înțelegători.

Edith s-a ridicat pe coate alături de el.

– Cum se face că pe oameni ca Anette, care este vorbăreață și glumeață, voi o tratați cu răceală și strâmbați din nas pe la spatele ei, și totuși, Tinei Frank, probabil cea mai plicticoasă și neînsemnată femeie pe care am întâlnit-o vreodată, îi găsiți scuze și vă prefaceți că ar fi o scumpă?

– Nu înțeleg la ce te referi.

– Ba înțelegi, Charles. Se simțea foarte sigură pe sine, aproape impertinentă. Pentru prima oară de când era căsătorită, începuse să aibă sentimentul că devenise cu adevărat lady Broughton. Reușise să stăpânească bine situația și, potrivit vechii tradiții, „avea dreptul la părerile sale". De aceea, a continuat cu o severitate zâmbitoare: Știi prea bine. Și o să-ți dau eu răspunsul. Anette nu cunoaște lumea pe care o cunoaștem noi, iar Tina îi cunoaște și, în plus, ea mai are și o sută de milioane. Nu știu ce să zic, dragul meu, dar asta nu te face să te miri? Măcar așa, puțin?

Edith se știa stăpână pe situație. A zâmbit enigmatic către soțul ei, a clătinat ușor din cap, imaginându-și

cât de fermecătoare arăta, cu șuvițele ude șiroindu-i pe piele.

Charles a rămas cu ochii mari la ea.

– Cine mai sunt și oamenii ăștia pe care îi cunoașteți tu și Tina? a zis el pe un ton acru și a stins lumina.

PARTEA A DOUA

FORTE-PIANO

9

În lunile ce au urmat voiajului de nuntă am întâlnit-o de foarte puține ori pe Edtih, deși ea și Charles au venit la Londra din când în când. Nu părea să-i pese prea mult de bârlogul soacrei din Cadogan Square, astfel că foloseau micul apartament al lui Charles din Eaton Place și apăreau ocazional pentru vreun spectacol sau vreo petrecere. I-am întâlnit întâmplător la câteva cine și am fost invitat la un păhărel cu alți câțiva amici în minuscula lor sufragerie de la etajul doi, într-o zi de octombrie, dar nu am prea avut prilejul să stăm de vorbă pe îndelete. Edith părea destul de fericită și începuse deja să capete patina privilegiaților, acea aură delicată, ce parcă spune nu-mă-atinge, a luxului ce îi separă pe asemenea oameni de noi, ceilalți muritori, iar eu m-am amuzat descoperind începuturile unei *hauteur*[1] ce părea să șteargă trăsăturile fetei norocoase din Fulham.

[1] „Aroganță, trufie" în lb. franceză în original (n. tr.).

În agitația obișnuită de dinaintea Crăciunului nu i-am întâlnit deloc, și tocmai începusem să simt că ieșeam treptat din cercul lor, când am primit o scrisoare vârâtă într-o carte de vizită, nu din partea lui Edith, ci a lui Charles, invitându-mă la o zi de vânătoare în luna ianuarie. Aceasta urma să se desfășoare într-o zi de vineri, așa că am fost invitat la cina de joi seară și să-mi petrec noaptea acolo, dar cum nu se făceau alte precizări, probabil că trebuia să mă fac nevăzut după vânătoare, ca să fac loc oaspeților de sâmbătă. Întârzierea cu care primisem acea invitație sugera că vreo persoană renunțase în ultimul moment, dar asta nu o făcea mai puțin ispititoare și știam (măcar o dată) că eram liber la data în chestiune. Fusesem deja distribuit ca personajul rău al săptămânii într-unul din acele seriale în care apar perechi mixte de detectivi, care urma să înceapă filmările la cinci zile după data sugerată, astfel că am răspuns scrisorii anunțându-mi acceptul și am primit, printr-o recomandată, îndrumări privind călătoria până acolo cu mașina sau trenul. Mi se spunea cu ce tren să ajung dacă aveam să aleg acest mod de călătorie sau, dacă nu, să ajung la adresa indicată în jur de ora șase.

Îmi place să merg la vânătoare. Știu că acest lucru este greu de înțeles pentru unii dintre amicii mei din lumea teatrului, așa cum pentru frăția oamenilor de la țară este ușor de priceput, dar nu țin să mă lansez într-o apologie a sporturilor sângeroase, deoarece deocamdată nu am întâlnit pe nimeni care să renunțe la

părerea sa în această privință. Deși s-ar cuveni să afirm că nu pare să existe prea multă logică în vorbele oamenilor care mănâncă într-o veselie hrană prelucrată în ferme automatizate și care, în același timp, lansează atacuri la adresa vânătorilor care știu ce înseamnă conservarea mediului, accept totuși ideea că nu există o bază logică pentru sentimentele tuturor, sau nici măcar pentru ale unora dintre noi. În orice caz, la acea etapă din viața mea, majoritatea ieșirilor mele în natură fuseseră făcute în peisajul rural, la vânătoare și, prin urmare, am plecat cu un plăcut sentiment de speranță către ceea ce promitea a fi o *grand battue*[1].

Cunoșteam drumul destul de bine, pentru că îmi petrecusem acolo multe weekenduri cu soții Easton, dar ieșirea din Londra către sud se dovedește de multe ori a fi un adevărat coșmar, astfel că obișnuiam să-mi las timp pentru orice blocaj de trafic. În acea ocazie, nu luasem în calcul faptul că făceam călătoria într-o zi de joi, în loc de vineri și, de aceea, după o deplasare relativ nestingherită, am ajuns la Broughton la scurt timp după cinci și jumătate. Majordomul care, în mod uimitor, se numea Jago[2], mi-a spus că lady Uckfield și lady Broughton se aflau în salonul galben, unde tocmai încheiau ședința nu știu cărui comitet.

[1] „Bătaie", „goană", „mare vânătoare", în lb. franceză în original (n. tr.).

[2] Personaj malefic și uneltitor din piesa *Othello* de William Shakespeare (n. tr.).

Cum nu aveam nici o dorință să particip – ședințele de comitete și comisii la care suntem siliți să asistăm sunt și așa destul de neplăcute – am luat loc în Holul de Marmură pe un fotoliu William Kent surprinzător de confortabil, tapisat cu catifea și fir de aur. Nu am avut mult de așteptat până când s-a deschis ușa pe care au ieșit câțiva dintre membrii comitetului ce i-au adresat cuvinte de rămas-bun lui Edith, care îi conducea spre ieșire. S-a desprins de ei imediat ce m-a văzut.

– Bună, a zis ea. Nu știam că ai sosit.

– Am ajuns mai devreme, de aceea am socotit că era mai bine să aștept, în loc să intru în ședință și să-ți stric plăcerea.

Ea și-a lăsat umerii în jos cu un suspin comic.

– Mare plăcere! a făcut ea. Hai să bei o ceașcă de ceai.

Fără să ia în seamă saluturile din cap și zâmbetele celor ce plecau, m-a condus înapoi în încăpere. Oamenii nu au părut nemulțumiți de acest tratament. Nici vorbă de asta. Rezultatul evident al faptului că îi ignora pe ei ca să mă întâmpine pe mine era pur și simplu includerea mea în surâsurile lor politicoase în timp ce se retrăgeau spre casa scării. Îmi imaginez că acei oameni socoteau că și eu fusesem atins de bagheta de aur.

Restul membrilor comitetului, grupul obișnuit de intelectuali de provincie, doamne consiliere cu părul făcut permanent și fermieri înnebuniți de plictis, erau

pe cale de a ieși din cameră. Unii dintre ei se apucaseră să-și strângă lucrurile împrăștiate pe masă, lucru ce trăda hotărârea lor de a mai „prinde" pe cineva înainte de plecare. Prada pe care și-o doreau cei mai mulți dintre acești „zăbavnici" era, bineînțeles, lady Uckfield, care stătea imperială pe un scaun frumos, cu tapiseria prinsă în butoni, așezat în apropierea șemineului, înconjurată de admiratori și admiratoare. Câțiva dintre aspiranți, deconcertați de o asemenea concurență, s-au mulțumit cu cele cinci minute petrecute în compania lui Edith și au plecat. M-am apropiat de gazda mea, care s-a ridicat să mă întâmpine cu un sărut, ceea ce a semnalat anturajului că audiența se încheiase.

– La revedere, lady Uckfield, a spus un consilier de culoare, purtând un soi de halat larg, tipic pentru artiști, și vă mulțumesc.

– Ba nu, *eu* vă mulțumesc, a zis lady Uckfield pe acel ton apăsat care o caracteriza. Am înțeles că faceți lucruri de-a dreptul *uluitoare* la Cramney. Am auzit că e *impresionant*. Abia *aștept* să vin acolo și să văd minunea cu ochii mei.

Oaspetele nu-și mai încăpea în piele de fericire, dând pe loc uitării orice vederi socialiste ar fi avut.

– Vom fi extrem de încântați să vă avem printre noi.

Numai un zâmbet, bărbatul s-a retras.

– Unde este Cramney? am întrebat eu.

Lady Uckfield a ridicat din umeri.

– Un locșor înfiorător din Kent. Vrei ceai?

Până să ajung în camera ce-mi fusese rezervată, lucrurile mele fuseseră desfăcute, iar cămașa de seară, cravata, șosetele și brâul mă așteptau întinse pe pat. Nu mi-am găsit însă chiloți curați. Am căutat în grabă prin câteva sertare și tocmai mă pregăteam să scotocesc și sub pat, când am auzit un glas în spatele meu.

– *Ce* tot scotocești pe-acolo?

M-am întors și m-am trezit față în față cu Tommy Wainwright, care stătea în pragul ușii de legătură între camera mea, numită Camera Grădinii, și vecina ei mai spațioasă, Camera cu Catifea Trandafirie, unde fusese cazat Tommy. În realitate, în ciuda acestor titulaturi impresionante, încăperile în sine erau destul de mici, fiind plasate într-un soi de mezanin de pe o latură a casei. Ele fuseseră create de arhitect drept parte a unui aranjament menit să asigure o mulțime de dormitoare mici, stricând astfel doar un capăt al fațadei casei. Drept urmare, cu toată denumirea pompoasă, aceste camere erau orientate către nord și dădeau spre curtea grajdurilor, iar tavanele erau la cel mult doi metri și jumătate înălțime.

Am căutat împreună articolul vestimentar ce-mi lipsea, după care am renunțat, lăsându-l în voia sorții. Probabil că până în ziua de azi, o pereche nu tocmai nouă de chiloți a rămas prinsă în spatele vreunui sertar din Camera Grădinii de la Broughton Hall. Tommy s-a retras în camera lui și a revenit cu o sticluță de scotch și două pahărețe.

– Echipament esențial pentru hoteluri și petreceri domestice, a spus el, și a turnat pentru fiecare.

– Așa de zgârciți sunt cu băutura? am întrebat eu.

Deseori am rămas uimit de disconfortul fantastic și de privațiunile la care mărețiii englezi îi supun pe amicii lor (dar și pe necunoscuți), lucruri constatate mai ales în tinerețe. Am intrat în băi unde bazinul abia reușea să scuipe câteva vălurele de apă maronie, în dormitoare ale căror uși nu se închideau, m-am acoperit cu pături subțiri ca tifonul și mi-am odihnit capul pe niște perne tari ca piatra. Țin minte că am condus o oră pe teren accidentat, ca să iau prânzul cu niște rubedenii cu pretenții de-ale tatei, care mi-au oferit doar un cârnat, doi cartofiori și douăzeci și opt de boabe de mazăre. Odată, în cursul unei vizite făcute în Hampshire pentru a participa la un bal, noaptea mi-a fost atât de frig, încât am sfârșit prin a-mi îngrămădi pe pat toate hainele, plus două prosoape uzate, după care am ținut toate acestea laolaltă cu ajutorul unei carpete turcești – singurul articol care slujea pentru acoperirea podelei. Când m-a trezit a doua zi dimineață, doamna ce-mi fușese gazdă nu a făcut nici un comentariu despre faptul că dormisem într-un soi de sarcofag alcătuit din haine și pânzeturi și sunt convins că nici nu a interesat-o dacă reușisem să închid măcar ochii. Când ne gândim la edwardienii care se lăfăiau în lux, ni se pare ciudat că nepoții lor sunt atât de nepăsători la așa ceva. Recent, am descoperit că luxul

pe care și-l doresc cei proaspăt îmbogățiți reușește să introducă unele îmbunătățiri în casele celor ce se socotesc *anciens riches*, dar, Dumnezeule, cât de mult le trebuie pentru asta.

Drept răspuns la întrebarea mea, Tommy a clătinat din cap.

– Nu, nici vorbă. Nu sunt deloc zgârciți. Nici pe departe. Lordul Uckfield vără băutură pe gâtul tuturor. Numai că e cam complicat să găsești o băutură prin preajmă în timp ce te pregătești pentru cină.

Am stat și am bârfit o vreme, și l-am întrebat pe Tommy dacă îi văzuse mai des pe soții Broughton.

El a scuturat din cap.

– Nu tocmai. Ei stau mai tot timpul aici. Recunosc, sunt cam surprins că Edith se mulțumește să-i cocoloșească pe locuitorii satului, oferind tot soiul de premii, fără nici o clipă de odihnă, dar adevărul este că au mers foarte rar la Londra.

Și mie mi s-a părut oarecum nefiresc. Mai ales că tânăra pereche locuia în casa mare, împreună cu părinții lui Charles. Existau planuri de renovare ale uneia dintre casele de la fermă, atunci când se căsătoriseră ei, și l-am întrebat pe Tommy se mai auzea ceva de asta.

– Nu cred că au trecut la treabă, a spus el. Am înțeles că au renunțat la idee.

– Serios?

– Știu. E ciudat, nu? Ea vrea să stea aici, iar socrii sunt încântați, astfel că Ferma Brook va fi terminată curând și o vor închiria.

– Înseamnă că au un apartament în casă, nu?

– Nicidecum. Au doar o sufragerie la etaj pentru Edith, iar Charles își are biroul lui, desigur. Dar nimic mai mult. Situația îmi aduce aminte de una din telenovelele alea americane, unde familia se scaldă în milioane, dar membrii ei tot stau îngrămădiți într-o singură casă cu o scară mare.

Am făcut un semn din cap.

– Presupun că lui Charles îi place acest aranjament, dar mi se pare cam plictisitor pentru mireasă.

Așa cum Charles, la fel ca toți cei din aceeași specie, nu rămânea imun la sentimentul că merita un tratament „special" oriunde s-ar fi dus – de fapt, așa cum observase și Edith, nu îi plăcea să i se refuze un asemenea tratament – am înțeles că, după ce se prefăcuse atât de multă vreme că nu-și dădea seama de împrejurările baroce ale vieții sale, i-ar fi foarte greu să renunțe la toate.

Clasele bogate simt nevoia profundă, subconștientă, de a se înconjura de obiecte care să le redefinească statutul. Pentru ei nimic nu e mai deprimant (ori mai puțin convingător) decât încercarea de a emite pretenții la vreun rang sau poziție, la un trecut al familiei, la o distincție genealogică, fără să aibă cunoștințele și obiectele de recuzită necesare. Nici nu se gândesc să decoreze o sufragerie din Putney fără

să aibă măcar o acuarelă a unei bunici în crinolină, două sau trei antichități și, de preferință, vreo relicvă care să amintească de o copilărie privilegiată. Aceste lucruri sunt un soi de limbaj al semnelor, care îl previn pe vizitator în legătură cu locul din poziția socială în care posesorul se plasează singur. Dar, mai presus de toate acestea, proba de foc, întrebarea de baraj pentru astfel de oameni este dacă familia și-a păstrat sau nu casa și proprietățile. Ori măcar o parte considerabilă a lor. S-ar putea să auzi pe câte un nobil explicându-i vreunui vizitator american că banii nu sunt importanți în Anglia, că oamenii pot rămâne în Societate fără un sfanț, că pământurile nu mai reprezintă „o garanție solidă în vremurile noastre", însă în sufletul lui nu crede o iotă din toate astea. Știe că familia care și-a pierdut totul, mai puțin titlul, acele ducese care locuiesc în căsuțele din apropiere de Cheyne Walk, acei viconți posesori ai câte unui apartament mărunt în Ebury Street, abundând probabil în portrete și fotografii ale fostei proprietăți („acum e un soi de colegiu de instruire a fermierilor",) acești oameni sunt cu toții *déclassé*[1] pentru cei din specia lor. Se înțelege de la sine că această conștiință a nevoii de materializare a rangului este la fel de secretă ca și un ritual masonic.

Sigur, poziția familiei Broughton era neobișnuit de solidă. Puține erau familiile care în anii nouăzeci

[1] „Declasați", în lb. franceză în original (n. tr.).

să poată ține pasul cu ei, și avea să vină și ziua în care Charles urma să pătrundă în Broughton Hall ca proprietar cu drepturi depline. Cu toate acestea, ascultându-l pe Tommy, am bănuit că s-ar putea teme de posibilitatea ca oamenii, copleșiți de respect când îi strângeau mâna în Sala de Marmură, să facă greșeala de a-l socoti o Persoană Obișnuită dacă l-ar găsi acasă, într-o sufragerie de la o fermă, cu tapet de creton. În această privință însă, mă înșelam.

Tommy a negat cu un gest din cap.

– Nu, pe Charles nu l-ar deranja. Acum s-a obișnuit cu ideea. A făcut o pauză de gândire, după care a decis să nu continue argumentația. Ei, în fine. Mă duc să mă schimb.

Ne-am adunat pentru cină în salonul pe care îl folosea familia de obicei, un mic apartament dinspre grădină, mult mai incomod decât Salonul Roșu de alături, în care ne strânseserăm pentru cina de logodnă. În afara lui Tommy, mai erau câteva fețe vag cunoscute. Peter Broughton, se pare că fără blonda lui îngrozitoare. Fiica doamnei Tenby, Daphne, căsătorită acum cu un obscur al doilea fiu al unui conte din Midlands, stătea de vorbă cu Caroline Chase într-un colț retras. Amândouă au ridicat privirile și mi-au zâmbit atent din cealaltă parte a încăperii. Cuprins de anxietate, am început să-l caut din priviri pe Eric, și l-am văzut bând whisky în timp ce îi dădea unui biet bătrân o lecție despre situația actuală a lucrurilor din City. Ascultătorul stătea și privea drept în fața roșie

a lui Eric, exprimând plăcerea unui iepure surprins în lumina farurilor unei mașini ce se apropie cu viteză.

– Ce ai vrea să bei? Apărută alături de mine, lady Uckfield l-a trimis pe Jago să-mi aducă un pahar de scotch și apă. Mi-a urmărit privirea. Vai, Cerule mare! S-ar părea că Eric ia în serios conversația aceea.

Am surâs.

– Cine e fericitul beneficiar al confidențelor lui?

– Sărmanul Henri de Montalambert.

Din anumite motive ce nu-mi sunt prea clare, aflasem că ducele de Montalambert era o rudă prin alianță a familiei Broughton. Potrivit standardelor franțuzești, titlul lui de duce nu era prea răsărit (francezii, având cu mult mai mulți duci, își pot permite să îi ierarhizeze), deoarece titlul îi fusese acordat de Ludovic al XVIII-lea în 1820, dar o căsătorie de la sfârșitul secolului al XIX-lea cu moștenitoarea unui rege al oțelului din Cincinnati, așezase familia alături de Trémouille și Uzè. Lady Uckfield se referise la el în maniera în care se vorbește în general despre un vechi prieten de familie, dar cum ea ascundea chiar și față de sine adevăratele sentimente pe care le nutrea pentru cineva, nu mi-am dat seama de adevăratul grad de intimitate.

– Pare cam amețit, am remarcat eu.

Ea a confirmat cu o mișcare din cap, reținându-și un chicotit.

– Nu-mi dau seama ce înțelege el din tot ce i se spune. Abia dacă pricepe puțin englezește. Dar nu-i

nimic. Eric nu va băga de seamă acest lucru. A acceptat râsul meu drept tribut, apoi m-a pus la punct pentru el. Hei, doar nu vrei să crezi că sunt rea.

– Cât va sta aici Monsieur de Montalambert?

Lady Uckfield s-a strâmbat.

– Toate cele trei zile. Ce să facem? În privința cunoștințelor de franceză, eu am rămas tot la *où est la plume de ma tante*[1], iar Tigger abia dacă reușește să spună *encore*. Henry s-a căsătorit cu o vară de-a noastră acum treizeci de ani, și nu cred că am schimbat cu ei măcar treizeci de cuvinte de atunci încoace.

– Deci există și o ducesă vorbitoare de engleză?

– A existat. Dar cum ea era surdă și acum e moartă, nu mai are cum să ne fie de folos. Nu cumva vorbești ceva franceză?

– Ba da, vorbesc, am spus eu, și am simțit un gol în stomac.

Cu ochiul minții, am văzut o reașezare a cartonașelor cu numele noastre și nesfârșita conversație siropoasă care aștepta traducerea mea.

Lady Uckfield mi-a surprins privirea.

– Fruntea sus, o plasăm pe Edith între voi. Mi-a aruncat o privire poznașă, vioaie. Cum ți se pare mireasa noastră?

– Arată foarte bine, am spus. De fapt, nici nu cred că am văzut-o mai frumoasă ca acum.

[1] „Unde este stiloul mătușii mele?" exercițiu tipic pentru începători în ale limbii franceze (n. tr.).

– Da, arată foarte bine. Lady Uckfield a șovăit o fracțiune de secundă. Sper doar că i se pare amuzant aici. A avut un succes extraordinar, să știi. Necazul este că toți țin la ea atât de mult, încât va fi foarte greu să nu o silești să participe la toate îndatoririle. Cred că am fost cam egoistă când m-am descărcat de toate obligațiile.

– Dacă o cunosc bine pe Edith, pariez că îi place situația asta. Oricum, e un progres față de sarcina de a răspunde la telefon într-un birou de pe Milner Street.

Lady Uckfield mi-a zâmbit.

– Da, atâta vreme cât durează.

– Pare să fi renunțat la Londra, prin urmare cred că ați procedat bine.

– Da, s-a grăbit ea să-mi răspundă. Dacă ei sunt fericiți, pentru că acesta e lucrul care contează, nu?

S-a îndepărtat apoi, ca să salute câțiva proaspăt sosiți. Mi s-a părut că scăpasem o anumită nuanță a vorbelor pornite din cotloanele întortocheate ale minții perfect organizate a doamnei Uckfield.

Așa cum era de așteptat, cina a fost destul de anostă. Am avut-o în dreapta pe fiica doamnei Tenby, o prezență reconfortantă, astfel că totul a decurs perfect cât am mâncat primul fel, dar în spatele meu o auzeam pe Edith zbătându-se curajoasă pentru a întreține o conversație cu M. de Montalambert și, sincer să fiu, mi-a venit cam greu să mă concentrez asupra propriei mele conversații. Din nefericire, Edith știa franceză cam în aceeași măsură în care

vecinul ei cunoștea limba engleză. Cu alte cuvinte, conversația era groaznică, dar nu inexistentă, cât să elimine orice efort. Ar fi fost mai simplu dacă nici unul nu ar fi cunoscut nici un cuvânt din limba maternă a celuilalt. Însă, vai, fiecare avea cunoștințe de vocabular atât cât să devină de-a dreptul derutant. Edith tot aducea vorba despre Paris, spunând că era foarte *bon*, și că Londra era *épouvantable*[1], iar M. de Montalambert *ba* părea complet neajutorat și descumpănit, ori, ceea ce era mai grav, *ba* socotea că a înțeles observația ei, și atunci răspundea cu un torent de franceză din care Edith abia dacă pricepea primele două cuvinte, dacă le prindea și pe acelea.

S-au schimbat farfuriile, iar eu m-am întors ca să o scutesc pe Edith de chinuri, dar M. de Montalambert a refuzat să se supună regulilor englezești, astfel că nu a consimțit să renunțe la conversația cu doamna. În schimb, agățându-se de ușoara îmbunătățire a comunicării pe care i-o ofereau cunoștințele mele moderate de franceză, s-a lansat într-o pătimașă denunțare a guvernului francez, care avea legătură, într-un mod misterios și de neînțeles pentru mine, cu ministrul lui Ludovic al XVIII-lea, ducele Decazes.

– Despre ce discutăm? m-a întrebat Edith încet, profitând de valul de franceză ce părea să nu se mai oprească.

[1] „Groaznică, atroce", în lb. franceză în original (n. tr.).

– Dumnezeu știe. Despre Restaurația franceză, așa cred.

– Măi, să fie!

În realitate, amândoi eram deja atât de epuizați, încât de abia așteptam o pauză, numai că ducele a ignorat-o cu hotărâre pe lady Uckfield, aflată în stânga lui, iar ea, inutil să mai spun, nici nu putea fi mai încântată să lase deoparte convențiile, măcar o dată.

Ducele a făcut o pauză și a zâmbit. Am simțit o schimbare a subiectului. În mod pervers, după ce a descoperit că vorbeam franceză mult mai bine decât Edith, el a socotit că venise momentul să-și demonstreze cunoștințele de engleză.

– Îți place sex? m-a întrebat el cu glas plăcut. Se întâmplă des asta?

Exact în acele momente, Edith dusese paharul la gură, astfel că a pufnit, iar apa i-a ieșit pe nas. Punând repede mâna pe șervet, a încercat în zadar să facă acel gest să treacă drept un acces de tuse. În dreapta mea, am simțit-o pe Daphne cum se cutremură de un hohot mut de râs. La masă se instalase o atmosferă de isterie ca la școală.

– După părerea mea, a intervenit lady Uckfield, care detectase primejdia unei tulburări civile, Henri te întreabă dacă ești familiarizat cu Sussex-ul.

A spus acestea cu un glas ferm, ca o profesoară către un grup de școlari puși pe șotii, dar, în mod inevitabil, afirmația ei a dat naștere unui val de chicoteli printre noi toți. Edith roșise și era pe punctul

de a izbucni în lacrimi din cauza încercărilor de a-și stăpâni râsul.

În acel moment, Charles a ridicat privirea spre noi. Normal, lui îi scăpase toată scena.

– Draga mea, a spus el, nu știi cumva ce am făcut cu cealaltă husă de la pușca mea? Richard ar vrea să o folosească mâine, și nu-mi dau seama unde este.

Cuvintele lui au avut efectul pe care spusele mamei lui nu îl creaseră. Au căzut ca o pătură grea, ignifugă, peste ilaritatea ce dădea să scape de sub control, și, practic, ne-a făcut pe toți să amuțim. A urmat o tăcere de câteva clipe, după care Edith i-a răspuns:

– I-ai împrumutat-o lui Billy Westbrook.

Și, pe când se întorcea către obositorul ei vecin, privirile noastre s-au întâlnit. În acel moment, auzind răspunsul răbdător al lui Edith și simțindu-i starea de oboseală, am început să-mi dau seama că alegerea pe care o făcuse nu fusese tocmai ușoară.

A doua zi m-am trezit devreme, dar când am coborât în sufragerie i-am găsit acolo pe mai toți membrii grupului de vânătoare, care mâncau de zor niște preparate splendide, gen *fin de siècle*[1], aranjate pe un bufet, în farfurii din argint, aburinde. M-am servit și eu cu vreo câteva feluri bogate în colesterol și, cu farfuria în mână, m-am dus către un scaun liber aflat alături de Tommy.

[1] „Sfârșit de secol", în original din lb. franceză (n. tr.).

– Tragem numere la sorți, ori ni se spune cum să stăm? l-am întrebat.

– Numere. Charles are o chestie extrem de elegantă, din argint, cu hârtiuțe numerotate. Tragem la sorți când o să ne adunăm în hol. Important este să nu-ți iasă locul de lângă Eric.

Puteam găsi suficiente motive să-i urmez sfatul, dar judecând după expresia lui Tommy, am înțeles că principalul era instinctul de conservare. După cum au căzut sorții, am ajuns la un loc depărtare de Chase, avându-l între noi pe nefericitul M. de Montalambert. Am văzut cum francezul s-a schimbat la față când a tras numărul, deși probabil că se temea doar de o nouă prelegere legată de paritatea euro–liră sterlină. În dreapta îl aveam pe Peter Broughton. Existau opt puști în total și pentru patru dintre ele era nevoie de câte un om care să le încarce pe la țeavă, astfel că împreună cu soții, câini etcetera alcătuiam un grup impresionant când am ieșit din casă, pregătiți să urcăm în flotila de automobile de teren Range Rover care ne așteptau pe alee. Am observat că Edith nu se găsea printre noi. Am descoperit motivul absenței ei după cea de-a treia goană, când a apărut aducând termosuri cu *bouillon*[1], dreasă cu puțină votcă (sau simplă pentru cei virtuoși).

– Pot veni să stau lângă tine, ori te intimidez? a întrebat ea.

[1] „Supă fierbinte", în lb. franceză în original (n. tr.).

– Chiar te rog. Nu ai cum să mă intimidezi. Ratez la fel de bine și singur, și însoțit. N-o să se supere Charles?

– Nu. E mai fericit alături de George. Spune că eu vorbesc prea mult.

Se alesese o pădure înaltă, depărtată de casă, iar pușlile fuseseră plasate într-un semicerc în jurul bazei. Inițial, trăsesem numărul doi, astfel că acum, la a patra goană a dimineții, ajunsesem în poziția opt, la capătul șirului. Eu și Edith am traversat câmpul desfundat către bățul numerotat care mă chema, iar acolo am așteptat.

– Chiar îți place distracția asta? m-a întrebat Edith, apropiindu-se și rezemându-se de gardul de sârmă.

– Bineînțeles. Dacă nu mi-ar plăcea, n-aș fi aici.

– Credeam că ai acceptat invitația doar ca să mă examinezi în toată splendoarea mea.

– Ai dreptate. Se prea poate. Dar, din întâmplare, îmi place vânătoarea. Ai fost amabilă convingându-l pe Charles să mă invite.

– A, n-a fost ideea mea. A făcut o pauză. Cum să spun, sunt extrem de încântată că ai acceptat, dar Googie te-a propus.

Încetase de mult să mai observe că folosea poreclele sâcâitoare ale socrilor.

– Atunci, frumos din partea ei.

– Googie e rareori amabilă fără motiv.

– În fine, nu-mi dau seama ce motiv a avut.

Am auzit fluierul, astfel că mi-am încărcat arma și am privit spre coroanelor copacilor. Faptul că m-am întors cu spatele a făcut-o pe Edith să se mai destindă.

– Își face griji pentru mine. Își închipuie că mă plictisesc și că tu o să mă binedispui. Consideră că ai o influență benefică asupra mea.

– Nu-mi dau seama de ce.

– Ea crede că o să-mi reamintești ce norocoasă sunt.

– Și nu ești? Edith s-a strâmbat, întinzându-și în același timp brațele de-a lungul gardului. Vai de mine, am făcut eu. Să nu-mi spui că deja te-ai plictisit.

– Ba da.

Am oftat ușor. N-aș putea pretinde că eram chiar surprins de ideea că Edith descoperise faptul că bunătatea înseamnă mai mult decât titlurile nobiliare, sau că era de preferat credința curată sângelui normand. Presupun că asta trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu, dar chiar în ciuda serii precedente, situația aceasta părea să fi apărut neobișnuit de timpuriu. La fel ca majoritatea prietenilor ei, speram că în momentul în care avea să facă descoperirea, validată de timp, că nu poți face mai multe lucruri deodată, ea avea să aibă copii, care să-i redea interesul sincer și neprefăcut față de noua ei viață. Și, la urma urmelor, orice s-ar fi spus despre Charles, el avea un suflet bun și, după părerea mea, niște principii de viață destul de simple. Aproape că simțeam nevoia s-o dojenesc atunci când i-am spus:

– Ce anume te plictisește? Charles? Ori viața asta? Ori doar traiul la țară? Ce anume, mai precis?

Ea nu mi-a răspuns, iar atenția mi-a fost atrasă de o pasăre ce zbura foarte sus, îndreptându-se în direcția mea. Am ridicat pușca și am tras. Fazanul a zburat nevătămat mai departe.

– După părerea mea, am continuat, devenind ceva mai împăciuitor, mi se pare cam nefericită ideea de a-ți începe viața de tânără căsătorită sub același acoperiș cu socrii – indiferent cât de mare ar fi acel acoperiș.

– Nu e vorba de asta. Ne-au oferit posibilitatea să ne mutăm la Brook Farm.

– Și de ce n-ați făcut asta?

Edith a ridicat din umeri.

– Nu știu. Mi s-a părut cam... departe și sărăcăcios.

Sigur, brusc mi-a fost limpede că adevărata problemă era că Edith se plictisise de moarte de soțul ei. Viața îi era acceptabilă în peisajul magnific de la Broughton Hall, unde găsea lume cu care să discute și unde avea mereu la dispoziție vinul amețitor al invidiei, pe care îl putea sorbi din ochii altora, dar să stea singură cu Charles într-o fermă... Așa ceva era exclus.

– Dacă te simți atât de plictisită, de ce nu-ți petreci mai mult timp la Londra? Nu te-am mai văzut deloc pe acolo în ultima vreme.

Edith a rămas cu privirea ațintită asupra cizmelor înalte, de culoare verde.

– Nu știu. Apartamentul e minuscul, iar Charles îl detestă. Și parcă am juca într-un nenorocit de spectacol, de fiecare dată când mergem acolo.

– Dar n-ai putea să o mai ștergi acolo de una singură?

Edith s-a uitat fix la mine.

– Nu. Nu cred. După părerea mea, nici nu se cuvine să procedez așa, nu crezi?

I-am întors privirea.

– Ba da.

Prin urmare, așa stătea situația. Era căsătorită doar de opt luni și soțul o plictisea deja peste măsură. În plus, se temea să locuiască la Londra deoarece știa că, fără nici o umbră de îndoială, aceasta o va acapara cu desăvârșire și pe negândite. Măcar era suficient de cinstită în privința pactului faustian pe care îl făcuse și pe care dorea să îl respecte.

Am surâs.

– Ei, ca să o citez pe Nanny: *ar trebui* să faci asta, am spus. Ea a dat din cap destul de sumbră. Cu cine te întâlnești aici? Nu o prea vezi pe Isabel, sunt aproape convins.

Ea s-a strâmbat.

– Nu. Nu prea mult, din păcate. Mi s-a sugerat că l-am trădat pe David. El face mereu aluzii despre vânătoare, și pur și simplu eu nu am îndrăznit să le spun că vei veni și tu azi.

– Nu-l acceptă Charles aici?

– A, nu din cauza asta. Cred că l-ar chema dacă l-aș ruga, înțelegi? Doar că, de le place ori nu, e

vorba de alt grup. Iar David e cam... a făcut o scurtă pauză, insipid.

Sărmanul David! Să se ajungă la așa ceva! După atâția ani de Ascot și Brooks și băuturi la curse! Era culmea că Edith se simțea jenată de prezența lui. Ce nemiloasă e lumea. Nu împărtășeam pe deplin acea părere, deși mi-am dat seama la ce se referea.

– Va trebui să-i spui că am trecut pe aici. N-aș vrea ca Isabel să afle singură și să-și închipuie că ne-am aliat împotriva ei. Edith a dat aprobator din cap. Dar ce e cu acel „alt grup"? Sunt amuzanți?

Ea a oftat și a râcâit niște noroi uscat de pe hanorac.

– Extraordinar de amuzanți. Am ajuns să știu aproape tot ce se poate despre planificarea activităților pe proprietate. Aș putea enumera și-n somn părțile unui cal. Și ce n-am aflat despre organizarea acțiunilor caritabile nici nu merită să mai aflu, crede-mă.

– Trebuie să te mai luminezi și tu, nu? Nu ți se par interesante toate astea?

– A, bineînțeles! Știai că în Italia bolul cu apă ți se pune în față ca să-ți speli fructele în el, nu să-ți clătești degetele? Sau că în America nu trebuie să discuți niciodată despre suprafețe? Ori că în Spania este cea mai mare dovadă de impolitețe să folosești cuțitul când mănânci un ou, indiferent cum ar fi el pregătit?

A făcut o pauză ca să-și tragă răsuflarea.

– Chestia asta despre ou n-am știut-o, am recunoscut eu. (A rămas tăcută o vreme, cât eu am mai făcut

o încercare de a doborî o pasăre ce mi-a trecut pe deasupra capului.) Trebuie să fie și unii care să-ți placă.

– Cred că da.

– Dar familia? Ceilalți și-au dat seama cât de plictisită ești?

– Googie, da. Scumpul de Tigger nu, bineînțeles. E mult prea îngrămădit la minte ca să bage de seamă ceva ce nu-l lovește direct în cap. Cred că și Caroline.

– Și Charles?

Edith a privit spre pădure.

– Cum să spun, el socotește totul atât de fascinant, încât este convins că, pe măsură ce mă implic mai mult, o să-mi facă și plăcere. El consideră asta o „perioadă de adaptare".

– Mi se pare că are dreptate. Desigur, imediat ce am rostit aceste vorbe, mi-am dat seama că o trădam pe ea și îi luam partea lui Charles. Însă nu puteam, pentru nimic în lume, să găsesc altă modalitate de abordare a situației. Oricum am fi privit lucrurile, realitatea era că ea se căsătorise cu un bărbat care, fără să fie vinovat cu ceva, nu era prea strălucit din punct de vedere intelectual, dar făcuse asta pentru a urca pe plan social. Acesta fusese târgul pe care îl încheiase. Oricât s-ar fi agitat ea, tot nu l-ar fi putut face pe Charles spiritual și dinamic, iar eu mă îndoiam deja că Edith ar fi fost dispusă să revină la un nivel cu ceilalți muritori de rând. Suferea de dorința, obișnuită în secolul XXI, de a încerca să păstreze și prăjitura, și bănuții. Am continuat: Trebuie să fie o groază de

lucruri de făcut. Parcă aveai niște planuri mari, să scotocești prin poduri și să rescrii ghidul, nu?

– În pod nu există mare lucru, în afara unor piese de mobilier din perioada victoriană. Googie a salvat tot ce merita cu mulți ani în urmă. Iar bibliotecara s-a dovedit destul de scârboasă când i-am sugerat să mai adăugăm unele amănunte despre familie în cartea aceea. A căscat. În orice caz, Tigger și Charles nu au manifestat nici cel mai neînsemnat interes față de idee. Ei consideră că e prea vulgar să știi prea multe. Până la urmă, mi s-a părut destul de descurajant.

– Atunci, va trebui să găsești altceva de care să te ocupi. Nu pot crede că nu ți se fac suficiente oferte din partea organizațiilor caritabile locale.

Chiar în timp ce spuneam asta, mi-am dat seama că semănam tot mai mult cu o guvernantă nemțoaică, dar adevărul era că așa mă și simțeam, fiind pus în situația de a o urmări pe această femeie frumoasă și răsfățată, cum se rezema, bosumflată, de gard.

Edith a suspinat dezamăgită.

– Așadar, să înțeleg că trebuie să merg înainte plină de curaj?

– Păi, nu așa trebuie?

Ea mi-a surprins privirea exact în clipa când s-a auzit fluierul. Vânătoarea se terminase, astfel că ne-am îndreptat spre mașini. Ajunși acolo, atenția ne-a fost atrasă de o oarecare agitație și de manifestări reținute de furie provocate, se pare, de Eric Chase, care trăsese în direcția domnului de Montalambert, cât pe

ce să-i șteargă nasul. Bineînțeles, Eric era de-a dreptul indignat de o asemenea acuzație, în vreme ce primejduitul bolborosea în franceză o serie de expresii extraordinare, dintre care unele nu le auzisem niciodată până atunci. Am fost rugat să intervin în calitate de martor imparțial, dar, inutil să mai spun, cum stătusem de vorbă cu Edith, îmi scăpase complet acel episod.

Caroline a ascultat afirmațiile mele și a dat din cap în semn de aprobare.

– Ai dreptate, a spus ea, cu calm. Dacă aș fi în locul tău, nici eu nu m-aș amesteca.

Nu mi-a fost prea limpede la ce se referea.

După ceai, tocmai mă urcam în mașină, în acel moment destul de delicat când un grup de oaspeți pleacă, pentru a face loc altui contingent, când Charles m-a urmat pe alee și s-a apropiat de geamul din partea mea. L-am coborât, întrebându-mă ce anume uitasem, pentru că-mi luasem deja rămas-bun de la toată lumea.

– Voiam să-ți spun, a început el, că am primit o ofertă din partea unei companii cinematografice. Tata nu se prea pricepe. Aici e domeniul la care trebuie să te pricepi. Ce crezi că ar trebui să facem?

– Vor să facă un film la Broughton?

– Nu știu dacă e un film adevărat, ori vreun serial de televiziune, dar, da. Cum sunt companiile astea? Poți avea încredere în ele?

De regulă, vorbind din calitatea de actor, nu aș îngădui sub nici o formă unei echipe de filmare să

calce la un kilometru depărtare de casă, însă este totuși adevărat că asemenea companii devin serioase când totul se leagă de ceva care poate fi socotit „istoric". Desigur, răspunsul la întrebarea dacă merită sau nu să ai de-a face cu oamenii de film depinde, la fel ca multe alte lucruri din viață, de ceea ce obții. Tot ce am putut face pentru Charles a fost să-i dau numele unei agenții care ar fi putut ști cum să negocieze cu companiile cinematografice și i-am sugerat să urmeze recomandările acesteia.

Mi-a mulțumit și a clătinat din cap.

– Trebuie să te trecem și pe tine ca parte în contract, a spus el cu un zâmbet, pe când eu mă îndepărtam.

10

Lucru destul de ciudat, și în contrast vădit cu felul în care ar fi acționat majoritatea cunoștințelor mele din domeniul showbizului în circumstanțe similare, Charles s-a ținut de cuvânt. Filmul în chestiune era unul dintre acelea făcute special pentru televiziune, care adună laolaltă pe mai toți actorii la modă ce duc lipsă de bani în momentul respectiv și care rulează duminică seara vreme de trei ore ce par să nu se mai sfârșească.

Se voia a fi povestea surorilor Gunning, o pereche de frumuseți irlandeze care au sosit la Londra în 1750, au făcut mare vâlvă acolo și s-au căsătorit cu contele de Coventry și, respectiv, cu ducele de Hamilton. Întâmplător, căsnicia soților Hamilton a fost nefericită – situație îndreptată de moartea timpurie a ducelui – însă ducesa văduvă și-a văzut înainte de viață și, cu multă pompă, s-a căsătorit cu vechiul ei admirator, colonelul John Campbell, care era și el moștenitorul titlului de duce de Argyll.

Acesta era, evident, materialul din care se alcătuiesc miniserialele cu subiecte pseudoistorice. Broughton urma să fie folosit atât ca palat Hamilton (care fusese demolat în anii douăzeci), cât și ca palat Inverary (despre care cred că se afla prea departe de Londra. Fie asta, fie actualul duce de Argyll nu agrea perspectiva de a-și pune casa la dispoziție). În plus, diferite interioare urmau să fie utilizate pentru a pune în valoare splendorile dispărute ale Londrei.

Urma să fie regizat de un englez pe nume Christopher Twist, care se bucurase de un oarecare succes pentru câteva filme trăsnite la sfârșitul anilor șaizeci, când stilul acesta era în vogă, și care încă-și câștiga existența din fărâmele fostei sale reputații. O cunoșteam pe directoarea responsabilă cu distribuția, care se dovedise foarte amabilă cu mine în trecut și am presupus că datorită ei fusesem convocat pentru un rol destul de important, acela al lui Walter Creevey (un personaj despre care se susținuse în perioada respectivă că ar fi fost confidentul ducesei, deși nu cred că existau prea multe dovezi privind prietenia dintre cei doi), dar Twist n-a întârziat să dea cărțile pe față.

– Am înțeles că ești un prieten apropiat al contelui de Broughton, mi-a spus el.

Cred că cei care trăiesc la Hollywood pot fi iertați pentru adoptarea obiceiurilor americane întrucât, spre deosebire de mulți alți oameni de pe lume, locuitorii Los Angeles-ului nu apreciază alte reguli de

purtare în afara celor proprii. Cu toate acestea, am fost puțin iritat, nu de deformarea titlului pe care îl deținea Charles, și nici de stângăcia de a folosi rangul lui complet, ci mai mult de acea exprimare intruzivă, „prieten apropiat". Din experiența mea, cel care afirmă că este „prieten apropiat" cu vreo personalitate o cunoaște vag, asta în cel mai fericit caz. Tot astfel cum „surse apropiate cuplului regal", cum vezi scris în unele ziare, înseamnă bârfe din cercul cel mai îndepărtat de admiratori ai familie regale.

– Îl cunosc doar, am precizat eu.

Twist nu s-a dat bătut.

– Ei, bine, el te apreciază foarte mult, a continuat el.

Twist avea acea modalitate ciudată de exprimare ce îmi aduce aminte de un talk-show de televiziune, în care orice remarcă, oricât de banală, trebuie (a) să sugereze un suflet înțelegător și (b) să ocolească pe cât posibil subiectul pus în discuție.

– Mă bucur, am spus.

– Bine, a spus el, și s-a rezemat de spătarul scaunului, întinzându-și în același timp picioarele și etalându-și cizmele de cowboy acoperite de niște modele indiene înspăimântătoare, povestește-mi câte ceva despre tine.

Cuiva care nu este actor îi vine greu să înțeleagă pe deplin nivelul de deprimare pe care îl provoacă o asemenea întrebare, când lucrurile pozitive ale unei cariere subțirele trebuie scoase la iveală și expuse precum obiectele cu aspect strident din valiza chinuită

a unui comis-voiajor. Voi trece așadar peste acest episod și mă voi mulțumi să spun că mi s-a încredințat rolul. Asta nu din cauza „puținelor lucruri despre mine" pe care i le-am povestit, ci pentru că Twist nu voia să o supere pe lady Uckfield care se părea că, așa cum am aflat mai târziu, îmi susținuse cauza cu multă hotărâre.

Imediat ce agentul meu mi-a confirmat că am fost angajat pe durata celor opt săptămâni cât urma să se filmeze – ceea ce presupunea să petrec șase săptămâni la, sau aproape de Broughton –, i-am telefonat lui Edith.

– Vai, ce emoționant! Sigur că vei locui la noi.

Întotdeauna îți face plăcere când ești invitat undeva, dar hotărâsem deja că nu aveam să locuiesc chiar la Broughton. Era lesne de anticipat o anumită doză de stânjeneală, generată de relațiile mele de prietenie cu familia. Dacă aș fi locuit acolo, în foarte scurtă vreme m-aș fi rupt cu desăvârșire de „realizarea" filmului ca atare.

– Ești prea amabilă. Dar nu cred că m-ați putea suporta șase săptămâni.

– Nu fi ridicol. Bineînțeles că aș putea.

– N-o să fiu chiar atât de nesăbuit să vă pun la încercare.

Edith înțelegea acest mod de exprimare suficient de bine ca să-și dea seama că fusese refuzată, astfel că n-a mai repetat invitația. I-am spus că aveam să stau la hotelul grupului, o casă de țară ce fusese

reamenajată pentru noi și care se afla în apropierea ieșirii din Uckfield, dar că, evident, aveam să ne vedem mult mai des. Trebuie să recunosc că, după mica degustare de la partida de vânătoare, am simțit o plăcere oarecum macabră de a-i vedea pe ea și pe Charles pe teren propriu. Pesemne că în subconștientul meu exista o slabă licărire de *Schadenfreude* – acea plăcere îngrozitoare pe care o simțim atunci când aflăm de nefericirea prietenilor noștri – deși sper că nu. Însă asistasem la ascensiunea lui Edith către Țara Viselor și mă tem că există întotdeauna un soi de autojustificare plăcută, văzând că alții nu se bucură pe deplin de binecuvântările lumii. Acesta este premiul de consolare în caz de nereușită.

Au trecut două sau trei săptămâni. Mă duceam să probez la Bermans și la Wig Creations, unde mă mai întâlneam și cu alți actori distribuiți în film. Cele două fete Gunning erau jucate de două americance blonde, care luau o pauză după un serial polițist hollywoodian. Produsul era sortit eșecului încă din start în ceea ce privea standardele artistice. Nu vreau să par snob în această privință. Există multe roluri ce trebuie fără îndoială să fie distribuite unor americance blonde. Vreau doar să dau de înțeles că distribuirea lui Louanne Peters și Jane Darnell însemna că producătorii abandonaseră cu totul ideea de a crea o reprezentare cât de cât fidelă a Londrei secolului al XVIII-lea, făcând concesii în favoarea unor chipuri atrăgătoare. Nu putem să îi învinovățim, cred eu, și nici nu i-am

învinovăți, dacă ei ar recunoaște aceste lucruri. Însă așa cum se prezintă lucrurile, restul actorilor trebuie să aștepte la nesfârșit pe platouri și să asculte cât de mult au încercat ei să găsească lumânările sau bonetele potrivite, când ei știu la fel de bine ca și tine că personajele centrale nu au și nici nu vor avea vreodată nici cea mai mică asemănare cu realitatea. Actorii râd între ei atunci când procedează după principiul „ia banii și fugi", însă totul este cât se poate de deprimant. În orice caz, am fost încântat să aflu că rolul mamei surorilor, acela al doamnei Gunning, urma să fie interpretat de o actriță pe nume Bella Stevens, cu care împărțisem cândva o căsuță în Northampton, la începutul carierei mele, după ce terminasem facultatea de teatru, astfel că avea să fie plăcut să reînnod o prietenie pe care nici unul dintre noi nu făcuse vreun efort să o întrețină în intervalul scurs de atunci.

O trăsătură stranie și probabil unică a vieții celor ce aparțin lumii teatrului este profunzimea legăturilor care ajung să te lege de oameni atunci când lucrezi împreună cu ei, doar ca să revii acasă și pur și simplu să nu te mai deranjezi niciodată, să pui mâna pe telefon pentru a lua din nou legătura cu ei. Săptămâni de intimități înduioșătoare, ca să nu mai vorbim de legături sexuale, sunt lepădate cu nepăsare, ca și cum nici n-ar fi fost. Ceea ce se întâmplă este inevitabil, pentru că natura activității dă naștere intimității, iar numărul de roluri face ca toate aceste relații să fie imposibil de întreținut. Cu toate acestea, este straniu

să constați câți trecători de pe străzile Londrei știu mai multe despre tine decât oricare dintre cei mai apropiați membri ai familiei tale.

Pe de altă parte, nimic nu este mai plăcut decât să reînnoiești astfel de prietenii după trecerea câtorva ani, deoarece nu este nevoie de nici un preambul pentru reluarea intimității. Ea deja există. Și poate continua de acolo de unde a fost întreruptă, precum o bucată de tapiserie neterminată, pe care ai lăsat-o deoparte cu zece ani în urmă. Așa s-a întâmplat și în cazul Bellei. Avea o personalitate extrem de puternică, un chip întunecat, aproape satanic, un amestec de Joan Crawford și *commedia dell'arte*, însă avea o inimă bună, o exprimare presărată cu ironii și promiscuități, iar în bucătărie era o adevărată minune. Compania de teatru pentru care lucrasem – ea, în roluri principale, eu, ca asistent principal de regie – fusese neobișnuit de haotică, chiar potrivit standardelor vremii, fiind condusă de un cinic amiabil, dornic de băutură, care dormea pe durata mai tuturor repetițiilor și a tuturor spectacolelor, iar ca urmare a acestui fapt, aveam multe povești de groază de care să ne amintim acum cu zâmbetul pe buze. La scurt timp după ce am sosit în camera mea de hotel, încă amețit de cafeniul și oranjul ce dominau paleta coloristică, am auzit telefonul sunând. Era Bella. Am convenit să ne întâlnim la bar peste o oră. Stătea la masă cu un coleg pe care mi l-a prezentat drept Simon Russell, un actor despre care auzisem, căruia îi revenise rolul

eroului pozitiv (dacă rolurile din astfel de scenarii pot fi definite în acești termeni), adică acela al colonelului John Campbell, iubitul credincios al eroinei noastre principale și, în cele din urmă, în ultimele cinci minute ale filmului, acela al ducelui de Argyll.

Frumusețea fizică este un subiect în jurul căruia gravitează mulți, și aproape fiecare încearcă să-i minimalizeze importanța, demonstrând astfel nu știu ce atitudine morală sănătoasă, însă ea rămâne una din minunile existenței umane. Desigur, există mulți oameni care sunt atrăgători fără a fi frumoși, tot astfel cum există frumuseți care te plictisesc, iar primejdia frumuseții la cei tineri este că ea poate face ca viața să li se pară înșelător de ușoară. Sunt conștient de toate acestea. Mai știu, totuși, că dintre cele patru mari daruri pe care ursitoarele ți le pot da la botez – Minte, Faimă, Bani și Frumusețe – ultimul dar este acela care face ca ușile încuiate să se deschidă la o simplă atingere. Fie că este vorba de un interviu pentru o slujbă, un loc la masa unde se servește cina, o promovare strălucită, ori un autostop pe autostradă, fiecare, indiferent de sex sau de orientarea sexuală, ar prefera să trateze cu cineva cu un chip arătos. Și nimeni nu este mai conștient de acest lucru decât Frumusețile însele. Ele dețin o putere pe care, concomitent, o respectă și o iau de bună. În ciuda moraliștilor care pun accentul pe caracterul său trecător, ea rămâne, în general, o putere care niciodată nu se pierde cu desăvârșire. O putem distinge în trăsăturile pline de riduri

ale unui nonagenar, cocârjat și proptindu-se într-un baston, în stilul și siguranța care făcea lumea să întoarcă privirea după cineva într-o sală de bal din 1929.

Nu încăpea îndoială că Simon Russell era cel mai frumos bărbat pe care îl văzusem vreodată. Nu susțin că era atrăgător, deoarece acest cuvânt presupune un fel de limitare la genul masculin a conceptului de frumusețe, o stare necizelată de imperfecțiune ispititoare. Fața lui Russell nu avea nimic din toate acestea. Era pur și simplu perfectă. Buclele de păr des și blond îi căzeau peste frunte, umbrindu-i pe jumătate ochii mari, șocant de albaștri. Un nas bine dăltuit, ca de statuie (întotdeauna mi-a displăcut propriul nas, astfel că manifest o anumită sensibilitate față de nasuri) și o gură senzuală, feminină, care îi încadra dinții puțin ascuțiți, completau imaginea de ansamblu. Perfecțiunea nu se încheia aici. În locul constituției mlădioase pe care o asociem cu școala de actori ce scoate pe bandă filfizoni blonzi, Russell avea un trup atletic, musculos și bine întreținut. Ca să nu mai lungim vorba, era un specimen magnific. Câteodată se pare că zeilor li se face lehamite să-și slutească propria muncă și îngăduie și pe câte cineva fără nici un cusur, iar Russell era una dintre acele creații. Dacă avea vreun defect, și pe acela chiar trebuia să-l cauți cu îndârjire, presupun că, pentru statura lui, avea picioarele prea scurte. Mai târziu am aflat că acest amănunt neînsemnat, acest firicel de praf având curcubeul pe fundal, îi provoca ore și ore de suferință mentală

în fiecare zi, ceea ce scotea la iveală paranoia și nerecunoștința rasei umane.

După ce am decis să îi evităm pe regizor, dar și sufrageria hotelului, noi trei ne-am trezit ceva mai târziu stând comod într-un separeu al unui restaurant ciudat din Uckfield, care, din motive ce mi-au rămas necunoscute, era decorat cu motive ce țineau de Vestul Sălbatic. A fost o seară plăcută și un început încurajator al colaborării noastre. Simon s-a dovedit un camarad agreabil, unul dintre avantajele celor norocoși fiind că nu ți-e deloc greu să te înțelegi cu ei. Era căsătorit și avea trei copii (un băiat și două fete), despre care am auzit (și urma să mai aflăm) o mulțime de lucruri, iar el ne-a vorbit despre sine și succesele lui în acea manieră relaxată și detașată de propria persoană pe care reușesc să o stăpânească doar cei care suferă de boala egocentrismului. Cu toate acestea, era amuzant, plăcut și fermecător și se asorta foarte bine cu Bella, care era de o volubilitate frenetică. De asemenea, era oricând gata să flirteze cu oricine. Nici un schimb de cuvinte cu vreun alt muritor, începând cu chelnerița și terminând cu un bărbat căruia i-am cerut indicații privind drumul, nu a rămas neînsoțit de strălucirea zâmbetului său generos și fermecător. Toți oamenii, indiferent cât de prăpădiți sau neînsemnați, trebuiau să fie înlănțuiți la carul lui de foc. Îmi plăcea tare mult să-l urmăresc în acțiune.

– Nu cred că voi reuși să supraviețuiesc șase săptămâni în camera care mi-a fost repartizată, a spus Bella.

La început am crezut că s-a făcut o greșeală. Are dimensiunile unui sertar, iar baia parcă ar fi un dulap de haine.

Apoi a făcut semn să ni se mai aducă o sticlă.

Ar fi un truism să spun că denumirea colectivă a actorilor este „bombănitorii". Ei nu sunt niciodată mai fericiți decât atunci când găsesc vreun motiv întemeiat de văicăreală privind condițiile în care trebuie să lucreze, să doarmă sau să se schimbe. Există și o glumă veche despre un actor care, după cinci ani de șomaj, ajuns în pragul sinuciderii, primește un rol principal, având-o ca parteneră pe Julia Roberts, iar când cineva îl întreabă dacă este adevărat, el răspunde: „Da. Și partea cea mai bună este că mâine am zi liberă." Cu toate acestea, chiar și eu, deși mă sinchisesc prea puțin de asemenea lucruri, mă simțeam copleșit de perspectiva de a avea în ochi tapetul cafeniu și oranj vreme de șase săptămâni și, în acea clipă, s-a născut ideea de a împărți toți trei o casă de țară. Exista un risc, desigur, așa că am hotărât să plătim chiria de pe o săptămână pe alta, însă în felul ăsta am fi economisit foarte mult și, în general, condițiile de trai s-ar fi îmbunătățit.

– Singura problemă este că deja am întrebat prin zonă, a spus Bella. Practic, tot ce se află în apropiere aparține proprietății Broughton, și înțeleg că ei nu manifestă interes pentru închirierea pe termen scurt. Există chiar un embargo total privind închirierea pe durata weekendului.

– Dar producătorii filmului n-ar putea trage niște sfori? a zis Simon, cu zâmbetul aceluia pentru care o situație neplăcută poate fi oricând depășită. Am înțeles că obțin mulți bani de pe urma noastră. Cine e manager de locație? Imposibil să nu existe cineva care să fie în termeni amicali cu ei. Cel puțin în etapa asta.

Cum filmările începeau a doua zi și exista posibilitatea să se afle foarte curând că eu cunoșteam familia, am intervenit.

– Îi cunosc, am zis eu. Nu știu dacă există ceva de închiriat, dar o să mă interesez.

Bella s-a arătat încântată și deloc surprinsă de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Știa de multă vreme despre viața mea dublă și, nefiind snoabă, nu simțea că ar fi fost necesară adoptarea vreunei anumite atitudini. Mi-am dat seama, totuși, din felul cum i s-au luminat ochii lui Simon în momentul în care s-a întors către mine să-mi zâmbească foarte cuceritor, că reușisem să cresc în ochii lui.

În dimineața următoare, abia sosit pe platoul de filmare, ce reprezenta o scenă de sală de bal și care se afla în Salonul Roșu, unde Charles și Edith ne primiseră pentru cina de logodnă, acoperirea mea, dacă existase până atunci, a fost spulberată. Îmbrăcați în costumele nu tocmai sugestive pentru epoca pe care pretindea filmul că o reproduce, actorii principali se strânseseră acolo, când în încăpere a intrat lady Uckfield.

– A, doamna marchiză, a spus Twist, făcând o mișcare ce se voia a fi o plecăciune foarte curtenitoare. Pe fața zâmbitoare, cu trăsături regulate a doamnei Uckfield, nu am remarcat nici o tresărire, oricât de neînsemnată, când, cu autoritatea unui primar de pe vremuri, aflat în inspecție în vreun atelier de manufactură din Midlands, Twist s-a apucat să îi prezinte actorii prezenți. Zărindu-mă, ea s-a desprins de lângă el, m-a sărutat pe ambii obraji și m-a condus până la fereastră. În acea secundă, pentru majoritatea membrilor echipei de filmare și actorilor de acolo, am devenit o țintă vie, și am avut nevoie de câteva săptămâni de filmări ca să-mi recapăt cât de cât credibilitatea ca actor.

– Edith mi-a zis că nu vrei să vii să stai la noi.

– Sunteți amabilă, dar sincer nu se poate. S-ar putea să nu mai știu după aceea din ce echipă fac parte.

Ea a râs și, după ce a făcut ochii roată prin încăpere, mi-a răspuns:

– Sper că nu. (I-am zâmbit.) Și atunci unde ai de gând să stai? Doar n-ai de gând să locuiești la han?!

Mi-am adus aminte de acele broșuri jalnice de pe noptiera camerei mele de hotel care îmi urau bun venit în „splendorile casei de țară de la Notley Park", și am clătinat din cap.

– Nu cred.

– Slavă Cerului că gândești astfel.

– De fapt, trei dintre noi ne întrebam dacă nu am găsi vreo casă de pe proprietate pe care să o putem

închiria. Ce părere aveți? Nu trebuie să fie ceva somptuos. Atâta vreme cât există trei dormitoare și apă caldă, e perfect.

– Care voi trei?

Am făcut semn din cap către Bella, îmbrăcată într-o rochie din catifea de culoare roșu-închis, care discuta cu Simon. El purta un costum de mătase bleu-deschis, cu guler și manșete din dantelă, și o perucă, iar aceasta, spre deosebire de cele purtate de mai toți figuranții, nu dădea impresia că ar fi fost scoasă de pe capul vreunui cadavru pescuit din Tamisa, ci îi încadra fața cu și mai multe bucle blonde decât avea în realitate. El ne-a surprins privirea, s-a uitat spre noi și ne-a zâmbit.

Lady Uckfield a răspuns cu distincție la acel zâmbet.

– Dumnezeule, ce frumusețe de bărbat.

– El reprezintă interesul nostru principal.

– Îmi dau seama, a zis ea și s-a întors spre mine. Sunt convinsă că putem aranja ceva. Probabil veți merge la ferma Brook, dacă nu vă deranjează că este mobilată sumar. O să-l rog pe Charles să se ocupe de asta. Să vii la cină astă-seară, și să-i aduci și pe cei doi. Ca să știm cu cine avem de-a face, a adăugat ea scurt, apoi s-a îndepărtat. Cam pe la opt și să nu vă schimbați costumele.

– Ai convingerea că e bine ce facem? m-a întrebat Bella pentru a nu știu câta oară, când am oprit mașina în fața intrării principale a casei.

– Absolut.

Ea s-a strecurat afară din mașină.

– Doamne, nu mi-am adus decât salopete și pulovere.

În realitate, arăta foarte apetisantă în costumația neagră, cu cercei mari și grei, amintind de o cântăreață franceză din vreun *boîte*[1] subversiv din punct de vedere politic.

Simon era mult mai calm atunci când ne-am apropiat de scara mare, în formă de potcoavă. Era unul dintre numeroșii actori, care joacă atât de des roluri de aristocrați la televiziune, încât sfârșesc prin a se crede chiar ei de viță nobilă. Purtase aproape toate uniformele posibile, ajunsese în posturi de comandă aproape în toate conflictele armate, călărise înconjurat de ogari și dansase până căzuse lat în serial după serial, iar acum, într-un anumit fel, credea că era tipul de persoană care își cumpără încălțămintea de la Lobb's și pălăriile de la Lock's, că, într-un fel sau altul, ar fi ajuns să fie membru al clubului White, dacă cei de acolo ar fi știut că făcea parte din *gratin*[2]. Obișnuia să apară prin restaurantele din Fulham, făcând remarci denigratoare la adresa membrilor mai tineri al familiei regale, cu aerul celui care preferă să nu dezvăluie tot ce știe. N-aș putea spune că în această privință se deosebea prea mult de David Easton.

[1] „Cabaret", în lb. franceză în original (n. tr.).

[2] „Elită", în lb. franceză în original (n. tr.).

Doar că el nu prea trăise la țară și, prin urmare, încă nu-și dădea seama că acest rol era mai greu de jucat aici decât la Londra.

Sigur, Simon și David nu înțelegeau că familiaritatea acestor oameni reprezintă cheia. Cei mai mulți dintre ei nu sunt capabili să îi accepte pe alții drept „ai lor" dacă nu le sunt prieteni din copilărie sau dacă nu le sunt cunoscuți cuiva din cercul lor. Ei nu pot accepta că nu au întâlnit, cel puțin prin intermediul cuiva, pe cineva care să aibă dreptul de a fi inclus în grupul lor. Atunci când radiază de fericire în băncile bisericilor unde se oficiază nunți regale, acești actori cockney și piloți de curse zâmbitori pot aspira, în cel mai bun caz, la postura de saltimbanci neoficiali ai curții, persoane de care cei de la curte se pot dispensa în orice moment. Simon nu cunoștea suficient de bine lumea aceea cât să înțeleagă acest lucru, de aceea a afișat pe toată durata serii un soi de aroganță, care voia să sugereze probabil celor prezenți că el lua mereu cina în case mari din toată țara. Inutil de spus că asta nu i-a păcălit nicidecum pe membrii familiei, care nici n-au manifestat vreun interes.

Când am fost conduși în salon de către Jago, acasă erau doar ei patru, iar când am intrat, aceștia stăteau tăcuți sau citeau. Deși nu aveam cum să fiu sigur, mi s-a părut că percep o atmosferă destul de adormită. Lady Uckfield s-a ridicat să ne întâmpine. Primind mulțumirile efuzive ale Bellei, ea a condus-o aproape instantaneu la soțul ei, în fața căruia, a constatat ea

rapid, Bella avea să se bucure de un succes extraordinar. Când s-a întors la noi, Simon se repezise deja la Charles, ca să-l întrebe de posibilitatea de ni se închiria ferma Brook și am observat cum Charles aproape că a tresărit în fața ferocității acelui atac frontal, însă și-a recăpătat imediat stăpânirea de sine. De fapt, după o vreme, l-am văzut că dădea cu amabilitate din cap, așa că am presupus că totul avea să fie bine. Edith, am observat eu, după ce m-a salutat din cap, nu s-a ridicat, revenind la lectura cărții pe care o avea în mână. L-am urmărit pe Simon cum o cântărea din priviri, dar ea nu ținea să participe la discuția generală, iar după ce el a încercat să arunce câteva remarci care o aveau ca țintă, s-a dat bătut și a continuat să-l uimească pe soțul ei.

Lady Uckfield mi-a adus whisky cu apă, băutura mea preferată seara, iar asta fără să cer nimic, lucru care m-a măgulit. Ea s-a uitat în aceeași direcție ca și mine.

– Charles socotește că puteți merge la ferma Brook, dacă aveți intenții serioase. O să-l trimită pe domnul Roberts acolo mâine dimineață. Oricum trebuie să pregătim casa pentru luna viitoare cel târziu, așa că n-ar strica să ne ocupăm puțin de ea. Vă puteți instala acolo poimâine, dacă nu vă deranjează oamenii care vor mai face unele lucrări. Sper că asta va însemna că ne vom vedea mai des.

– Mult prea des, fără îndoială. Am ezitat o clipă, după care am întrebat: Ferma Brook nu era renovată pentru Charles și Edith?

Lady Uckfield a confirmat cu un gest din cap.

– Ba da. Dar s-au răzgândit. (Apoi mi-a surprins privirea.) Încântător pentru mine și Tigger, a spus ea cu fermitate în glas.

Am dat din cap.

– Încântător, am zis eu.

Sărmanul Charles a cam tăcut pe durata cinei. Bella a avut un succes nemaipomenit cu lordul Uckfield, pentru că, spre încântarea lui, i-a povestit istorioare scandaloase și deocheate, iar el nu părea dornic să mai includă pe nimeni altcineva în discuția lor, în vreme ce, la celălalt capăt al mesei, Simon o delecta în același fel – deși ceva mai decent – pe lady Uckfield. Edith părea să aibă foarte puține de spus soțului ei, cu toate că, din câte am observat, nu părea dornică să stea de vorbă nici cu alții. Am văzut-o urmărindu-l pe Simon, care o răsfăța pe soacra ei cu vorbe de duh și farmec. Își găsise nașul, bineînțeles, cu lady Uckfield, care nu se lăsa prinsă într-o capcană atât de slăbuță precum cea întinsă de el, însă trebuie să-i recunosc un merit lui Simon: a înțeles că era dominat, un lucru de care, din câte îmi dădeam seama la vremea respectivă, rareori era conștient.

– Prietenul tău actor pare foarte sigur de sine, a remarcat Edith.

– De ce ești atât de țepoasă în seara asta? Ce ți s-a întâmplat?

– Nimic, și nu-s țepoasă. Cu toate astea, sunt cam mirată că ne-ai refuzat pe noi în favoarea acestor două persoane. Chiar crezi că-ți va face plăcere să împarți aceeași casă cu ei? Mi-a vorbit aproape în șoaptă, dorindu-și să-mi incite curiozitatea și, în același timp, să poată fi și auzită. Asta mi s-a părut foarte neplăcut.

– Nu văd de ce nu.

S-a uitat din nou la Simon, cu mare atenție.

– Googie îl place foarte mult, trebuie să recunosc. La ceai ne-a anunțat că va închiria ferma Brook celui mai frumos bărbat pe care l-a văzut vreodată. Asta m-a cam surprins.

– Serios? am întrebat-o.

Amândoi ne uitam spre Russell, care râdea și flirta cu gazda noastră. Lumina lumânărilor se reflecta în părul lui, pe care și-l dădea mereu peste cap, de parcă ar fi fost un armăsar nestăpânit. Ochii, ceva mai închiși la culoare decât în cursul zilei, străluceau ca niște safire șlefuite cu precizie. Am întors privirea spre Edith. Și ea era frumoasă, desigur, și, ca regulă generală, cea mai atrăgătoare persoană de la masă, însă în acea seară am perceput că o mare parte a vioiciunii ei dispăruse. Mi-am adus aminte de sclipirea ei în fața lordului Uckfield când se anunțase logodna, însă zâmbetul secret și cuceritor fusese înlocuit de ceva mai grav și mai hotărât. Schimbarea nu o prindea prea bine.

– E atrăgător, presupun, a spus ea, drept concluzie de necontestat. Dar actorii sunt ca niște fete în ceea ce privește modul în care arată. N-aș putea lua în serios un bărbat care își face griji în legătură cu picăturile pentru ochi și rimelul.

M-am întors spre ea.

– Dar cine a zis să-l iei în serios? am întrebat-o.

Edith și-a îndreptat din nou atenția către mâncarea din farfurie.

11

Contesa Broughton stătea gânditoare în cadă, unduindu-și când și când trupul, ca să distribuie apa fierbinte care picura din robinetul pe care îl manevra cu pricepere folosindu-se de degetele de la picioare. În scurt timp, Mary avea să-i aducă micul dejun, și avea să rămână surprinsă găsind-o în baie. Strica rutina care, într-un fel sau altul, ajunsese să pună stăpânire pe viața ei anostă. Până și Charles s-a arătat surprins când ea s-a rostogolit din pat și a dat drumul la apă.

– Faci chiar acum baie? a întrebat el, uitându-se la ea ca un cățeluș nedumerit. Nu prea îndrăznea să îi pună la îndoială acțiunile și, totuși, ca întotdeauna, se temea de orice schimbare.

– Da. De ce, nu s-ar cuveni?

– Ba da. Ba da, sigur. Charles nu era un luptător. Dar, de obicei, faci baie după micul dejun, de aceea.

– Știu. Iar în dimineața asta fac baie înainte de micul dejun. E bine?

– Da. Da. Bineînțeles. A ridicat glasul pentru că ea intrase în baie și începuse să se spele pe dinți: Mă duc până la ferma Brook, împreună cu Roberts. Vrei să vii și tu?

– Nu prea am chef.

– Am putea să vedem împreună ce mai trebuie făcut. Nu cred că ar fi prea multe, mai ales dacă vor să o închirieze doar pentru câteva săptămâni. Ideea mi se pare cam bizară. Nu ar fi mai bine pentru ei la un hotel?

– Nu, se vede treaba că ei gândesc altfel.

– Da. Așa e, cred că nu s-ar simți mai bine acolo. Bun. Ceilalți doi ți-au plăcut?

– Abia dacă am schimbat o vorbă, două, cu ei. Părinții tăi nu mi-au oferit nici o șansă.

Charles a pufnit în râs.

– Recunosc, Bella i-a oferit bătrânului o seară extraordinară. Parcă-l văd făcându-și drum până la ferma Brook, ca să vadă dacă nu cumva le lipsește zahărul. Iar după părerea mea, Russell este cam lingău.

– Googie părea fermecată de el.

Dar Charles spusese tot ce avea de spus. Lăsându-și soția să-și vadă de noile aranjamente, s-a retras în dressing.

Indiferent de impresia lăsată, el nu s-a opus câtuși de puțin ideii de închiriere a fermei. Nici pe departe. Asta i-a oferit prilejul de a accelera ritmul renovărilor, iar acum, când Edith renunțase la perspectiva de a locui acolo, abia aștepta să grăbească lucrurile

pentru a închiria casa și a termina odată cu ea. Încăperile frumoase, dar pustii, despre care discutaseră împreună în amănunt imediat după căsătorie, reprezentau un reproș pentru el, un semn tulburător al eșecului său de a... ce anume? De a înțelege? Dar ce anume trebuia să înțeleagă? La un moment dat, păruseră să se simtă foarte bine împreună, „jucându-se de-a căsnicia". Se uita, ascultător, la mici petice de tapet și bucăți de țesături (deși nu-i păsa câtuși de puțin ce anume ar fi ales Edith) și obișnuia să se refere sfioși la unul dintre dormitoare, care ar fi putut să se dovedească „util" ceva mai târziu, plănuind și o baie mai bună pentru respectiva cameră, mult mai bine dotată decât ar fi fost nevoie. Pentru ca în următorul moment, totul să pară oarecum... Charles era conștient de nemulțumirea soției lui. Se arăta îndeajuns de îngrijorat în privința stării ei de bine, astfel că nu dorea să ignore vreun semn al nefericirii ei, însă nu reușea să îi descopere sursa. Ce se schimbase? Desigur, nu putea să facă absolut nimic pentru a remedia situația. S-a oferit să petreacă împreună mai mult timp la Londra, dar nu, nu acesta era răspunsul. A invitat-o pe Edith să-și asume un rol mai important în administrarea magazinului casei și a centrului pentru vizitatori, dar nu, ea socotea că în acest fel ar fi călcat-o pe bătături pe mama lui. În cele din urmă sperase că, punând la punct ferma Brook și, poate, generând în Sussex o viață socială care să fie separată de cea a părinților săi, ar fi reușit să aducă o schimbare

în bine. Într-o zi însă, Edith hotărâse brusc că până la urmă nu mai voia să plece din casa mare, iar el rămăsese atunci în pană de idei.

– Sinceră să fiu, nu ne văd pe noi stând acolo și holbându-ne unul la altul, nu crezi? a spus ea cu aer aproape nepăsător.

Aceste cuvinte au făcut să vibreze o coardă adâncă și sumbră în sufletul lui Charles, deoarece exact o asemenea situație întrezărise și el. Doar ei doi, probabil mâncând la masa din bucătărie sau, cu tăvile pe genunchi, stând în micuța bibliotecă, uitându-se la televizor, comentând evenimentele de peste zi...

Marea problemă a lui Charles (lucru pe care îl recunoștea în sinea lui), era că nu reușea să priceapă ce anume nu funcționa în viața lor. Nu percepea ce era rău în a vedea aceiași oameni și a purta aceleași discuții și a face aceleași lucruri lună de lună, an după an. Activitățile lui anuale fuseseră circumscrise următoarelor cerințe: vânătoare până la sfârșitul lunii ianuarie, continuarea partidelor de vânătoare până în martie, o perioadă petrecută la Londra, după care probabil o călătorie în străinătate, mers undeva la pescuit și deplasări în Scoția ca să vâneze stând la pândă. Ce era rău în toate astea? În fine, părea că ceva era rău, dar el nu putea înțelege ce anume. Și nu știa cum s-ar fi cuvenit să procedeze în continuare, pentru a-i face pe plac soției pe care o iubea, dar care îi sancționa, neiertătoare, și cea mai mică greșeală. Aceasta era o enigmă pe care sigur nu avea cum să

o descifreze în acea dimineață, a socotit el, în timp ce-și îmbrăca haina de tweed, și a pornit să coboare scările spre sufragerie, pentru a lua micul dejun cu tatăl său.

În acest timp, Edith stătea tăcută în apa caldă, ascultând zgomotul pașilor pe lemnul lustruit al marii scări. Știa că îl îngrijora pe Charles, însă, într-un mod ciudat și greu de definit, considera că el merita asta. Iar în dimineața aceea, mai mult decât de obicei, o tulbura ceva și nu-și dădea seama ce. Era ca și cum un soi de mucegai se infiltrase în măreața structură a vieții ei și putea fi depistat după mirosul foarte slab, ușor acrișor, doar de cei cu nasul fin și sensibil. S-a auzit o ciocănitură la ușa băii și Mary a intrat cu tava.

– Milady?

– Sunt aici, Mary. Las-o acolo.

– Ați pățit ceva, milady?

În glasul lui Mary, rămasă cu discreție în spatele ușii întredeschise a băii, se strecurase o nuanță de îngrijorare, provocată, pesemne, de această ușoară modificare a rutinei.

– Sunt bine, Mary. Mulțumesc, lasă tava aici. O să ies imediat.

– Prea bine, milady.

Edith a ascultat cum camerista și-a mai făcut de lucru prin dormitor, după care a auzit sunetul produs de închiderea ușii și pe cel al pașilor care se îndepărtau pe coridor.

Ciudat cât de banală i se părea viața. Azi ei îi apărea scăldată într-un soi de monotonie cenușie, ce inunda atmosfera acestor încăperi înăbușitoare, pline de creton, și plutea ca o ceață fină pe deasupra apei din cadă. Și totuși, cât de dulci pentru simțuri i se păruseră toate aceste atingeri, aceste amănunte – aceste adresări cu „milady", ecoul pașilor pe podelele lustruite, aceste dejunuri doar între bărbați, servite la parter, cu farfurii sclipitoare din argint, aceste tăvi acoperite cu dantelă, pe care se lăfăie porțelanuri fine. În acele zile de început petrecute la Broughton, simțise o plăcere extraordinară doar admirând monogramele de pe lenjeria de pat, fotoliile largi acoperite cu damasc din camera ei, siluetele de la Derby de pe pupitrul ei, telefonul cu butoane pentru „grajduri" și „bucătărie", lacheul, Robert, care se îmbujorase de agitat ce era când venise să-i ia valizele goale, lebedele de pe lac, chiar și copacii din parc.

Era o prințesă într-o țară de basm. Și cât de repede deprinsese trucurile eleganței, cum învățase să se prefacă, ostentativ, a nu fi conștientă de decorul în care se afla, să-i facă pe oameni să se simtă stânjeniți cu detașarea ei studiată. O încânta să observe starea de disconfort pe care o trăiau soții Easton în fața triumfului atât de mult visat, când se găseau la masa familiei Broughton (în sfârșit!), înconjurați de oameni care se cunoșteau unii pe alții și dintre care nici unul nu-i cunoștea pe ei. Era perfect conștientă de faptul că imitase în mod cât se putea de vădit unele dintre

stratagemele răposatei prințese de Wales, prin felul în care își dusese la perfecțiune purtarea caldă și fermecătoare față de săteni, acel amestec de celebritate ce nu dezamăgește și amiciție studiată, care avea să cucerească în mod garantat inimile tuturor. Strălucea și radia bună-dispoziție când inspecta instalațiile de la noul loc de joacă, sau când înmâna premii la expoziția de flori, câștigându-și noi prieteni și lăsându-i fără replică pe vechii critici. O amuza să îi surprindă pe copii aruncându-i priviri sfioase, pentru ca apoi să-i dezarmeze cu un zâmbet neașteptat, cuceritor, urmat de un surâs larg, adresat mamelor. Numai că aceste lucruri erau prea facile...

Cu un geamăt reținut, s-a ridicat din apă, a închis robinetul, a tras dopul căzii și s-a dus în dormitor ca să ciugulească ceva din micul dejun. Mary îi aranjase patul și aprinsese focul – un *dernier cri*[1] al luxului, îndeosebi în septembrie – iar tava, la fel de frumoasă ca întotdeauna, fusese lăsată pe masa din mijlocul camerei. Cuibărite printre piesele de porțelan înflorat, se vedeau scrisorile ei, rugăminți, note de mulțumire, invitații la petreceri plicticoase de la țară, la care aveau să se ducă, și la petreceri distractive din Londra, la care nu aveau să meargă. A frunzărit prin ele alene, în timp ce mușca dintr-o felie de pâine prăjită, potrivit de rumenită, a cărei coajă fusese atent

[1] „Ultimul răcnet", „ultima modă", în lb. franceză în original (n. tr.).

îndepărtată. Mary îi aranjase și hainele, o fustă din tweed, o bluză din bumbac, un jerseu ce avea un model cu iepuri. Avea să poarte aceste articole de îmbrăcăminte cu niște perle și cu pantofi nu tocmai cuveniți pentru acea ocazie, drept costumație pentru rolul nesfârșit pe care se trezise jucându-l. S-a gândit la programul acelei zile: câteva treburi minore, bibliotecarul, domnul Cook, festinul (ajunsese să gândească până și în limbajul potrivit rolului ei[1]), o întrunire a comitetului comunal pentru a discuta despre sărbătoarea verii, apoi primirea unei verișoare a lui Googie la ceai. Plicticoasă perspectivă.

Însă, deși hotărâse deja că reluarea vieții londoneze nu ar fi fost cea mai înțeleaptă alegere, Edith încă nu ajunsese să-și formuleze clar și fără echivoc obiecțiile față de asta. Murmura că ar fi fost o „idee nefericită", fără a face alte precizări. În sinea ei, explicația acestor sentimente era că Charles s-ar fi simțit „nelalocul lui" printre prietenii ei. La urma urmelor, cunoștințele lui din Londra semănau cumplit de mult cu oamenii cu care își petreceau timpul în Sussex. Și era oricum adevărat, sau măcar oarecum adevărat, când le declara tuturor cât de mult ura Charles Londra și că (cel puțin în acea etapă) și ea „ajunsese să se sature de oraș". Cu toate acestea, era conștientă

[1] Pentru masa de prânz, în engleză există termenii *luncheon*, cu o sonoritate oficială și aristocratică, și *lunch*, mai comun, derivat de fapt din primul (n. tr.).

că se referea doar la faptul de a se afla la Londra împreună cu Charles. Exista întotdeauna un sentiment potențial fatal că ar putea fi mai amuzant și, prin urmare, mai primejdios, să se afle în capitală de una singură. Chiar și așa, i se întâmpla uneori să recunoască în sinea ei, aproape fără să-și dea seama, că ar fi fost pregătită să aibă un amant.

Edith se mândrea că devenise, mai mult sau mai puțin instantaneu, o Mare lady, prin faptul că respecta cu strictețe toate regulile noii sale vieți, la fel ca o persoană născută în înalta societate. Desigur, în acea perioadă ajunsese să piardă din vedere că *nu* se născuse în acea lume. Cedase cu totul imaginii de sine pe care și-o formase și mama ei, iar acum, într-o manieră misterioasă, își închipuia că ea chiar crescuse printre aristocrați și se căsătorise cu un bărbat din rândul nobilimii. Acest lucru era cât se poate de neadevărat, însă avea meritul suprem de a-i permite să se simtă mai puțin recunoscătoare lui Charles decât îi fusese anterior.

În mod inevitabil, o parte a noului rang dobândit de ea era moralitatea pe care acesta o presupunea. Abandonase cu mândrie până și ultimele rămășițe ale capriciilor clasei mijlocii și-și asumase, fără să se opună defel, valorile reci, lucide și practice care reprezentau cealaltă fațetă a Marii Lumi, cu al cărei reprezentant se măritase. Devenise cu repeziciune una dintre acele femei îmbrăcate impecabil, care iau masa de prânz împreună și spun lucruri precum: „De ce a făcut atâta

vâlvă? Doar cei doi băieți erau clar ai lui" sau „Ridicolă femeie, oricum ar fi răsuflat totul într-un an sau doi" sau „A, ei nu-i pasă. Amantul ei tocmai s-a mutat aici de la Paris", după care coboară glasurile în mod conspirativ, sperând chiar să fie auzite, asta în timp ce mușcă dintr-o frunză de radicchio. Dobândise acea pretinsă oroare de publicitate și groaza sinceră de scandal ce reprezintă însemnele principale ale clasei căreia îi aparținea Charles și totuși până și aceste atitudini previzibile aveau ceva sincer în ele. Edith nu admira scandalul. Mai presus de toate, nu admira oamenii care „iscaseră", iar apoi „o dăduseră în bară". Ea iscase totul și avea intenția foarte clară de a muri stăpână pe situație.

Și totuși... totuși... în ciuda acestor gânduri ce îi treceau prin minte, a luat încă o îmbucătură de pâine prăjită și a luat hotărârea ca, până la urmă, să se ducă împreună cu Charles să viziteze ferma Brook.

Nu a fost nevoie să-mi spună ulterior că făcuse acel tur de inspecție, pentru că îi urmăream de la una din ferestrele dinspre grădină când au plecat într-acolo. Era cea de-a doua zi pe care o petreceam în casa Broughton și aveam parte de una dintre acele dimineți dezlânate, iritante, când eram filmați ieșind pe uși și plimbându-ne de-a lungul coridoarelor. Totul era foarte util ca să ne obișnuim cu purtarea costumelor, desigur, sau ca să stabilim o relație amicală cu cameramanul, dar nu era prea solicitant. Bella stătea

alături de mine pe pervazul ferestrei, purtând de astă dată o ținută de călătorie, ocupându-se de zor cu rularea unei țigarete destul de sărăcăcioase în tutun, acest obicei fiind, evident, una dintre ultimele rămășițe ale traiului de boemă pe care îl dusese în anii șaizeci. Simon se afla alături de noi, dar nu în costum de filmare, întrucât în ziua aceea nu fusese convocat. Era, pur și simplu, unul dintre acei actori care nu reușesc să se dezlipească de platoul de filmare, care preferă să fie chemați pentru un cadru de un minut și să-și petreacă ziua așteptând gata machiați decât să-și ia vreun moment de respiro.

– Unde se duc? a întrebat Bella, în timp ce îi urmăream cum traversau parcul.

– Charles a spus că va face o inspecție a casei, ca să vadă dacă este nevoie de vreo reparație.

– Și cât crezi că mai durează până când ne vom putea muta acoloi?

Am ridicat din umeri.

– Imediat, din câte înțeleg. În ciuda câtorva inconveniente.

– Dumnezeu mi-e martor că aș prefera să dorm pe versantul unui munte decât să mai petrec încă o noapte în hotelul acela, a spus Bella, cu un hohot de râs fără haz, în timp ce ținea flacăra unei brichete la capătul țigaretei ce părea că refuza să se aprindă.

Simon a mai aruncat o privire spre cele două siluete care se îndepărtau.

– Cred că o să mă duc și eu cu ei. Le-aș putea spune să nu-și facă griji în mod inutil. La o adică, noi am vrea să ne instalăm acolo chiar din seara asta, dacă se poate.

A făcut un semn din cap și a pornit pe coridor. Bella și cu mine l-am urmărit în tăcere. Ea a vorbit prima.

– Și dus a fost. Ca să mai frângă niște inimi.

– Nu-l placi?

Ea s-a aplecat, concentrându-se ceva mai îndârjită asupra țigaretei ce dădea să se stingă.

– Cum aș putea să nu-l plac? Doar că am ajuns să mă cam satur oarecum de acest farmec al lui.

– Eu nu cred că Charles va remarca asta, am zis eu.

– Se prea poate. Însă ea va observa. Și, judecând după cele petrecute seara trecută, nu sunt convinsă că îi va plăcea prea mult. Sper ca el să nu complice lucrurile înainte de mutarea noastră acolo.

Nu a făcut asta. Mai bine zis, nu le-a complicat cât să ne împiedice să ne instalăm chiar în acea seară. În pauza de prânz, când stăteam la o masă șubredă, așezată pe pietrișul din fața casei, având în față tăvile cu mâncare asigurată de o firmă de catering și străduindu-ne să o înghițim, Simon s-a întors triumfător și a anunțat, radiind de bucurie:

– Suntem cazați!

– Începând de când?

– De azi.

– Și ce facem cu camerele de la hotel?

– S-a rezolvat și asta. Am anulat rezervările pentru noi trei și le-am spus că ne vom întoarce să ne luăm bagajele cât de curând posibil. Scot atât de mulți bani din filmul ăsta, încât nu s-au plâns prea mult. Apoi, radiind de încântare, a continuat: Edith și Charles ne-au invitat la cină astă-seară, așa că nu trebuie să ne mai facem probleme în privința cumpărăturilor.

– Vai, ce frumos din partea lui Edith și a lui Charles, a spus Bella, făcând ca numele neobișnuite pentru ea să-i zăbovească ceva mai mult pe limbă și surâzându-mi în mod conspirativ.

Mi-am dat seama că Simon era sortit să-i ofere o doză substanțială de amuzament.

A fost tare plicticos să revenim la Broughton pentru a doua seară la rând și să întreținem discuții politicoase cu „Tigger" și „Googie". Bella și cu mine am recunoscut ulterior că fiecare dintre noi se gândise în sinea lui să refuze invitația. Îmi închipui că Simon nu a avut asemenea scrupule. Însă, ținând cont de cele întâmplate, am ajuns la concluzia că ar fi fost o bădărănie să le răsplătim în acest fel favoarea pe care ne-o făcuseră și care dusese la o îmbunătățire substanțială a vieții noastre, așa că, puțin după ora opt, am parcat mașina în fața intrării principale și ne-am îndreptat spre ușă.

Simon suferise o transformare. În seara dinainte, fanfaronada lui generală (lucru de care nu fusese conștient, desigur) trădase neliniștea lui socială până și

celui mai obtuz observator. Strecurase în discuție tot felul de nume ce nu aveau relevanță socială și vorbise despre o serie de evenimente mondene ce fie nu aveau nici o valoare, fie, în mod evident, îi rămăseseră complet străine. În cele din urmă, ne-a venit greu să nu-l compătimim pentru stângăcia lui, în ciuda succesului de care se bucura în ochii gazdei. Ca mulți alți actori, sau civili, ca să spunem lucrurilor pe nume, fusese prins pe picior greșit prin nevoia de a-și demonstra dreptul de a aparține unei lumi din care pretindea că făcea parte, deși rareori i se întâmplase să pătrundă în ea. În acea seară, totuși, era liber. Radia acea strălucire care îi deosebește pe maniacii egocentriști nesiguri de sine atunci când descoperă că îndoielile lor nu au avut nici un fundament și că sunt *plăcuți* de ceilalți. N-aveam cum să ocolesc privirea surâzătoare a Bellei pe când urcam spre salonul familiei, căci Simon își târa palma de-a lungul balustradei sclipitoare și schimba amabilități cu majordomul, dând impresia că este un bun Prieten de Familie. Ajunși în salon, am observat cum el i-a salutat pe lordul, dar mai ales pe lady Uckfield, ca și cum aceștia i-ar fi fost Vechi Amici.

Sigur, unul dintre adevărurile de bază ale vieții este că, în general, lumea te acceptă după cum te evaluezi singur. Este situația gazdei lipsite de experiență, care tremură în timp ce alcătuiește lista de invitați, gândindu-se la nesfârșit dacă e cazul să îndrăznească a invita nu știu ce mare aristocrat sau

personalitate din lumea mediatică pe care abia dacă-i cunoaște, pentru a descoperi în anii ce urmează că, de obicei, nimeni nu pune la îndoială „dreptul" cuiva de a trimite o invitație. Dacă vor să se ducă acolo, acești oameni vor accepta invitația. Dacă nu vor să meargă, nu răspund. Așadar, acum, lordului Uckfield nici nu i-ar fi trecut prin cap să analizeze dacă Simon Russell îi era egal sau nu pe plan social. El așa părea să se socotească, iar acest lucru, coroborat cu faptul că unicul său rol în viața lordului Uckfield era de a lua masa împreună și de a-l întreține cu istorioare amuzante nu făcea decât să justifice o dată în plus amabilitatea și relaxarea lui în ochii nobilului. Tot astfel se construiesc foarte multe cariere sociale, îndeosebi la Londra. Simon nu se deosebea deloc de negustorii de obiecte de artă și de amatorii de operă, care se trezesc acceptați de diverse ducese ale zilelor noastre, ale căror imagini surâzătoare, îngrămădite între personalități media și soții de moștenitori ai unor averi uriașe, pot fi văzute în paginile unor reviste. Desigur, astfel de persoane, la fel ca și Simon, nu-și dau de obicei seama că, dincolo de acceptarea de suprafață pe care o pot obține prin farmec personal și maniere elegante, gazdele lor de viță nobilă nu îi consideră ca făcând parte din aceeași lume. Este trist să-l vezi sosind la vreun eveniment public – să zicem, o nuntă, sau mai rău, la o înmormântare – pe „preferatul" unei mari familii și, după ani de servicii aduse în salonul acesteia, să descoperi că este plasat în ultimul rând,

undeva între parlamentarul local și țeava de la instalația de încălzire centrală, în vreme ce granzi aproape necunoscuți și cât se poate de detestați sunt așezați în primul rând. Așa este viața. Ori, mai curând, astea sunt valorile ce se aplică în această viață. Ceva de care Simon Russell nici nu avea habar, dar care nu mai prezenta nici o noutate pentru lady Uckfield.

În seara aceea pe mine nu mă interesa însă reacția pe care avea să o aibă lady Uckfield față de Simon, care era, în mod previzibil, una de amuzament ponderat, ci aceea a lui Edith. Mofturile și ostilitatea foarte afectată din seara precedentă dispăruseră cu totul, fiind înlocuite de o tăcere manierată. Acum era și mai frumoasă, purtând o fustă neagră și o bluză crem din mătase, cu un colier și o brățară de perle încolăcite aproape perfect. Din lipsa unui cuvânt mai potrivit, arăta mai sexy decât o văzusem vreodată de la căsătorie încoace. Nu-și abandonase acea *hauteur* rece, despre care cred sincer că nu era defel voită, dar, la apariția noastră, ea, care stătea pe o canapea, a ridicat ochii cu acel gen de privire măsurată despre care am învățat din propria experiență că aparține, în general, unei femei care gândește ca un om de afaceri.

Privind retrospectiv, mă văd silit să trag concluzia că planul lui Edith de a rămâne la țară pentru a se feri de încurcături era cam șubred. La fel ca plictisita soție a unui angajat colonial din India, lipsa de prieteni înțelegători slujea doar pentru a scoate în evidență, în mod orbitor, pe oricine reușea să ajungă

într-un avanpost. În cazul în care ea și Charles s-ar fi lansat în vârtejul petrecerilor, acțiunilor caritabile și al tuturor celorlalte nimicuri care îi așteptau cu atâta nerăbdare la Londra, nu sunt sigur că virtutea ei ar fi fost periclitată mai grav. Presupun că lucrurile ar fi stat pe dos. Societatea are marele merit de a mai șterge din lipsa de culoare a partenerului. Soții care nu-și vorbesc nu descoperă niciodată cât de diferiți sunt. Tovărășia, la fel ca pensionarea în rândul claselor de mijloc, poate aduce cu sine, în foarte multe cazuri, divorțul. De un lucru sunt absolut sigur: în Londra, Edith nu ar fi fost nicicând atrasă de Simon Russell. Așa cum am mai spus, el era uimitor de atrăgător, dar, în realitate, prezentarea era mai bună decât filmul în sine. Omul se pricepea să vorbească și era expert în flirturi, era o adevărată încântare să-l urmărești în acțiune, dar când nu mai exista cale de întors și ușile se închideau, nu se mai găsea un subiect comun de discuție. Nu vreau să las impresia că nu-l plăceam. Dimpotrivă, chiar îmi era simpatic. Și putea discuta despre ipoteci, Europa sau Madonna, la fel ca oricine, dar și Charles ar fi fost în stare (cel puțin la primele două subiecte). Simon nu avea nimic din acel *feu sacré*, flacăra sfântă, care face ca lumea să pară pierdută dacă nu ar exista iubirea. Ori poate nu reușeam eu să descopăr acest lucru la el.

– Spuneți-mi, domnule Russell, ce fel de roluri preferați?

Lady Uckfield era aceea care lansase întrebarea. Ea avea întotdeauna grijă să se adreseze necunoscuților, în special celor mai tineri decât ea, cu „domnule" sau „domnișoară", ori folosind titlul lor întreg. Principalul motiv pentru care făcea acest lucru, ba chiar motivația întregului ei vocabular, era să-și susțină imaginea de sine drept o supraviețuire miraculoasă a epocii edwardiene în Anglia modernă. Îi plăcea să creadă că în comportamentul și manierele ei lumea avea prilejul să întrezărească cum se desfășurau lucrurile pe vremea când totul se făcea *cum se cuvine*. Adică modul în care ar fi fost tratată o anume situație de către lady Desborough sau de contesa de Dudley sau de marchiza de Salisbury sau de oricare dintre celelalte uitate frumuseți de la *fin du siècle*, care făcuseră o adevărată artă din viața lor, dar care pierise odată cu ele. Ca urmare a acestui fapt, tot ceea ce întreprindea avea darul de a fi considerat unic. Obișnuia să vorbească despre „rețetele" și „festinurile" ei, în special despre șunca irlandeză („uscată și delicioasă și *de negăsit* în Anglia") sau cireșele franțuzești („pur și simplu, mă *îndop* cu ele") sau hârtia gălbuie, de proveniență americană („evident, nu pot *scrie* dacă nu am o asemenea hârtie"). Partea amuzantă a acestei abordări era că toți oaspeții ei erau șantajați, în baza principiului „hainele cele noi ale împăratului", să admită că ceea ce li se perinda prin fața ochilor era infinit mai bun decât orice altceva, întărind astfel chiar prejudecățile care îi făcuseră să

mintă. În realitate, mâncarea era întotdeauna bună și bine aleasă, astfel că am dat și eu dovadă de lașitate atunci când am susținut că pot discerne între diferite tipuri de sparanghel sau orice altceva constituia marea provocare a zilei. Și, oricum, cu cât o cunoșteam mai bine pe lady Uckfield, cu atât mai mult ajungeam să admir perfecțiunea imaginii ei. Rămânea aproape tot timpul marchiza ultrafermecătoare, dar ultrafastidioasă a lungii Veri Edwardiene. Tot timpul. Sunt sigur că, dacă ar fi ajuns pe masa de operație pentru cine știe ce intervenție primejdioasă, ar fi fost în stare să facă ifose în legătură cu marca de foarfeci folosită de chirurg.

Edith nu a înțeles niciodată rezistența căii alese de soacra ei. O considera superficială și sâcâitoare. Însă lady Uckfield dovedea o disciplină personală care ar fi ferit-o pe Edith de necazuri. Nu știa ce înseamnă să te plictisești – sau, mai curând, să recunoști în sinea ta că te plictisești. Faptul că era căsătorită cu un bărbat care nu avea nici un sfert din inteligența ei nu-i tulburase conștiința nici măcar pentru o clipă. Singură își alesese drumul și trebuia să îl transforme într-o reușită, fără milă sau remușcări. În secolul nostru decăzut, se cuvine ca măcar să respectăm, dacă nu chiar să venerăm, o asemenea determinare morală. Și la urma urmelor, împrumutând o frază a scriitorului Anthony Trollope, după ce totul a fost spus, „soarta îi rezervase un loc printre învingători".

Celălalt motiv pentru care lady Uckfield îi spunea „domnule Russell" lui Simon era, desigur, acela de a-l împiedica să i se adreseze cu „Googie".

– Ei, bine, îmi place să am de lucru, a spus el, drept răspuns la întrebare. Nu cred că ar putea fi vorba de ceva în plus.

– Cum adică, nu doriți să deveniți un star de cinema?

Pentru un actor, această întrebare este nedreaptă. Toți vor să fie vedete, dar asta este ceva ce, printr-un acord universal tacit, ei nu trebuie să recunoască.

Simon a apelat la răspunsul caracteristic pentru o asemenea întrebare.

– Eu vreau doar să-mi fac treaba bine.

Afirmația lui părea ciudată, deși, sincer să fiu, conținea mai mult adevăr decât s-ar fi putut bănui. Ori, mai curând, ar fi fost la fel de adevărat să afirmăm că dorea să fie admirat pentru faptul că-și făcea meseria cum trebuie, ceea ce nu este chiar același lucru. Dar cum altfel putea să îi răspundă? Evident, dorea să fie o mare stea de cinema, așa cum presupunea lady Uckfield. Însă nu dorea să-și dea în vileag dorința ascunsă.

– Și veți rămâne mereu actor?

Prin această întrebare, lady Uckfield scotea la iveală, fără să-și dea seama, propriile prejudecăți, permițându-i în același timp lui Simon să-și consolideze poziția. Este vorba despre o întrebare ce se pune deseori și, totuși, nici picat cu ceară nu-mi pot imagina pe cineva spunând: „Și vei fi mereu medic?

Tot timpul o să te ocupi de contabilitate?" Motivul este foarte simplu: oricât de mult s-ar strădui, astfel de oameni nu reușesc să considere actoria drept o slujbă „adevărată". Aici trebuie să facem o distincție clară între clasele de mijloc care, în mod oarecum misterios, sunt jignite de alegerea actoriei drept carieră – ca și cum ar fi vorba să trăiască de pe urma unor câștiguri imorale – și clasele de sus, care, de obicei, se arată extrem de încântate dacă au ocazia să se distreze ca lumea. Însă nici unul dintre grupuri nu este în stare să se vadă făcând acest lucru. Poate pentru că, în ciuda numărului destul de mare de actori la modă din ultimii ani, foarte puțini dintre ei par a reuși să ajungă în top în profesiunea lor. Acest lucru s-ar putea datora prejudecăților sau lipsei de temperament ori, pur și simplu, faptului că drumul este prea spinos pentru cei care au o situație financiară bună, însă urmarea este că, deși aproape orice membru al aristocrației cunoaște pe cineva al cărui fiu sau a cărei fiică a făcut „o încercare de a urca pe scenă", aproape nici unul dintre ei nu știe pe cineva care să fi reușit, ceea ce nu este prea încurajator.

– Vei fi mereu marchiză? a întrebat Edith de pe canapea, fără să ridice ochii.

Lady Uckfield a întors privirea spre nora ei. A înțeles prea bine semnificația faptului că tânăra îi luase apărarea lui Simon. Însă a răspuns la această replică apelând la un hohot de râs.

– În zilele noastre, cine mai poate spune?

Zâmbetul s-a generalizat apoi și, cu toate că nu m-am putut abține de la a schimba o privire pe furiș cu Bella, ne-am văzut în continuare de rolul de oaspeți.

Încântat că a câștigat un susținător atât de atrăgător, Simon s-a așezat alături de Edith pe canapea și, în maniera cea mai cuceritoare, a început să o delecteze cu Povești din Lumea Filmului.

Câteva minute mai târziu, sclipea precum luminile de Crăciun de pe Regent Street. Am urmărit-o cum râdea, cum răspundea și-și flutura părul, cum hohotea din nou și am constatat că și Charles o ținea sub observație, în timp ce i se adresa cu jumătate de gură mamei lui, aflată în cealaltă parte a încăperii. Amândoi știam că vedeam o Edith mai vioaie decât aceea pe care o avusesem sub ochi în cursul ultimelor luni și mi-am dat seama, mai presus de toate, că nu trebuia să surprind privirea lui Charles, altfel deveneam complice la înțelegerea unui fapt care, în ultimă instanță, avea să-i provoace o mare nefericire. Când m-a privit, m-am uitat în altă parte și m-am alăturat Bellei care, inutil să mai precizez, îi povestea unui Tigger fascinat, o istorie cam *risqué*[1] despre felul cum rămăsese blocată într-un service peste noapte.

Mutându-ne în sufragerie, seara s-a dovedit lipsită de solicitări și destul de plăcută. Ca de fiecare dată, mâncarea a fost excelentă și am observat că servitorii

[1] „Picantă", în lb. franceză în original (n. tr.).

începuseră să adopte față de mine acea atitudine ușor lingușitoare ce face parte din sistemul lor de apărare în fața „obișnuiților casei". După ce pricep că vei reveni, toți servitorii care își consideră slujba drept o posibilă carieră vor abandona acea (fără îndoială, mare, dar în mod inevitabil, temporară) plăcere de a adopta un aer dominator și de a te pune la punct în numele stăpânilor. În schimb, ei aleg o amiciție respectuoasă, care le asigură bacșișuri grase și laude, în caz că numele lor apare în cadrul conversației. Această atitudine de bunăvoință este de obicei acceptată. Am cunoscut mulți oameni care ar fi trebuit să nu se lase chiar atât de ușor măguliți de faptul că au devenit, într-un fel, centrul atenției pentru servitorii celor mari. Aceștia își închipuie că respectiva intimitate le va aduce mari avantaje pe viitor, atunci când vor ține să-și demonstreze familiaritatea cu o Mare Casă ce le poate rămâne inaccesibilă altor oaspeți. Ei se vor bucura foarte mult de asemenea momente. Gestionată cum se cuvine, relația permite, în scurt timp, afișarea unei admirații reciproce, oarecum lipicioasă. În orice caz, cu această ocazie m-am dezamăgit pe mine însumi, căci mi-am permis să mă bucur de respectul ce mi se arăta, pe când ne întorceam la mașină. În drum spre casă, Bella și cu mine am continuat să discutăm pe diverse teme, amândoi simțindu-ne ușurați că seara se încheiase și, în același timp, încântați că se dovedise mai ușoară decât anticipasem noi. Când am ajuns la ferma Brook, noi am mai rămas

să luăm aer curat, în vreme ce Simon a intrat și s-a apucat să aprindă luminile.

– Așadar, a mai făcut o cucerire, a spus Bella.

Eu am încuviințat din cap.

– Slavă Cerului, am spus. După seara trecută, mi-am închipuit că s-ar putea să mă trezesc apărător al păcii.

– Vai, dar nu te văd deloc într-un asemenea rol, a spus Bella, zâmbind discret.

Am înălțat un deget în semn de dojană.

– Să nu faci scandal. Ne descurcăm foarte bine, iar rolurile de acum sunt comode. Să nu ne dorim nimic altceva.

Bella a pufnit în râs.

– Tot ce se poate. Dar ți-a scăpat ceva. (Am ridicat din sprâncene, întrebător.) Simon nu a scos nici un cuvânt de când am plecat de la masă.

Avea dreptate. Cred că băgasem și eu de seamă acest amănunt, dar mă silisem să-l ignor. Pentru că atunci când o persoană atât de dornică să fie acceptată, atât de amatoare să-și câștige o poziție socială, atât de dispusă să-și facă aventurile cunoscute întregii lumi, cum era Simon Russell, își petrece seara sorbind strălucirea intimă a unei contese tinere și frumoase și nu simte nevoia de a se lăuda cu asta înseamnă că povestea era doar la început.

Lucru care s-a dovedit a fi perfect adevărat.

12

Probabil că nu sunt un cronicar prea bun al acelei perioade, deoarece am omis să spun că, înainte cu puțin timp de începerea filmărilor la Broughton, o cunoscusem pe fata cu care aveam să mă căsătoresc. Ea nu joacă un rol prea important în povestea lui Edith și de aceea mă voi strădui să fiu cât se poate de scurt. Întâlnirea noastră a fost neobișnuită: la un cocktail de la Eaton Terrace, dat de un prieten de-al unchiului meu și, întâmplător, de-al mamei ei, la care nici unul dintre noi nu ținuse morțiș să participe. I-am fost prezentat aproape imediat după sosirea ei (împreună cu mama despre care am pomenit) și, nu știu cum s-a făcut, dar am hotărât că ea îmi va deveni soție. Se numea Adela FitzGerald, tatăl ei era un baronet irlandez, unul dintre *primele* titluri nobiliare, după cum ținea ea să precizeze sec, din când în când. Era înaltă, frumoasă și calculată astfel că mi-am dat seama pe dată că aveam în față pe cineva cu care ar fi fost posibil să trăiesc fericit tot restul vieții. Drept urmare,

am fost foarte ocupat în următoarele câteva luni, străduindu-mă să o conving și pe ea de un adevăr care mie mi se părea cât se poate de evident, dar care pentru ea era îndoielnic. A face alegerea potrivită într-o asemenea situație rămâne pentru mine un mister chiar și în prezent, când sunt căsătorit și fericit, la fel ca atunci când alergam după vreo femeie pe care abia o cunoscusem. Îmi petrecusem mulți ani încercând și dând greș în strădania de a-mi găsi perechea și pare aproape absurd că totul s-a întâmplat într-o clipă, dar așa a fost. Și, de atunci încoace, nu am avut nici un motiv să regret decizia luată.

O vreme, am ascuns-o pe Adela de privirile indiscrete. Când te apropii de patruzeci de ani, oricine este tentat să acorde un interes exagerat femeii cu care ești văzut în repetate rânduri ieșind în oraș – prietenii, chiar animați de cele mai bune intenții, pot ucide multe iubiri încă din fașă – și de aceea am socotit înțelept să păstrez discreția până când aveam să-mi dau seama dacă relația aceea „ducea undeva". Când, în cele din urmă, am simțit că lucrurile mergeau pe calea cea bună, am început să o prezint. Prietenii mei din înalta societate și, într-o măsură mult mai mare, familia mea s-au bucurat că alesesem pe cineva din lumea veche, nu din cea nouă. Amicii din lumea teatrului – mai generoși, chiar dacă de regulă mai nepăsători în probleme sentimentale – au respirat ușurați că găsisem în sfârșit pe cineva.

Filmările ajunseseră la final când am sugerat că Adelei i-ar plăcea să vină în Sussex, într-o vineri, să vadă și ea cum se face un film și să doarmă două nopți la fermă. Acest aranjament avea să fie, spre amuzamentul Bellei, cât se poate de cuviincios, eu urmând să renunț la camera mea și să dorm pe canapeaua din sufragerie. Drept urmare, Adela a sosit vineri seară, la volanul unui Mini verde, a fost prezentată celorlalți doi în cadrul unei cine vesele și, grație contribuției Bellei, delicioase, iar ea a promis să ni se alăture a doua zi pe platoul de filmare, după ce avea să facă vreo câteva cumpărături.

În dimineața următoare, înainte ca ea să revină, Edith a venit în căutarea mea. Filmam într-o grădină de trandafiri, aflată la capătul unei alei scurte și largi, pe o latură a casei. Scena respectivă fusese programată în prima săptămână, însă fusese amânată mereu, am uitat din ce motive, astfel că ne găseam acolo, filmând-o pe la mijlocul lunii octombrie. Cu toate acestea, norocul a fost de partea producătorilor (temători) și ziua s-a dovedit la fel de strălucitoare și caniculară ca oricare alta de la sfârșit de iunie. Eram aproape iritat de faptul că neglijența lor fusese, totuși, recompensată în acel mod. Scena era lungă și în ea apăreau Elizabeth Gunning (americană focoasă, Louanne) și Campbell (Simon), într-un duet amoros care trebuia întrerupt la un moment dat de Creevey (adică de mine). Prin urmare, stăteam jos și citeam, așteptându-mi rândul la marginea zonei de filmare și,

trebuie să recunosc, admirând împrejurimile, când Edith a apărut în fața mea.

– E adevărat ce-am auzit? Constat că ești capabil de surprize foarte mari. (Am dat din cap, în semn că așa stăteau lucrurile.) E vorba de ceva serios? (Am spus că, de vreme ce mă bucuram deja de o asemenea reputație, nu era prea plauzibil ca ea să afle dacă nu ar fi fost ceva serios.) E actriță?

– Nicidecum.

– Nu-i nevoie să te arăți atât de indignat. La o adică, de ce să nu fie?

– Ei, bine, nu este. Lucrează la magazinul Christie's.

Edith a făcut o față lungă.

– Nu cumva e vreuna dintre acele nepoate de conte de la recepție, care se cred extrem de emancipate, dar niciodată nu știu să-ți răspundă la vreo întrebare?

– Întocmai. Doar că nu e nepoată de conte, ci e fiica unui baronet.

– Cum o cheamă?

– Adela FitzGerald.

– Ei, chiar că m-ai dezamăgit.

Apoi s-a lăsat brusc pe o banchetă din apropierea scaunului meu pliant. În jur se mai găseau câteva scaune goale, așa că nu m-am simțit vinovat cu nimic.

– Nu-mi dau seama de ce.

– Tu, prietenul meu artist, să te cobori într-atât și să faci o partidă bună...

– Nu prea cred că sunt dispus să aud așa ceva din partea ta. În orice caz, problema este dacă

treaba asta cu partida este un amănunt accidental sau motivul principal.

Edith a roșit vag și a rămas tăcută. Primul asistent de platou ne-a făcut semn să păstrăm liniștea, iar aparatele de filmat au început să se deplaseze odată cu Simon și cu mortala Louanne. Făcând botic, ea s-a așezat în poziția cea mai favorabilă în fața oamenilor. Ne împăcaserăm, mai mult sau mai puțin, cu ideea că Jane Darnell juca rolul lui lady Coventry. Era cam prostuță, dar în purtarea ei nu răzbătea nici un fel de răutate și nici nu părea să fie mai convinsă decât noi că avea să reușească să dea viață unei frumuseți irlandeze din secolul al XVIII-lea. De fapt, pe ea o interesau mai mult podoabele din alamă pentru cai, pe care voia să le ducă la domiciliul ei din Laurel Canyon. Louanne Peters se deosebea total de ea. Nu numai că avea convingerea că poseda un talent remarcabil, dar egotismul părea să capete proporțiile unei boli psihice. Vorbea neîncetat despre succesele înregistrate și despre frumusețea ei, despre amanți și despre cât de mult câștiga, și făcea acest lucru fără să le adreseze vreo întrebare celor care, vrând-nevrând, se vedeau siliți să o asculte. La început, mai toți am socotit că trebuie să fie vorba de vreo glumă ceva mai complicată și că ea aștepta ca noi să îi cerem dovezi, să izbucnim în râs, sau să ridicăm brațele în aer și să strigăm: „Ajunge! Ne predăm!" Numai că noi nu procedaserăm astfel, așa că ea continuase asaltul.

Simon o detesta, ceea ce dăunase secvențelor de amor mai mult sugerate decât scrise.

Filmarea scenei s-a terminat, eliberându-i pe Simon și Louanne, exact în momentul când Adela venea pe aleea largă spre noi. Cu salopeta din catifea reiată, care-i venea până la genunchi, un pulover pescăresc, cu părul lung strâns la spate de o eșarfă din mătase, legată la inspirație, ea era însăși antiteza farmecului sintetic al Louannei și, pentru o clipă, a pus fața bine machiată a lui Edith într-o lumină nu tocmai favorabilă. Arăta foarte... sănătoasă. Însă nu trebuie să uităm că eu eram îndrăgostit de ea, desigur.

Edith s-a ridicat să o salute.

– Adela, sunt foarte încântată să te cunosc, în sfârșit. Sunt Edith Broughton.

– Și eu sunt încântată să te cunosc!

Fetele au schimbat saluturi prevăzătoare. Se purtau atât de reținut din două motive principale și nici unul dintre acestea nu era legat de faptul că ar fi existat vreo rivalitate romantică între ele. Edith nu manifestase vreun interes față de mine în acest sens nici atunci, și nici în alte împrejurări. Nu, în ceea ce o privea, era iritată că trebuia să piardă un confident care își făcuse treaba bine și care nu avea să-i mai fie la fel de folositor căsătorit cum îi fusese ca burlac. Când te căsătorești mai târziu, se găsesc mulți care să gândească la fel, chiar dacă cei care țin la tine fac efortul de a controla acest sentiment. La care se adaugă și faptul că, așa cum prieteni fericiți în căsătorie

te înnebunesc prin insistența cu care vor să te asigure că însurătoarea este singura cale posibilă spre fericire, tot astfel cunoștințele cu mariaje nefericite consideră că au misiunea de a-i întoarce pe toți, fără nici o deosebire, de la ușa bisericii. Această atitudine este deseori folosită, pe jumătate în glumă, ca mijloc de a-și afensa partenerii de viață în public. „Să te însori?! De ce Dumnezeu vrei să faci asta?" auzi mereu glumindu-se la câte-o petrecere, iar de pe un loc la câteva scaune depărtare observi privirea acră a consoartei care-și mușcă buzele. În mod periculos, aceasta era poziția către care se îndrepta Edith, deși sunt convins că făcea asta fără să-și dea seama.

Din partea Adelei, atitudinea rezervată era mai subtilă. Știa precis cine era Edith, desigur, și, până să mă cunoască pe mine, fusese înclinată să accepte celălalt punct de vedere privind-o pe noua lady Broughton – acela potrivit căruia Charles, pe care îl văzuse de câteva ori în societate, fusese „prins". Reușisem să o aduc măcar la stadiul de a-și reprima judecata aceasta, dar în tonul folosit de Edith pentru a o saluta detectase, în mod destul de justificat, o notă delicată de condescendență. Edith Aristocrata o saluta pe prietena acestui actoraș simpatic. Astfel de lucruri sunt greu de dozat în mod corect, însă este adevărat că Edith ajunsese să adopte deja un aer de grandoare, astfel că probabil se lăsase atrasă pe acest teren primejdios. În mod lesne de înțeles, Adela, deși școlită

de mine să nu aibă o confruntare cu Edith, nu avea de gând să se lase dominată de ea.

Parcă pentru a înrăutăți lucrurile, în acel moment a sosit și Charles, ca să vadă ce se mai petrecea. A recunoscut-o pe Adela și cred că, drept răzbunare (deși ar fi negat acest lucru), ea nu a mai pierdut vremea și l-a împins spre o conversație despre câteva persoane pe care le știau amândoi, însă lui Edith îi erau necunoscute. Pe scurt, a combătut-o pe Edith cu propria-i stratagemă, aceea a Schimbului de Nume. Probabil că s-ar fi cuvenit să mă simt indignat în numele uneia sau al alteia dintre ele, dar astfel de lucruri se rezolvă de multe ori de la sine, fără intervenția cuiva din afară, și oricum, mi-am dat seama că Adela avea dreptate. Nu cred că mă așteptam, nici măcar la vremea aceea, ca ea și Edith să fie foarte bune prietene. Adela era prea aproape de ceea ce Edith dorea să devină (desigur, atât cât îi permitea trecutul) și deși, de regulă, nu era o snoabă, Adela nu se dădea înapoi când era vorba să pună persoane precum Edith la locul lor. Eu obișnuiam să numesc asta „Operațiunea Viceregina". Una peste alta, mi-am dat seama că, în cel mai bun caz, puteam spera la un soi de toleranță reciprocă. În acea dimineață, înainte ca lucrurile să devină prea încâlcite, Charles s-a oferit să îi arate Adelei grajdurile și, cu o înclinare din cap spre mine, au plecat unde își propuseseră. Edith i-a urmărit cum se îndepărtau.

– Cu o asemenea persoană trebuia să se însoare Charles.

– Ei, bine, se va mărita cu mine.

– Nu, vreau să spun că e tipul de femeie care l-ar fi făcut fericit. Să decerneze premii, să fie activă în cadrul WVS[1]. Nu-ți dai seama?

– Dacă ar fi vrut să se însoare cu altcineva, ar fi făcut-o. Doar știi bine că existau nenumărate fete dintre care să aleagă.

– Asta nu sună ca un compliment la adresa iubitei tale.

– Te referi la caracteristicile care sar în ochi și care sunt, așa cum observi chiar tu, cele ale vremii și clasei ei. Calitățile ei neobișnuite, despre care nu știi nimic, reprezintă motivul pentru care a ales să se mărite cu un actor sărăntoc, care locuiește într-un apartament de la subsolul unei clădiri, și nu cu un conte bogat.

– Ei, bine, va trebui să avem grijă cum ne purtăm în preajma ei.

Nu aveam de gând să accept așa ceva.

– Draga mea, nu încerca să formezi două echipe. Dacă vei proceda așa, te avertizez că voi juca de partea ei, nu a ta.

– Ah!

– În orice caz, cine a spus că Charles ar fi trebuit să ia în căsătorie pe altcineva și nu pe tine?

---

[1] Women's Voluntary Service – Serviciul de voluntariat al femeilor (n. tr.).

Edith nu mi-a răspuns, mulțumindu-se să se lase pe spate și să admire cerul.

– Amândoi păreți foarte încordați, am auzit glasul lui Simon, care a apărut fără haina brodată, mai romantic ca niciodată datorită mânecilor largi și fâlfâitoare ale cămășii. S-a aruncat pe banchetă, alături de Edith, fără să-i pese că și-ar putea murdări costumul. L-am văzut pe costumier strângând din dinți undeva în fundal, dar Simon juca rolul lui Byron în fața laturii de Caroline Lamb a lui Edith și nu avea de gând să se lase impresionat de câteva pete de iarbă ce ar fi apărut pe costum. Unde-i Adela? Parcă era aici.

– S-a dus până la grajduri cu Charles, i-am spus.

– Ca să recupereze timpul pierdut, a adăugat Edith sec.

Simon a râs.

– Hopa, a zis el. Am face bine să ne purtăm frumos când cei doi sunt împreună.

– Nu mai începe și tu, a spus Edith. Am fost deja prevenită.

Simon a adoptat o înfățișare comică de persoană vinovată și s-a uitat la mine, ceea ce m-a făcut să constat că încrederea lui socială căpătase tot mai multă greutate dacă își permisese o asemenea glumă. Mă irita puțin ideea că Adela era pusă pe același plan cu Charles, fiind etichetată de amândoi drept „aristocrată fără haz", dar când am văzut-o pe Edith zâmbind și murmurând ceva către Simon, mi-am dat seama

ce bine știa să flirteze acesta. Pentru că, incluzându-mă și pe mine în observația lui, reușise să elimine amenințarea din ceea ce era totuși o complicitate deliberată, o glumă împărtășită doar cu Edith, care îl excludea pe Charles. Mi-am dat seama în aceeași clipă că eu și Adela nu prezentam nici o importanță pentru el.

A transpirat zvonul că în acel weekend, dintr-un spirit de răzbunare, dar și din generozitate, și chiar împotriva voinței lui Charles, Edith îi invitase pe Bob și Anette, care stătuseră împreună cu soții Chase în timpul lunii lor de miere petrecute în Mallorca. Făcuse asta în parte ca să o revadă pe Anette (care, desigur, menținuse o corespondență vioaie cu noua și distinsa ei amică), în parte ca să o irite pe Googie, dar mai ales ca să-l zgândărească pe Eric Chase, care în acel moment se afla la Broughton împreună cu Caroline. S-a gândit că avea să îl scoată din țâțâni dacă avea să prezinte socrilor ei acea pereche drept „amici de-ai lui Eric", de parcă ar fi fost reprezentativi pentru oamenii printre care s-ar fi învârtit cumnatul său. Avea dreptate. A reușit să îi înfurie pe toți.

Simon, Adela și cu mine fuseserăm invitați la cină – Bella plecase pentru câteva zile la Londra –, astfel că la ora opt în seara respectivă ne-am alăturat mulțimii pestrițe din salonul familiei. Grupul eterogen promitea o seară ciudat de neobișnuită și, în realitate, Adela a priceput anapoda și a petrecut prima oară presupunând că Eric avea de-a face cu lumea filmului și că nu avea nici o legătură cu familia. Cu cât

se străduia Eric să menționeze mai multe nume, cu atât i se contura Adelei mai clar părerea, asta până când, exasperat și roșu la față, el s-a referit la „socrul meu, Tigger". Chiar și în acea clipă ea s-a uitat la mine, parcă pentru a cere o confirmare.

Pe de altă parte, lady Uckfield a reacționat în mod calculat și deliberat făcându-i în ciudă lui Edith. S-a agitat pe lângă Bob și Anette tot weekendul și, în același timp, a reușit să sugereze, cu un soi de emoție discretă, ce ușurare era pentru ea faptul că găsise un spirit pereche în Adela, afirmație ce era, în realitate, un compliment adresat mie.

Îi făcea plăcere să constate că, după ce acceptase un actor în cercul ei de apropiați, se dovedea că el împărtășea același sistem de valori. I se părea normal ca amicii ei să ia în căsătorie persoane de care, într-un fel sau altul, să fi auzit și ea. Întâmplător, o cunoștea foarte bine pe una dintre mătușile Adelei și își făcuse debutul în societate în același an cu mama Adelei, ceea ce nici că se putea potrivi mai bine în lumea ei straniu de ordonată. Evident, alegerea făcută de Charles suprimase exact acel lucru ce asigura protecția și era greu să nu bănuiești o nuanță de opoziție față de noră în vioiciunea cu care lady Uckfield a acceptat-o pe aleasa mea. În mod firesc, Adela a înflorit după ce i s-a acordat o asemenea atenție, fiind conștientă doar pe jumătate de jocurile ce se țeseau în jurul ei. Am descoperit-o pe Edith la una dintre ferestre, privind

îmbufnată spre grupul extrem de pestriț. A făcut un semn din cap către iubita mea.

– Ce ți-am spus eu? E perfectă.

– Știu. (I-am urmărit apoi privirea și am văzut că îi alunecase de la scena caldă de pe canapea, către un colț îndepărtat, unde Caroline Chase îl asculta numai ochi și urechi pe Simon, care, ca întotdeauna, era în plin avânt. Între aceste grupuri, Charles rătăcea destul de neconsolat, oferindu-le celor prezenți ceva de băut.) Sărmanul Charles. Lângă cine are să stea la cină?

Întrebarea era mai impertinentă decât intenționasem eu, dar presupun că nu fusesem conștient de vorbele mele. În orice caz, în loc să mă pună la punct, așa cum aș fi meritat, Edith a făcut un gest din umeri.

– Cine știe? Ne așteaptă o seară extrem de neplăcută. (Am privit-o cu un aer întrebător.) Bob și Anette Watson ne-au invitat pe toți să ieșim cu ei.

– Foarte frumos din partea lor. Dar ce le-a venit?

Edith nu împărtășea părerea mea privind situația.

– A, dar asta nu este tot. Ne-au făcut rezervări la Fairburn Hall. Googie e cuprinsă de isterie. Este încântată la culme, desigur. Moare de curiozitate să vadă ce s-a întâmplat cu acel loc după ce au plecat cei din familia Marney, dar nu a îndrăznit niciodată să recunoască.

Nerecunoștința ei față de invitația făcută de soții Watson nu m-a surprins. Planul reprezenta, în mod firesc, o perspectivă înspăimântătoare pentru cei din neamul Broughton și pentru cei din aceeași clasă cu

ei. În Anglia, una dintre cele mai regretabile greșeli pe care o poate comite cineva care vrea să urce pe scara socială este generozitatea excesivă. Este din cale-afară de ciudat, căci ar putea fi ceva mai fermecător? Să sosești cu cadouri și atenții, să faci oamenii care participă la petreceri să iasă în oraș pentru și mai multă distracție – ce ar putea fi mai frumos decât asta? Și totuși, astfel de gesturi curtenitoare sunt un semnal evident pentru „Inițiați" că presupusul binefăcător este un nou-venit în lumea lor, ca și cum acesta ar fi purtat un semn la pălărie. Dintre toate aceste solecisme, acela de a te oferi să scoți lumea la „plimbare" la țară este cel mai nefericit posibil. De regulă, clasele superioare din Anglia nu-și părăsesc locuințele de la țară seara, decât ca să se ducă la casele altora. S-ar putea lăsa ispitiți de o reprezentație de operă dată la domiciliul cuiva, sau chiar de o piesă ocazională, urmată de un picnic, însă dacă vor să mănânce la un restaurant, ei fac asta în cursul săptămânii, la Londra. Pe de altă parte, nu merg niciodată la „hoteluri de țară" decât dacă ar fi vorba de un pelerinaj, făcut din pură curiozitate. S-ar putea să facă o asemenea vizită deoarece „obișnuiam să-mi petrec verile aici, pe vremea când aparținea mătușii Ursula", dar niciodată, nici măcar dacă ar fi amenințați cu moartea, nu și-ar face o rezervare pentru cină sau pentru petrecerea unui weekend. Unul dintre cele mai neplăcute aspecte ale acestor locuri este că, prin

natura sa, noblețea promisă în paginile broșurilor nu se poate reflecta în calitatea oaspeților prezenți acolo.

Soții Watson, dornici să îi intre pe sub piele lui lady Uckfield și să devină „obișnuiți ai casei" Broughton, aleseseră calea cea mai sigură de a se face pe veci de râs în fața gazdei lor, punându-i în același timp la dispoziție o bine-venită sursă de noi istorioare comice. Pentru a se bucura de acest privilegiu, ei aveau să plătească o groază de bani.

Fairburn Hall era o casă mare și urâtă, situată în celălalt capăt al satului Uckfield. Vreme de câteva secole, aparținuse vechii, dar nu strălucitei familii de Marney, ai cărei membri reușiseră să primească titlul de baroneți împrietenindu-se tocmai cu Lloyd George[1]. În jurul anului 1850, o perioadă deosebit de nefericită pentru arhitectură, casa de țară, construită într-un stil Queen Anne fără cusur, a fost transformată într-o structură neogotică, înfiorătoare, ticsită de basoreliefuri reprezentând momente istorice și glorioase ale familiei. Acestea erau, evident, puține, și drept urmare, cam neclare, astfel că scene precum „Gerald de Marney întâmpinând-o pe regina Eleanor la Fairburn" sau „Philip de Marney preluând drapelul de luptă la Edgehill[2]" au provocat ilaritate în rândurile

[1] David Lloyd George (1863–1945), prim-ministru al Marii Britanii între 1916–1922, singurul premier a cărui limbă maternă a fost velșa, engleza fiind cea de-a doua limbă deprinsă (n. tr.).

[2] Bătălie purtată în octombrie 1642 și încheiată indecis, care a declanșat primul război civil englez ce a durat patru ani (n. tr.).

familiei Broughton. Nu cred că mai este nevoie să spun că niciodată cele două familii nu se înghițiseră. Concret vorbind, de Marney era familia cu vechime mai mare și, drept urmare, încercase mereu să adopte un aer de superioritate față de vecini. Acest lucru era absurd, deoarece, fie că le plăcea sau nu celor din neamul de Marney, familia Broughton era mult mai bogată și mai măreață decât fuseseră ei vreme de trei secole. Cu câțiva ani înainte de seara de care vorbesc, actualul reprezentant al familiei, sir Robert de Marney, renunțase la lupta căreia nu-i putea face față. Vânduse Fairburn în rate pe termen lung unui grup de „hoteluri de odihnă" și se mutase cu întreaga familie în casa de zestre, care se afla la șapte kilometri depărtare.

– Credeți că ar fi cazul să ne punem *văluri?* a întrebat în șoaptă lady Uckfield, când am coborât din mașini. S-a întors apoi spre mine. Rămâne cea mai neplăcută casă din lume. Soacra mea obișnuia să spună că lucrătorii au încurcat planurile cu cele ale închisorii Lewes și de aceea a ieșit așa.

Intrarea în casa de Marney se făcea printr-o seră spațioasă, cu dale de piatră și grilaje bizare la ferestre, sugerând blazoane, amintind de o bancă mare, cu pretenții. După aceea se ajungea în holul de intrare, foarte încărcat. Coloane masive, în stil victorian, se înălțau pretutindeni, însă la reconstrucția clădirii se hotărâse să nu se înalțe tavanul original al vechii case, astfel că totul căpătase aspectul unei subbolți centrale, tipic germane, cu tine pe post de cariatidă.

Însemnele familiei de Marney, în culori țipătoare, se vedeau la loc de cinste pe fiecare perete, iar un arbore genealogic foarte ornamentat, prins într-o ramă aurită, atârna deasupra unui șemineu care funcționa atât cu bușteni, cât și cu gaz metan. Lady Uckfield a rămas cu privirea ațintită la lemnele din foc.

– Au cam greșit ramura familiei, a spus ea, pusă pe șotii.

Un șef de sală cu o ținută extrem de impunătoare a venit spre noi și, interpretând greșit nervozitatea cu care Bob Watson întrebase despre rezervare, nervozitate pe care o atribuia întregului grup, a încercat să adopte un aer superior când ne-a condus în salonul pe care l-a numit „sala de retragere". Bineînțeles că a fost trezit la realitate destul de curând.

– Ce culoare respingătoare! a exclamat lady Uckfield, ignorând scaunul ce i se indicase și trântindu-se pe o canapea. Mare păcat, pentru că asta era singura încăpere care arăta cât de cât agreabil. Era sala de muzică pe vremuri, deși membrii familiei nu aveau deloc ureche muzicală!

A râs pe un ton amabil, în vreme ce chelnerul, parcă strivit de remarca ei, a încercat să salveze situația și să se gudure pe lângă ea, întrebând-o ce „aperitif" dorea.

– Cred că lady Uckfield ar dori niște șampanie, a spus Bob cu glas tare, iar unul dintre chelnerii aflați pe margine a măturat încăperea cu privirea. La rândul lui, dorea să se aleagă cu ceva după ce adusese

un grup de persoane atât de distinse la acest local foarte șic, după cum își imagina el, și n-aș putea spune că-l acuzam de ceva. Dumnezeu îmi este martor că avea să plătească scump pentru asta. Nuanța din glasul lui l-a făcut zob pe chelnerul care era suficient de familiarizat cu zona cât să-și dea seama deja de proporțiile acelui *faux pas*[1] inițial. Petrecerea devenea incomodă, iar Charles și Caroline au schimbat între ei o privire scurtă, tăioasă. Eu m-am trezit dorind să îl apăr pe Bob și intențiile lui bune, dar mi-am dat seama că m-aș fi luptat cu morile de vânt și, cu un gest laș, am apucat unul dintre meniurile uriașe, legate în piele, în spatele căruia m-am ascuns până când ni s-a adus vinul, cu mare agitație și sclipiri de argint, de cristal și de alb. În acel moment, spre uimirea tuturor, mai puțin a Carolinei, probabil, Eric s-a aplecat în față, a smuls o sticlă din frapiera argintată, plină de gheață, și s-a adresat nu lui Bob, ci chelnerului:

– Nu ai nici o sticlă din '92?

Acesta a clătinat din cap, cerându-și scuze în șoaptă. Așa cum sfiala lui Bob ne făcuse pe toți la început să părem niște neisprăviți, acum prezența lui lady Uckfield ne-a făcut să arătăm ca niște oameni de vază.

Eric s-a luminat când a văzut respectul din ochii chelnerului.

[1] „Pas greșit", „eroare", în lb. franceză în original (n. tr.).

– Atunci n-ar trebui să spuneți că e din '92, corect?

A lăsat sticla să alunece înapoi în frapieră și s-a rezemat de spătarul scaunului cât timp chelnerul i-a turnat în pahar.

Din partea cealaltă a mesei, Edith mi-a surprins privirea și și-a dat ochii peste cap.

Bob începuse să dea din colț în colț. Era conștient că îl aștepta o notă de plată în jur de șapte sau poate opt sute de lire, iar amestecul de chicoteli reținute și zâmbete secrete îl avertiza deja că, în mod greu de explicat, tratația pe care o oferise îl făcea să fie nu respectat, ci ridicol. Acest lucru îl supăra nespus, pentru că soția sa se străduise să-l descurajeze în planurile lui, sugerând, în schimb, să îi invite pe cei din familia Broughton la o cină la Ivy, în Londra (ceea ce, desigur, ar fi fost perfect acceptabil pentru ei).

Charles i-a sărit în ajutor.

– E delicios, a spus el cu convingere, privind către noi, ceilalți.

– Chiar minunat, a întărit Adela, iar eu am dat din cap drept confirmare.

În realitate, era un vin foarte bun, însă prea rece. Cu toate acestea, Simon, în acea seară primejdioasă, hotărâse în mod evident să meargă până la capăt, indiferent de consecințe. O dată pentru totdeauna, decisese să se debaraseze de conceptul potrivit căruia ar fi trebuit să se simtă mai mult decât copleșit de acea companie.

– V-ar deranja dacă aș cere un pahar de whisky? a spus el.

– Bună idee, a spus Eric. Vreau și eu unul.

Cruzimea planificată a acestui gest era că Bob ceruse deja să se desfacă trei sticle, pe care noi, ceilalți, nu aveam cum să le terminăm. Asta l-a făcut să dea în clocot. Vinul ales de el fusese respins, fusese insultat și, cu toate acestea, trebuia să se poarte ca și cum totul ar fi decurs în modul cel mai satisfăcător cu putință.

– Dar bineînțeles! a zis el, zâmbind cu gura până la urechi. Edith, tu ce ai vrea?

Edith s-a afundat în scaunul tapițat, îmbrăcat în creton, și s-a uitat ca prin zid. Am văzut cum privirea ei a trecut peste Charles, care o urmărea mustrător, implorând-o să se poarte cuviincios. Sărmanul de el. Aceștia erau prietenii soției sale și, totuși, el trebuia să facă eforturi pentru a salva seara. În spatele lui, Simon stătea în picioare și îi adresa lui Edith un zâmbet larg.

– N-ar strica o votcă, a spus ea.

Simon i-a făcut cu ochiul și s-au abținut amândoi de la a zâmbi, pentru a nu deveni mai nepoliticoși decât era cazul.

– Bine, a spus Bob, cu jumătate de gură.

S-a uitat în jur, ca să descopere alte surse de belele, dar Caroline, cu un gest deliberat, a întins mâna peste Eric și s-a servit cu un pahar de șampanie. Fronturile de luptă se formau deja.

În mod previzibil, mâncarea era cu pretenții, fiind prezentată cu focuri de artificii. Porțiile nepotrivite erau aranjate ca niște pălării pentru cocktail și se succedau într-o ordine searbădă, lipsită de gust, deși chelnerii francezi, suspicioși, se agitau nejustificat de mult când ne serveau. Șeful de sală nu voia să ne dea nici o clipă de răgaz și se foia de colo-colo, ca să verifice fiecare fel, astfel că Simon i-a sugerat la un moment dat să ia loc la masă pentru a se scuti de eforturile prea mari pe care le făcea. Bineînțeles că noi am râs și sigur că după aceea omul nu a mai apărut. Cina aceea nu a fost totuși cea mai cumplită parte a serii, și asta datorită lui Simon. Cu certitudine că în acea seară el a fost într-o dispoziție spirituală deosebită. A reușit să o egaleze pe Anette în privința povestirilor, fără să o provoace, astfel că amândoi au reușit să facă lucrurile să-și urmeze cursul. Până și lady Uckfield s-a lăsat cuprinsă de atmosfera generală, chicotind și amuzându-se pe seama felurilor costisitoare, dar nesatisfăcătoare.

Pe de altă parte, Charles s-a simțit tot timpul ca într-un adevărat iad. Nu era suficient de iute ca să se prindă de majoritatea poantelor, darămite să mai facă și el vreuna. Acești omeni nu aparțineau lumii lui și, lucru neobișnuit pentru el (pentru că rareori risca să fie surprins într-o asemenea postură), s-a văzut copleșit numeric. Spre deosebire de tatăl lui, nu se pricepea să flirteze, iar spre deosebire de mama lui, nu avea mai deloc simțul umorului. O dată sau de

două ori, Caroline a încercat să-l salveze, numai că și ea era într-o dispoziție proastă, astfel că, în cele din urmă, Adela a fost aceea care l-a îndemnat să vorbească despre problemele legate de îmbunătățirea condițiilor de vânătoare de la Feltham. Din câte se părea, el reorganizase totul în urmă cu trei ani, după o pauză destul de îndelungată, iar subiectul l-a făcut să se debaraseze într-un fel de tensiunea acumulată, însă până și acest lucru s-a bucurat de prea puțin succes, pentru că exact în momentul în care Simon, povestind despre nu știu ce film în care el jucase, unde regizorul de platou umpluse cada cu apă aproape fiartă în loc de apă rece, s-a oprit ca să rostească poanta finală, liniștea generală a fost spartă de glasul lui Charles:

– Problema cea mai importantă este să se lase o fâșie nelucrată de pământ cât mai mare, lucru pe care, bineînțeles, mulți fermieri nu vor să îl facă...

Simon a pufnit în râs.

– Mda, evident, Charles este fascinat de această problemă, a spus el.

A spus-o pe un ton destul de plăcut, după părerea mea, și totul ar fi trecut neobservat dacă Edith nu ar fi rostit cu voce tare:

– Of, Charles, mai termină cu partidele tale de vânătoare.

Îmi închipui că, într-un anumit fel, ea a crezut că acea replică putea fi interpretată drept o glumă și că aveam să zâmbim cu toții, numai că lucrurile au ieșit

pe dos. Glasul ei a fost răstit și aspru, iar mie mi s-a părut lipsit de sentiment, ceea ce, în prezența părinților lui Charles, a dat naștere unei vibrații jenante și ciudate pentru cei aflați la masă. Am văzut cum Anette a încercat să-i surprindă privirea lui Bob, și am simțit cum Adela m-a călcat pe picior.

Charles a ridicat privirea, mai curând jignit decât supărat, amintindu-mi de un cățeluș ce a fost plesnit pentru că altul a urinat într-un loc nepermis.

– Vă plictisesc prea mult? a întrebat el.

S-a lăsat o scurtă pauză, după care Eric, crezând, în mod eronat, că era glumeț, ori, lucru mai probabil în acea situație, doar ca să se arate răutăcios, a zis:

– Da, ne plictisești. Mai bine bea ceva.

Apoi s-a apucat să-i toarne vin în pahar, dar Charles a clătinat din cap.

– De fapt, nu-mi dau seama de ce, dar mă simt groaznic de obosit. Apoi și-a întors privirea supărată spre Bob. Mă ierți dacă sar peste cafea și plec acasă chiar acum?

Cu mult timp înainte de a ajunge să scoată cardul de credit din buzunar, Bob știa că seara se dovedise cea mai nefericită din viața lui, de aceea a clătinat din cap, cu un aer vesel:

– Sigur că da! Poți pleca. Ne descurcăm noi în continuare.

Charles a surâs și s-a ridicat în picioare.

– Bine, atunci cred că o să plec, dacă nu vă e cu supărare. Avem mașini suficiente, da? Te descurci, scumpa mea?

Pe bună dreptate cei prezenți se așteptau ca Edith să sară în picioare, să spună că și ea se simțea obosită și să plece împreună cu soțul. În mod normal, așa ar fi procedat, numai că în acea seară parcă intrase nu știu ce diavol în ea. Ori poate era vorba doar de o simplă dorință carnală. În orice caz, ea nu a spus nimic și nici nu a făcut vreun gest, astfel că Simon a fost acela care a spart tăcerea.

– Nu-ți face griji în legătură cu Edith. O aduc eu acasă.

Charles s-a uitat la el și, pentru a doua oară, au ajuns să se „măsoare din ochi", după cum spun americanii. S-ar fi putut spune că Charles, bogat, deținând un titlu și fără să arate deloc rău în stilul lui, specific anilor treizeci, deținea toate atuurile, lucru care, în ultimă instanță, era adevărat, numai că Simon Russell, simțindu-se călare pe situație și cât se poate de atrăgător, răspândea în acea seară, ori mai curând radia, o încredere charismatică în jurul său. Toți cei aflați la masă au văzut cum Charles a pălit dinaintea lui, iar eu, cel puțin, am avut brusc un sentiment de milă față de acel bărbat care avea totul la picioare. Evident, privind retrospectiv, știu că Simon afișa siguranța bărbatului îndrăgostit, care se simte iubit, în vreme ce Charles manifesta spaima bărbatului pe care îl paște ruina, dar chiar și dacă n-ar fi fost

conștient de acest fapt, silueta lui Russell, cu haina lui cambrată din catifea albastră, cu părul și ochii lui strălucitori, arăta ca întruchiparea unei forțe de neînfrânt dintr-o pictură mitologică. Afirm asta pentru ca restul lumii să se arate mai puțin indignată și mai iertătoare față de Edith. Analizând scena dintr-o privire, lady Uckfield a luat cuvântul:

– Domnule Russell, e foarte drăguț din partea dumitale. Ești sigur? A schimbat apoi dispoziția tuturor, ridicându-se în picioare și silindu-i și pe ceilalți să procedeze la fel. Doamnelor, ce-ar fi să ieșim puțin? Sau rămânem cu toții aici?

Până și în acel moment dificil pentru onoarea familiei, ea nu a rezistat ispitei de a evidenția faptul că socotea acel loc drept extraordinar și, prin urmare, neguvernat de regulile obișnuite ale existenței ei. Am mai afirmat că am ajuns să o admir foarte mult pe lady Uckfield și acesta a fost unul dintre momentele care mi-au confirmat părerea pe care o aveam despre ea. Își văzuse fiul ridiculizat, asistase la scena în care el fusese alungat, într-un fel, chiar de soție, își dădea seama prea bine de pericolul ce plutea în aer în urma ofertei făcute de Simon și, totuși, nu ar fi recunoscut vreunul din aspectele constatate pentru nimic pe lume. Ar fi preferat să-și taie limba decât să lase cuiva impresia că o deranja ideea ca Edith să călătorească spre casă, pe întuneric, alături de Simon. Cu toate acestea, ar fi dat o sută de mii de lire atunci, pe loc, numai ca să-l vadă pe Russell dispărând pe veci din

viața ei. Dacă Edith ar fi dovedit stăpânirea de sine a soacrei ei, nu ar fi izbucnit nici un scandal, nici atunci, nici în viitor.

Revenind în oribila „sală de retragere", lady Uckfield mi-a făcut un semn discret să mă așez alături de ea. Chiar dacă se simțea neliniștită, nu și-a trădat acest simțământ deloc.

– Dă-mi voie să te felicit pentru alegerea făcută.

– Să înțeleg că vă bucurați pentru mine?

– Ei, ca amică a ta, sunt încântată, dar ca gazdă sunt *furioasă*. Am zâmbit, pentru că rostise adevărul. Avea să-mi ierte obrăznicia de a fi încetat să mai fiu burlac, dar numai din cauza faptului că procedasem „corect". Când o să fie nunta? I-am explicat că, deși aveam toate motivele să cred că alesesem bine, încă nu se stabiliseră toate amănuntele. După părerea mea, totul avea să aibă loc peste cinci ori șase luni. Și, o să aveți copii? La asta v-ați gândit? Sunt o femeie în vârstă, așa că-mi pot permite să pun o asemenea întrebare.

Am ridicat din umeri.

– Chiar nu știu. Amândoi vrem copii, dar știu prea bine că momentul trebuie ales de soție, nu-i așa? La urma urmelor, sarcina mea e destul de ușoară.

Lady Uckfield a râs.

– Bineînțeles. Dar să nu zăbovești prea mult. Sper că la fel vor proceda și Charles și Edith.

M-a privit în ochi în momentul când a zis asta, deoarece amândoi știam bine că ei așteptaseră deja

prea mult. Dacă în acele momente Edith s-ar fi agitat în preajma vreunui căpșor blond din camera copiilor, sau dacă ar fi fost însărcinată, umbra acelui coșmar ce amenința să se materializeze ar fi dispărut.

– Sunt întru totul de acord, am zis eu.

13

Când Simon a lansat oferta de a o conduce acasă pe Edith, m-am întrebat dacă urzeala lui avea să fie dejucată de prezența altor pasageri în mașină, însă de îndată ce am ieșit din casă am observat că nu era cazul: bancheta din spate a automobilului său era în întregime ocupată de două scaune și, din câte am avut impresia, o grămadă de unelte de grădinărit. Am simțit că lady Uckfield, aflată alături de mine, remarcase același lucru. Bănuiala mea era că intenționase să meargă împreună cu nora ei, dar, dacă așa stăteau lucrurile, nu avea cum să încapă în sărăcăciosul Ford Cortina. Le-am oferit ei și lordului Uckfield locuri în Mini-ul Adelei și, aruncând o privire spre Eric, care venise cu un Range Rover parcă de jucărie, amândoi au acceptat. Lady Uckfield și cu mine ne-am îngrămădit pe bancheta din spate, lăsându-i pe lordul Uckfield și pe Adela în față. Eric a făcut un gest nerăbdător către ei, însă în stilul ei sublim, lady Uckfield s-a prefăcut că nu observă. Am demarat, lăsându-i pe

Bob și Anette în grija lui Eric, a cărui față se înroșise de iritare.

– Sper că nu s-a supărat, a spus lordul Uckfield.

Lady Uckfield a făcut o ușoară *moue*[1] din buze.

– Asta e, a zis ea.

Am călătorit în tăcere o vreme, gândindu-ne cu toții la Simon și Edith, a căror mașină nu se vedea nicăieri.

– Nu vi s-au părut extraordinare locurile acelea? a întrebat la un moment dat lady Uckfield. Cine credeți că se duce acolo?

– Parcă li se spune „tineri de succes" celor ce frecventează astfel de locuri, nu? a spus lordul Uckfield, rostind o parte din cuvinte între ghilimele, încântat de faptul că era la curent cu aceste lucruri.

– Ei, nu poate fi vorba doar de astfel de tineri. Să fie chiar atât de numeroși? În orice caz, prin zona noastră nu cred să existe prea mulți. Presupun că vin aici și americani. Mare păcat, zău așa.

– Eu, una, nu știu ce să zic, a spus Adela. Prefer să văd casele vechi transformate în hoteluri decât în birouri ale consiliului comunal sau în praf și pulbere.

– Cred că ai dreptate, a spus lady Uckfield cu o umbră de îndoială în glas.

În realitate, ea le-ar fi preferat locuite de aceiași oameni manierați și bogați care le ocupaseră și în urmă cu o sută de ani. Până și de oameni precum cei din

[1] „Strâmbătură", în lb. franceză în original (n. tr.).

familia de Marney, chiar dacă nu îi plăceau. Pentru ea, schimbările aduse de secolul XX nu erau benefice. Trecerea timpului îi estompase amintirile, astfel că, la fel ca bătrânii care își aduc aminte doar de zilele însorite ale copilăriei lor, ea nu găsea nimic rău ori meschin în Anglia tinereții sale. Opiniile ei mi s-au părut interesante. Chiar dacă viziunea despre trecut nu era așa de inexactă sau stranie cum ar fi socotit Jeremy Paxman[1], credințele lui lady Uckfield erau pe cale de dispariție în ultimi anii ai secolului. Manifesta o încredere absolută în judecata celor din clasa ei, lucru rar întâlnit din 1914 încoace. Fără îndoială că o asemenea încredere era destul de obișnuită înainte, motiv pentru care societatea edwardiană trebuia să fi fost un loc în care puteai să trăiești relaxat din punct de vedere filozofic. Dacă erai aristocrat, firește.

Simon a dat un adevărat spectacol până să scoată cheile mașinii din buzunar, astfel că celelalte automobile plecaseră când el abia pornea motorul. Apoi s-a întors să o privească pe Edith, care-și ținea paltonul strâns pe lângă corp și stătea rezemată de portieră. Erau ca doi jucători, având cărți la fel de bune, iar acum, în cele din urmă, rămăseseră singuri, fiecare cu intenția lui. Cu „intenție", întrucât ceva din atitudinea

[1] Jeremy Paxman – jurnalist britanic, prezentator de televiziune, recunoscut pentru stilul incisiv, coroziv și uneori ireverențios în care se adresează invitaților săi (n. tr.).

nepoliticoasă a lui Edith față de Charles, dar și ceva din obrăznicia lui Simon de a se oferi să o ducă cu mașina pe Edith reprezentaseră semnale transmise de unul către celălalt că distracția era pe cale să înceapă. Observând zâmbetul de pungaș al lui Simon, cuta ușor strâmbă apărută în colțul gurii, acolo unde barba începuse deja să-i crească, Edith și-a simțit trupul vibrând de excitație sexuală. A rămas șocată de cât de imperioasă era propria dorință carnală. Mai avusese relații cu bărbați de care se simțise atrasă, și-a adus aminte că îi plăcuse să facă dragoste cu George, și fusese o vreme, mai ales înainte de căsătorie, trebuia să recunoască asta, când savurase gândul de a rămâne singură cu Charles, însă acum era foarte conștientă că situația era cu totul diferită. Privind în ochii de un albastru-închis ai lui Simon, și-a dat seama că nu-și dorea altceva decât să rămână goală împreună cu el. Voia să-i simtă trupul musculos, lipit de ea, pătrunzând-o. Îi era cald și avea o ușoară senzație de disconfort. Emoția terifiantă și amețitoare la gândul că e pe cale să-și încalce principiile i-a provocat un gol în stomac.

– N-ar fi cazul să pornim? a întrebat ea.

Simon o urmărea atent. O șuviță din părul ei blond îi căzuse peste ochii bleu-gri, iar ea a îndepărtat-o cu un gest de răzvrătire. După ce rostise întrebarea, gura îi rămăsese întredeschisă, cu buze umede, printre care, pe întuneric, dinții albi de abia se întrezăreau. Și Simon se simțea excitat, dar nu în același fel ca Edith. Făcuse până atunci dragoste cu multe

femei frumoase, și nu gândul la deliciile sexuale era acela care îl stârnea. Era vorba de certitudinea atracției pe care o exercita asupra ei.

Era perfect conștient de propria frumusețe, căreia îi acorda respectul cuvenit, bucurându-se de ea, pentru că simțea, fără a se înșela defel, că aceasta era esența puterii lui. Acest adevăr simplu constituia fundamentul farmecului său atunci când flirta cu cineva. El trebuia să smulgă o anumită reacție la atracția fizică pe care o exercita asupra fiecăruia, fie el prieten sau dușman, bărbat ori femeie. Abia atunci, înconjurat de strălucirea călduroasă a admirației acestor necunoscuți, se putea simți relaxat și fericit. Cu cât situația era mai amenințătoare, cu atât mai mult simțea nevoia să fie dorit, dar dorit din punct de vedere fizic. Își petrecea viața aruncând priviri focoase, zâmbind enigmatic, clipind și făcându-le cu ochiul unor necunoscuți, doar ca să se convingă că era stăpân pe situație. Inutil de spus că lăsa în urmă un șir de persoane contrariate și rănite în sentimentele lor, care răspunseseră vreme de săptămâni sau chiar luni întregi unor semne evidente de interes sexual sau doar romantic, pentru a descoperi doar că, imediat ce fuseseră prinse în plasă, el nu mai avea nevoie de iubirea lor, ignorându-le de parcă ar fi fost niște simpli copaci pe o câmpie.

Nu-și făcea cine știe ce probleme în legătură cu această nevoie a lui de a se simți admirat. Se aștepta, pur și simplu, ca înfățișarea lui să doboare orice barieră,

chiar dacă își dădea oarecum seama că acea comportare nu era tipică pentru o personalitate bine formată. Într-un fel, această lipsă de încredere în celelalte calități ale lui sugera că orgoliul i se împletea foarte strâns cu un soi de modestie. Nu manifesta un respect real față de propriul intelect și, în ciuda bravadei pe care o afișa, își dădea seama că era stângaci și nelalocul lui în societatea aleasă. Având în vedere aceste motive, probabil că aspirațiile lui burgheze, combinate cu dorința lăuntrică de a stârni admirație, au fost cele care l-au împins către Edith. Ironia era că ea vedea în el un fel de evadare din viața de la Broughton, în vreme ce el, în mod oarecum deconcertant, vedea în Edith poarta de intrare într-o asemenea lume. Atunci, aceste adevăruri le erau amândurora necunoscute. Pe scurt, se doreau unul pe altul.

Dorința carnală, acea stare cunoscută îndeosebi sub numele de „îndrăgostire", este un soi de demență. Este o distorsionare a realității, dar atât de considerabilă, încât ar trebui, pe drept cuvânt, să ne permită celor mai mulți dintre noi să înțelegem celelalte forme de nebunie și să manifestăm mai multă simpatie față de cei afectați de ele. Și, cu toate acestea, știm cu toții, ea este o demență care, indiferent cât de aprinsă, rareori durează mult. Și, contrar părerii încetățenite privind subiectul, nu se întâmplă prea des ca dorința carnală să facă loc unei „iubiri mai profunde și cu o semnificație mai adâncă". Există și excepții, desigur. Unii soți se „iubesc" o veșnicie.

Însă, de regulă, dacă perechea este cu adevărat bine alcătuită, ea face loc unei prietenii calde și interdependente, îmbogățite de atracția fizică. În cazul în care combinația este nefericită, dorința se ofilește în plictiseală sau, dacă cei doi au făcut prostia să se căsătorească, între ei apare o ură surdă și neîmpăcată. Dar în mod paradoxal, indiferent cât de dement și suferind ar fi cineva, puțini dintre noi se bucură simțind cum patima se stinge. Reîntâlnind obiecte ale dorinței care cândva au lăsat o cicatrice ce ne-a chinuit vreme de câteva sezoane sau chiar ani, persoane a căror voce la telefon stârnea emoții de neînchipuit, a căror expresie, oricât de neînsemnată, putea declanșa un dangăt de clopote ale sexualității dinlăuntrul nostru, câți dintre noi nu-și cercetează în zadar eul cel mai ascuns, ca să caute a evoca măcar o urmă a atracției de altădată? După ce am vărsat lacrimi amare și zadarnice pentru o iubire ce a dat greș, revăzând ființa adorată cândva, câți dintre noi nu se arată dezamăgiți când descoperă că s-a șters orice urmă a puterii pe care aceasta o avea asupra noastră? Sau cât de des s-a opus cineva revelației eliberatoare, potrivit căreia acea persoană a început de fapt să ne irite, pentru că ea pare a fi cea mai urâtă dovadă de infidelitate față de visele noastre cele mai intime? Cu toate că majoritatea oamenilor s-au simțit cât se poate de nefericiți în perioada cât au fost îndrăgostiți, aceasta este starea după care ființa umană tânjește mai presus de toate.

Chiar așa fascinată cum se simțea în acele momente, Edith nu-l vedea pe Simon ca făcând parte din viața ei de-atunci încolo. Însă uitase de mult iritarea pe care i-o provocase verbozitatea lui ce nu avea alt scop decât flirtul, iar acum îi plăcea la nebunie să-i asculte tribulațiile, speranțele, visele – și asta doar pentru că îi plăcea să-i vadă mișcarea buzelor – iar apoi, așa minunat cum arăta, el o făcea să se simtă atât de caldă și de dorită. Îi făcea plăcere să-l simtă aproape, ca brațul lui să se șteargă de mâneca ei, ca palma lui să atingă dosul mâinii ei, însă nu reușea să vadă și să gândească dincolo de aceste amănunte. Ori, mai curând, nu făcuse asta până în acel moment. Din nefericire pentru ea, el îi apăruse în viață într-un moment de *ennui*[1]. Înainte de căsătorie, în timp ce căsca de plictiseală răspunzând la telefonul agenției imobiliare, visase la toată varietatea pe care noua ei viață avea să i-o aducă, dar nu ținuse cont de faptul că, după câteva luni, acea viață nouă avea să intre în rutină. Așa se face că se plictisea și, după ce anticipase că împlinirea aspirațiilor sale sociale avea să aducă cu sine numai senzații tari, acum găsea plictiseala mai groaznică decât era în realitate.

Treptat, dar în mod inexorabil, ea îngăduise ca afecțiunea față de Charles, atâta câtă era, să fie suprimată de incapacitatea lui de a-i stârni interesul. Cu toate acestea, într-un colțișor al minții, Edith era

[1] „Plictis", în lb. franceză în original (n. tr.).

conștientă că nu trebuia să procedeze astfel. Dacă, la fel ca soacra ei, ar fi constatat și acceptat limitele soțului, atunci între ei ar fi existat un sentiment de amiciție. Dacă nu s-ar mai fi așteptat ca el s-o amuze, atunci s-ar fi putut bizui pe el pentru acele lucruri pe care el i le-ar fi putut oferi: fidelitate, siguranță, chiar iubire, în stilul lui, lipsit de imaginație. Însă cum ea nu recunoscuse niciodată în sinea ei că se căsătorise în mod deliberat cu un bărbat pe care nu-l iubea, doar pentru poziția lui socială, tot astfel nu reușea acum să accepte răspunderea pentru faptul că trăia alături de un soț mai plictisitor și mai puțin inteligent decât ea. Edith părea să fie convinsă că Charles era răspunzător de faptul că nu aveau o viață mai activă la Londra, după cum tot el se făcea vinovat pentru că ea era mai îngrozită de clipele petrecute alături de el decât de orele de singurătate. La toate acestea se adăuga faptul că permisese deja să alunece într-o situație foarte primejdioasă, accesibilă doar celor care aveau o viață „publică", foarte bine mediatizată, aceea de a juca rolul soției fericite și deschise față de mulțimea care o adora, lucru ce slujește întotdeauna scopului de a scoate în evidență inerția glacială a vieții private. Având în vedere cât de respectată era de săteni, dar și de lucrătorii de pe proprietatea familiei, datorită acțiunilor caritabile la care participase, ea chiar începuse să creadă că acea femeie fericită și elegantă pe care o văzuse reflectată în ochii lor (dar și ai presei locale) era un lucru cât se poate de real,

și că, probabil, Charles se făcea vinovat de faptul că el nu reacționa la fel ca susținătorii ei provinciali, care o adorau.

Nu s-ar putea afirma că avea o înclinație pentru situații primejdioase. Acceptase oferta lui Simon de a o duce acasă și ca să o enerveze pe soacra ei. În realitate, când s-au trezit singuri pe întuneric pentru prima oară, fusese chiar surprinsă de forța atracției fizice. Dar ceea ce a uluit și mai mult a fost senzația de ușurare datorată faptului că buna ei dispoziție creștea, iar odată cu aceasta, a perceput savoarea amețitoare a unui potențial încă neexplorat. Și brusc și-a dat seama, ca urmare a unei revelații scurte și orbitoare, că era tocmai ceea ce pierduse din clipa căsătoriei. Luni întregi avusese impresia că viața ei era prestabilită. Avea senzația că se luaseră toate deciziile importante, pe care acum nu trebuia decât să le respecte. Și totuși, iat-o în aceste momente, uitându-se la catifeaua reiată a pantalonilor lui Simon întinzându-se pe coapsa lui și având un sentiment delicios că între acea clipă și moarte încă existau posibilități neașteptate.

Când am ajuns la Broughton, soții Uckfield ne-au invitat să bem ceva. Cred că ar fi preferat să ne îndreptăm direct spre casele noastre, dar noi am acceptat, în parte din politețe, dar și datorită sentimentului aceluia macabru pe care îl avem când bănuim că seara încă nu s-a încheiat. Eram amândoi (sau, mai

degrabă, eu) curioși să vedem dacă Charles se dusese direct la culcare, cât avea să le trebuiască lui Simon și Edith să ajungă acasă, felul în care avea să reacționeze lady Uckfield – de fapt, diversele aspecte ale cazului, care abia de atunci încolo aveau să se dezvăluie.

L-am găsit pe Charles în salon. Cu un pahar de whisky pe care abia îl atinsese, așezat pe măsuța de lângă el, privea probabil în gol când ne-a auzit pașii. În orice caz, părea a fi foarte tulburat în fața revistei pentru femei pe care o înșfăcase și o ridicase în dreptul ochilor atunci când am intrat noi. A adus scotch pentru mine și tatăl lui și apă pentru Adela (băutura lipsită de strălucire pe care ea o preferă seara târziu) și ne-am așezat cu toții. Nu am rămas multă vreme astfel, pentru că am auzit în scurt timp zgomotul făcut de Range Rover-ul lui Eric. Cei patru au dat buzna în încăpere.

– Unde-i Edith? a întrebat Eric, foarte vioi, fericit desigur să constate că ea încă nu se întorsese și că, prin urmare, el era în avantaj.

– Sper să nu fi făcut vreo pană, a spus Adela cu glas ferm.

– Vai de mine! S-ar putea întâmpla așa ceva? s-a mirat lady Uckfield.

Primind instrucțiunile transmise pe mutește de Adela, am dat din cap.

– Mașina lui Simon e o rablă. Și eu sper să nu fi pățit ceva.

Lady Uckfield și-a dat seama imediat că aceea era salvarea de care își putea lega speranțele pe viitor. Nu s-a arătat tocmai recunoscătoare pentru asta. Dacă și-ar fi declarat recunoștința, ar fi însemnat să admită că se crease o situație neplăcută. S-a dovedit însă ceva mai caldă când s-a așezat alături de Adela pe canapea și a început să se intereseze de sănătatea mătușii ei.

Eric nu s-a lăsat.

– Le-a trebuit o veșnicie până să pornească mașina aia, a spus el. Noi aproape că ieșisem pe poartă când am auzit motorul automobilului său pornind.

Cu toate acestea, pierduse startul. Cu cât întârzia mai mult acea pereche de păcătoși, cu atât mai mult se putea ascunde familia la adăpostul temerii privind o pană de motor sau un accident. Astfel, toate celelalte motive care ar fi putut provoca întârzierea lor au fost înlăturate.

În vreme ce discuțiile au căpătat un caracter mai general, iar noi ne-am așezat comod pe scaunele și canapelele din încăpere, Charles s-a apropiat de mine și m-a întrebat dacă vreau să-l însoțesc până în birou. Am uitat ce motiv a invocat, vreo carte sau fotografie pe care ținea să mi-o arate, ceva de genul acesta, dar amândoi știam că, pur și simplu, el voia să discute cu mine între patru ochi. Am încuviințat cu un gest din cap și l-am urmat, fiind stingherit de zâmbetul ușor batjocoritor al lui Chase. Aici am pornit pe un coridor ce ducea spre stânga. Nu prea aveam chef de discuții,

întrucât începusem să mă simt răspunzător pentru harababura pe care abia în acele momente o percepeam ca pe o amenințare. La urma urmelor, eu fusesem acela care îl adusese pe Simon în sânul familiei. Dacă nu aș fi fost angajat să joc în acel film, sunt convins că el nu ar fi pătruns nicicând în cercul fermecat al familiei.

Biroul lui Charles, având o ușă pe care se lăfăia unul dintre acele anunțuri cu „accesul interzis străinilor", pe care îți face plăcere să știi că îl poți ignora, era o cameră măruntă situată într-un colț al clădirii, la oarecare depărtare de salon și sufragerie. Era o prelungire a bibliotecii, aflată la etajul principal, astfel că beneficia de niște cornișe și cadre de uși atrăgătoare și, în cursul zilei, de o priveliște plăcută spre parc, prin ambele ferestre înalte. Dacă ar fi fost deschise, ușile duble ar fi trebuit să lege biroul de încăperea mai spațioasă, însă cum biblioteca era una dintre camerele incluse în programul de vizitare, ele rareori rămâneau deschise. Șemineul era foarte discret, unul dintre acelea confecționate din marmură roz, iar pereții fuseseră acoperiți cu damasc roz, care se întindea de la podea până în tavan. Corpuri înalte de bibliotecă erau lipite de pereți, de parcă ar fi fost concepute exact pentru acea încăpere. Deasupra șemineului atârna un portret al unei străbune costumate ca pentru un bal mascat, cu rama aurită. Pe piedestalul de dedesubt se aflau numeroase invitații, instantanee,

bilete, felicitări – hârțogăraia prin care aristocrații își demonstrează relația degajată cu mediul.

– Îmi place aici, am spus eu. Unde e salonul lui Edith? Alături?

Charles a clătinat din cap.

– E sus, a mormăit el. Foarte aproape de dormitorul nostru.

El s-a holbat la mine fără să spună nimic și, în loc să-i răspund cu o privire la fel de îngrijorată, am preferam să-mi plimb ochii peste cotoarele cărților din corpurile de bibliotecă aflate în jur. *O poți ierta?* de Trollope mi-a reținut privirea și mi-a oferit prilejul unui surâs ironic și neloial. *El știa că avea dreptate,* de același autor, m-a trezit la realitate. Nu-mi dau seama dacă în acele momente am înțeles limpede capacitatea lui Charles de a fi gelos, pentru că nu aveam o cunoaștere precisă a capacității lui de a reacționa emoțional. Faptul că un individ nu este din cale-afară de inteligent nu reprezintă un îndrumar în astfel de situații. Oamenii pot fi ridicoli sau proști, dar și extrem de complicați, așa după cum pot fi inteligenți, dar incapabili de sentimente profunde.

– Ce crezi? l-am auzit spunând și, pentru o clipă, m-am întrebat dacă mi se cerea părerea referitor la vreo carte neobișnuită, însă, după ce am reușit să-i văd fața lui Charles, mi-am dat seama că nu era cazul. Ca să fiu sigur că am înțeles bine, i-am răspuns printr-o întrebare:

– La ce te referi?

– Ce pun la cale?

Era îmbufnat și țepos, așa că mi-am dat seama că treceam la faza cu discuția „de la bărbat la bărbat". M-am cutremurat în fața unei asemenea perspective. Lăsând la o parte orice considerente, cred cu fermitate în ideea aflată la baza armoniei casnice, respectiv: „cu cât spui mai puține, cu atât se vindecă rana mai repede", idee ce nu a fost infirmată de instituția matrimonială.

– Ei, Charles, termină, am zis eu cu prietenie, sugerând că cei doi nu puneau nimic „la cale". Nu sunt convins că m-am dovedit necinstit alegând să dau acel răspuns. Ar putea să sune naiv, dar, privind retrospectiv, deși Edith și Simon se simțiseră atrași unul de celălalt încă de a doua zi după ce se cunoscuseră, nu știu dacă remarcasem atracția reciprocă până în acea seară.

– Mai bine termină tu, a zis Charles, ceva mai aspru decât de obicei.

– Uite ce e, am zis eu pe un ton conciliant, în situația că mă întrebi dacă știu ceva, te asigur că nu am habar. În caz că vrei să știi ce cred eu, te asigur că nu cred mai nimic. Cred doar că se plac mult, și atâta tot. E atât de cumplit? De când te-ai căsătorit, n-ai vrut niciodată să flirtezi cu cineva?

– Nu, mi-a răspuns Charles, trântindu-se într-un scaun Chippendale și lăsându-și coatele pe cel de-al doilea birou, frumos, dar dezordonat. Și-a prins capul în mâini în timp ce vorbea și a început să-și treacă

degetele prin păr. Parcă poza pentru o statuie a deznădejdii. Mă simțeam nelalocul meu, căci mi-am dat seama că greșisem gândind că o mângâiere caldă avea să rezolve situația și, cu toate acestea, nu doream să îndrept discuția către un alt nivel de intimitate, lucru care ar fi putut fi interpretat de Charles, pe care chiar și atunci nu ajunsesem să-l cunosc prea bine, drept o impertinență. Îmi părea rău pentru el și doream să găsesc o cale pentru a-i ușura povara, în loc de a o spori. Gândurile mele detașate au fost întrerupte de un suspin ce venea dinspre birou.

– Nu mă iubește, înțelegi?

Rostise aceste cuvinte spre vraful de hârtii aflate în fața lui, dar cum remarca îmi era probabil adresată, am încercat să găsesc răspunsul cel mai potrivit.

Desigur, situația era îngreunată de faptul că afirmația lui Charles, deși simplu formulată, reprezenta, în esență, adevărul. În mintea mea nu exista nici o îndoială că Edith nu-l iubea atunci pe Charles. Nu-l dorea (ceea ce, desigur, doar am putut intui la vremea aceea), nu se bucura de tovărășia lui, nu-i împărtășea interesele, nu îi plăcea aproape nici unul dintre prietenii lui. Dar nu cred că ea îl detesta, de fapt, dar nu puteam răspunde în acel fel la țipătul lui de durere. Am rămas tăcut, ceea ce presupun că reprezenta în sine un acord tacit, astfel încât Charles a ridicat privirea spre mine. N-aș putea spune cât de mișcat am fost de suferința de pe fața acelui bărbat simplu, de la țară. Ochii lui îngușți se înroșeau treptat din cauza

lacrimilor care începuseră să-i curgă de-a lungul nasului lung și osos. Părul lui, de obicei la fel de lins ca al unui bărbat ce făcea reclamă la un balsam în anii treizeci, era zbârlit și în neorânduială. Marile nenorociri pot fi suportate în mod fermecător de o persoană frumoasă, iar eu am văzut o mulțime de oameni demni la înmormântări, dar, din experiența mea, am descoperit că trebuie să intri la bănuieli când suferința începe să capete un aspect atrăgător. Adevărata nefericire este urâtă, provocând răni și cicatrici în suflet. Roșesc de fiecare dată când îmi aduc aminte că am rămas uimit de faptul că Charles – un bărbat plăcut, direct, care iubea vânătoarea, gardurile vii și câinii – avea o inimă ce putea fi frântă. Însă așa stăteau lucrurile, iar eu mă aflam acolo ca să asist la acel proces.

Înainte de a apuca să-i răspund, s-au auzit pași ușori dinspre coridor.

– Charles? Era lady Uckfield. În loc să apeleze, chiar într-un moment de încordare emoțională ca acela, la gestul obișnuit de a bate la ușa unei camere (acțiune care, având în vedere majordomii cu mănuși albe, joacă un rol extrem de important în dramele istorice făcute pentru televiziune), ea a început să frământe clanța ușii, ca și cum i-ar fi fost mai ușor să pătrundă pe Arca lui Noe. În orice caz, după ce ne-a lăsat amândurora suficient timp să ne îmbrăcăm dacă am fi avut nevoie cumva, fără a mai vorbi de uscarea urmelor de lacrimi de pe obraji, ea a deschis ușa și a pătruns în încăpere. A, Charles, a zis ea și

i-a zâmbit cu seninătate fiului ei, fără să ia în seamă căderea Romei care stătea scrisă pe fața lui, s-a întors Edith. S-au rătăcit la ieșirea din oraș. Ce neplăcut... Apoi a făcut un semn din cap către mine. Prietenul tău a plecat direct la fermă.

Parcă debusolat, Charles a dat din cap, în semn de mulțumire, după care a pornit înspre salon. Eu am vrut să-l urmez într-acolo, însă lady Uckfield, strângându-mă aproape imperceptibil de braț, m-a reținut.

– Ar fi bine să plecăm și noi, am zis eu. Bob unde e? Trebuie să-i mulțumesc pentru cină.

– S-a dus la culcare, mi-a răspuns ea. Iar drăguța de Adela a mulțumit deja pentru această seară.

Apoi am tăcut. Lady Uckfield a rămas lângă șemineu, jucându-se alene cu invitațiile scrise pe hârtie groasă, prin care fiul ei era convocat la diverse festivități. Era aprinsă doar o lumină în colțul cel mai îndepărtat al încăperii, o lampă de birou din sticlă și bronz aurit, care arunca umbre lungi în jurul ei, iar semiîntunericul îi adâncea cu asprime trăsăturile. Acum își arăta cu adevărat anii. Vălul elegant al bunelor ei maniere s-a dat pentru câteva momente deoparte, iar în fața ochilor am avut o femeie obosită, îngrijorată, trecută bine de vârsta a doua.

– Ei, n-am ce zice, urâtă treabă, a spus ea, fără să ridice ochii de pe invitația la o nuntă, pe care am remarcat un semn cu pixul și literele „Acc", cu scrisul lăbărțat al lui Edith.

– Nu știu ce să spun, i-am răspuns.

Mă vedeam într-o postură dificilă, deoarece, la urma urmelor, mă aflam în acea casă în calitate de invitat al lui Edith. Se cuvenea să-i fiu loial, și totuși consideram că se purtase ridicol. Dacă vreți, nu mă situam de „partea ei" pentru că mi se părea nepotrivit să țin partea cuiva în acea chestiune.

– Ba eu așa cred. A făcut o pauză și, ca reacție la tonul ei mușcător, am ridicat ochii spre ea. E mai rău decât îți închipui. Eric era lângă mașină când au sosit. I-a văzut sărutându-se.

Pentru o clipă am rămas ca „lovit cu leuca", după cum ar spune un prieten de-al meu. Crezusem că avea să fie vorba de micile greșeli pe care Edith le comisese din plictiseală. Mă așteptasem la o mică discuție referitoare la „zburdălnicia" lui Edith. Sigur, am bănuit pe dată că Eric nu se găsea „în apropierea mașinii" lui la sosirea celor doi, ci că se ascunsese în mod deliberat undeva în preajma intrării, ca nu cumva să scape acea șansă dumnezeiască de a o înfiera pe Edith, pe care în acele momente o detesta îngrozitor. Mai mult decât crezusem până atunci. În orice caz, indiferent de adevăratul lui motiv, sigur nu mințise în legătură cu cele văzute. De dragul vremurilor de odinioară, am încercat să o scot pe Edith din groapa pe care singură și-o săpase.

– A, poate îl săruta de noapte bună.

– Ba îl săruta cu patimă. El îi băgase mâna sub bluză, iar ea ținea mâna pe undeva pe sub bordul mașinii. Lady Uckfield a spus acestea cu seriozitatea

riguroasă a unui polițist care depune mărturie în fața unui tribunal de comitat. Am privit-o lung și nu am spus nimic. Primul impuls a fost acela de a-mi cere scuze pentru faptul că mă mai aflam acolo și de a o șterge imediat. Era limpede că nu găseam ceva rațional de spus. Lady Uckfield a continuat: Mare păcat că s-a întâmplat ca la scena asta să asiste tocmai Eric. El este incapabil să păstreze ceva pentru sine și, oricum, bănuiesc că nu o agreează deloc pe Edith. I-a și spus Carolinei, care m-a anunțat pe mine. Ea va încerca să-l facă să-și țină gura, dar îmi închipui că nu va reuși. (În toată tărășenia asta, cel mai mult îmi stârnea interesul atitudinea lui lady Uckfield. Mă obișnuisem cu intimitatea ei pătimașă, pe jumătate șoptită, atunci când îți împărtășea știrile zilei ori locul pe care trebuia să-l ocupi la o cină. Acum însă avea de transmis un secret, iar toată precipitarea ei de fetiță dispăruse. Parcă era o membră a unei organizații feministe, care se adresa unui grup de femei proaspăt recrutate.) Cred că putem spera ca lucrurile să nu fi progresat prea mult, dar nu-mi dau seama ce importanță ar mai avea acum.

– O să-i spui lui Charles?

M-a privit surprinsă.

– Bineînțeles că nu. Crezi că am înnebunit? (Apoi s-a mai liniștit. Șocul provocat de ideea de a fi socotită din altă lume trecuse. A dat drumul invitației pe care o ținuse în mână până atunci, apoi s-a apropiat de fereastră.) Cu toate astea, are să afle.

– Cum? am întrebat, dorind să sugerez că eu îmi voi ține gura.

Ea mi-a zâmbit cu tristețe.

– Probabil că îi va spune chiar Edith. În orice caz, sigur îi va spune cineva. Nu găseam nimic util de zis, deoarece, fără îndoială, avea dreptate. În plictisul ei, Edith era perfect pregătită să cedeze acelei dorințe fatale de a „duce lucrurile până la capăt", lucru pe care foarte multe perechi din ziua de azi par să îl prefere. În contrast vădit cu bunicii lor, care își consumaseră mai toată energia în încercarea de a opri cu orice preț ca lucrurile să ajungă la un „anumit" deznodământ. Simțeam că tăcerea mea era nepotrivită, însă, în realitate, nu-mi dădeam seama de ce lady Uckfield îmi povestea toate astea. În ciuda pseudointimității de care dădea dovadă, de obicei nu împărtășea nimic care să aibă un caracter cât de cât personal, darămite scandalos. Probabil că și-a dat seama de întrebarea aceasta din atitudinea mea, pentru că a răspuns fără să fie chestionată: Te-aș ruga să faci ceva pentru mine.

– Nici o problemă.

– Aș vrea să-i spui frumosului Simon să o lase în pace.

– Ei bine...

Dumnezeu să-l apere pe bărbatul care acceptă o astfel de misiune fără să clipească. Indiferent de părerea pe care mi-o formasem despre caracterul sau moralitatea lui Simon, nu eram nicidecum în postura de a juca față de el rolul de unchi sfătos.

Lady Uckfield a profitat de ezitarea mea și a insistat în continuare. Glasul ei a căpătat ceva mai mult din tonul de detașare obișnuit, astfel că și-a continuat discursul:

– E plictisită. Asta este explicația. S-a plictisit și ar trebui să se ducă mai des la Londra. Să se întâlnească mai mult cu prietenii ei. Sau să aibă un copil. Sau să-și ia o slujbă. De asta are nevoie. În ce-l privește pe băiatul ăsta... (A ridicat din umeri.) E chipeș, e fermecător și, în primul rând, se află *aici*. De obicei, schimbările de acest fel apar când începi o viață nouă. Asemenea lucruri nu înseamnă nimic. Singura problemă este că a văzut-o Eric. Aproape sigur are să vorbească, și misiunea noastră este să ne asigurăm că nimeni nu va putea să confirme povestea pe care o va răspândi el.

Am început să văd lucrurile din perspectiva ei. Bineînțeles, totul era de o absurditate supremă, înfiorătoare doar pentru faptul că Charles s-ar fi simțit jignit în caz că ar fi aflat. Aici era marea problemă. Glasul ei fermecător, molcom, a alungat amenințarea anarhiei și furtunii ce păruseră la un moment dat să ne înconjoare, făcându-ne să revenim la un țărm liniștit.

– Voi face tot ce-mi stă în putință, am spus eu.

– Sunt convinsă că așa vei proceda, iar filmările oricum s-au terminat. Mare păcat că te vom pierde pe tine, s-a grăbit ea să adauge, parcă venindu-și în fire, dar, cu toate astea...

Am dat din cap și ea s-a îndreptat atunci spre ușă. Își îndeplinise misiunea. Intervenise pentru a limita daunele, iar asta făcuse necesară acțiunea de a mă face pe mine confidentul ei. Numai că eu îi eram deja aliat. Lucrurile puteau sta și mai rău.

– Lady Uckfield, am spus eu. Ea s-a oprit, întorcându-se spre mine, rămânând cu mâna pe clanța sclipitoare a ușii. Să nu fiți prea aspră cu Edith.

– Nici gând, a spus ea, râzând. S-ar putea să nu mă crezi, dar și eu am fost tânără cândva, înțelegi?

După aceea, a dispărut, iar eu mi-am dat seama, fără nici o umbră de îndoială, că își ura nora la fel cum ar fi detestat orice altă femeie care i-ar fi făcut vreodată fiul să plângă.

14

– Ce Dumnezeu s-a întâmplat? m-a întrebat Adela, imediat ce ne-am îndepărtat de intrarea principală a casei.

– La ce te referi?

– Păi, în primul rând, voi doi ați șters-o și toată lumea era contrariată. După aceea, a dispărut și Eric. A urmat o scurtă perioadă de calm, după care am văzut persoane intrând și ieșind pe ușă cu fețe îngrozite. Între timp, eu am rămas cu lordul Uckfield, care tot încerca să-mi explice diverse chestii despre creșterea păstrăvilor. Ce-ai făcut atâta vreme? Am crezut că va trebui să dau telefoane ca să-mi găsesc un pat în care să dorm. (Desigur, i-am povestit totul Adelei, după care ne-am continuat drumul în tăcere.) Ce i-ai putea spune lui Simon? Cum să-i smulgi femeia? N-o să te pocnească?

– Nu prea cred. Nu e genul.

– Și atunci?

În realitate, nu aveam un răspuns pregătit și nici nu-mi imaginam cum aș putea juca acea scenă, extrem de jenantă. Și, pe de altă parte, ce drept aveam să deschid măcar gura în legătură cu acel subiect?

Adela mi-a oferit și motivul.

– Cred că va trebui să faci toate eforturile pentru sărmana Edith. Ar fi păcat dacă ar da greș după ce a depus atâtea eforturi. Și pentru nimica toată.

Am ajuns la fermă, unde l-am găsit pe Simon așezat la masa din bucătărie, având în față un pahar de vin. Dispoziția lui și simplul fapt că încă nu se culcase păreau să sugereze dorința de a purta o discuție în cursul căreia să se ușureze de povară, deși probabil că nu avea habar că eu știam deja de povara pe care o ducea el în spate. Acesta era un semn îngrijorător. Bella și cu mine descoperisem deja că lui Simon îi plăcea să povestească despre aventurile lui, în ciuda referirilor permanente la copiii săi și la mama acestora, care îl așteptau cu dor acasă. Atunci nu înțelesesem că pentru el faima de care se bucura în afara familiei era la fel de plăcută ca și fapta în sine, iar aceasta este o caracteristică extrem de neplăcută a unui bărbat căsătorit, care are relații extraconjugale cu o femeie de asemenea măritată. Adela a plecat direct spre camera ei, iar eu, cu inima grea, am acceptat paharul întins de Simon. Am rămas tăcuți câteva clipe. Într-un târziu, el nu și-a mai putut stăpâni nerăbdarea.

– O seară plăcută? a întrebat el.

Am dat din cap oarecum neconvins.

– Să zicem. După părerea mea, cina a fost cam scumpă. Bietul Bob... Mi s-a părut că a albit vizibil când a văzut nota de plată.

A urmat o nouă tăcere. Presupun că nici unuia dintre noi nu îi era limpede cum să abordeze subiectul care ne frământa cel mai mult. De astă dată, am preluat eu inițiativa.

– Am observat că nu ai mai venit în casă.

Simon a clătinat din cap.

– Când ne-am întors, s-a creat o situație destul de jenantă cu cumnatul acela respingător. M-am gândit că era preferabil să sar peste faza aia.

Așadar, așa stăteau lucrurile. Nici nu era de mirare că Simon voia să discute despre ele. Eric își făcuse cunoscută prezența. Iar statistic vorbind, posibilitatea ca el să păstreze secretul era practic nulă. Eric făcuse o scenă. Din experiență, știam că asta se întâmplă când oamenii chiar vor să facă o scenă.

– Am auzit despre asta, am zis eu.

Simon a ridicat privirea.

– Da? De la cine? Nu cumva de la Edith?

Mi-am dat seama că acesta era un obstacol neașteptat și deconcertant – și așa și trebuia să fie – însă, în același timp, în vreme ce îmbujorarea jenată a faptului de a fi fost dat în vileag înflorea pe fața lui Simon, aceasta a fost urmată de un surâs sfios, care trăda o senzație amenințătoare de încântare pentru că devenise personajul principal al unei situații pe

care el o percepea drept o dramă romantică. Am simțit un gol și mai profund în stomac pricepând că, din dorința perversă a actorului de a se confrunta cu o criză, Simon avea să profite de acea șansă pentru a rămâne în amintirea noastră.

– Charles știe?

– Când am plecat eu, nu știa nimic. Așa ar trebui? Dar ce anume să știe?

Simon nu s-a lăsat prins chiar atât de lesne. A râs delicat și a ridicat din umeri, apoi a mai luat o înghițitură din pahar. Eu am adoptat o atitudine cât de paternă am putut.

– Simon, te rog să nu creezi probleme. (Cu toate acestea, el a zâmbit și mi-a făcut cu ochiul afișând acea siguranță supărătoare a celor ce nu sunt niciodată refuzați, ce consideră că legile morale au fost create pentru muritorii de rând. Singura cale de atac părea a fi un apel la bunătatea inimii lui.) Edith mi-e o veche prietenă.

– Știu.

– Și n-aș vrea să asist la nefericirea ei.

– Deja e nefericită.

Exista un oarecare adevăr în spusele lui, deși mai puțin decât știa el sau Edith.

– Acum nu e nefericită nici pe jumătate față de cât va fi dacă declanșați un scandal ridicol doar pentru că s-a întâmplat ca ea să-ți apară în cale, iar tu ești plictisit. El a zâmbit din nou și a ridicat din umeri. Sigur că mă aflam într-o situație deloc de invidiat, pentru

că puține lucruri l-ar fi bucurat mai mult pe Simon decât să fie implorat să scutească o biată victimă de săgeata farmecului său ucigaș. Și iată-mă pe mine, rugându-mă de Marele Stăpân să se milostivească de o biată fecioară și să o cruțe. Se simțea în culmea încântării. Am încercat o altă cale, ceva mai dezonorantă pentru mine, și am zis: Ce va spune soția ta?

– Ce-i cu ea?

– Nu se va supăra pe tine?

Spre deliciul meu, această întrebare a reușit, în sfârșit, să-i strice puțin buna-dispoziție – sau cel puțin să-l irite.

– Păi, cine o să-i spună? Tu sigur n-o vei face.

Acest lucru era adevărat în ce mă privea, evident, astfel că, pentru un moment, m-am întrebat dacă nu cumva reacția mea era exagerată, când am auzit o ciocănitură în geamul din spatele meu. M-am întors și, spre deplina mea uimire, am văzut-o pe Edith, cu o eșarfă Hermès legată larg sub bărbie, bătând la geam și rugând, ca și Cathy Earnshaw, să fie lăsată înăuntru. Cu toate acestea, Simon nu era Heathcliff[1], astfel că eu am fost acela care a deschis ușa din spate.

– Ce naiba cauți aici? am întrebat-o eu, dar ea a trecut de mine și s-a apropiat de soba Aga ca să-și încălzească mâinile.

[1] Cathy Earnshaw și Heathcliff – personaje din romanul *La răscruce de vânturi* de Emily Brontë (n. tr.).

– Nu mă dojeni și tu. Îmi ajung observațiile pentru seara asta, te asigur.

– Charles a aflat?

– Bineînțeles. I-a spus Eric.

– Dar știe că te afli aici? Și de ce ai venit, pentru numele lui Dumnezeu? Nu agrava situația.

În acest timp, Simon nu s-a mișcat și nici n-a scos vreo vorbă. Apoi, cu un aer calculat, s-a ridicat de pe scaun, și-a lăsat paharul deoparte, s-a apropiat de Edith și, fără să se precipite, ca un spectacol oferit mie, presupun, a strâns-o în brațe și, aplecându-și capul, a sărutat-o cu mișcările lente și înfometate ale unei stele moderne de cinema, atunci când este filmată de aproape. Părea că vrea să o înghită cu totul. Vreme de o clipă le-am urmărit capetele blonde legănându-se unul lângă celălalt, iar în fundal, la fel ca pe stafiile din cortul lui Richard al III-lea, i-am văzut pe Charles și pe mama lui, dar și pe nefericita doamnă Lavery, ale cărei vise erau incinerate în bucătăria unei ferme din Sussex. Și, în spatele acestora, siluetele ceva mai îndepărtate ale soților Cumnor și ale doamnei Tenby și ale fiicelor ei, și ale tuturor celor care aveau să se simtă satisfăcuți și încântați în secret (sau chiar pe față) văzând dezastrul pe care îl declanșaseră acești doi oameni nesăbuiți.

– Ia spune, a făcut Adela, căreia îi promisesem că aveam să o țin la curent înainte de a mă duce la culcare. Ea s-a rostogolit în pat, clipind, gata să mă asculte.

– Nici o speranță, am spus eu.

– N-a vrut să accepte sfatul?

– Din păcate, îi place situația asta. În orice caz, nu am apucat să îi dau vreun sfat. Tocmai mă pregăteam, când a apărut Edith. Acum e jos.

Adela a rămas tăcută o secundă.

– Aha, a zis ea. Iar apoi: Deci nu e nici o șansă. Bietul Charles.

După care și-a lăsat din nou capul pe pernă, trăgându-și pătura peste el.

La câtva timp după aceste întâmplări, am cerut-o pe Adela de soție și cererea mi-a fost acceptată. Trebuie să recunosc, a urmat o perioadă foarte încordată pentru mine, deoarece am fost inspectat de un șir nesfârșit de rude dezaprobatoare ale viitoarei mele soții, dintre care majoritatea erau cu adevărat iritate la gândul că iubita lor Adela avea să depindă de cariera teatrală a soțului. „Ei, nu pot decât să-ți doresc noroc în privința acelui temperament artistic", a sunat urarea primită de Adela de la o mătușă deosebit de agasantă. După vreo două luni de asemenea demersuri și reacții, voiam foarte mult să pun capăt acelei așteptări. Am decis să ne căsătorim în aprilie și, cum aceasta este o lună renumită pentru schimbările spectaculoase ale vremii, să organizăm nunta în Londra. Așa cum a remarcat și Adela, „nunțile la țară se pot împotmoli în noroaie". A fost un „eveniment social", presupun, deși nu chiar de anvergura ceremoniei organizate de familia Broughton, dar chiar

și așa, cel care a jucat vreodată un rol central la o nuntă mare, fără a mai vorbi de o nuntă la Londra și de nenumăratele amănunte pe care le presupune aceasta, va înțelege că nu mi-am mai găsit vreme să-mi fac griji legate de Edith și de al ei *ménage* în lunile premergătoare acelui eveniment. Îi invitasem pe soții Uckfield și pe soții Broughton și, spre încântarea soacrei mele, au acceptat toți patru să vină la ceremonie. În toiul haosului dinainte de nuntă, asta m-a liniștit, deoarece am presupus că necazurile trecuseră și situația absurdă din acea noapte de toamnă fusese dată uitării. Apoi, cu vreo două săptămâni înaintea evenimentului, am primit un telefon de la Edith.

– Pe Simon l-ai invitat? m-a întrebat ea.

Am înțeles imediat că se temea să nu apară vreo situație jenantă și m-am bucurat că o puteam liniști.

– Nu, nu l-am invitat. N-o să mai ai probleme.

Și am râs cu lejeritate, pentru ca acea seară cumplită să se transforme în scurt timp într-un subiect de glumă între noi.

– Și nu-l mai poți invita?

Zâmbetul mi-a pierit de pe față, înțelegând că mă aflam pe un teren minat.

– Nu, nu pot, i-am răspuns eu scurt, fără alte explicații.

– De ce?

– Știi prea bine de ce.

Ea a făcut o pauză.

– Pot să-ți cer un serviciu? Nu i-am răspuns, pentru că mă temeam de ceea ce avea să urmeze, dar nu am fost cruțat defel. Nu ne-ai putea lăsa apartamentul cât vei fi plecat?

– Nu.

Glasul lui Edith a devenit rece și distant.

– Nu. Bine, iartă-mă că te-am deranjat.

– Edith, draga mea, am zis. (Mereu se întâmplă asemenea lucruri când ești angajat trup și suflet într-un alt eveniment major. De exemplu, noaptea dinaintea unui examen de importanță crucială este aceea în care își găsesc să moară sau să ajungă în închisoare părinții vreunui prieten apropiat.) Sigur că nu trebuie să te întâlnești cu Simon aici. Cum i-aș putea face una ca asta lui Charles? Sau nefericitei soții a lui Simon, fiindcă tot veni vorba? Nu mai face lucruri nebunești, te rog. Te implor.

Însă ea nu s-a lăsat convinsă. Rostind câteva formule banale, ce nu spuneau nimic, s-a scuzat și a închis.

I-am povestit Adelei cele întâmplate, iar ea nu s-a arătat surprinsă.

– Simon își închipuie că ea îl poate ridica social. Că ea îi poate deschide uși. E doar un oportunist.

– Nu-mi dau seama cât de mult îl interesează asemenea lucruri.

– Ba îl interesează. Vrea să stea în capul mesei, asta e. O să te convingi.

– Ei, nu știu cât de mult îl poate ajuta biata Edith în privința asta.

Adela a surâs, ceva mai rece decât s-ar fi cuvenit, din câte mi s-a părut.

– Nu poate. Să se socotească fericită dacă mai poate obține o masă la clubul St James, după ce se termină toată povestea asta. Ce nesocotită...

Adela a fost aceea care m-a îmboldit să privesc spre ușă când, în timp ce întâmpinam șirul de oaspeți, maestrul de ceremonii a anunțat cu un ton răsunător:

– Marchizul și marchiza de Uckfield și contele Broughton, lăsând cuvintele să i se rostogolească pe limbă, ca și cum acestea ar fi fost niște dulciuri delicioase. Și cei trei au intrat.

– Edith unde este? am întrebat eu.

Charles a ridicat vag din umeri și nu am mai insistat. În realitate, eram impresionat că familia Uckfield făcuse efortul de a veni la nunta mea. De regulă, astfel de oameni mențin relații de prietenie în condițiile impuse de ei, nefiind dispuși să accepte condițiile tale. La o adică, nu cred că lordul Uckfield avea habar de ce se văzuse silit să se îmbrace la patru ace și să-și sacrifice o după-amiază perfectă, în care ar fi putut urmări cursele de cai din loja sa, dar lady Uckfield, cred eu, începuse să mă placă și, de asemenea, bănuiam eu, dorea să stabilească o relație solidă cu singurul prieten al lui Edith de dinainte de căsătorie, cel care își făcuse loc și în noua ei viață. Au fost conduși în sala de recepții, iar noi ne-am întors la șirul nesfârșit de mătuși bătrâne și alte rubedenii din provincie.

Nu ai defel posibilitatea să stai de vorbă pe îndelete cu cineva la propria nuntă – îndeosebi la o nuntă șic, unde nici nu se pune problema ca lumea prezentă să facă ceva de bun-simț, propriu clasei de mijloc, cum ar fi să se așeze și să mănânce. Mireasa și mirele sunt pasați de la un grup la altul, precum una dintre acele nenumărate tăvi cu gustări, pentru a schimba câteva cuvinte ici, alte câteva dincolo, pentru a justifica acele călătorii făcute în miez de noapte tocmai din Scoția, ori acele zboruri de la Paris sau New York. Cu toate acestea, Charles a reușit să mă rețină câteva momente bune.

– Putem lua masa împreună după ce vă întoarceți din voiaj? m-a întrebat el.

Am încuviințat și i-am zâmbit, dar am evitat să discutăm chestiunea, întrucât începutul căsătoriei cuiva pare momentul cel mai nepotrivit pentru a analiza probabil sfârșitul mariajului altuia. Trebuie să recunosc, m-am simțit măgulit că, de astă dată, Charles mă socotea atât prietenul lui, cât și al lui Edith, flatat, dar și oarecum răzbunat, deoarece cu siguranță eram de partea lui, dacă se punea problema de a ține partea cuiva în acea situație. Știam suficient de bine că nu eram unul dintre amicii apropiați ai lui Charles, dar aveam meritul de a putea discuta despre soția lui, pe care o cunoșteam destul de bine, lucru cu care prietenii lui, care nu o mai întâlniseră înainte de căsătorie, nu se puteau lăuda.

Am petrecut împreună cu Adela aproape două săptămâni încântătoare la Veneția, iar când ne-am întors la apartamentul meu, am descoperit, alături de mormanele de cadouri de nuntă de la Peter Jones și de la General Trading Company, o scrisoare de la Charles, în care mi se sugera să ne întâlnim la clubul lui, în joia următoare. Am acceptat. Clubul lui Charles era, în mod inevitabil, White și, drept urmare, mă aflam în fața bine cunoscutei intrări, la ora unu în ziua stabilită.

Dintre cele trei cluburi elegante ale căror fațade domină piața St James, White este cel mai elegant, părere, cred, aproape unanimă. Se poate lăuda cu puțini *arrivistes* bine situați social, chiar și printre membrii mai tineri, poate și deoarece încă mai posedă suficienți membri ai *le gratin* pentru a-și satisface necesitățile, poate pentru că aerul e prea rarefiat pentru muritorii de rând, iar după o vizită sau două acolo, aceștia hotărăsc să caute ceva mai puțin opulent. În ciuda acestor afirmații, White mi-a plăcut întotdeauna. Nu mi-aș dori să devin membru al acelui club după cum nu aș vrea să sponsorizez o echipă de polo, însă una dintre virtuțile membrilor aristocrației britanice (și merită să îi și lăudăm, deși sunt perfect conștient de viciile lor) este că, atunci când se strâng într-un mediu familiar și prielnic lor, se dovedesc extrem de plăcuți și relaxați. Ei se cunosc de când au apărut pe lumea asta și, când nu se găsește nimeni prin preajmă care să-i critice pentru asta, se delectează

în această familiaritate a unor extinse relații de rudenie. Se simt cel mai bine când sunt împreună și într-un soi de „casă conspirativă", moment în care devin politicoși și netemători, ceea ce constituie o combinație fermecătoare.

Mi-am anunțat numele și am întrebat de Charles la pupitrul din lemn de mahon aflat în holul de intrare, însă „Domnia Sa" încă nu sosise, astfel că am fost invitat să iau loc și să-l aștept. Acolo nu se practica admiterea necunoscuților în sanctuarele din interior. Însă abia dacă am apucat să citesc ultimele știri imprimate cu ajutorul mașinii de tipărit cu bandă (din păcate, dispărută între timp), când Charles m-a bătut pe umăr.

– Dragul meu prieten, te rog să mă ierți. Am rămas blocat în trafic.

Am trecut prin holul unde se afla scara și am ajuns la micul bar, unde Charles a comandat sherry sec pentru amândoi. M-am bucurat să constat că arăta ca Charles cel de altădată: elegant îmbrăcat și proaspăt tuns și aranjat. Părul blond și buclat îi fusese aranjat cu aparatul, iar la gât avea o cravată cu o semnificație educativă ori militară.

– Ia spune, ce mai faci? Ești ocupat, sper.

Din întâmplare, nu eram din cale-afară de ocupat, dar exista posibilitatea să apară unul sau două contracte curând, astfel că nu ajunsesem încă la starea de disperare care reprezintă riscul profesional al membrilor Sindicatului Actorilor. Am vorbit nimicuri despre Adela, apartamentul meu, Veneția,

dar, desigur, Charles abia aștepta să atace subiectul care îl preocupă.

– Și ție cum îți mai merge?

Drept răspuns la această întrebare, el a lăsat paharul pe masă.

– Hai să mergem să ne alegem o masă, a murmurat el, și am urcat treptele.

Sufrageria clubului este o încăpere impresionantă, mereu la înălțimea așteptărilor, cu tavanul aurit și cu ferestre înalte, ce dau spre piața St James. Pe pereții acoperiți cu damasc atârnă portrete în mărime naturală ale unor foști membri importanți ai clubului, totul degajând aerul caracteristic de soliditate aristocratică pe care, în mod corect, deși subconștient, Charles îl socotea drept piatra de temelie a personalității sale, dar și a stilului său de viață. Am dat comanda imediat ce am intrat și ne-am așezat la o masă pentru două persoane de lângă perete, departe de ferestre.

– Cred că Edith m-a părăsit.

Afirmația a fost făcută atât de sec, încât, pentru un moment, am crezut că nu auzisem bine.

– Cum adică, „crezi că"?

Nu prea înțelegeam cum s-ar fi putut înșela cineva într-o asemenea privință.

Și-a dres glasul.

– Hm, poate ar fi trebuit să spun că ea crede că m-a părăsit. (A ridicat din sprâncene. Presupun că distanțarea de întreaga situație reprezenta singurul

mod în care socotea că poate purta acea conversație. Ca și cum ar fi bârfit pe altcineva.) A telefonat în dimineața asta. A închiriat un apartament în Ebury Street. Din câte se pare, și-au propus să locuiască acolo împreună.

Cred că expresia consacrată este: „Și atunci am simțit că se învârte pământul cu mine." Prima mea reacție, foarte nepotrivită pentru acel moment, a fost că nu puteam crede că Edith ar fi putut face o asemenea greșeală înainte ca scandalul să îi forțeze mâna.

– Și ce a spus?

– Doar că sunt îndrăgostiți unul de celălalt. A fost nefericită. Nu e vina nimănui și așa mai departe... Știi tu. Lucruri previzibile.

În același moment a sosit și crevetele meu cu unt, urmat la foarte scurt interval de avocado comandat de Charles. Am încercat să profit de tăcere pentru a-mi aduna gândurile, dar nici picat cu ceară nu aș fi reușit să concep vreo replică inteligentă pentru salvarea situației. Și, de aceea, am făcut o alegere nefericită:

– Cine mai știe de asta?

– Ai început să vorbești ca mama.

Auzindu-i numele menționat, am simțit dorința profundă ca lady Uckfield să preia conducerea și să ne scoată pe toți din acea încurcătură înfiorătoare. Cum Edith nu mai era chiar foarte tânără, nu se făcea să închirieze un apartament în Ebury Street pentru a-l împărți cu un actor căsătorit.

– Mama ta știe?

– Nu cunoaște toate amănuntele. Edith mi-a telefonat în urmă cu câteva zile. Atunci când ți-am trimis biletul. De atunci n-am mai vorbit cu nimeni. Nu văd ce s-ar putea câștiga dacă înfrunți furtuna, mai ales dacă ai posibilitatea de a o evita.

Cu ochiul minții, am văzut deja articolele din paginile acelorași ziare care o prezentaseră pe Edith în calitate de viitoare aleasă a lui Charles și care descriseseră nunta în detalii afectuoase, chiar intime, cu nici doi ani în urmă. Cunosc prea bine tonul moralizator și dominator pe care țin cu orice preț să îl adopte jurnaliștii aceia alcoolici, atunci când ajung să comenteze aspectele mai întunecate ale vieții celor din *haut monde*. Iar Edith era creația lor, alesese de bunăvoie să devină jucăria unui redactor de rubrică mondenă, ceva ce știam că le va oferi acestora dreptul de a o face bucăți în situația actuală.

– Se mai poate evita scandalul? am întrebat eu.

– Nu știu. În chestiunea asta am nevoie de ajutorul tău.

Firește, auzindu-i cuvintele, am simțit un gol în stomac. Toate se petreceau prea aproape de mine. Tare aș fi vrut să nu fi pătruns în lumea acestei familii. Cât de mult greșesc americanii atunci când renunță la cunoștințe în favoarea prietenilor adevărați. În relațiile acestea, care aduc cu sine cine încântătoare, weekenduri relaxante, bârfe împărtășite în peisaje pitorești, dar care sunt lipsite de profunzime și de responsabilitate, rezidă cel mai mare farmec al jocului

social. Sunt un observator. Mă simt deranjat când mă văd silit să ies din acest rol, adoptându-l pe cel de participant.

– Să înțeleg că o vei primi înapoi?

Charles a părut surprins de o asemenea întrebare.

– Ce vrei să spui? Doar mi-e soție.

Mi-e greu să explic de ce acele cuvinte mi s-au părut atât de mișcătoare, dar așa s-a întâmplat. Sună ciudat să scrii despre asta într-o epocă atât de lipsită de eleganță precum cea pe care o trăim, însă în acele momente mi-am dat seama că mă aflam în prezența unui bărbat de treabă, un bărbat al cărui cuvânt oferea încredere, un bărbat a cărui moralitate era mai mult decât un moft. Ce reușise Edith să descopere în îmbrățișarea amantului ei poleit, care să valoreze mai mult decât acest angajament serios, care nu punea nimic sub semnul îndoielii? Charles a părut aproape jenat de acea declarație nobilă.

– Aș vrea doar să stau de vorbă cu ea.

– Doar nu mă puneai să o răpesc, am zis eu, și am lăsat paharul jos. Dar ce pot spune? Cred că a înnebunit definitiv. Charles a surâs. Dar nu cred că dacă i-aș spune eu așa ceva ar avea vreun efect, mai ales că nu vrea să-și plece urechea nici la vorbele tale, nici la cele ale mamei ei.

Sărmana doamnă Lavery! O asemenea știre avea să aducă cu sine dorința de a-și face harakiri.

– Îmi dau seama, dar... Charles a tăcut o clipă. Cum să spun, știi lumea în care se mișcă acest Simon.

N-aș vrea să fiu, hm, bădăran, dar asta este într-adevăr lumea pe care Edith ar prefera-o? La asta s-a gândit vreo clipă?

Ei, aceasta era o întrebare de-a dreptul complicată, sigur mai alambicată decât își închipuia Charles. Nimeni nu știe cui are să-i placă lumea scenei. Adela se adaptase la ea cu ușurință și nu întâmpinase nici o problemă în a o îmbina cu celălalt grup social, mai tradițional. Constatase că îi plăcea această viață pândită mereu de crize, de asedii, caracterizată printr-o mentalitate gen ospăț-ori-răbdat de foame. Pentru alții, cum ar fi fost soacra mea, de pildă, oamenii scenei par pur și simplu îngrozitori, o adunătură lenevoasă de neisprăviți, toți machiați strident, care trec din pat în pat fără nici o jenă și se îmbată în restaurante. Această imagine cuprinde și o mare doză de adevăr. Charles făcea parte din cel de-al doilea curent de gândire. Îl amuza copios că un actor făcea parte din cercul lui de cunoscuți, dar nu era o întâmplare faptul că singurul actor pe care îl cunoștea crescuse în condiții foarte tradiționale. Dacă venea la noi ca să bea un păhărel, pentru el era distractiv să vadă oameni pe care îi recunoștea din diferite seriale de televiziune, însă nu manifesta nici o dorință de a se împrieteni cu ei. Aceasta era una dintre principalele dificultăți cu care se confrunta în toată tărășenia aceea. I se părea imposibil să înțeleagă de ce Edith, după ce cunoscuse din interior lumea lui, o lume care, cel puțin, este elegantă și înrădăcinată în peisaje fermecătoare, putuse

renunța în mod deliberat la ea pentru un mediu care, din punctul lui de vedere, era la fel de atrăgător precum un decor de carton.

Desigur, în lumea teatrului, chiar pentru cei atrași inițial de strălucirea ei, pericolul cel mai mare este că întotdeauna există riscul ca ea să devină neîncăpătoare. Este ca și cum ai alege culorile aprinse în defavoarea nuanțelor mai șterse în ceea ce privește drama vieții zilnice, iar pentru mulți sosește un moment când suspinul din camera de machiaj, cabalele îndreptate împotriva regizorului, telefoanele de încurajare din miez de noapte devin, pur și simplu, ocupații plictisitoare de adolescent. Unii actori atenuează acest sentiment de pustietate crescândă descoperind o „cauză" și încercând să își pună la treabă cu folos nevoia de necazuri și chinuri zilnice. Nimic nu este mai ușor decât să stârnești o hoardă de actori indignați și furioși, care sunt gata oricând să protesteze față de aproape orice. Însă nu oricine este dispus să caute o cauză, cu siguranță nu persoanele pragmatice. Pe de altă parte, există primejdia, nu întotdeauna ocolită de unele personalități cunoscute ale scenei, de a-ți lega numele de atât de multe lupte nobile împotriva nedreptății, încât ponderea contribuției personale devine, în ultimă instanță, foarte firavă. Una peste alta, antidotul cel mai eficient împotriva plăcerilor întunecate ale bârfelor scenei este, bineînțeles, succesul enorm. În acest caz, banii și situația socială pe care le aduce faima sunt suficient de plăcute în sine

și, vrând-nevrând, conduc spre o viață mai cuprinzătoare. Gând care m-a făcut să revin la întrebarea privind modul în care se adaptase Edith la noua sa existență. Am încercat să dau un răspuns cinstit.

– Cred că asta depinde de modul în care îi merg treburile lui Simon.

Charles a clătinat nerăbdător din cap.

– Nu cred că o duce la fel de bine ca Jude Law, dar cât de mult succes actoricesc are acest Simon? Eu n-am auzit de el. Edith s-a învățat să trăiască pe picior mare, doar știi prea bine asta, nu?

Știam asta.

– E greu de spus. A început să obțină roluri ceva mai bune. S-ar putea să primească rolul principal într-un serial, iar după aceea lucrurile vor începe să meargă mai bine pentru el.

– Dar la fel de bine s-ar putea să nu obțină acel rol.

Și acest lucru era foarte adevărat. Oamenii din afara lumii scenei vorbesc despre actori ca fiind „de succes", ceea ce, în mare, înseamnă stele despre care au auzit, ori „fără succes", categorie care îi cuprinde pe cei aproximativ șaizeci la sută din actori care nici măcar nu reușesc să ducă o viață decentă. Nu trebuie să fii matematician ca să pricepi că există un grup numeros între cele două categorii, ai cărui membri o duc destul de bine, câștigă sume rezonabile, sunt cunoscuți în cadrul breslei, oricare dintre ei putând fi ales pentru vreun nou rol de televiziune, lucru ce

le-ar transforma viața radical, sau „peste noapte", așa cum le place ziariștilor să se exprime.

Am câștigat ceva timp când a sosit felul principal.

– Charles, necazul este următorul: ce argument aș putea folosi pentru a o convinge? Așa cum poate că ți-am spus, cred că a cam luat-o razna, însă este o femeie în toată firea. Mi se pare cu totul de neînțeles cum a putut renunța la ceea ce i-ai oferit tu ca să trăiască alături de un actor cu un talent moderat și cu venituri și mai moderate. Dar ea este deja conștientă de toate astea și, prin urmare, nu știu ce aș putea spune pentru a o convinge.

– Presupun că îl iubește. Presupun că este vorba de sex.

A rostit cuvântul de parcă l-ar fi ars, iar doi bărbați de la masa alăturată au aruncat o privire scurtă în direcția noastră.

– Ar putea fi vorba de sex, am zis eu. Dar nu sunt deloc convins că îl iubește.

Charles s-a încruntat dezaprobator.

– În problema asta nu te prea înțeleg, a spus el, și și-a îndreptat atenția către oasele de la friptura de miel, pe care s-a apucat să le curețe furios, de parcă ar fi vrut să recupereze de pe ele orice firimitură comestibilă.

Mă lămurisem că Charles nu era pregătit să admită că soția lui putea percepe deosebiri între aceste elemente, că ar putea să țină la plăcerile trupului fără

să le amestece cu nevoile sufletului. Mă amuza situația și Charles îmi era drag tocmai din pricina asta.

Nu ne-am mai spus multe. Țin minte doar că la ora când am ajuns din nou în Piccadilly, și mergeam prin arcada Ritz către stația de metrou Green Park, convenisem să îi telefonez lui Edith, urmând să fac încercarea de a o determina să-și „revizuiască atitudinea".

15

Întâmplător, Edith s-a arătat dispusă să mă întâlnească, „atâta vreme cât nu începi să-mi ții lecții de bună purtare". Nu m-a surprins acest lucru. Freud are o exprimare aparte pentru această „dorință obsesivă de a dezvălui" care aproape că ne distruge. Ea tânjea să discute cu cineva care cunoștea toate personajele implicate și, având în vedere că se aștepta la o înțelegere anume din partea celui ce o asculta, eu mă încadram în acea categorie. Am decis să ne vedem într-un restaurant ieftin și plăcut din Milner Street, din păcate dispărut între timp, o victimă a dezvoltatorilor, pe care îl folosisem ca loc de întâlnire pe vremea când încă lucra la agenția imobiliară. Când am sosit, am găsit-o deja așezată într-un separeu izolat. Purta o eșarfă legată strâns, care-i acoperea parțial fruntea. Întreaga poveste începea să capete aerul unei aventuri incitante.

– Presupun că Charles te-a pus să te întâlnești cu mine, nu-i așa? Am încuviințat, pentru că, din câte știam, el voise asta. Cum se mai simte?

– Tu ce părere ai?

– Bietul de el.

– Ai dreptate.

A strâmbat din nas în semn de iritare.

– Te rog să nu mă faci să mă simt ca o fiară.

– Dar eu cred că ești o fiară.

Am fost întrerupți, pesemne exact la momentul potrivit, de sosirea chelneriței. Sigur că-mi era ușor să constat că pe Edith aventura aceea o distra enorm.

– Simon ce face? am întrebat eu.

– A, extraordinar de bine. Ia prânzul cu noua lui agentă. Se pare că ea îl consideră urmașul firesc al lui Simon McCorkindale.

– Și asta e de bine?

– Sigur, a spus ea, pe un ton reținut și cu o privire încărcată de reproș. În orice caz, e mult mai bună decât fostul lui agent, care părea să creadă că Simon era norocos dacă-și găsea de lucru.

– Și acum lucrează?

– Urmează să joace într-o piesă ce se montează în Bromley. *Rebecca* într-o nouă versiune. Din câte am înțeles, se speră că va ajunge să se joace în West End.

– Edith, în ziua când o asemenea piesă va avea succes la Londra venind dinspre Bromley, o să înghețe iadul.

– Așa o fi, dar asta i s-a spus.

– Se afirmă asemenea lucruri din două motive. Unul este să te ispitească, pentru a accepta rolul, iar al doilea, să ai ceva mai puțin jalnic de povestit

prietenilor când te întreabă cu ce te ocupi. Nu uita, aici vorbim despre lumea pe care o cunosc cel mai bine.

Ea a dat ușor din cap.

– Îmi închipui că de asta te-a ales Charles să stai de vorbă cu mine. Tu trebuie să iei poleiala de pe turta dulce și să-mi arăți necazurile ce se află sub acea pojghiță superficială. A renunțat la încercarea de a-mi aduce aminte de minunățiile de la Broughton, deși îndrăznesc să spun că o să am parte din plin de asta atunci când Googie va interveni în piesa asta.

S-a cutremurat în glumă, mimând groaza la un asemenea gând.

M-am considerat jignit.

– Nu văd de ce nu m-aș simți obligat să-ți aduc aminte de minunățiile de la Broughton, am spus eu.

Ea a ridicat din umeri. Dintr-odată, m-am simțit iritat de indiferența ei. Cunoșteam mai bine decât oricine efortul care se făcuse pentru prinderea în plasă a lui Charles și sub nici o formă nu aveam de gând să asist la felul în care Edith juca rolul unei aristocrate plictisite, care ajunsese la capătul unei căsătorii aranjate.

– Termină, te rog, am spus eu, făcând-o să plece pe chelnerița care se apropia cu primele feluri comandate de noi. Ți-a plăcut totul. Ți-a plăcut fiecare moment petrecut acolo. La fel cum ți-au plăcut vânzătoarele slugarnice sau coafezele care ar fi făcut orice pentru tine. Toate acele „Da, milady, nu, milady." O să duci dorul tuturor acestor lucruri.

Ea a clătinat din cap.

– Ba nu. Știi mai bine decât oricine că nu am crescut cu asemenea lucruri în jur.

– Tocmai pentru că nu ai crescut cu asemenea lucruri le vei simți lipsa extrem de mult, am spus eu, apoi am oftat. Îmi pare rău că trebuie să o spun, dar te așteaptă o dezamăgire cruntă.

– În glasul tău nu detectez regretul, a spus ea. Pari mai degrabă încântat. A luat o gură din paharul cu apă Perrier, în timp ce ni se așezau farfuriile dinainte. Dar dacă Simon devine o vedetă? Nu cumva oamenii sunt mai dispuși să cunoască o stea decât un lord plicticos?

Abia atunci mi-am dat seama că Edith, animată de ceva ce era vecin cu iubirea, făcuse două greșeli incredibile. În primul rând, cântărind meritele aristocrației și pe cele ale statutului de star de cinema, ea presupusese că avantajele de care avea să beneficieze ea, ca parteneră de viață, ar fi fost aproape aceleași. În realitate, nimic nu putea fi mai departe de adevăr. La urma urmelor, soția unui conte este contesă. Oamenii o întâlnesc nu doar pentru că o socotesc o persoană care le poate intermedia accesul la soțul ei. Ba, mai mult, în situația în care familia soțului încă deține proprietăți, așa cum era cazul neamului Broughton, atunci pairul care are terenuri îi poate oferi soției un miniregat în care ea să domnească precum o regină. Pe de altă parte, soția unei stele de film rămâne... soție. Nimic altceva. Dacă este băgată

în seamă de cei din jur, asta se întâmplă doar pentru că aceștia vor să se pună bine cu soțul. El nu deține pământuri unde ea poate domni. Regatul lui este studioul ori scena, unde ea nu are ce căuta și unde, în realitate, în rarele vizite făcute acolo, ea nu face decât să încurce, fiind o neprofesionistă în mijlocul unor oameni care muncesc. Este exclusă de la glumele schimbate între soț și colegii de breaslă, iar agentul lui o vede doar ca pe o unealtă cu ajutorul căreia îl poate manipula pe el. La cină, părerile ei îi vor irita aproape sigur pe ceilalți profesioniști prezenți. În cele din urmă, iar acesta este cel mai rău lucru, deși o aristocrată divorțată poate sta cu fruntea sus în fața lumii, căutându-și un alt soț care să aibă un titlu legal, chiar dacă fără mari proprietăți, soția divorțată a unei vedete o ia de la zero. Lucru pe care multe soții de staruri hollywoodiene l-au descoperit pe pielea lor.

Cea de-a doua greșeală făcută de Edith era ceva mai simplă. Comparația nu avea obiect. Charles era lord. Simon nu era stea. Și, după părerea mea, nici nu prea avea posibilitatea de a deveni una. Am simțit că începeam să devin caustic.

– Ce te face să crezi că Simon are perspective atât de strălucite?

– Ești foarte răutăcios în dimineața asta. În orice caz, a zis ea, privindu-mă cu o expresie imploratoare și făcându-mă să mă înmoi, realitatea simplă este că îl iubesc. Nu știu dacă merită asta, probabil că nu, dar îl iubesc. Așa stau lucrurile. Sper că nu dorești

să-mi neg primul sentiment sincer pe care l-am trăit vreodată, ce zici?

Pe de o parte, aș fi vrut să urlu „ba da" în urechile ei de fată prostuță, dar mi-am dat seama că momentul nu impunea o asemenea reacție. Sărmana Edith. Pesemne că avea dreptate când afirma că această pasiune față de Simon era prima trăire reală pe care o avusese până atunci. Tocmai de aceea știa atât de puține lucruri despre ceea ce o aștepta. Nu se gândise nici o clipă că, după un an, indiferent cât de plăcut ar fi fost, sexul nu ar mai fi reușit să camufleze viața pe care o duceau împreună. Pe de altă parte, cunoșteam forța ambiției ce pândea sub pojghița de imperturbabilitate a lui Edith. Psihologia modernă insistă permanent asupra primejdiilor pe care le presupune suprimarea laturii noastre sexuale. Mie mi se pare că este la fel de periculos să dai frâu liber laturii tale sexuale și să-ți suprimi scopurile lumești. *Au fond*, Edith era copila ambițioasă a unei mame cu pretenții mari. Chiar fără să-și dea seama de asta, ea începuse să-și apere trădarea, susținând că Simon sigur avea să ajungă stea de cinema și să se îmbogățească. Cu ochiul minții, se văzuse deja la o premieră, purtând un guler de vulpe polară (ori vreun echivalent la modă în aceste vremuri în care ecologia e la loc de frunte), trimițând bezele publicului și urcând cu fast într-o limuzină superlungă, cu o escortă de motocicliști.

– Scumpa mea Edith, am încercat eu pe un ton mai împăciuitor, nu am venit la întâlnirea asta ca să-ți țin predici moralizatoare. Vreau să fiu sigur că ești conștientă de faptul că probabilitatea ca Simon să-ți poată oferi ceva echivalent cu viața pe care ai gustat-o de la căsătorie încoace este aproximativ egală cu zero.

– A, ura pentru asta, a spus ea.

Prin asta, am pus punct subiectului. Cât a mai durat prânzul, am bârfit pe diverse alte teme. De când intrase în lumea scenei, drumurile ei se încrucișaseră, desigur, cu ale câtorva persoane pe care le cunoșteam, astfel că am găsit un nou teren comun pentru a ne exersa malițiozitatea. Când ne pregăteam de plecare, m-a întrebat de Adela. I-am răspuns că era bine.

– Și dezaprobă totul cu vehemență, presupun, nu?

– Ei, nu știu dacă ar trebui să aprobe totul. Cine ar face așa ceva?

– Mai bine se mărita ea cu Charles. Ar fi rămas alături de el și la bine, și la rău.

– Și eu ar trebui s-o desconsider pentru asta?

Ea a zâmbit și mi-a ciufulit părul.

– Ți-ai câștigat existența trăind în haos, dar ai pătruns în sistem prin căsătorie. Eu mă simt întemnițată de sistem. Mă poți învinovăți pentru că mi-e dor de puțin haos?

Ne-am despărțit în termeni destul de amicali. I-am telefonat lui Charles, care s-a arătat recunoscător și,

din câte mi s-a părut, avea un glas mai resemnat. În orice caz, o săptămână mai târziu, știrea a ajuns în ziare, astfel că șansele de a rezolva situația cu discreție s-au evaporat. Într-o zi, la micul dejun, Adela mi-a pus în față articolul scris de Nigel Dempster[1] și am studiat fotografia ce înfățișa o Edith zâmbitoare și pieptoasă. Existau și una mai sobră, a lui Charles, precum și un instantaneu absolut oribil de desăvârșit al individului „ordinar" Simon, preluat probabil dintr-un film de televiziune. Era foarte limpede încă din ilustrații și din titlu – „Contesa și băiatul scenei" – că Dempster își alesese deja tabăra. Ca să nu-l nedreptățesc, pragmatismul și decența păreau să se afle de aceeași parte a baricadei (măcar acum) și nu o vedeam pe Edith găsind multe persoane care să-i susțină cauza.

Articolul în sine era o prezentare destul de fidelă a discuției ce se purtase la Broughton, la care se adăuga o declarație scurtă și demnă dată de soția lui Simon, lucru ce îi făcea cinste.

– Ia te uită! Adela era întotdeauna ciudat de neiertătoare față de asemenea situații încâlcite. Ce oameni proști și ridicoli!

Nu am înțeles de ce era atât de revoltată când oamenii păreau să îngăduie inimii să le domine mintea.

[1] Nigel Dempster (1941–2007), ziarist, prezentator de televiziune cunoscut îndeosebi pentru știri și comentarii acide referitoare la personalități (n. tr.).

La o adică, și ea optase să se mărite cu mine, lucru pe care mama ei, de pildă, îl socotise o alegere riscantă, aproape un act nebunesc.

– De ce ești atât de iritată? am întrebat-o. Mie mi se pare foarte trist.

– Trist pentru Charles și pentru femeia aceea nenorocită, cu trei copii pe cap. Pentru ei, nu e trist. Ei sunt doar niște ființe iresponsabile.

Imediat ce Dempster a deschis porțile barajului, Edith a fost atacată, lucru previzibil, de aceiași jurnaliști care se chinuiseră să îi intre în grații când, cu doar câteva luni în urmă, fusese mireasă. Perioada în care se întâmplau toate astea era foarte nepotrivită. Oamenii erau nemulțumiți de guvernul John Major, Noii Laburiști executau dansul celor șapte văluri[1] în fața unui electorat din ce în ce mai interesat de ce se întâmpla, iar această poveste de înaltă corupție se potrivea perfect cu dispoziția manifestată de public. La fel ca și articolele critice scrise de Lynda Lee-Potter pe de o parte, sau remarcile defăimătoare publicate în *Private Eye*, pe de alta. Articolul referitor la succesul personal al lui Edith fusese înlocuit de altul, despre Edith Parvenita Social, iar purtarea ei lacomă și hrăpăreață era socotită o reflectare evidentă a societății lipsite de inimă, create

[1] Dans prin care Salomeea a obținut capul Sfântului Ioan Botezătorul. În text se face aluzie la diferite dezvăluiri de acte de corupție ale guvernului John Major (n. tr.).

de doamna Thatcher. La fel ca în cazul scandalului Hamilton[1] sau al divorțului Spencer, în scurt timp a devenit evident că adevăratele evenimente și personalități încetaseră să mai prezinte mare importanță și, în schimb, conta doar ceea ce socoteau ziarele că reprezentau aceste persoane. În mod previzibil, toate acestea s-au transformat într-un adevărat coșmar pentru membrii familiei Uckfield, care aparțineau cu toții acelei școli de gândire, potrivit căreia numele unei femei respectabile trebuia să apară tipărit doar de trei ori: la facere, însoțire și rămas-bun, cu alte cuvinte, când se naște, când se mărită și când moare. Faptul că nora lor era criticată în diverse articole cu titluri de-o șchioapă era pentru ei ca o despuiere și o biciuire în piața publică, iar dacă lor li se părea îngrozitor ceea ce se petrecea, Charles era de-a dreptul terifiat. Lucru oarecum lipsit de logică, pentru că deși presa se arăta deja mai îngăduitoare față de meritocrația Blair, care în acele momente se afla în etapa de instruire, autorii de articole au decis că, deși Charles era un aristocrat lipsit de valoare, el nu purta nici o vină (probabil pentru că nici nu exista altă modalitate de a relata întâmplările), dar chiar și așa, pentru el era

[1] Scandalul Hamilton a fost declanșat în 1994 de ziarul *The Guardian*, care a susținut că Neil Hamilton și încă un ministru au primit bani de la Mohammed al-Fayed, proprietarul magazinului Harrod's, pentru a face interpelări în Camera Comunelor în numele său (n. tr.).

un adevărat chin să vadă cum adulterul comis de soția lui devenise un subiect extrem de dezbătut de ziare și reviste. Cu cât jurnaliștii telefonau mai des la Broughton, solicitându-i să-și prezinte propria versiune, cu atât mai atacat și încolțit se simțea Charles. În realitate, oroarea lui de scandal nu era doar un moft, ci o credință adânc înrădăcinată, iar acum se vedea aruncat în miezul unei asemenea situații rușinoase. Se considera pedepsit, iar el nu făcuse nimic rău. Cel puțin așa gândea el despre întregul episod, iar eu nu cred că greșea cu ceva.

După câteva săptămâni de circ, s-a întâmplat să accept o invitație la un supeu ce urma să aibă loc în casa unei actrițe despre care știam că jucase rolul mamei lui Simon într-un thriller de televiziune. M-am gândit că, după toate probabilitățile, amanții aveau să fie și ei acolo.

Adela s-a arătat foarte detașată când i-am spus.

– Să știi că nu am de gând să mă năpustesc afară din încăpere sau să ucid pe cineva, dacă asta te frământă.

– Nu mă frământă așa ceva. Îți spuneam doar că s-ar putea să fi fost invitați și ei. Cred că ar fi de dorit să evităm a lua partea cuiva în mod public.

– Nu este cazul să-ți faci probleme pentru atâta lucru, mi-a zis ea, pe un ton mușcător. Cu toate astea, a adăugat, aruncând o privire neobișnuit de atentă la imaginea din oglindă și alegându-și rujul cu multă atenție, nu am intenția să o sărut pe obraz și să-i urez toată fericirea de pe lume.

După cum am constatat în acea seară, avusesem dreptate, pentru că Edith și Simon figurau pe lista invitaților. Ulterior, Edith mi-a mărturisit că nu prea voise să vină, pentru că ieșiseră în fiecare seară de când izbucnise scandalul, numai că Simon se dovedise foarte insistent. Suferea de acea iluzie obișnuită printre actorii dezamăgiți, potrivit căreia era bine să fii „văzut" la diverse ocazii sociale. Adevărul e că e bine să fii tot timpul ocupat. Participarea la evenimente și petreceri nu prezintă importanță. Cu toate acestea, el se alesese cu o amantă ce putea deveni subiect de știri și probabil că dorea să profite de pe urma acestui fapt. Dacă e să fiu cinstit, privind retrospectiv, cred că Simon regreta că ea se hotărâse să-l părăsească pe Charles. Dar, din moment ce ruptura se produsese, de ce să nu profite de pe urma publicității?

Simon Russell era unul dintre acei actori a căror ascensiune inițială păruse să sugereze că, în mod inexorabil, drumul spre statutul de vedetă îi era deschis, dar, nu se știe de ce, anii de activitate nu confirmaseră acest fapt. La începutul carierei sale, lui Simon i se încredințase rolul principal într-un serial, alături de o foarte cunoscută stea feminină, însă filmul nu se bucurase deloc de succes. Apoi reușise să obțină un rol bun într-un film hollywoodian, continuarea unei producții de succes, însă acesta nu avusese încasări bune. Și, treptat, lumina reflectoarelor se îndepărtase de el și căzuse asupra altor bărbați, mai proaspeți, mai tineri și mai blonzi, care

păreau să fie tot mai numeroși. Ca actor, era bun – ori suficient de bun – și, după cum am mai spus, arătа minunat, îndeosebi când beneficia de un cameraman priceput, astfel încât mai avea șanse, numai că, atunci când se întâmplau toate astea, nu mai avea timp de pierdut. Iar acum, în mod cu totul neașteptat, viața privată îi înlesnise drumul către paginile ziarelor de scandal. Edith îl ajutase să devină un subiect monden.

În problema soției și copiilor, consider că ar fi nedrept să spun că nu s-a interesat defel de soarta lor. Dimpotrivă. Dar a făcut-o doar în măsura în care fusese capabil. Ea, Deirdre, făcuse tot ce putuse pentru el, iar el chiar își iubea copiii, dar presupun că lucrurile deveniseră cam plicticoase în ultimii ani, mai ales din cauza rutinei, care este groaznică. Pe de altă parte, când îi vedeai împreună (lucru ce s-a întâmplat de câteva ori în primele zile de filmare de la Broughton), era evident că Deirdre încetase să îl mai socotească o figură romantică și începuse să-l trateze din ce în ce mai mult ca pe un fel de băiat recalcitrant, care căpătase statură de bărbat. El și-ar fi dorit ca soția să-l venereze, însă ea îl trata ca pe un copil căruia trebuie să i se spună să-și mănânce legumele. Bineînțeles, nu știam precis de câtă adorație pură avea să poată beneficia din partea lui Edith. Sau pentru câtă vreme.

– Scumpo, te rog... *trebuie* să mergem acolo... Totul se petrecea în mod inconștient, dar Simon

căpătase obiceiul de a i se adresa lui Edith pe un ton linguşitor, un amestec între un răsfăţat al femeilor şi un comis-voiajor. Detest ideea de a mă exprima grosolan, dar va trebui să te obişnuieşti cu gândul că eu trebuie să-mi câştig existenţa. Eu nu sunt Charles, care se învârte fără să facă mai nimic şi dă ordine la ferma familiei. Trebuie să merg acolo. Trebuie să le reamintesc oamenilor că exist.

Ea stătea în faţa toaletei din dormitorul lor sărăcăcios, încruntându-se de concentrare în vreme ce-şi examina propria imagine în oglindă. Simon chiar fusese grosolan. Edith detesta celebritatea negativă de care se bucura. De fiecare dată când o suna câte o „prietenă" ca să o anunţe că alt jurnalist o atacase („M-am gândit că se cuvine să te anunţ, draga mea, ca să nu fii luată prin surprindere", auzea ea glasul satisfăcut al interlocutoarei), simţea un gol în stomac. Ea dorea faima, însă acea faimă care aducea un statut social şi conferea strălucire, nu acest cumplit scandal public. Se surprindea chiar părându-i rău de socri când se gândea la ziarele ce probabil că erau cenzurate de Charles sau de servitori înainte ca lordul şi lady Uckfield să îşi arunce o privire asupra lor. Bietul Charles... oare cum făcea faţă tuturor acestor lucruri, drăguţul de el? La care se adăugau toate acele petreceri respingătoare la care Simon ţinea să o ducă. Chiar era nevoie să facă conversaţie cu nişte oameni ciudaţi, ce păreau să fi venit de pe altă planetă? Fusese o membră a familiei Broughton vreme prea îndelungată ca

să poată renunța (cel puțin, nu cu ușurință) la ideea că amicii lui Simon reprezentau un soi de glumă – folositori pentru a înviora o petrecere, dar care nu făceau bine dacă erau administrați în doză zilnică.

– De ce? a întrebat ea.

El a urmărit-o cum se machia cu atenție și pricepere aproape artistică. Știa la ce se gândea ea, dar nu îi păsa prea mult. Dacă voia ca ei doi să revină în lumea ei, în loc să-și petreacă timpul în lumea lui, ei, bine, asta i-ar fi convenit. În realitate, el devenise puțin nerăbdător să-și încerce farmecul cu alte persoane din lumea ei. Ea îl prezentase câtorva femei tinere din clasele de sus, care locuiau în Fulham, însă nu astfel de cunoștințe aștepta el să fie intermediate de Edith. În vreme ce ea visa să-l ghideze pe lângă oamenii de presă, în rulota celor de la compania de film Universal, el se vedea în haine de tweed, drept oaspete bine-venit la alte case mari, unde să poată flirta cu alte doamne cu sânge albastru și să fie preluat și de alte mari familii. Și toate acestea aveau să fie realizate prin alianța lui cu Edith. El încă nu pricepuse, poate pentru că nici ea nu înțelesese asta, că lumea din înalta societate se pregătea să îi trântească ușa în nas micuței Edith. Începând din acel moment, ea avea să fie condamnată să stea în compania câtorva soții divorțate ale unor fii tineri, care își sporeau veniturile ce constau doar din pensia alimentară, vânzând bijuterii urâte, ori scriind articole

de bârfă pentru reviste ce se distribuiau gratuit, pe care nu le citea nimeni.

Edith și-a lăsat deoparte trusa de machiaj.

– Și cine e femeia la care mergem în seara asta?

– Fiona Grey.

– N-am auzit de ea. Am cunoscut-o cumva?

– Nu, nu cred, dar sigur știi cine e. A jucat în filmul despre un individ care profita de credulitatea femeilor. Când el a căzut din tren. A fost difuzat la televizor săptămâna trecută. Iar Michael Redgrave juca rolul unui polițist.

– Nici de el n-am auzit până acum, a spus ea, iar Simon s-a crispat. Probabil că doamna are vreo sută de ani.

– Doar șaptezeci.

În realitate, Simon se simțise foarte măgulit când primise invitația din partea domnișoarei Grey. Pentru că aceasta era cealaltă latură a ambiției lui schizofrenice. Deși ar fi vrut ca Edith să îl introducă în lumea nobilimii, o altă latură a sa, complet opusă acesteia, îl făcea să tânjească să fie luat în serios ca actor, de către tipul de actori pe care alți actori îi iau în serios, iar printre ei se număra și Fiona Grey. Ea interpretase rolul Julietei avându-l ca partener pe Gielgud[1] și pe al lui lady Teazle, în

[1] Sir John Gielgud (1904–2000), renumit actor de teatru și film, cunoscut pentru rolurile shakespeariene interpretate (Hamlet, Prospero, Richard al II-lea, Romeo, Regele Lear, Malvolio, Cezar și altele) (n. tr.).

compania lui Laurence Olivier. Acum, toate aparițiile ei televizate reprezentau un eveniment – un serial regizat de Peter Hall, ori scris de Melvyn Bragg – iar ea, în mod invariabil, a fost menționată în termeni lingușitori în autobiografiile stelelor britanice de film sau teatru.

Oamenii de teatru au tendința să susțină inexistența claselor sociale în cadrul lumii lor, însă adevărul este că în tagma respectivă există un sistem de clasificare cu o structură foarte rigidă. Nu ține seama de clasa socială, doar în sensul în care acest sistem se bazează pe alte valori decât cele folosite în lumea obișnuită. S-ar putea ca nașterea să nu însemne absolut nimic, dar succesul reprezintă totul. Și nu este vorba doar de succes, ci de succesul potrivit. Simon Russell era foarte conștient că, deși se bucurase într-o oarecare măsură de faimă, nu ajunsese niciodată să aibă o activitate care să fie „apreciată" de colegii săi, membri ai Sindicatului Actorilor, iar asta îl afecta extrem de mult.

Actorii mint când declară unor reporteri de televiziune că, atâta vreme cât publicul le apreciază activitatea, lor nu le pasă câtuși de puțin de ceea ce afirmă criticii despre ei. Puțini actori se sinchisesc de părerea publicului atunci când au de ales între acesta și verdictul criticilor sau al colegilor de breaslă. Scopul lor este să fie apreciați sau să li se acorde un statut și dincolo de arcada avanscenei. Dacă acest lucru poate fi însoțit de adularea din

partea publicului, de renume și bani – cu atât mai bine. În miezul afacerii se află un grup restrâns de oameni, a căror greutate în privința activității „corecte" este de netăgăduit, iar Simon tânjise mereu să facă parte din acest grup. Stelele și regizorii, scenariștii și designerii care se numără printre membrii grupului controlează totul, mai puțin cea mai tumultuoasă celebritate. Se poate întâmpla ca numele acestora să fie legate de numeroase cauze de interes public, modul în care dau interviuri și (desigur) îmbrăcămintea lor pot sugera o respingere a distincției, însă adevărul este că ei alcătuiesc o elită, a cărei exclusivitate rivalizează cu aceea a *noblesse d'épée*[1], ce exista la curtea de la Versailles. Simon ținea enorm de mult să devină membru al acestui grup de aur, care se bucura întotdeauna de recenzii bune în revista *Time Out* și nu lipsea niciodată de pe lista de nominalizări BAFTA.

Visurile lui nu erau realiste. În acea seară, de exemplu, fusese invitat doar pentru că numele lui apăruse în ziare. În ciuda principiilor foarte stricte cu care fac paradă, acești jucători au ceva în comun cu frații lor de la Hollywood: le place să se afle printre oameni faimoși. Dacă iau masa de prânz cu membri ai Partidului Laburist, ar fi bine ca aceștia să fie politicieni de marcă, dacă participă la un marș pentru o anumită cauză, ei ar prefera să o facă alături de Ian

[1] „Nobilime militară", în lb. franceză în original (n. tr.).

McKellen sau de Anita Roddick[1], nicidecum în compania vreunui entuziast necunoscut din Harlow. Însă, dacă îl acceptase pe Simon pentru că apăruse la știri, domnișoara Grey nu manifestase vreo curiozitate privind talentul lui.

Petrecerea avea loc într-o casă din Hampstead, iar lui Edith i se păruse că le trebuise aproape un an ca să ajungă acolo, în timp ce casa, cel puțin dinspre stradă, nu părea să fi meritat efortul de a bate atâta drum. În interior, toate urmele lucrătorului ale cărei nevoi, în anul 1890, fuseseră satisfăcute de organizarea special concepută a construcției dispăruseră acum cu desăvârșire, fiind înlocuite de o adevărată mare de podele sclipitoare din lemn și de sisteme de iluminat plasate foarte discret. În spațioasa cameră de zi, în care se pătrundea dinspre hol, invitații se strânseseră în grupuri și discutau foarte aprins, însă gălăgia cea mai mare venea, în mod inevitabil, dinspre bucătăria aflată la parter. Când au intrat cei doi, Adela și cu mine stăteam în apropierea sobei, înconjurați de platouri pline de legume și paste, în care se găseau și niște ciudate creaturi ale adâncurilor. Am

[1] Ian McKellan (1939), actor britanic de teatru și film, care a jucat în numeroase piese shakespeariene, dar și în trilogia *Stăpânul Inelelor* sau în seria d filme *X-Men;* Anita Roddick (1942–2007), fondatoare a companiei britanice Body Shop, care a produs și comercializat numai produse ce nu au fost testate pe animale și care a promovat principii de protejare a mediului (n. tr.).

simțit cum Adela m-a împuns în coaste cu cotul, deși continua să vorbească pe un ton foarte animat cu designerul șomer care ne căzuse pe cap.

Gazda noastră s-a apropiat de Simon și l-a sărutat, în tot acest timp având grijă să nu o scape din ochi pe Edith.

- În primul rând trebuie să bei ceva, iar după aceea o să te prezint celorlalți. Îl cunoști pe David Samson? a întrebat, făcând semn către renumitul actor de comedie care se așezase alături de ea imediat ce văzuse perechea apărând. Edith i-a zâmbit și i-a întins mâna, pe care el a prins-o strâns și a îndreptat-o spre buzele-i scofâlcite.

– Lady Broughton.

Cu glasul lui plin și ușor de recunoscut, omul a rostit numele rostogolindu-l pe limbă, parcă savurându-i gustul. Vorbise suficient de tare pentru că persoanele din jur să arunce priviri curioase și să facă legătura între Simon și Edith și poveștile pe care le citiseră sau auziseră. S-a stârnit o ușoară agitație în jurul cuplului. Mi s-a părut că Edith nu a fost deloc încântată de adulația lui Samson, ea murmurând:

– Edith, te rog.

Dar Samson nu era omul care să renunțe chiar atât de ușor. A luat-o de mână și s-a pregătit să o plimbe prin încăpere. S-a întors către un grup de curioși și a spus cu glas tunător:

– O cunoașteți pe contesa de Broughton?

Inutil să mai spun că pentru Edith situația devenise un iad.

Aș fi salvat-o mai devreme, dar m-a reținut Adela. Mă întreb dacă nu cumva a simțit o plăcere răutăcioasă văzând-o pe Edith expusă precum o prizonieră în cadrul unui marș triumfal, după vreo victorie romană. Adela nu-și periclitase câtuși de puțin poziția din vechea tabără când se aventurase în această lume nouă pentru ea și presupun că îi era greu să nu simtă fiorul victoriei. Radiind bună-dispoziție, Simon s-a apropiat de noi. Știu oameni care se cutremură la gândul de a deveni „subiectul" știrilor. Există însă și oameni care nu pot trăi fără așa ceva. Simon făcea parte din această ultimă categorie. Cum lumea îl urmărea cu ochi pe jumătate curioși, el se simțea în elementul lui. Lăsând-o pe Adela să se întrețină cu un regizor cu înfățișare sumbră, Simon și cu mine ne-am îndepărtat împreună.

– Cum îți mai merge? l-am întrebat.

– Bine, mi-a răspuns el. Grozav.

– Și ce se întâmplă mai departe?

– La ce te referi?

– Păi, la divorț, căsătorie, declarații către presă?

Simon a ridicat din sprâncene, înălțându-și în același timp mâinile în aer.

– Asta-i bună! a exclamat el, cu un hohot elegant de râs. Vorbești ca mama.

Uiți cu ușurință că și oameni ca Simon au mame. În cazul lui, o văduvă cumsecade a unui funcționar

public, care locuia într-un apartament din Leatherhead și se întreba ce Dumnezeu se petrecea cu fiul ei. Simon începea să mă irite.

– Cred că-ți dai seama că situația s-a complicat extrem de mult. Îți dai seama că o mulțime de oameni sunt deranjați de ceea ce se petrece?

El m-a mângâiat în treacăt pe obraz.

– Ei, nu se poate, a zis.

Bineînțeles, seara aceea a încântat-o enorm pe Adela. Cam în aceeași măsură în care Edith a detestat petrecerea, fiind plimbată dintr-o încăpere în alta și prezentată tuturor, de parcă ar fi fost o vacă sacră. Adela a urmărit-o cum făcea eforturi disperate să întrețină conversații banale cu acei oameni care erau deconcertant de obișnuiți – fiind, de fapt, aceiași oameni de care se chinuise toată tinerețea ei să scape. Crunta ironie era că, în ciuda urii pe care o simțea față de lumea în care Schimbul de Nume se afla la mare preț, Edith se obișnuise cu comoditatea liniștitoare a numărului limitat de membri ai acesteia. Pe neașteptate, se trezise din nou în câmp deschis, unde nimeni nu părea să cunoască persoanele pe care ea le știa. Trăia o senzație vecină cu panica. Ce trebuia să le spui unor oameni care nu te interesau defel și cu care nu aveai nici o cunoștință comună? După ce petrecuse câtva timp în Țara Broughton, uitase cum trebuia să procedeze.

– Ei, sper că se distrează de minune, mi-a zis Adela, și a închis pardesiul, după care am pornit în lunga călătorie către sud.

– Tu te distrezi?

– Ei, ce să zic! Ce a reușit cu asta? Și când te gândești că a plecat fără să facă măcar un copil! Așadar, când ușa i se va închide în nas, așa va rămâne. Ce neghioabă!

Încă eram capabil să rămân uimit în fața pronunțatului caracter lumesc al soției mele, caracter ce conviețuia în mod foarte fericit cu marea ei bunătate, pe care i-o știam ca fiind sinceră.

– Nu e mai bine că nu au apărut copii?

– Mai bine, pentru cine? E mai bine pentru Charles și Googie. Dar nu pentru ea. Aducerea pe lume a moștenitorului este singurul act secund eficient al primei soții. Gândește-te numai la triumful lui Consuelo Vanderbilt[1], când s-a întors la detestatul palat Blenheim ca mamă a noului duce. Dar micuța Edith nu se va bucura de un asemenea noroc. Apoi a oftat a lehamite. În ce-l privește pe el...

– Am avut impresia că ți-a plăcut destul de mult.

– Așa blond cum este, pare destul de agreabil, dar nu arată nicidecum ca o persoană despre care

[1] La insistențele mamei, care dorea ca fiica ei să dețină un titlu nobiliar, Consuelo Vanderbilt (din bogata familie americană Vanderbilt) s-a căsătorit cu al nouălea duce de Marlborough în 1895. La scurt timp, căsătoria lor devenit formală, iar divorțul s-a pronunțat în 1921 (n. tr.).

să crezi că îți va aduce fericire pe viață. Unde i-o fi fost mintea lui Edith?

Gânduri asemănătoare licăreau vag și prin mintea lui Edith exact în aceleași momente, în timp ce goneau către ceea ce ea considera Civilizație. O dezamăgire surdă îi stăruia în străfundul ființei. Participase la încă o „petrecere a lumii showbizului" și, în vreme ce expresia îi răsuna în creier, și-a adus aminte de imaginea pe care aceasta i-o evoca altădată: actrițe foarte vioaie, frumuseți machiate strident, purtând haine de *haute couture* cu paiete, scriitori evrei, sensibili și pătimași, care vorbesc oamenilor strânși în bisericuțe retrase, cântăreți care scot din impas vreun pianist amețit de băutură și, tot timpul, hohote cristaline ce sfâșie aerul... În realitate, când s-a gândit ceva mai bine, și-a dat seama că întreaga scenă părea extrasă, mai mult sau mai puțin pe nemestecate, din filmul *Totul despre Eva*. Și părea să aibă o legătură foarte firavă cu ceata aceea de locuitori ai suburbiilor, adepți ai consumului de hrană sănătoasă, care discutau despre vacanțele petrecute în Grecia.

Nu o interesa câtuși de puțin fascinația lor față de ea ca reprezentantă a unei lumi diferite și, evident, dezaprobate. Ea nu rămăsese indiferentă față de strălucirea și atracția scenei, dar începuse să vadă ceva anume: calitatea acelei străluciri nu mai era stabilită de figurile tragice la modă. Și, ceea ce era mai trist, simțea că pătrunsese pe acea scenă stranie nu

în calitate de stea (lucru pe care contase în sinea ei), ci de ciudățenie.

– Ce adunătură nesuferită! Cine erau oamenii aceia?

Simon nu-i răspundea niciodată la astfel de întrebări care erau, în realitate, mai mult sau mai puțin retorice. Amândoi știau că Edith ținea să evidențieze faptul că oamenii de teatru i se păreau „comuni", deși se abținea mereu să o afirme direct. În parte pentru că nu îl interesa dacă acei oameni erau comuni sau nu, întrucât asta nici nu avea vreo importanță, în parte pentru că bănuia (în adâncul inimii) că, potrivit standardelor ei, chiar și el era „comun", Simon nu catadicsea să îi răspundă.

– Eu m-am simțit bine.

– Tu n-ai avut pe cap un bărbat îngrozitor, cu un glas grețos de dulce, de parcă ar fi fost scos dintr-un bol cu salată de fructe, care să-ți lingă mâna toată seara. Toate petrecerile la care o să mă duci vor semăna cu asta?

– Și la petrecerile tale vor participa doar femei înstărite, ce vor să țină pasul cu moda, sau persoane care să fi pierdut bani la Lloyd's? Pentru că, dacă e așa, eu prefer salata de fructe. În orice zi a săptămânii.

Și-au continuat drumul spre casă în tăcere.

16

Spre sfârșitul unei după-amiezi s-a întâmplat să mă aflu în Fulham Road ca să rezolv anumite treburi, iar Adela mă rugase să trec pe la Colefax and Fowler ca să iau niște șnur pe care îl comandase cu câteva săptămâni în urmă. În mod normal, aș fi refuzat să fac asta, deoarece, pe vremea aceea (spre deosebire de azi), toți vânzătorii de acolo păreau să-și fi luat diplome în Impolitețe, însă ea a insistat și, în realitate, de mine s-a ocupat o tânără destul de amabilă. Și, așa cum anticipase Adela, comanda încă nu sosise, iar tânăra și-a exprimat regretele sincere în legătură cu acea situație.

În orice caz, tocmai primeam scuzele de rigoare, împreună cu toate asigurările că situația avea să se rezolve săptămâna următoare, când am aruncat o privire înapoi spre stradă și am văzut-o pe mama lui Edith cercetând mostrele din vitrină. Ultima oară o întâlnisem pe doamna Lavery cu doi ani în urmă, cam la data când se pregăteau festivitățile legate de nuntă.

Acum, după ce am privit acel suflet pierdut și zdrobit, m-am simțit mișcat amintindu-mi de silueta ei victorioasă, vibrând de ambiție satisfăcută, în Salonul Roșu de la Broughton. Acum se uita absentă la uriașele bucăți de țesături care îi fluturau în față, însă vedea prin ele. Nimic în afară de ruina visurilor ei, care i se derulau probabil la nesfârșit prin minte, de parcă ar fi fost un tablou blestemat.

– Bună ziua, doamnă Lavery.

S-a întors spre mine, a părut să-și aducă aminte cine eram după ce a trecut în revistă diverse sertare cu amintiri, apoi a dat din cap în semn de salut.

– Bună ziua, mi-a răspuns ea pe un ton rece și distant.

Am aflat ulterior că mă învinuia pe mine pentru că îl prezentasem pe Simon familiei Broughton. Poate avea dreptate, presupun eu. În prezent, se obișnuiește ca oamenii să se debaraseze de un astfel de sentiment de vinovăție spunând că „oricum s-ar fi întâmplat așa ceva", dar eu nu sunt întru totul convins de acest argument. Cea mai mare parte a vieții noastre nu reprezintă împlinirea vreunui plan inexorabil urzit la naștere, ci, mai curând, suma totală a unui șir de evenimente aleatorii. Dacă Edith nu l-ar fi întâlnit pe Simon – ori l-ar fi cunoscut doar după ce ar fi avut un copil – cred că ar fi existat prea puține șanse ca așa ceva să se întâmple. Cu toate acestea, Edith îl cunoscuse. Și situația apăruse. Iar la o adică eu îi prezentasem unul altuia.

- Ați mai văzut-o pe Edith în ultima vreme? am întrebat-o eu.

Prezența amintind de Banquo[1] a fiicei și a poveștii ei ne făcea pe amândoi să ne simțim ciudat. Se părea că situația putea fi readusă la normal dacă discutam despre ea.

– Nu prea des, nu, mi-a răspuns ea, clătinând din cap. Însă ea... un moment de șovăială, *ei* vor veni la cină în seara asta. Cred că atunci o să aflu ce a mai făcut.

Am încuviințat din cap.

– Bine, transmiteți-i cele mai bune urări.

Însă doamna Lavery nu era chiar pregătită să se despartă de mine.

– Am înțeles că-l cunoști. Pe prietenul ei.

– A, Simon? Da, îl cunosc. Nu foarte bine, dar am jucat împreună într-un film. Care s-a turnat la Broughton. Așa s-au și cunoscut.

– Am înțeles, a zis ea și a rămas cu privirea în podea. Și e un bărbat de treabă?

Asta m-a mișcat destul de mult. Doamna Lavery se străduia să fie o Mamă Bună, concentrându-se asupra valorilor eterne, în evaluarea pe care avea s-o facă noului iubit al fiicei, când, de fapt, amândoi știam că și dacă acesta ar fi fost cel mai agreabil bărbat din

[1] Personaj din piesa *Macbeth*, de Shakespeare: prieten credincios al lui Macbeth, el este ucis de acesta, deoarece este socotit o amenințare, și îi apare ulterior ca stafie (n. tr.).

Europa, asta tot nu ar fi putut să repare ce se pierduse prin ruptura dintre Edith și Charles.

– Foarte de treabă, i-am răspuns. În felul lui.

– L-ai mai întâlnit cumva pe Charles? De la... de când s-au petrecut toate acestea?

– Sincer să fiu, da. Am luat prânzul cu el acum câteva zile.

Doamna Lavery a rămas surprinsă. Presupun că în închipuirile romantice privindu-l pe ginerele ei, ea crease granițe mai severe decât existau în realitate. De asemenea, răspunsul meu a lăsat impresia că nu eu aș fi încurajat-o pe Edith în actul ei necugetat. Asta a înmuiat-o în mod vădit. Până în acel moment, ținuse să se convingă pe ea însăși, desigur, că afecțiunea ei față de Charles era sinceră și se baza în întregime pe calitățile lui de bărbat. Lucrurile stăteau altfel, dar nu cred că sentimentul era mai puțin sincer.

– Și cum e? Aș dori să-l văd, dar... a zis ea și s-a oprit, negăsind cuvintele potrivite.

– Păi, cum să vă spun? Sunt convins că ar fi încântat să vă revadă, am mințit. E destul de afectat.

– Păi, mi se pare normal, a zis doamna Lavery și a suspinat dezamăgită și fără speranță. Ei, trebuie să plec. Sosesc la ora opt, iar eu încă n-am pregătit nimic.

După aceea, cu umerii lăsați, a tras ușa grea a magazinului și a ieșit. Ultima oară când o văzusem, semăna

cu un personaj dintr-o comedie spumoasă de Noel Coward. Acum îmi aducea aminte de Mutter Curaj[1].

Simon era straniu de agitat când a ieșit cu mașina de pe King's Road și a intrat pe Vale, îndreptându-se către Elm Park Gardens. Își aranjase cravata aproape la fiecare semafor și, pe măsură ce se apropiau de destinație, se apucase să-și curețe unghiile. Și Edith se simțea tot mai încordată din cauza iritării. Nu-și dădea seama dacă el era îngrijorat pentru că se gândea că părinții ei erau mai impozanți decât în realitate – ori dacă își făcea probleme din pricina rolului jucat, acela de Distrugător al Fericirii Matrimoniale. În orice caz, își dorea tare mult ca el să se liniștească, deoarece seara promitea să fie și așa destul de dificilă.

– Ce-ai pățit?

Simon s-a mulțumit să zâmbească și a clătinat din cap. Nici lui nu-i era prea limpede de ce avea asemenea emoții, deși era adevărat că îi vedea pe soții Lavery mai stilați decât erau aceștia în realitate. Nu avea o idee prea clară cu privire la nuanțele existente în Societatea Londoneză și, cum nu cunoștea aproape deloc Cercul Interior, nu știa în ce măsură Edith fusese o intrusă la data căsătoriei. Cum își socotea proaspăta amantă înspăimântător de inteligentă, își închipuia că și mediul ei familial era la fel de impresionant. Însă

[1] Mutter Courage, personajul principal din piesa *Mutter Courage și copiii ei*, de Bertold Brecht, ai cărei copii mor în război (n. tr.).

nu aceasta era, de fapt, sursa neliniștii lui din acea seară. Pesemne îl rodea mult mai banala nemulțumire că oficializarea relației lor, acea prezentare a lui în fața părinților ei, părea să pună un soi de sigiliu asupra a ceea ce, la origini, nu fusese decât un flirt banal. Nu părea să fi realizat cu adevărat că se îndrepta spre tărâmuri precum „divorț" și „partaj" și „pensie alimentară" și „custodie asupra copiilor" și alte cuvinte sau noțiuni deprimante, dar acum îi veneau în minte toate aceste lucruri. Presupunea că, pe ocolite, domnul Lavery avea să-l întrebe despre „intențiile" lui, și, brusc, s-a trezit că nu avea de fapt nici o intenție – adică, nu avea nici o intenție clară. Însă apoi a aruncat o privire către Edith, care, dacă se gândea mai bine, era foarte atrăgătoare, și și-a dat seama că profilul ei părea mult mai frumos decât cel al lui Deirdre, care arătase întotdeauna destul de banală văzută dintr-o parte, și s-a gândit că, la urma urmelor, lucrurile puteau sta și mai rău. Astfel îmbunat și încurajat, a coborât din mașină.

Doamna Lavery îi povestise soțului despre întâlnirea pe care o avusese în magazinul Colefax. Cuvintele rostite în cadrul acelei conversații i se tot învârtiseră în minte de atunci, ea încercând să-și țeasă o pânză de speranță din ele. Chiar în timp ce gătea pentru amantul fiicei, i-a strigat soțului, aflat în sufragerie.

– Ce crezi că a vrut să spună prin „afectat"?

Kenneth Lavery era la fel de nefericit ca și soția lui de turnura pe care o luaseră evenimentele, dar din

motive mult mai onorabile. Detesta să-și vadă „Prințesa" amestecată într-un scandal public. Detesta să vadă disperarea soției. Și nu rămăsese nesimțitor deoarece fiica lui dăduse cu piciorul unei poziții de putere din care ar fi putut ieși lucruri frumoase, alegând în schimb o companie care abia dacă putea fi socotită decentă. Se mândrise cu fata lui când ajunsese o Mare lady, astfel că decăderea ei îi provoca o mare tristețe. Făcând aceste precizări, el privea natura nesăbuinței lui Edith mult mai filozofic decât soția sa. Spre deosebire de ea, el nu se iluzionase că mariajul lui Edith avea să-i schimbe foarte mult viața lui.

– Cred că a vrut să spună adevărul. Charles este afectat. Normal că e afectat. Soția lui a fugit cu un altul. Cum te-ai aștepta să se simtă?

Stella Lavery a vârât capul pe ușă.

– Eu voiam să sugerez că asta ar însemna că Charles încă nu s-a obișnuit cu ideea. Mă întrebam dacă nu ar fi cumva bine să luăm legătura cu el...

Glasul i s-a stins, pentru că soțul ei a început să clatine din cap într-o parte și-n alta, rar, dar ferm.

– Draga mea, nu Charles este acela care a decis să pună capăt căsătoriei. Nu are nici o importanță ce gândește el. El nu poate fi învinovățit. Și nu cred că ar fi bine să-i mai zgândărim durerea. Poate că o va uita, poate nu. În orice caz, nu i-ar prinde deloc bine dacă i-ai redeștepta speranțele. E un bărbat cumsecade, iar fiica noastră s-a purtat urât cu el. De aceea, se cuvine să nu-i mai apărem în cale.

Spunând acestea, Kenneth și-a îndreptat din nou atenția către televizor.

Soția nu-i purta pică pentru felul în care trata problema, deoarece, în sufletul ei, îi dădea dreptate. Oricât de mult ar fi încercat să mimeze un anume fel de toleranță ce se purta la vremea aceea, era de netăgăduit că se simțea profund rușinată de purtarea lui Edith. De copil se imaginase de multe ori ca fiind perfect potrivită pentru a juca un Mare Rol în viața publică a Angliei. I se întâmpla să viseze cu ochii deschiși în timp ce le urmărea pe doamnele de companie ce roiau în jurul reginei în Parlament, toate îmbrăcate cu rochii Hartnell după moda anilor cincizeci, gândindu-se cât de bine i-ar fi stat în postura de ducesă de Grafton sau de contesă de Airlie dacă soarta ar fi pus-o cumva în acea poziție. Ar fi slujit cu credință, știa sigur asta, chiar dacă, la fel ca micuța sirenă, fiecare pas făcut i-ar fi pricinuit dureri de nesuportat. Și toate aceste fantezii se transmiseseră fiicei ei, care, în mod miraculos, reușise să le transforme în realitate. Însă acum, în loc să audă că Edith fusese invitată să prezideze Crucea Roșie sau să devină doamnă de onoare pe lângă vreo prințesă, telefonul sunase doar ca să o anunțe că totul se sfârșise. Că visul ei se ruinase. Iar la fundul acelei haznale cu zoaie în care fusese azvârlită descoperise și gustul amar ca fierea al realizării că, în toată Londra, lumea bârfea spunând că, la urma urmelor, Charles se căsătorise cu cineva inferior lui, că Edith era o necunoscută

ca oricare alta, care nu reușise „să facă față situației" și că el ar fi trebuit să aleagă pe cineva de rangul lui.

A auzit soneria, însă înainte ca ea sau Kenneth să ajungă la ușă pentru a o deschide, Edith intrase deja și îi căuta prin apartament. Imediat ce au ajuns în sufragerie, fiica s-a grăbit să-și sărute tatăl. El a îmbrățișat-o cu afecțiune, iar ea și-a dat seama că măcar el nu-i va crea probleme, după care l-a luat de mână ca să i-l prezinte lui Simon. Dintr-o singură privire către mama ei, rămasă împietrită ca o statuie în cadrul ușii, a aflat tot ce trebuia să știe despre ceea ce o aștepta în acea seară.

Doamna Lavery a înaintat cu pași rigizi și a întins mâna. Însă nu a fost în stare să zâmbească și, imediat ce Kenneth a plecat să aducă ceva de băut, faptul că a ignorat încercările ridicole ale lui Simon de a face conversație pe teme banale și a trecut direct la miezul chestiunii a venit aproape ca o ușurare.

Sper că înțelegi, domnule Russell, că situația noastră este foarte dificilă pentru noi. Stella a ignorat în mod deliberat eforturile lui de a o convinge să i se spună pe numele mic, iar prin aceasta se crease o anumită similitudine cu felul în care idolul ei, lady Uckfield, ar fi tratat acea întâlnire. Aceasta din urmă ar fi dovedit totuși mai elegantă, desigur. Amândoi ținem foarte mult la ginerele nostru. De aceea, te rog să ne ierți dacă nu sărim să te îmbrățișăm.

Simon a zâmbit, strângând ușor din pleoape, într-o mod care, de obicei, dădea roade.

– Îmbrățișările rămân opționale, vă asigur, a spus el pe un ton amuzat.

Doamna Lavery nu a răspuns la zâmbetul lui. Asta nu pentru că ar fi rămas imună la atracția fizică exercitată de Simon. Își dădea seama prea bine că acesta era unul dintre cei mai frumoși bărbați pe care îi cunoscuse, însă, în ochii ei, frumusețea era și explicația pentru ruina fiicei. Nimic altceva. În acel moment, dacă asta ar fi întors-o pe Edith de pe calea aleasă, doamna Lavery ar fi fost în stare să ia bucuroasă un bisturiu și să îndepărteze acele trăsături frumoase de pe fața lui.

– Fiica mea a fost... *este* căsătorită cu un bărbat de treabă. Evident, ați acționat în cunoștință de cauză, dar pentru noi e greu să vedem că ea și-a încălcat legământul fără nici un regret.

– Nu te-ar fi costat nici un regret dacă l-aș fi părăsit pe Simon pentru Charles, a spus Edith.

Acest lucru era perfect adevărat. Atât de adevărat, încât domnul Lavery nu și-a putut stăpâni un zâmbet fugar, atunci când a intrat cu tava cu pahare, dar Edith uitase că mama ei se distribuise singură în rolul Hecubei, Nobila Văduvă. În mintea ei zdrobită, Stella se vedea pe sine și pe Googie Uckfield ca fiind două victime de sânge nobil ale unui dezastru cosmic (vorbea despre lady Uckfield numind-o Googie doar în sinea ei, nu față de aceasta. Acum, s-a gândit ea îndurerată, nici nu va mai avea vreodată șansă de a i se

adresa cu Googie). În suferința ei nu mai exista loc pentru ironii. Și-a privit fata cu ochi aproape înlăcrimați.

– Cât de puțin mă cunoști, a spus ea și s-a retras, maiestuoasă, în bucătărie.

Edith, tatăl ei și cu Simon au rămas uitându-se unul la altul.

– Ei, cred că eram cu toții conștienți că vom avea parte de o noapte nu tocmai plăcută, a spus domnul Lavery, începând să soarbă din paharul cu whisky.

Mai târziu, așezați în modesta sufragerie a apartamentului, în jurul mesei ovale ce imita un model faimos, cei patru au reușit să poarte o conversație oarecum normală. Domnul Lavery l-a întrebat pe Simon despre rolurile jucate, iar Simon s-a interesat cum mergeau afacerile domnului Lavery, iar doamna Lavery a adus mâncarea și a strâns farfuriile, făcând toată seara remarci exagerat de curtenitoare. Poseda acel talent specific englezesc de a demonstra, prin purtarea de o politețe scrupuloasă, că avea o părere foarte proastă despre interlocutori. Era în stare să părăsească încăperea zdrobită și respinsă și să se felicite totuși pentru faptul că se comportase impecabil. Bineînțeles, dintre toate formele de impolitețe, aceasta este cea mai mușcătoare, pentru că nu lasă loc de replică. Nici măcar la apogeul ostilităților nu se abandonează Atitudinea Înalt Morală.

Urmărind cele trei chipuri familiare, Edith s-a întrebat ce se petrecea în realitate. Să fie aceasta cimentarea unei noi alianțe care avea să îi modeleze

viața în viitor? Acești trei oameni aveau să-i fie singurii companioni pentru următoarele douăzeci de sărbătoriri ale Crăciunului? Aveau să se stabilească punți între Simon și mama ei, aveau aceștia să discute despre copii, aveau să ajungă să schimbe glume pe subiecte doar de ei știute? Chiar dacă Simon era frumos, iar dorința ei față de el persista, în acea seară Edith a rămas șocată de plictisul pe care îl radiau toți.

Trăise ultimii doi ani în rândul din față al vieții engleze și, gândindu-se mai bine, o surprindea să descopere cât de normal i se păruse acest lucru – asta până când se îndepărtase cu bună știință de acea viață. Cât stătuse la Broughton se simțise oprimată de lipsa de evenimente, de goliciunea zilelor ce semănau între ele. Acum, după ce părăsise acel stil de viață, aproape că nu trecea zi fără să vadă în paginile ziarelor măcar vreuna dintre cunoștințele ei, de pe vremea când trăise alături de Charles. Iar când se gândea la asta, deși la vremea respectivă se lamentase fără încetare că nici ea, nici ceilalți, nu făceau nimic, își aducea aminte de momentele când stătuse față în față la masă cu vreun membru destul de cunoscut al Cabinetului, sau cu vreo celebritate din lumea operei, sau chiar cu jurnaliști care țineau rubrici de scandal. Chiar dacă Googie și Tigger o plictiseau de moarte, se învățase să audă zvonuri din lumea politicii și a curții regale cu zile sau chiar săptămâni înainte ca ele să ajungă în paginile ziarelor. Se obișnuise să cunoască amănunte din viața privată a personalităților,

înainte ca acestea să fie făcute publice – asta, dacă ajungeau cumva la urechile publicului larg. Ea și Charles nu petrecuseră foarte mult timp departe de Broughton, dar acum își aducea aminte de cele trei sau patru partide de vânătoare din cursul iernii și de cele câteva petreceri din timpul verii. Ajunsese să cunoască palatul Blenheim, sau Houghton, Arundel și Scone. Nici nu mai privea aceste locuri ca fiind locații istorice. Ele deveniseră căminele unor cunoștințe din cercul ei. În această privință, era aproape cinstită – la fel de cinstită ca și cei născuți în clasa căreia îi aparținuse și ea pentru foarte scurtă vreme. Edith deprinsese toate trucurile ireverenței aristocratice. Asemenea celor mai de seamă reprezentanți ai respectivei clase, putea să intre fără nici un fel de problemă într-o sclipitoare sală realizată de Vanbrugh, decorată cu tablouri de van Dyke, mari cât un stat de om, blestema autostrada M25 și își arunca poșeta într-un scaun Hepplewhite. Ajunsă într-o asemenea etapă, ea știa să-și declare apartenența la acea clasă. „Această încăpere minunată mi se pare obișnuită", par să afirme acțiunile lor, „pentru că este mediul meu firesc. Aici îmi este locul, chiar dacă tu nu ai ce căuta aici."

Acum, privindu-i pe Kenneth și Stella, cu stampele înfățișând flori, cumpărate gata înrămate de la Peter Jones, cu mobilierul ce imita stilul Regency, cu perdelele imprimate realizate de Jane Churchill, i se părea că apartenența ei la acel club unde se putea ghemui pe un fotoliu în biblioteca spațioasă de la

Wilton ca să frunzărească revista *Vogue* și să guste când și când dintr-un pahar cu votcă și apă tonică îi fusese revocată fără drept de apel. În rarele momente de luciditate înțelegea că, alegându-l pe acel actor, departe de a face o declarație care să o evidențieze drept o protestatară îndârjită, revenise de fapt pe propriul ei tărâm. Înțelegea că Simon era mult mai apropiat ca structură de Stella și de acel văr îndepărtat, care deținea titlul de baronet, sau de Kenneth și de amicii lui de afaceri, decât fusese vreodată Charles. Această lume, în care de regulă râdeai și plângeai alături de oameni obscuri, era lumea ei adevărată. Aici crescuse și avea să trăiască din nou. Charles și Broughton și Schimbul de Nume îi atingeau pe ai ei doar tangențial. Indiferent ce ar fi vrut să creadă mama sa, aceștia aparțineau unui grup total diferit.

– Pfuu! a făcut Simon când mașina a ieșit din parcare și a pornit înapoi, spre King's Road. Edith a dat aprobator din cap. Supraviețuiseră. Acesta era lucrul cel mai important. Ea făcuse primii pași în a-i explica mamei că visul ei de o viață se sfârșise. Simon i-a făcu cu ochiul. Am scăpat cu viață, a zis el. Un timp, au mers în tăcere. Vrei să ne ducem direct acasă?

– Și care ar fi alternativa?

– Păi, am putea merge undeva.

– Unde?

Simon a făcut o ușoară strâmbătură.

– Ce-ar fi să încercăm la Annabel's?

Edith a rămas puțin surprinsă.

- Ești membru al clubului?

El a clătinat din cap, cam iritat, i s-a părut ei.

- Nu, sigur că nu. Dar ne bagi tu pe amândoi înăuntru.

Edith nu era convinsă că ar fi putut să intre. Charles sigur era membru și, deși fuseseră împreună acolo destul de frecvent și nu încăpea îndoială că ea era cunoscută la club, nu știa dacă asta avea s-o ajute să capete drept de acces. Pe de altă parte, nu era convinsă că era o idee bună. Exista posibilitatea să întâlnească amici de-ai lui Charles.

– Nu știu ce-ar fi mai bine, a spus ea.

– Lasă grijile. Charles e în Sussex și nu ai cum să eviți aparițiile publice. Și noi avem viața noastră, așa cred.

De această dată, spre deosebire de vizitele în compania lui Charles, au parcat mașina în piață și au mers pe jos până la treptele de intrare. Simon mai fusese acolo doar o dată și când au coborât zâmbea cu gura până la urechi, de parcă ar fi fost nebun. Edith era mai puțin sigură de sine și, în momentul când au pătruns în coridorul de la intrare, și-a dat seama că avusese dreptate. Comisese o Greșeală. Omul de la recepție a salutat-o destul de amabil.

– Lady Broughton, a spus el, după care a făcut o pauză pentru a-l măsura pe Simon, vă întâlniți cu cineva la noi? Să anunț că vă aflați aici?

Edith a simțit că roșește.

– A, nu, nu e nevoie. Voiam doar să intrăm câteva clipe.

Răspunsul a venit din nou cât se poate de politicos.

– Milady, nu știam că sunteți membră.

– Păi, nu sunt. Adică, Charles – lordul Broughton – este membru și mă gândeam...

A încheiat brusc, observând zâmbetul de regret de pe fața funcționarului.

– Îmi pare foarte rău, milady...

Dacă soarta ar fi fost mai puțin crudă cu ea, totul s-ar fi încheiat astfel, însă exact în acel moment ușa s-a deschis și, cu un gol în stomac, Edith a auzit glasul strident al lui Jane Cumnor. Întorcându-se, n-a mai avut încotro și a zâmbit direct în fața transpirată a uriașului Henry, care gâfâia de zor după efortul de a coborî scările de la subsol. O fracțiune de secundă, cât i-a măsurat pe Edith și, bineînțeles, pe Simon, Jane a rămas mută. După aceea, zâmbetul i-a revenit pe față.

– Edith! Ce plăcere! a exclamat ea și a sărutat-o rece pe ambii obraji. Nu ai de gând să faci prezentările?

– Simon Russell. Lordul și lady Cumnor.

Nu și-a dat seama de ce nu folosise numele lor mici. Să fi procedat astfel pentru că simțea nevoia de a-l impresiona pe Simon? După seara de care avuseseră parte până atunci?

Jane i-a aruncat o privire ceva mai serioasă.

– Intri?

Preț de o clipă, Edith a avut intenția de a spune că de fapt plecau, numai că a intervenit Simon.

– Nu vor să ne lase înăuntru. Se pare că trebuie să fii membru deplin.

Simon nu a înțeles proporțiile trădării pe care o comitea față de Edith. El voia pur și simplu să intre în club și, din câte își dădea seama, găsise două persoane care îi puteau înlesni îndeplinirea dorinței.

Însă Henry nu s-a lăsat prins în acel joc. Simțind ce avea să urmeze, a dat foarte vioi din cap.

– Edith, a salutat-o el și a trecut pe lângă ea, pornind pe coridorul ce ducea la bar.

Jane a surâs pierdută.

– Ce neplăcut pentru voi, a murmurat ea. Nici eu nu sunt membră. Hm, m-aș putea duce după Henry dacă ții neapărat...

S-a și retras puțin, ceea ce a demonstrat că nu ținea defel să-și ducă la bun sfârșit propria sugestie, iar Edith a lăsat-o să se îndepărteze.

– Nu, nu, a spus ea. Nu are nici o importanță. Oricum suntem în întârziere. Nici nu-mi dau seama de ce am intrat.

A sărutat-o pe Jane de formă, în vreme ce Simon clipea alături de ea, încă sperând să fie acceptat înăuntru și, totuși, nepricepând ce se petrecea. După aceea, au rămas din nou singuri. Angajatul clubului, în fel de politicos, voia să rezolve situația cât mai amiabil și mai repede cu putință.

– Îmi pare rău, lady Broughton...

Edith a făcut un semn din cap.

– Gata, plecăm, a spus ea.

Trecuseră deja de ușă, ajungând la baza scării, când, de sus, au auzit o voce:

– Edith? Ea și Simon au ridicat ochii și au văzut silueta deșirată a lui Tommy Wainwright coborând spre ei. Ce plăcere să te revăd. A zâmbit cu amabilitate și i-a strâns mâna lui Simon. Arabella, soția lui, o persoană ceva mai rece decât Tommy, a rămas tăcută. Plecați deja? a întrebat el.

– Da, a confirmat Edith și, înainte de a-l putea opri pe Simon, acesta a mai făcut o încercare de a încheia seara așa cum își propusese.

– Edith a crezut că putem intra pe numele ei, dar nu se poate, a spus el, oferindu-i astfel Arabellei Wainwright o povestire caraghioasă și o parabolă a decăderii lui Edith, totul într-o singură frază.

Tommy a surâs.

– Atunci, dați-mi voie să vă invit.

– Serios, nu țineam neapărat, a protestat Edith.

– Haide, dragă, a zis Simon.

Arabella a murmurat încet:

– Dar dacă Edith nu mai vrea...

Era clar că nici ea, la fel ca și Jane Cumnor, nu ținea să fie văzută în compania lui Edith și a noului ei amant în clubul Annabel's, dar Tommy era plămădit dintr-un alt aluat. Câteva minute mai târziu, le oferise tuturor de băut și stăteau la picioarele unui Buddha uriaș din micul fumoar aflat într-o parte a barului. Simon a considerat-o pe Arabella drept o provocare și abia s-au așezat, că el a și invitat-o la

dans. Pesemne că era mai bine să fie văzută dansând cu un necunoscut decât să se afle în compania lui Edith, așa că Arabella a acceptat invitația, iar Tommy și Edith au rămas singuri.

Cum îți merge?

Edith a ridicat din umeri.

Îți dai seama.

Desigur, a zis el și i-a zâmbit cu amabilitate. Nu te lăsa influențată de prostiile pe care le scriu ziarele. În meseria mea, îmi dau seama prea bine de asta. Scandalul de azi nu mai înseamnă nimic mâine. Iar oamenii uită repede.

Edith a încuviințat cu un gest din cap. Știa perfect că acest adevăr general valabil nu se aplica și în cazul vieții private. Scandalul o atinsese și, dacă avea să mai apară prin ziare și după finalul poveștii, imaginea ei avea să fie în permanență însoțită de un paragraf care să amintească de despărțirea ei de Charles.

L-ai mai văzut pe Charles?

Tommy a confirmat.

L-am întâlnit la White's săptămâna trecută. Am băut ceva împreună.

– Ce mai face?

Nu e prea vesel, dar cred că va trece peste asta.

Edith a simțit dintr-odată că i se făcea dor de Tommy și de clubul White's și chiar de Jane Cumnor, pe care o salutase când o văzuse de cealaltă parte a barului, dar fără a face vreo încercare de a se apropia. În urmă cu șase luni ar fi stat acolo cu Tommy și ar

fi discutat despre cunoștințele comune, lucru care ar fi făcut-o să se simtă foarte mulțumită. Însă în această seară n-ar fi avut nici un rost să abordeze asemenea subiecte. Aceea nu mai era lumea ei și amândoi o știau prea bine. În ceea ce-l privea pe Charles... Bietul de el. Ce făcuse ca să merite un asemenea tratament? Se dovedise doar un companion plicticos. Atâta tot. Nimic mai grav decât asta. Apoi Simon s-a întors și, spre ușurarea Arabellei, a plecat cu Edith pe ringul de dans.

A rămas tăcută pe drumul spre casă, dar i-a zâmbit lui Simon, pentru a nu-i lăsa impresia că ar fi fost supărată, căci nu era cazul. Când ea a vârât cheia în încuietoarea intrării principale a imobilului din Ebury Streeet, Simon și-a desprins brațul din jurul taliei și l-a lăsat să alunece peste fesele ei, pe care le-a mângâiat cu delicatețe cât timp au traversat micul hol, oprindu-se apoi în fața ușii apartamentului. Edith a perceput o furnicătură fierbinte în stomac. El s-a aplecat în față și a sărutat-o pe ceafă, umezindu-i pielea cu limba strecurată printre buzele întredeschise. Abia intrați în apartament, ea i-a răspuns pătimaș și dezlănțuit la sărutări, plimbându-și în același timp palmele peste trupul lui, coborând până la vintre. I-a simțit penisul mare și rigid lipindu-se de ea.

– Draga mea, a spus el, cu zâmbetul bărbatului care înțelege și se bucură de menirea lui.

La insistențele lui Edith, au făcut amor de trei ori în acea noapte. Simon nu se mai confruntase cu o

situație ca aceea, în care ea să se abandoneze simțurilor într-un asemenea fel. Preluase inițiativa și se împinsese peste trupul lui, silindu-se să-l primească cât mai adânc. Pentru că, brusc, Edith înțelesese că aceasta fusese decizia pe care o luase. Când se întorcea acasă cu Charles, seara se încheia de îndată ce închideau ușa dormitorului. Când ieșea cu Simon, seara reprezenta ceva ce trebuia suportat până puteau rămâne din nou singuri. Soarta îi oferise posibilitatea să aleagă între viața personală și cea publică. Se părea că nici un bărbat nu i le putea oferi pe amândouă. Asta e, a gândit ea, stând întinsă și privind cum răsărea soarele și ascultându-l pe Simon cum sforăia slab alături de ea, alesese satisfacția personală în dauna splendorii publice și se bucura de alegerea făcută. Cu alte cuvinte, era încântată noaptea, când stătea întinsă, goală și mulțumită, departe de lume. Dimineața începea să-și revizuiască atitudinea.

PARTEA A TREIA

DOLENTE-ENERGICO

17

După aceea, nu am mai văzut-o pe Edith vreme de câteva luni. În toamnă am fost distribuit în rolul personajului negativ într-unul din acele seriale care sunt descrise în mod optimist drept „recomandate întregii familii", pentru că nimeni nu poate stabili cu precizie în ce categorie se încadrează. În orice caz, filmările au avut loc în Hampshire și, drept urmare, am lipsit din Londra destul de multă vreme. Am închiriat o căsuță în Itchen Abbas, iar Adela a vrut să stea cu mine ori de câte ori a putut. Prin noiembrie, am descoperit că rămăsese însărcinată, iar gândul că viața mea era pe cale să facă încă un salt cuantic a alungat orice alte considerații din mintea mea. Am cumpărat cărți cu toptanul, ca să aflăm mai multe despre situația cu care ne confruntam și ne petreceam serile încercând să descoperim de ce Adela simțea un gust metalic în gură sau de ce avea dureri de spate. În realitate, acest efort nu a fost încununat de succes,

întrucât răspunsul la mai toate întrebările pe care le aveam era, invariabil, „cauza acestei suferințe este deocamdată necunoscută". Cu toate astea, eram încântați că ne găsisem o ocupație.

Aveam puține noutăți despre Edith, Simon și Charles. Ziarele îi abandonaseră, deoarece nu păreau să se întrevadă semne de divorț și probabil că păstrau cea de-a doua parte a poveștii pentru momentul când avea să se ajungă la soluționarea cazului în instanță. Odată i-am scris lui Charles, pentru că văzusem, în nu știu ce ziar obscur de artă, că se pusese în vânzare portretul unui membru al familiei Broughton și m-am gândit că el, sau vreo rudă, ar putea manifesta interes față de acel tablou. Firește, i-am împărtășit și știrea referitoare la mine și Adela și am primit, la foarte scurtă vreme, o scrisoare mișcătoare prin care ne făcea urări de bine. „Ai mare dreptate să nu aștepți prea mult", scria el. „Este bine să fii căsătorit, dar ai cu adevărat o familie când sosește un copil. Te invidiez pentru asta." Nu eram absolut de acord cu acest punct de vedere, însă l-am interpretat drept un comentariu privind dezamăgirile suferite în propria-i căsnicie, și nu cred că m-am înșelat. Încheia rugându-ne să luăm legătura cu el de îndată ce ar fi fost posibil, iar eu am confirmat în gând că așa aveam să facem. Simțeam că eu și Charles trecuserăm împreună prin destule întâmplări, astfel încât, chiar după standardele britanice, ne puteam socoti prieteni, iar regula de a nu căuta cu orice preț prietenia Celor Puternici nu mai

părea să se aplice în cazul nostru. Eram intrigat că el nu adusese deloc vorba de Edith și, într-adevăr, nu primisem nici o veste despre prietena mea din partea nimănui. Bârfele confirmau că ea și Simon erau încă împreună și că, fie datorită faptului că notorietatea lui dăduse roade, fie datorită talentului său, reușise să primească un rol bun într-un serial polițist. Am decis să iau legătura și cu ea când aveam să revin la Londra, căci eram hotărât să nu fiu distribuit în rolul celui care își abandonează prietenii când aceștia își pierd statutul social, însă de fapt nu eu, ci soția mea a fost aceea care a reînnoit legătura dintre noi.

Abia ne întorsesem de câteva zile la Londra, când Adela a fost invitată de o verișoară să ia parte la prezentarea colecției de primăvară a lui Hardy Amies. Rubedenia în chestiune, Louisa Shaw, făcea parte din anturajul unui membru mai tânăr al familiei regale și fie din acest motiv, fie (mai probabil) pentru că era o cumpărătoare ocazională, ajunsese pe listele de invitați la diverse evenimente sclipitoare, unde primea întotdeauna un loc bun. Ea și Adela erau prietene din copilărie și, drept urmare, îi îngăduia și soției mele să se bucure de norocul ce o curta pe ea.

S-a întâmplat ca vechea noastră cunoștință, Annette Wilson, să fie de asemenea o clientă a celebrului creator de modă. Așa cum am spus, Annette fusese un fel de frumusețe a ecranului pe vremea actriței Lesley-Ann Down, oferindu-le materie primă fotografilor la petrecerile care duceau lipsă de celebrități, însă

acum ea apărea pe paginile revistelor cu pretenții purtând *couture*, ceea ce, firește, o făcea să fie un oaspete bine-venit la astfel de evenimente. În realitate, Annettei îi mergea foarte bine în perioada respectivă, în mare parte pentru că, împotriva tuturor așteptărilor, plicticosul ei soț Bob ajunsese extrem de bogat în amețitorii ani nouăzeci. Parcă îmi amintesc că succesul lui era legat de revoluția Internetului, deși nu-mi pot aminti exact cu ce se ocupa, și nici nu cred că am știut vreodată precis. În orice caz, indiferent ce făcea, era evident că scotea un profit substanțial. În cei doi sau trei ani de când fuseseră oaspeții supărători din Mallorca, soții Watson își consolidaseră poziția socială și, cel puțin în Londra, își făcuseră o groază de cunoștințe. Nu pătrunseseră în cercul fermecat al lui lady Uckfield, însă erau în relații cu două dintre marchizele mai tinere și mai zvăpăiate sau cu fetele care-și făceau debutul pe scena londoneză a vremii. Annette apăruse chiar și într-o fotografie ce o înfățișa la cumpărături cu ducesa de York, publicată de revista *Hello*. Una peste alta, era o femeie mulțumită.

O bună parte a satisfacției se datora faptului că acum ajunsese în situația de a-și permite să refuze invitațiile lui Chase, care deveniseră ceva mai insistente în ultima vreme. Desigur, Caroline Chase nu prea se sinchisea de lucrurile astea, însă afacerile tenebroase ale lui Eric în domenii mai puțin bătute, cum ar fi fost acela descris drept „Aptitudini manageriale și relații publice" fuseseră grav afectate de

recesiune. Se părea că aceste aptitudini fuseseră intens exploatate de câteva companii, în prezent strâmtorate, care înfloriseră mult prea repede, iar acum lăsau impresia că aveau să se ofilească la fel de grabnic. Eric socotea că o mână de ajutor acordată de Bob Watson l-ar fi putut scoate din impas. Bineînțeles că nu se înșela, însă probabil din cauza acelei cine cumplite de la Fairburn, ajutorul a întârziat să vină. Soții Chase, ori mai curând Eric, încetaseră a mai fi necesari jocului social planificat de soții Watson. Lăsând orice alte considerații deoparte, nu era de anticipat ca Eric să mai rămână pe scenă prea multă vreme. Se știa că trăiau din banii Carolinei, iar în cercul ei de prieteni începuseră să apară întrebări de genul: cât avea să mai continue o astfel de situație? Asta mai ales că nu existau copii care să complice situația. Nimeni din cercul Carolinei nu vedea logica unei căsătorii cu o persoană care era *și* de rând *și* fără bani. Deși din multe puncte de vedere eu resping valorile după care se ghidează astfel de oameni, atunci când ai de-a face cu un individ colțuros precum Chase, trebuie să admit că le înțeleg pe deplin atitudinea.

Îmi face plăcere să menționez că o prietenă care nu o ștersese cu totul din memorie pe Edith, pentru a-i lua în mod automat partea lui Charles și a rămâne în grațiile neamului Broughton, a fost aceeași Annette Watson. Edith plătise scump pentru drumul pe care și-l alesese. În realitate, nu-i învinuiam pe toți acești oameni. Ei fuseseră încă de la început prieteni cu

Charles, iar Edith se purtase chiar necorespunzător. Însă nu acesta era adevăratul motiv pentru care se adunaseră sub stindardul familiei Broughton. Ei ar fi făcut parte din echipa lui Charles chiar dacă el ar fi bătut-o pe Edith și ar fi ținut un harem. Cu toate astea, trebuie să recunosc că, în situația de față, aveau dreptate. În orice caz, Annette, în parte pentru că nu se simțea fermecată de Charles sau de mama lui, în parte pentru că ea chiar o plăcea pe Edith, rămăsese de partea prietenei ei, invitând-o să o însoțească la prezentarea de modă Hardy Amies și să ia un scurt prânz înainte de acesta.

Edith nu călcase niciodată în restaurantul situat la etajul întâi al hotelului Meridien, din Piccadilly, care suferise recent o „renovare" completă. Salonul era constituit din fosta terasă, avea pardoseala de marmură și fusese decorat cu palmieri, devenind, intr-un fel, o casă de acasă pentru locuitorii din Los Angeles, care acum aveau, așa se spera, să dea buzna pe ușile proaspăt deschise. Edith și-a croit drum printre mese, urmând-o pe Annette, care îi făcea semne cu mâna. Era îmbrăcată elegant, într-un taior șic de iarnă, asortat cu perle și o broșă. Fusese surprinsă de imboldul de a-și pune o pălărie. Nu a făcut-o, însă costumația, așa cum arăta, era probabil o expresie a unei părți din viața ei care fusese sufocată pentru o vreme de tricouri și materiale sclipitoare, lucruri ce păreau să reprezinte singurele două opțiuni ale celor

din lumea lui Simon. Stând întins pe canapea și citind replicile pentru scena ce urma să fie filmată în următoarea zi, până și el a făcut un comentariu privitor la îmbrăcămintea ei:

– Doamne, foarte șic! Arăți ca soacra ta!

Însă ea nu ținuse să-i răspundă pe măsură. Poate că, în subconștient, simțise că i se făcuse un compliment.

Annette a sărutat-o și a comandat câte un pahar de șampanie pentru amândouă. Nu a trecut multă vreme și ele au trecut de la felicitările de rigoare la adevărata problemă.

– Și când faci următoarea mișcare?

– Ce mișcare? s-a mirat Edith.

– Ei, și tu. Divorțul. Nu divorțezi?

Edith s-a foit pe scaun, destul de stingherită.

– Nu tocmai. Încă nu.

– De ce nu?

Ea a ridicat din umeri.

Mă gândeam... adică noi – socoteam că am putea aștepta cei doi ani și să facem totul cu cât mai puțină vâlvă. Altfel apar atâtea chichițe...

Doi ani! a exclamat Annette și a râs. Vai, nu cred că Charles o să fie încântat să aștepte doi ani.

– De ce nu?

Annette a privit-o fix.

Draga mea, imposibil să nu știi că a început cursa.

Spre uimirea ei, Edith a simțit un gol în stomac.

– La ce te referi?

– Draga mea, imediat ce s-a aflat, Charles a devenit o pradă foarte dorită. Și cum să nu fie? Nici măcar nu ai avut un copil de la el, așa că nimic nu le stă în cale pretendentelor.

Edith a simțit că devine din ce în ce mai iritată. Cum de îndrăznea femeia asta să știe mai multe decât ea însăși despre soțul ei?

– Nu cred că iese cu cineva.

– Eu spun că te înșeli. Annette a luat o înghițitură de șampanie, tocmai ca prin acea pauză să accentueze ideea. O mai ții minte pe Clarissa Marlowe?

Edith a pufnit în râs și a respirat ceva mai ușurată. Onorabila Clarissa Marlowe, strănepoata unui gentleman care primise titlul de baron în anii douăzeci, vară de gradul doi cu Charles pe linie maternă. Era o brunetă inimoasă, vioaie, pricepută la călărie și gata să dea o mână de ajutor la orice petrecere unde atmosfera tindea să fie mai încordată. Lucra ca secretară în cadrul unei firme importante, ce se ocupa cu tranzacții imobiliare, dându-i acesteia o oarecare respectabilitate, și locuia într-un apartament din apropiere de Old Brompton Road, pe care-l împărțea cu sora ei. Era o adeptă convinsă a diademelor pentru păr, iar Edith, oarecum liniștită, considera că fata nu era deloc potrivită pentru Charles.

– Nu fi ridicolă. E vara lui. Încearcă doar să-l ajute ca prietenă.

Annette a ridicat din sprâncene.

– Păi, l-a ajutat ca prietenă până în Indiile de Vest vreme de o săptămână înainte de Crăciun și a petrecut Anul Nou la Broughton.

Aceasta cu siguranță era o lovitură serioasă. În realitate, Edith a rămas uimită de impactul pe care-l avusese vestea asupra ei. Dar ce-și închipuise ea? Că Charles avea să rămână singur pe veci? Ea îl părăsise de opt luni deja, și doar era și el om. În timp ce evoca în minte imaginea Clarissei, Edith s-a simțit cuprinsă de un val de furie față de această fată de la țară, ce nu putea fi acuzată de nimic. De fapt, o plăcuse întotdeauna pe Clarissa, care era mereu săritoare și râdea la glumele lui Edith și niciodată nu făcuse parte dintre rudele care o trataseră drept o intrusă pisăloagă. Gândindu-se mai bine, a presupus că această vară manifestase mereu o anumită slăbiciune față de Charles. Cu un regret adânc, a recunoscut în Clarissa genul de fată cu care se căsătoresc bărbați precum Charles.

– Aha, a zis ea.

Chelnerul sosise și le înmânase meniurile enorme, cu coperte de piele, scrise într-o franceză fără diacritice. Omul s-a retras murmurând ceva, gutural.

– Fruntea sus, draga mea, a zis Annette, aruncându-i o privire pătrunzătoare. Mai bine povestește-mi de Simon. E bine?

– A, sigur, a spus Edith, făcându-și din nou curaj. Foarte bine. Are un rol într-un serial care se filmează până în iunie, iar apoi, cu puțin noroc, reîncepe în decembrie.

– Minunat! Ce anume joacă?

– A, nu prea știu, a răspuns Edith, încercând să se decidă între ficat și ton fript. O chestie cu detectivi. Are rolul unui partener de încredere al unui alt polițist, omul care nu se prinde din prima.

În cele din urmă, a ales rinichi cu salată.

– Mă bucur pentru el, a spus Annette. Cine mai joacă în filmul ăsta? Te duci și tu pe platou măcar din când în când?

Edith a apreciat eforturile făcute de Annette de a părea entuziastă. Era drăguț din partea ei.

– Nu chiar, nu. Foarte rar. Doar cât să pricep și eu acțiunea. Prezența mea acolo s-ar putea să îl deranjeze.

Adevărul era că, indiferent cât de mult s-ar fi străduit, descoperise că nu reușea să manifeste interes pentru munca lui Simon. Existau unele aspecte ale ei care îi plăceau chiar foarte mult, premierele și unele (foarte puține) petreceri sau întâlniri cu diverse persoane pe care ajungeai să le știi de la televizor. O interesau lectura scenariilor și compararea acestora cu produsul finit, însă per ansamblu, în fine... La început, se dusese pe platourile de filmare de câteva ori, însă cinstit vorbind, totul era *extrem* de monoton. Actorii păreau să-și adreseze aceleași trei replici dintr-o mie de unghiuri, astfel că ea ajungea să-și petreacă timpul în camera de machiaj, unde flecărea cu fetele de acolo. Dacă ar fi fost să spună lucrurilor pe nume, nu reușea să priceapă de ce Simon făcea atâta caz de activitatea lui. Mai tot ce se petrecea pe

platou era foarte simplu. Trebuia să știi replicile, operatorii îndreptau camerele spre tine, iar tu rosteai ce trebuia. Edith își dădea prea bine seama că unii actori erau în stare de asta, iar alții, nu, dar se părea că nu folosea la nimic să te agiți prea mult. Nu remarcase niciodată că Simon era mult mai bun în rolurile pe care le exersase acasă decât în cele pe care le interpreta la inspirație. Înțelesese și ea un lucru de când luaserăm atunci prânzul împreună – locul ei nu era pe platou. După primele incursiuni, a continuat să se ducă o dată sau de două ori pe săptămână pe platoul de filmare, doar ca să îi salute pe ceilalți actori distribuiți în film sau pe cei din echipa de filmare, după care dispărea de acolo. I se părea calea cea mai bună de a trata problema.

– Să-i transmiți salutările mele, a spus Annette.

S-au privit în ochi pentru o clipă și, spre ușurarea lui Edith, chelnerul a reapărut pentru a lua comanda. După aceea, amândouă au schimbat subiectul, revenind la chestiuni mai generale.

Louisa a sunat la soneria apartamentului nostru de la demisol exact la ora unu fără un sfert. Hotărâseră să ia prânzul acasă, întrucât aveau să meargă la Fortnum's la un ceai după terminarea paradei de modă. Adela, în cinci luni, abia recent încetase să mai aibă grețuri și avea nevoie de un tratament special. Trebuia să le duc cu mașina până la Savile Row, în drum spre Old Burlington Street, unde urma să

probez o perucă. Îmi plăcea verișoara Adelei. Fiică a unui latifundiar anglo-irlandez, avea acel aer straniu și detașat, caracteristic acelei nații, foarte diferite de englezi, care o făcea să se înțeleagă bine cu oricine, în ciuda hainelor conservatoare și a pantofilor de bun-simț. De asemenea, părea să se fi născut ca să rămână celibatară pe vecie, viața petrecută în slujba familiei regale urmând să suplinească lipsa soțului și a copiilor. Sigur, ea s-a arătat încântată de ideea venirii pe lume a unui copil și, chiar înainte ca Adela să mă întrebe, mi-am dat seama că era făcută pentru rolul de nașă.

Traficul nu era aglomerat și, în consecință, la trei fără un sfert au urcat amândouă treptele ce duceau către sediul lui Hardy Amies și au intrat în salonul spațios de la primul etaj, care dădea spre Savile Row, unde avea să fie expusă colecția.

Nu obții nici un avantaj real ajungând devreme la vreuna dintre aceste prezentări de modă, întrucât toate locurile sunt repartizate în mod clar și irevocabil, însă ele aveau destule lucruri despre care să bârfească pentru a-și omorî timpul și, de aceea, de îndată ce au fost plasate pe cele două locuri stabilite prin biletul completat cu un scris de mână, ce spunea: „Lady Louisa Shaw & Prietena", cele două au devenit atât de absorbite de discuția lor pe teme mondene, încât au rămas nepăsătoare la tot ce se petrecea în restul încăperii, care se umplea cu repeziciune. Aveau locuri bune, lângă podium, în partea scurtă a sălii, în

apropierea ușii ce dădea spre scară și, prin urmare, aveau o imagine completă nu doar a podiumului, ci și a majorității scaunelor dispuse de-a lungul acestuia. Prin urmare, atunci când s-au aprins luminile, sugerând că spectacolul era pe cale de a începe, Adela a rămas foarte surprinsă să o vadă pe Edith Broughton așezată într-un colț îndepărtat, în ultimul rând, vizavi de ușa prin care își făceau apariția modelele. I s-a părut ciudat că Edith nu o salutase, pentru că trebuie să fi trecut prin dreptul lor ca să ajungă la locul ei și, chiar acum, în timp ce se uita la Adela, încă nu dădea impresia că ar fi recunoscut-o. Mă tem că acest lucru ar fi putut fi urmarea tratamentului pe care Edith trebuise să-l îndure în lunile precedente, însă, în orice caz, Adela, care nu vrea să se aibă rău cu nimeni, i-a zâmbit imediat și a fluturat mâna spre ea, iar Edith, probabil ușurată, a făcut și ea același gest.

În anticiparea spectacolului, conversațiile începuseră să se stingă, când în dreptul ușii s-a creat o oarecare agitație. Adela s-a întors într-un moment potrivit, reușind s-o vadă pe una dintre prințese intrând în sală, urmată de lady Uckfield. Zâmbind în semn de scuză pentru deranjul provocat, cele două și-au făcut loc spre scaunele rezervate pentru ele la capătul podiumului, în fața soției mele și a Louisei, chiar în primul rând. S-au așezat, după care Adela s-a uitat înapoi, spre locul unde stătea Edith, având ochii ațintiți asupra soacrei. Contrastul dintre starea celor două femei nu i-a scăpat Adelei și cu siguranță nici

lui Edith. Ea stătea în ultimul rând, alături de prietena ei machiată prea strident, urmând să privească niște haine pe care nu-și permitea să le cumpere. Cu două rânduri mai în față stătea femeia care i-ar fi putut lua locul, alături de o membră a familiei regale, invidiată probabil de mai toate cele prezente în sală. Muzica a început, o selecție de rock gen Copacabana, ceea ce părea a fi o alegere surprinzătoare, având în vedere vârsta majorității clientelor. Adela a răsfoit programul de sală, pentru a citi descrierea primei prezentări. Au apărut trei modele, numerele rochiilor purtate fiind expuse pe discurile de plastic din mâinile lor elegante, iar astfel a început parada.

Vreme de o oră, cât a durat, publicul a comentat aproape neîntrerupt, în timp ce modelele defilau pe podium. „Ar fi minunată pentru purtat în Spania", „Ciudată culoare, tare mult aș vrea să știu dacă o fac și pe crem" „Drăguță rochie, păcat că nu e purtată de fata potrivită", și alte remarci similare erau rostite, unele destul de tare, în vreme ce fetele defilau netulburate prin dreptul publicului. Din când în când, se mai adăuga și câte un moment amuzant prin scăparea discului cu numărul de ordine de câte o fată (am înțeles că asemenea trucuri au fost abandonate de atunci încoace, poate tocmai din acest motiv), ori câte una se împiedica în mod foarte grațios, însă acestea au fost momente rare în parada extrem de bine pusă la punct. Cu toate acestea, atenția Adelei a fost distrasă în câteva rânduri. De fiecare dată când se uita

spre locul unde se afla Edith, o putea vedea că-și ținea privirea ațintită nu spre podium, ci spre ceafa soacrei ei, care, din fericire pentru ea, încă nu avea cunoștință de prezența lui Edith acolo, fiind ocupată să-și noteze câte ceva pe program și să schimbe șoapte cu distinsa ei însoțitoare.

Prezentarea colecției s-a încheiat, iar publicul, după ce-și luase notițe și reținuse în minte câteva modele, s-a ridicat să plece. S-a creat un fel de culoar pentru augusta persoană din familia regală, iar lady Uckfield a urmat-o. Dovedind modestia potrivită ocaziei, Adela nu a atras atenția asupra ei, dar s-a întâmplat ca prințesa să o recunoască pe Louisa în același moment în care lady Uckfield a văzut-o pe soția mea. Drept urmare, ea i-a fost prezentată, a făcut o plecăciune și, pentru câteva clipe, persoanele din public s-au tras politicoase deoparte, pentru a le lăsa pe cele patru femei să meargă în grup. Discutau pe un ton amical despre rochiile pe care le-ar fi preferat, când Adela a zărit-o pe Edith îndreptându-se spre ele prin mulțimea care se rărise. Astfel de situații sunt dificile. Pot părea părtinitor când spun că Adela nu este persoana care să dea bir cu fugiții într-o asemenea împrejurare, însă ce rost ar fi avut să-i strice după-amiaza lui lady Uckfield sau să o pună într-o poziție jenantă pe însoțitoarea ei? Edith devenise o persoană aflată în centrul unui scandal, iar ele se aflau într-un loc public, care gemea de ziariști. La fel ca Iuda, Adela a ales calea potrivită pentru a reduce daunele și, surprinzând

privirea doamnei Uckfield, a întors discret ochii în direcția din care Edith se îndrepta spre ele. Demonstrându-și aptitudinile de a comanda un Imperiu, lady Uckfield a observat prezența nurorii ei fără nici o tresărire care să-i trădeze adevăratele sentimente. Dacă nu ar fost strânsă ușor de brat de către femeia mai vârstnică, până și Adelei i-ar fi fost greu să spună dacă plecarea celor două doamne fusese sau nu întâmplătoare. Prințesa și însoțitoarea ei s-au îndepărtat rapid, lăsând-o pe Adela să o prezinte pe Edith Louisei, care rămăsese ușor descumpănită.

Au discutat o vreme, Edith a întrebat de mine, iar Adela a făcut eforturi vizibile să nu întrebe nimic de Simon, după care s-au despărțit. Dar nu înainte ca Edith să remarce cu glas scăzut:

– Scumpa mea soacră arată bine.

– Foarte bine, din câte observ, a spus Adela.

Edith a râs.

– Ce caraghios pare totul când te gândești că ai devenit o rudă cu care nu e bine să fii văzută! În fine. Nu are cum să mă evite cu totul. Ar trebui să se obișnuiască cu ideea că, fie dacă-i place sau nu, eu locuiesc la Londra.

– Nu cred că te-a evitat. Mai curând nu te-a văzut, a spus Adela, adăugând fără convingere: Nici nu m-am gândit să scot o vorbă de...

– Nu, a spus Edith. De ce ai face-o?

Și astfel s-au despărțit, Adela și Louisa plecând spre restaurantul Fortnum's, iar apoi revenind acasă,

ca să-mi povestească fiece amănunt; Edith a plecat spre Ebury Street, la Simon, care era furios deoarece una dintre replicile lui din scena ce urma să fie filmată în ziua următoare fusese tăiată. Pentru această mișcolie își bănuia partenera, pe care începuse deja să o displacă puternic, iar mintea îi era atât de preocupată de nedreptatea care i se făcuse, încât nu avea chef să asculte povestea lui Edith. Oricum, mă îndoiesc că ea i-a spus prea multe. Doar că o văzuse pe Google și că aceasta nu o observase. În realitate, în afara celorlalte mici neplăceri, precum seara de la clubul Annabel's, evenimentul tocmai încheiat fusese cea mai evidentă ilustrare a proporțiilor decăderii ei, iar Edith încă nu putea vorbi despre asta fără o ușoară senzație de rău.

Știam destule din relatarea Adelei cât să pricep că Edith traversa o perioadă foarte proastă, indiferent cât de fericită ar fi fost cu Simon, așa că am decis să îi telefonez și să o invit la prânz. Însă înainte de a apuca să fac asta, am primit un mesaj neașteptat din partea lui Isabel Easton, care ne invita să ne petrecem weekendul în Sussex. De fapt, plicul îi era adresat Adelei. Se părea că Isabel își învățase bine lecția și reținuse că, în cadrul claselor de sus plicul se adresează exclusiv femeilor din cadrul cuplurilor. De ce oare? Cine să știe? În orice caz, Adela a fost prima care a citit invitația și a sugerat să o acceptăm. Adela era destul de reținută în ceea ce o privea pe Isabel

și nu-l plăcea pe David atât de mult, astfel că am bănuit imediat existența unui motiv ascuns.

– Cât ne aflăm acolo, am putea să-i telefonăm lui Charles, a spus ea, astfel că nu a trebuit să aștept prea mult până să aflu care era acela.

Nu cred că am mai fost în vizită la soții Easton de la data aceea, cu trei ani în urmă, când fuseserăm chemați cu toții la Broughton ca să asistăm la triumful lui Edith. Îi mai întâlnisem la Londra, astfel că ruptura nu era chiar evidentă și, privind retrospectiv, nu știu exact de ce îmi pierdusem obiceiul de a merge acolo. Poate pentru faptul că Edith și cu mine ne împrieteniserăm pe ascuns crease o situație stânjenitoare între noi. Nu-mi dau seama precis. În orice caz, peste câteva săptămâni, într-o zi de vineri, am fost chiar încântat să mă trezesc din nou, de data aceasta împreună cu soția, în bine cunoscutul lor salon cu fețe de masă franjurate, canapele îmbrăcate în creton și cu perne mari și dolofane. Despachetaserăm bagajele și făcuserăm baie, după care băuserăm ceva înainte de cină, dar nu a mai trecut multă vreme până când adevăratul scop al invitației a devenit limpede.

– Vreți să le faceți o vizită și celor de la Broughton cât stați aici? a întrebat David.

M-am uitat la Adela.

– Nu știu. Nici nu am idee dacă sunt acolo. Ne-am gândit să le dăm un telefon.

– Bun, a spus David. Bine. Apoi a făcut o pauză. Dacă vorbești cu Charles, să-i transmiți și salutările noastre, te rog.

Deci asta era. Trebuia să fi bănuit. La urma urmelor, în ce situație se aflau acești oameni! Ani întregi aproape că înnebuniseră din cauza incapacității de a intra în grațiile familiei care avea cea mai mare influență în zonă. Apoi, miracol cu totul neașteptat, prietena lor se căsătorește cu moștenitorul acelei familii. Încep și ei să devină ceva mai cunoscuți în ținut. Când să înainteze un pic în această lume, hodoronc-tronc, izbucnește scandalul. Peste noapte, prietena lor Edith, femeia pe care au invitat-o primii prin acele locuri (pentru că puteți fi convinși că ei nu au făcut nici un secret din rolul pe care l-au jucat), fuge cu un actor, aduce dizgrația pe capul familiei și îl abandonează pe bietul, scumpul de Charles. Și așa ies din scenă David și Isabel Easton.

Cred că ar fi trebuit să ai inima de piatră să nu simți o oarecare înțelegere și milă față de ei, sărmanii, chiar dacă scopul lor era de două parale. Îți pare la îndemână să râzi de pretențiile altora – îndeosebi când ambițiile lor sunt banale – însă mai toți avem o cărare presărată de ghimpi în unele perioade ale vieții, care nu merită importanța pe care i-o acordăm. Presupun că-ți vine greu să trăiești într-o comunitate restrânsă și să fii obligat să accepți că ești exclus din pozițiile de vază ale grupului respectiv. Acest lucru îi îndeamnă pe mulți oameni care țin la poziția

lor în societate să revină în orașe, unde jocul se desfășoară mai fluent și are alte reguli. Ba mai mult, soții Easton ajunseseră, cel puțin după părerea lor, foarte aproape de poziția râvnită...

David a continuat:

– Îmi pare rău, dar simplul adevăr este că scumpa noastră Edith s-a purtat extrem de necugetat.

Cu toții, inclusiv Isabel, am primit asta cu o ușoară tăcere. Până și Adela (care, din câte știam, era întru totul de acord cu această evaluare a situației) părea să manifeste rezerve acum în a-l aproba pe David în absența lui Edith.

– Nu știu ce să spun, am zis eu.

– Nu se poate! a spus David, aproape indignat. Mă surprinde să constat că o aperi.

– Dar nu o apăr deloc, i-am răspuns. Spuneam doar că nu ai cum să știi. Nu poți cunoaște prea multe despre viața cuiva. În profunzime, adică.

Acesta este un truism, dar nu acoperă perfect adevărul. Poți cunoaște îndeaproape viața altora. Iar eu, în realitate, știam destul de multe lucruri despre viața lui Edith și Charles, dar, chiar dacă mă făceam vinovat de o anumită lipsă de onestitate, exista o oarecare doză de adevăr în spusele mele. Nu sunt convins că poți ajunge vreodată la o cunoaștere atât de aprofundată a vieții cuiva, încât să poți pronunța o sentință definitivă.

Isabel a intervenit în discuție cu gând de a împăca lucrurile.

– Eu cred că David se referă la faptul că nouă ne-a părut rău pentru bietul Charles. Nu merita să pățească așa ceva. Mai ales la modul în care privim noi lucrurile.

Am fost de acord cu asta, dar, pe de altă parte, era foarte clar că David spera să se poată debarasa de Edith și, demonstrându-și indignarea față de cineva care ar fi făcut-o cunoscută celor de la Broughton, își închipuia că avea să câștige ceva în prestigiu și avea să sfârșească prin a ajunge din nou pe lista lor de invitați. S-ar fi mulțumit doar cu atât, pentru că el socotea, în mod eronat, că pătrunsese în citadelă în timpul domniei lui Edith acolo. În această privință, eu cred că greșea din două puncte de vedere. Primul dintre acestea era că Charles nu îl prea agrea. De regulă, pe cei din clasele de sus nu îi amuză acei membri ai clasei mijlocii care încearcă să-i imite. Acești arivișți prezintă toată monotonia familiarității, fără a poseda nimic din tihna intimității. În concluzie, dacă trebuie să fraternizeze în afara grupului lor de cunoștințe, ei îi aleg pe artiști, cântăreți sau pe acele persoane care îi distrează. Însă al doilea motiv era mai personal pentru Charles. Am avut senzația că el nu l-ar fi admirat pe David pentru încercarea de a o abandona pe Edith și cauza ei, indiferent de modul în care el, Charles, fusese tratat.

În orice caz, urmând atât îndemnurile lui David, cât și sugestia originală a Adelei, în acea seară am telefonat la Broughton. Mi-a răspuns Jago, majordomul, care mi-a spus că Charles era la Londra, însă în

momentul când tocmai mă pregăteam să închid, am auzit un alt receptor ridicându-se, iar de la celălalt capăt al liniei a răsunat glasul lui lady Uckfield.

– Ce mai faci? m-a întrebat ea. Am întâlnit-o pe frumoasa ta soție acum câteva zile. Vom mai avea plăcerea de a te vedea pe la noi în viitor? Eu așa sper.

Îmi vorbea pe un ton insistent și intim, cu glasul unei fete ce are de împărtășit un secret, pe care am ajuns să îl asociez cu modul ei atât de plăcut de a se purta în societate.

– Ca să fiu sincer, ne aflăm în preajmă. Stăm la soții Easton. Am sunat doar ca să aflu dacă Charles e acasă.

– Ei, bine, mâine seară se întoarce. Aveți vreun plan pentru cină? Aveți cum să evadați de acolo.

A lansat acea invitație, fără ca în vocea ei să se simtă vreo urmă de remușcare. Oare știa că David și-ar fi dat și viața ca să fie inclus în cercul cunoștințelor ei apropiate? Tot ce se poate.

– Nu chiar, i-am răspuns eu.

Glasul i-a devenit și mai conspirativ.

– Nu poți vorbi nestingherit?

– Nu tocmai, am repetat eu, aruncând o privire spre locul în care David, așezat în apropierea seminelului, mă urmărea ca un uliu al vrăbiilor.

– Măcar la ceai? Reușești să ajungi aici?

– Cred că da, i-am răspuns, cu un aer destul de nehotărât.

– Bine, dar să vii și cu frumoasa ta soție.

Apoi a închis.

David a fost cumplit de dezamăgit că apelul nu a avut drept urmare o invitație pentru toată lumea, așa cum s-ar fi așteptat. Îmbufnat, a sugerat chiar să telefonez din nou la Broughton și să îi invit pe soții Uckfield la cină, însă Isabel, care se dovedea mereu mai rațională decât el, l-a potolit.

– Cred că vor să discute câte ceva despre Edith și situația apărută. N-ai cum să-i acuzi pentru asta.

În concluzie, hotărând probabil că, de vreme ce ne invitaseră acolo pentru a restabili relațiile cu Marea Casă, nu ar fi avut nici un rost să ne împiedice să mergem, David a fost de acord ca noi să ne ducem acolo la ceai, cu condiția să facem pe mesagerii și să invităm familia Uckfield pentru un păhărel duminică dimineața.

18

La fermă se mai aflau vreo șase sau șapte persoane care rămâneau acolo pe durata weekendului, ceea ce nu era neobișnuit pentru familia Broughton. I-am recunoscut pe lady Tenby, care m-a salutat cu un gest ce îi trăda încântarea, precum și pe un văr al familiei, cu care mă întâlnisem de câteva ori în Londra, când eram împreună cu Charles și Edith. Pe vremea aceea, nu știam că prezența Clarissei Marlowe avea vreo semnificație anume, însă amândoi am observat că aceasta era foarte sigură pe felul în care se comporta, făcându-și probleme în legătură cu confortul nostru sau dorind să știe dacă mâncaserăm măcar un sendviș sau mai știu eu ce și, privind retrospectiv, presupun că asta o ridica peste statutul de oaspete obișnuit. Ceilalți – bărbați îmbrăcați cu pantaloni din catifea reiată și pulovere, fete în fuste și pantofi de oraș – abia dacă au ridicat ochii de la treburile cu care erau prinși în momentul când am sosit noi, fie că citeau, bârfeau, mângâiau câinii sau prăjeau pâine la foc.

În schimb, soții Uckfield au fost cât se poate de amabili. Ne-au rugat să le spunem toate noutățile în ceea ce ne privea, am flecărit despre parada modei, apoi am discutat despre nu știu ce film în care mă văzuseră jucând, au adus niște gogoși, au umplut cestile de ceai, asta până când celelalte persoane prezente în încăpere și-au dat seama clar, la fel ca și noi, că urma să jucăm un rol într-un fel de Plan Diabolic. Cel care vizitează pe cineva de la țară se așteaptă din partea gazdelor, dar și a oaspeților, să manifeste un soi de lipsă moderată de interes. Oaspeții pot să rătăcească de colo-colo, să citească reviste, să se plimbe ori să facă baie, să scrie scrisori, fără să îi solicite prea mult pe ceilalți, asta din punct de vedere social. Abia când mănâncă – dar și atunci, doar când servesc cina – este de așteptat ca ei să „își joace rolurile". Această lipsă de efort, această atitudine a oamenilor care abia dacă își ridică privirile din cărțile pe care le citesc pentru a confirma intrarea cuiva în încăpere, ar putea să pară nepoliticoasă pentru un străin (și ea este cu adevărat nepoliticoasă), dar trebuie să admit că ea aduce cu sine o anumită relaxare. Aceștia nu fac nici un efort să se arate politicoși față de tine, astfel că nu ți se cere să faci vreun efort ca să te arăți politicos față de ei. În realitate, când se stârnește multă agitație în jurul unui oaspete, acest lucru se întâmplă în mod invariabil deoarece respectiva persoană a fost catalogată drept „intrus" ori, cel puțin, suferind de vreo boală în stadiu terminal, caz în care

trebuie să i se acorde mai multă atenție decât de obicei. Situația în care toată lumea sare în picioare și se arată extrem de binevoitoare este, prin urmare, o insultă la adresa beneficiarului.

Cu toate acestea, Adela și cu mine nu ne-am simțit „jigniți" de felul în care am fost primiți. Pur și simplu, am înțeles că urma să ni se solicite un serviciu. Drept urmare, când lady Uckfield a întrebat dacă aș dori să admir salonul ei, care fusese redecorat recent și despre care, din câte se părea, discutasem cu oarece timp în urmă, am sărit imediat în picioare. Soția mea era inclusă în invitație, însă ceva din purtarea lui lady Uckfield i-a sugerat că doar eu singur eram dorit și, cum amândoi muream de curiozitate să aflăm ce se petrecea, Adela a ales să rămână cu lordul Uckfield și să mai bea niște ceai, în ideea de a da naștere intimității necesare.

Salonul în chestiune se afla cam departe de încăperile pe care le cunoșteam eu și era situat într-una dintre aripi, separat de corpul principal printr-un coridor curbat, ale cărui ferestre dădeau spre parc. Odată ajuns acolo, s-a dovedit a fi un cuibușor fermecător și elegant, demonstrând priceperea lui lady Uckfield în ce privea *gemüchtlich*[1] – grandoare cu pretenții. Era o încăpere destul de spațioasă, cu pereții îmbrăcați în damasc roz și scaune drăguțe, acoperite

[1] Grafie intenționat greșită în original. *Gemütlich*, „comod", „plăcut" (n. red.).

cu un creton încântător. Câteva birouri lăcuite, corpuri de bibliotecă pictate și mese cu intarsii delicate se aflau dispuse discret, toate încărcate de nimicuri caracteristice bogătașilor aristocrați: flori, piese de porțelan de Meissen, lămpi frumoase, miniaturi, boluri cu lavandă uscată, suporturi de lumânări emailate, mici picturi pe postamente sculptate și, bineînțeles, pe pupitrul principal (un birou frumos, decorat cu bronz aurit, care stătea cu latura mică lipit de perete), un morman de hârtii, invitații și cereri oficiale. O sofa, tapisată cu o țesătură în ape, era așezată în unghi drept față de micul șemineu, unde focul sclipea și scotea pocnete în căminul lustruit și mărginit de metal. Pe piedestalul șemineului, unde figurine din porțelan și cutii cu tutun de prizat își disputau spațiul cu jucării pentru câini, pe jumătate roase, un iepuraș tricotat și felicitări de la prieteni din Barbados și San Francisco, se găsea un pastel de Greuze, înfățișând o lady Broughton din vechime. Cu alte cuvinte, acesta era cartierul general al unei Mari lady.

– Foarte frumos aranjat, am spus eu.

Însă lady Uckfield uitase pretextul pentru care mă adusese acolo, astfel că mi-a făcut semn către fotoliul așezat de cealaltă parte a focului față de pat, după care a luat loc cu o expresie gravă pe chip.

– Ați mai văzut-o pe Edith în ultima vreme?

– În ultima vreme, nu. De când s-a întâlnit cu Adela la acea paradă a modei.

– Am înțeles, a spus ea.

A rămas tăcută vreme de câteva momente. În realitate, n-o mai văzusem până atunci într-o postură dificilă, dar așa păreau să stea lucrurile în acele clipe.

– Ce mai face Charles?

Ea mi-a răspuns printr-o strângere de buze.

– Vreau să te rog ceva. Știu că Edith este tot cu acel actor. Are de gând să se mărite cu el?

Întrebarea m-a luat prin surprindere.

– Nu știu. El încă n-a divorțat – nici nu am idee dacă a declanșat întregul mecanism al despărțirii.

Ea a dat din cap, mai mult pentru sine.

– Charles mi-a zis că Edith intenționează să aștepte doi ani și să ceară o despărțire fără contestație[1]. A făcut o pauză, iar eu am făcut, la rândul meu, un gest din cap. Aceasta era o informație ce-mi rămăsese necunoscută, dar nu mi se părea o idee rea, fie și numai pentru că, la vremea respectivă, vestea nu avea să mai fie de prima pagină. Problema este că Tigger și cu mine nu prea agream ideea asta.

A șovăit, dovedindu-se mai stângace decât o văzusem vreodată.

– Cu cât mai repede reușește Charles să tragă linie sub toată afacerea asta și să-și reia viața, cu atât mai bine pentru el. Detestăm ideea de a tărăgăna lucrurile, iar el nu are sentimentul că s-a isprăvit ceva. (M-a privit întrebător.) Înțelegi ce vreau să spun?

[1] Divorț în cadrul căruia soții decid cum se partajează bunurile, datoriile și custodia asupra copiilor, dacă este cazul (n. tr.).

– Cred că da.

– Probabil că nu știi, dar situația l-a afectat îngrozitor. Nu se prea pricepe să-și exprime sentimentele, dar a trecut printr-o stare cumplită, te asigur.

Am dat din cap. O credeam, căci era suficient să mă gândesc la acea scenă din biroul lui, când el plânsese în fața mea. Charles era unul dintre acei bărbați, nu chiar atât de rar întâlniți cum vor să ne facă a crede revistele actuale dedicate femeilor, care aleg să se căsătorească, iar după aceea nu pun la îndoială hotărârea luată. Ei nu-și drămuiesc angajamentele pe care le fac față de soții, pentru că niciodată nu-și închipuie că vor fi siliți să-și reconsidere sentimentele, înainte ca moartea să-i despartă – ba chiar și atunci manifestă tendința de a presupune că soțul este acela care va deceda primul. Nu spun că el ar fi fost incapabil de infidelitate. La vreo convenție o fermierilor ținută în America, ori în cursul vreunei vânători în Scoția, cine știe ce s-ar fi putut întâmpla? Însă eu vreau să spun că el nu ar fi fost în stare să declanșeze sfârșitul propriei căsnicii. Atunci când o alesese pe Edith, îi dăruise toată iubirea de care era capabil și, ca urmare absolut firească, toată încrederea. Nici una dintre acestea nu ar fi fost din cale afară de interesante prin calitatea lor, dacă nu ar fi fost oferite cu dărnicie. De asta sunt convins. Și nu eram surprins să aud că trecuse printr-o „stare cumplită".

Lady Uckfield nu terminase.

– Dorim cu disperare să-și refacă viața și considerăm că acum are această șansă.

– A cunoscut pe cineva?

Ea a înclinat capul într-o parte, fără să-mi răspundă, și mi-am dat seama că da. Ori așa spera familia. După câteva minute, am înțeles că era vorba despre Clarissa.

– Problema este că dacă ar fi fost liber puteam face planuri în funcție de asta. Acum nu se poate. Trecutul îl trage înapoi și nu cred că mai poate gândi normal.

Această formulare mă intriga. Cum adică Charles nu mai putea „gândi normal"? Lady Uckfield s-a uitat la mine, așteptând o confirmare.

– Și în ce fel vă pot fi de ajutor?

Doream să aflu ce-mi pregătise lady Uckfield. Știam că avea să fie vorba de ceva măreț, deoarece este un adevăr absolut că, pentru o femeie de talia ei, discutarea vreunui aspect al vieții intime cu altcineva decât un prieten de o viață sau o persoană de același rang (și asta doar rareori) reprezintă un soi de tortură. Nu conta dacă mă plăcea sau nu. Acea discuție îi producea suferințe neînchipuite.

– N-ai putea sta de vorbă cu Edith? Să o întrebi dacă îi permite lui Charles să divorțeze de ea imediat? Desigur, în trecut asta ar fi fost o modalitate neplăcută, dar mai gândesc oamenii la fel în prezent? Nu cred – și tu trebuie să o asiguri că nu va interveni nici o schimbare în privința partajului. Absolut nici una. Vorbea precipitat, ca să-și ascundă jena. Și nici

nu mă mira asta. Era vorba de o cerere „vulgară", ca să zic așa, cum nu mai auzisem. Poate era singurul lucru de acest gen pe care îl auzisem din gura ei. Cred că uimirea mi s-a citit pe față. Sunt convinsă că găsești rugămintea asta foarte supărătoare.

– Nu cred că acesta este cuvântul pe care l-aș fi ales.

Tonul meu era cam sever, dar lady Uckfield era îndeajuns de doamnă ca să-și dea seama că-și încălcase propriile reguli. A primit reprosul cu eleganță, socotind că îl merita pe deplin.

– Sigur, e îngrozitor să ceri așa ceva.

– O tratați nedrept pe Edith, am spus eu. Nu se gândește la bani.

Era adevărat. Nu cred că prietenei mele îi trecuse prin minte să primească de la Charles mai mult de câteva mii de lire, care să-i ofere un confort de scurtă durată, până când vedea în ce direcție s-o ia. Era suficient că el plătise chiria în Ebury Street și îi permisese să încaseze cecuri în această perioadă. Bătrâna doamnă nu înțelegea că Edith era perfect conștientă de faptul că se comportase în mod necorespunzător. Oameni precum cei din neamul Uckfield nu înțeleg ușor sau nu înțeleg deloc că „onoarea" nu este o calitate exclusivă a clasei lor. Ei au auzit atât de des despre materialismul claselor mijlocii și de buna-cuviință sau de sacrificiile făcute de cei din clasa lor, încât au ajuns să creadă în aceeași măsură în aceste două închipuiri.

Lady Uckfield a ridicat vag din sprâncene.

– Cred că este adevărat.

– Chiar este, am spus eu. Nu vă place Edith și din această cauză o subapreciați.

Auzind acestea, ea s-a îndreptat puțin de spate. Nu a respins vorbele mele, iar răspunsul ei a fost însoțit de un surâs vag.

– Ai dreptate să o aperi. Ai intrat prima oară în această casă în calitate de prieten al ei – și ai tot dreptul să o aperi.

– Îi voi spune lui Edith ce doriți, dar nu pot face mai mult de atât.

– Vezi tu, nu ne putem permite ca Charles să inițieze divorțul, pentru ca apoi ea să conteste sau să pună totul la îndoială. Trebuie să știm sigur că nu se va întâmpla așa ceva. Înțelegi asta?

– Desigur. (Și nu mințeam defel.) Dar nu-i pot oferi sfaturi. Chiar dacă aș insista, s-ar putea să nu-mi dea ascultare.

– O să-mi relatezi ce ți-a zis?

Am confirmat din cap. Discuția se terminase. Ne-am ridicat și aproape ieșiserăm din încăpere, când lady Uckfield s-a simțit obligată să mă convingă o dată în plus de importanța rugăminții ei.

– Te rog să înțelegi, Charles este cumplit de nefericit. Situația nu poate continua astfel, nu-i așa? E foarte neplăcut pentru noi. Mai ales că îl vedem zilnic abătut.

Drept răspuns, mi-am trecut un braț pe după umerii ei și am strâns-o ușor. Era un gest mai intim decât cele pe care mi le permisesem până atunci. Poate a fost un semn că eram legați, într-un fel, de acel amestec neplăcut de lacrimi și speranțe irosite. În orice caz, ea nu s-a opus. Și nici nu a adoptat acea atitudine ușor superioară, pe care alte englezoaice ar manifesta-o într-un asemenea moment, cu scopul de a-i arăta celui care a făcut gestul că și-a luat o libertate ce nu i-a fost acordată.

Ne-am întors în sufragerie, unde Adela, într-un efort de a scăpa de planurile privind soarta pădurii South descrise cu meticulozitate de către Tigger, încerca să dreseze unul dintre câini să țină o bucată de pesmet pe bot. A ridicat privirea când am intrat și, cum ardea de nerăbdare să afle ce se întâmplase (pentru că aveam să-i povestesc), ne-am scuzat la scurt timp după aceea și am plecat. Încă simțeam povara îngrozitoare a invitației pe care trebuia să o comunicăm, dar, cum acela era prețul pe care trebuisem să îl plătim pentru un ceai, știam că trebuia să o facem. Lady Uckfield ne-a urmat până la Under Hall, astfel că a fost mai ușor decât crezusem.

– David și Isabel, am început eu. Ea m-a privit cu un aer întrebător, astfel că am venit cu explicația de rigoare: soții Easton. Gazdele noastre. Acest schimb de cuvinte ar fi fost de ajuns ca să îl deprime pe David vreme de câteva luni bune. Ar dori să știe dacă v-ar

face plăcere să veniți mâine dimineață până la ei pentru un păhărel.

Gata, reușisem.

Lady Uckfield s-a grăbit să zâmbească.

– A, dar este un gest extrem de amabil. Îmi pare rău, însă suntem prea mulți pentru a da curs invitației. Dar te rog să le mulțumești. Aerul de intimitate și importanță a revenit cât a respins o invitație despre care știam prea bine că nu avea să fie acceptată. Însă ea m-a uimit prin cele spuse în continuare: Ce-ar fi să reveniți voi mâine și să-i aduceți și pe ei?

Era un gest de amabilitate cu totul neașteptat. Trăind un sentiment de vinovăție la gândul că David s-ar fi bucurat dacă ar fi știut toate acestea, am clătinat din cap.

– Cred că e un deranj prea mare pentru dumneavoastră, nu-i așa? Să lăsăm totul pentru altă ocazie.

Însă, spre și mai marea mea uimire, lady Uckfield a insistat.

– Ba nu, te rog. Apoi mi-a zâmbit. Charles se va întoarce până atunci. Sunt convinsă că va fi încântat să te revadă.

În acele momente nu am înțeles ce spera să realizeze aducându-ne alături de Charles. Mi se părea că își asuma un risc, pentru că dacă eu i-aș fi dezvăluit lui Charles misiunea ce mi se încredințase, sunt convins că el s-ar fi înfuriat. Ulterior însă, mi-am dat seama că voia ca eu să-l văd pe Charles în suferință, pentru că asta ar fi constituit justificarea ei și m-ar

fi motivat mai mult ca niciodată să îi îndeplinesc dorința. Pe de altă parte, e posibil ca ea să fi crezut că, îngăduindu-ne să ne aducem prietenii la Broughton, aveam să fim și mai strâns înhămați la căruța de probleme a familiei.

– Nu trebuie vă simțiți obligată, a spus Adela, dar apoi nu am mai protestat și, luându-ne rămas-bun, am plecat să transmitem îmbucurătorul mesaj unui David și unei Isabel mai puțin fermecate, dar plăcut surprinse.

Charles ne aștepta în sufragerie când am reapărut a doua zi, ori așa am avut impresia. A sărit de pe scaunul pe care stătea, a sărutat-o pe Adela pe amândoi obrajii și aproape că mi-a smuls mâna din încheietură. Nu a reușit să ne spună decât că era mai mult decât încântat să ne vadă, apoi mama lui a apărut ca să salveze situația și ne-a condus spre bar, așezat în mod inspirat în spatele unei uși false, al cărei scop inițial fusese acela de a crea un echilibru față de ușa care dădea, printr-o anticameră, spre sufragerie. Tigger stătea acolo în rol de mare gazdă, pregătind cocktailuri Bloody Mary. I-a oferit unul și soției. Ea a strâmbat ușor din nas.

– N-ai pus suficient tabasco, iar votca ai ales-o greșit – plus că ai uitat de sucul de lămâie.

Eu așteptam să se solicite un bol cu lămâi când, spre uimirea mea, lordul Uckfield a luat o sticlă cu suc de lămâie și a turnat din belșug în vas. Tocmai mă pregăteam să cer un pahar fără acel ingredient,

după care m-am răzgândit și am luat paharul cu ceea ce mi se oferise. Inutil să mai spun că era delicios.

– Cum ți se pare Charles? m-a întrebat gazda mea.

Își dădea seama prea bine că fiul ei arăta foarte rău. Avea fața obosită și umflată. Pielea, care în mod normal îi strălucea de acea sănătate conferită de plimbările în natură sau pe terenuri de vânătoare, părea gălbuie și oarecum murdară. Iar părul îi atârna în șuvițe neîngrijite pe ceafă.

– Nu prea grozav, am zis eu.

Ea a încuviințat din cap.

– Acum îți dai seama de ce a trebuit să-ți solicit ajutorul?

S-a îndepărtat fără să mai facă vreo referire la curioasa noastră discuție din ziua precedentă. Cinstit să fiu, trebuie să o apăr și să spun că înțeleg de ce, ca mamă, ea se simțise îndemnată să apeleze la măsuri disperate. Fiul ei se stingea, încetul cu încetul, chiar dinaintea ochilor ei. Cel mai mult mă nedumerea ideea acestei iubiri în devenire, abia sugerate, ce promitea o viață nouă și fericire. Charles nu arăta câtuși de puțin ca unul care și-a găsit Adevărata Iubire, deși Clarissa se afla pe linia lui de ochire. Au apărut și alți câțiva amatori de un păhărel înainte de prânz, astfel că aceasta și-a reluat rolul de gazdă, conducând lumea de colo-colo și făcând prezentări, dar, din câte mi-am dat seama, fără să stârnească vreun interes deosebit în inima vărului ei.

Oaspeții casei erau la fel de îmbufnați cum probabil fuseseră și în ziua precedentă și am observat cum câțiva dintre ei le erau prezentați cu de-a sila lui David și Isabel. Pe unul dintre aceștia, vicontele Bohun, care fusese la plimbare în ziua precedentă, îl întâlnisem ocazional la Londra. Sora lui mai mică îmi fusese oarecum prietenă la un moment dat, iar pe el îl bănuisem mereu că ar fi fost retardat mintal – sau, cel puțin, aproape subdezvoltat, într-atât cât să evite clasificarea medicală respectivă – astfel că am rămas de-a dreptul surprins să citesc undeva că se căsătorise cu o fată drăguță, care avea o slujbă respectabilă în cadrul unei edituri. Aducându-mi aminte de asta, am fost curios să o văd pe noua doamnă Bohun, cea care încheiase acel contract necugetat. Nu mi-a venit greu să o depistez. Părul ei strălucitor se revărsa impecabil de sub o bentiță tivită cu catifea, nasul îi stătea ridicat spre cer și, fără să recurgă la vreo insultă, era cât se poate de măreață și de greu abordabilă pentru David, care părea să se scufunde. Sărmanul om se chinuia mai departe, aducând vorba de o serie de nume și făcând tot felul de trimiteri, pe care ea le ignora disprețuitoare, asta până când lui au început să-i apară broboane de sudoare pe frunte. Sper doar că asemenea victorii mărunte compensau sacrificiile îngrozitoare pe care le făcuse în viață. Bohun o încolțise pe Adela și îi spunea nu știu ce poveste care nu se mai sfârșea, pe care el o puncta mereu cu câte un hohot de râs

nefiresc și strident. Am observat cum ea căuta din priviri o cale de scăpare.

Charles s-a apropiat de mine și m-a atins pe cot.

– Ce mai faci? Cum decurg filmările?

– Bine. Ție cum îți merge?

A făcut un gest către un pervaz unde, netulburați de restul lumii, am putut să ne așezăm și să rămânem puțin singuri. Tăcut, el s-a uitat înspre grădină preț de câteva clipe.

– A, îmi merge bine, mi-a răspuns el, cu un zâmbet strâmb. În fine, merge.

După cum arăta, nu părea să spună adevărul, dar am dat aprobator din cap.

– Mă bucur.

– Mama mi-a zis că ai trecut și ieri pe aici.

– Am venit la ceai.

– Cred că au vrut să discute cu tine despre, cum să zic, despre situația asta încurcată.

– Da, oarecum.

– Și ce ți-au spus?

Nu mă simțeam pregătit să o trădez pe lady Uckfield. Lăsând orice alte considerente deoparte, deși rugămintea ei mi s-a părut intruzivă și nelalocul ei, nu puneam la îndoială onestitatea motivelor care o animau. Copilul ei arăta cumplit, într-adevăr. Sigur că ea voia să pună capăt acelei situații, ce mamă ar dori altceva? Nu o puteam învinui de nimic, astfel că am ridicat din umeri. Charles a continuat:

– Ai mei țin foarte mult să grăbesc lucrurile. Vor să „las totul în urmă".

– Păi, nu așa s-ar cuveni?

Charles a rămas cu privirea pierdută pe fereastră. Eram la început de mai și florile care îmbobociseră pe terasele îngrijite cu multă grijă și afecțiune ar fi trebuit să arate proaspete și vesele, însă în acea dimineață se iscase o ploaie din senin, astfel că toate păreau îmbibate de apă și neglijate. Dincolo de șanțul de protecție, copacii din parc înfrunziseră, dar rămăseseră încă firavi, primele lor frunze fiind mult mai delicate, coloristic vorbind, decât verdeața abundentă din miezul verii.

– În noiembrie, m-au expediat în Jamaica împreună cu Clarissa și cu câțiva prieteni de-ai ei.

– Și ți-a plăcut?

Privirea mi-a căzut asupra Clarissei, care își făcea de lucru reumplând paharele. Charles mi-a urmărit privirea.

– Biata Clarissa. Da. A fost plăcut. Îmi place Jamaica. Ori, mai precis, Ocho Rios. Ai fost acolo vreodată? Am clătinat din cap. Mama încearcă să-mi găsească perechea potrivită. Nu vrea să mai riște ceea ce oferă piața liberă.

Apoi a pufnit în râs.

– Cred că-ți vrea binele și fericirea, am spus eu.

S-a uitat lung la mine.

– Nu e chiar așa. Cum să spun, vrea să fiu fericit, dar de data asta îmi dorește fericirea într-un fel pe

care îl poate înțelege doar ea. Se teme de necunoscut. Crede că se străduiește să-mi asigure fericirea, dar o interesează mai mult să evite o repetare a situației prin care am trecut. La Broughton nu trebuie să mai pătrundă necunoscuți. Au fost de ajuns Edith și Eric.

– Mda, îi înțeleg punctul de vedere în ceea ce îl privește pe Eric, am spus eu, apoi am râs amândoi.

M-am uitat din nou la Clarissa, care începuse să arunce priviri ușor agitate în direcția noastră, de parcă ar fi simțit că discuția dintre noi nu îi aducea nici un beneficiu. Mi-a părut rău pentru ea. Era o fată de treabă și ar fi transformat totul într-o reușită – una mult mai impresionantă decât cea realizată de Edith. De ce să nu i se ofere și ei o șansă de a-l face fericit pe Charles? Însă chiar în timp ce-mi treceau prin minte asemenea gânduri, am priceput că totul era rodul imaginației lui lady Uckfield, fiind menit să rămână astfel.

– Ai mai văzut-o pe Edith în ultima vreme? m-a întrebat el.

Am rămas din nou șocat de acea greșeală pe care o comit atât de mulți oameni și pe care am comis-o și eu, cu siguranță în ce-l privea pe Charles, aceea de a presupune că persoanele mai slab dotate intelectual sunt lipsite de sentimente profunde. Asta nu înseamnă că Charles era chiar prost. Pur și simplu, era lipsit de capacitatea de a emite idei originale. Acum știam însă că era mai mult decât capabil de o mare iubire. Este fascinant să te gândești cum ajung

să se îndrăgostească oamenii. Țineam la Edith și îmi plăcuse chiar din clipa în care îmi fusese prezentată. Mă încânta frumusețea ei, autoironia discretă și purtarea ei degajată, dar nu puteam pretinde că înțeleg motivul pentru care ea devenise marea atracție pentru acest Tânăr Care Avea Totul. La urma urmelor, marele ei merit în calitate de companion era simțul umorului, pe care Charles nu era în stare să îl aprecieze sau să îl înțeleagă. În felul meu, eram la fel de nedumerit ca și lady Uckfield de ce el nu alesese pe cineva care să îi semene, care să cunoască toate șiretlicurile, dar și pe ceilalți membri ai lumii lor, care să poată deveni președinta organizațiilor de caritate și să poată călări și să domine satul din apropiere fără să se sinchisească, evident, fără să evidențieze sentimentul reținut de autoironie care putea fi detectat atât de lesne în mai toate rolurile jucate de Edith. În orice caz, lucrurile stăteau cum stăteau. Charles se îndrăgostise de Edith Lavery și o iubise sincer. Lovitura pe care ea o administrase bunei lui păreri despre sine și modului său de viață se dovedise de-a dreptul ucigătoare, însă din privirea pe care mi-a aruncat-o, mi-am dat seama foarte clar că încă o iubea.

– Adela a văzut-o zilele trecute undeva.

– Și cum se simțea?

– Bine, așa cred.

Parcurgeam un drum spinos, dacă mă pot exprima astfel. Nu am vrut să spun că arăta destul de deprimată, pentru că asta ar fi stârnit în sufletul lui speranțe

ce aveau să fie se dovedească deșarte, dar nici nu aș fi vrut să afirm că plesnea de fericire, pentru că și asta ar fi provocat o suferință inutilă. Pe de altă parte, din ceea ce am înțeles eu de la Adela, ar fi fost neadevărat.

– O vei întâlni curând?

– Mă gândeam să o invit la un prânz.

– Spune-i... da, spune-i că vom face după cum dorește ea. Sper că înțelegi. O să accept orice, a zis el, iar eu am dat din cap. Și mai spune-i că o iubesc, a adăugat.

În mod previzibil, David nu se bucurase de călătoria în Walhalla. Așa cum se întâmplă frecvent în astfel de cazuri, îndeplinirea unui vis aduce cu sine și resentimente. Poate pentru că David și cei asemenea lui se văd drept membri ai Cercului Fermecat, amici la cataramă cu jumătate din pairi, schimbând povești despre prieteni din copilărie și făcând planuri pentru a împărți vreo vilă în Toscana. Inevitabil, încercările de a intra în strânsă legătură cu astfel de oameni tind să-i amărască și să-i irite când se văd catalogați drept „intruși" și respinși de cei pe care i-au admirat și au încercat să-i imite o viață întreagă.

– Mă văd silit să recunosc, a murmurat el, când s-a așezat pe bancheta din spate a mașinii mele, soții Bohun mi s-au părut greu de înghițit. Îi cunoști?

– L-am cunoscut pe el la un moment dat.

– Serios? Nu știu ce părere să-mi fac despre el.

Am surâs.

– E cam simpluț la minte. Ea cum e?

– Dificilă, serios.

Isabel a dat din cap în semn de confirmare.

– Diana Bohun a făcut o afacere proastă căsătorindu-se cu el, iar singura ei consolare este invidia pe care le-o stârnește altora. Mă întreb câtă vreme va îndura situația asta. N-am nici o îndoială că peste vreo cinci ani o să citim în ziar că a fugit cu doctorul din localitate.

Adela a clătinat din cap.

– Ba n-o să aflăm așa ceva. Mi-am dat seama imediat ce am stat de vorbă cu ea. Ar conviețui și cu Hitler dacă acesta i-ar pune la picioare un titlu și o casă.

Isabel a ridicat sprâncenele.

– Cred că l-aș prefera pe Hitler.

Mă interesa acest schimb de replici deoarece, chiar dacă participanții ridiculizau ipocrizia jalnică a Dianei Bohun, eu eram perfect conștient că Adela și David, ba chiar și Isabel, indiferent ce ar fi spus, în fond aprobau pactul acesteia cu diavolul. Probabil că nici unul dintre ei nu ar fi fost pregătit să ia în căsătorie pe cineva care i-ar fi dezgustat, însă fetele pe care le cunoșteau și care procedaseră astfel (iar eu puteam enumera cel puțin șapte asemenea persoane aflate doar în agenda mea) nu ar fi fost persoane demne de dispreț decât dacă și-ar fi renegat alegerea. Pentru membrii acestei lumi, exact asta era crima lui Edith. Nu faptul că se căsătorise cu Charles fără să-l fi iubit, ci faptul de a-l fi părăsit din iubire pentru altcineva.

Pentru ei, nebunia de care dăduse ea dovadă era că abandonase falsele valori pe care le sprijinise prin căsătorie și încercase să revină la virtuțile eterne. Hotărârea luată nu aparținea celei lumi, nu era *mondaine*. Americanii se pot preface că admiră acest lucru în ficțiunile, dacă nu cumva și în viața lor, însă omologii lor englezi, cel puțin aceia din clasele mijlocii și de sus, cu siguranță nu o fac. În Statele Unite, povestea Abdicării, de pildă, este descrisă drept Lumea Pierdută De Dragul Iubirii, în vreme ce englezii, cel puțin cei dintr-o anumită categorie, văd în asta doar un comportament copilăros, iresponsabil și absurd.

Și, fiind judecată în funcție de aceste standarde, Edith fusese găsită vinovată.

19

Mă aștepta o sarcină grea. Pe de o parte, aveam misiunea încredințată de lady Uckfield, pe care jurasem să o îndeplinesc, aceea de a-i cere lui Edith să fie de acord cu un divorț rapid, iar pe de altă parte, cât stătusem la Broughton, înțelesesem perfect că Charles încă își iubea soția.

– Bine, și ce ai de gând să-i spui? m-a întrebat Adela în ziua în care am stabilit să mă întâlnesc cu Edith pentru a lua masa de prânz. Normal, îi spusesem totul soției mele. Nu-mi aminteam să fi jurat să păstrez secretul, dar chiar dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, nu aș fi socotit că în acest pact ar fi fost inclusă și partenera de viață, decât dacă situația ar fi fost cu totul ieșită din comun. Nimic nu poate fi mai iritant decât să încerci a trăi alături de un Păstrător de Secrete.

– Ceea ce ar dori lady Uckfield, așa cred.

– Să nu te aud spunând că o să susții cauza prăpăditei domnișoare Marlowe.

Am clătinat din cap.

– Nu, n-o să fac nici o referire la asta. O să-i spun că familia vrea ca totul să se termine mai repede, atâta tot.

Adela a rămas puțin pe gânduri.

– Spune-i că lady Uckfield vrea ca totul să se încheie. Asta ar fi mai aproape de adevăr.

Având în vedere prejudecățile ei, am socotit că și asta era cât se poate de corect.

Stabilisem să o întâlnesc pe Edith la Caprice. Îndeosebi la ora prânzului, acest local pare să combine o senzație de curățenie, elemente de seriozitate și o idee de eleganță sclipitoare, amănunte care am considerat că aveau să constituie un mediu potrivit și încurajator pentru discuția pe care aveam s-o purtăm. Sosind acolo, am descoperit că ni se rezervase o masă la capătul opus barului. Era o întâmplare, însă nici nu se putea mai bine. Am comandat un pahar cu șampanie, ca să mă binedispun în timp ce o așteptam pe invitata mea.

Edith s-a bucurat că alesesem acel loc. Simon lucra foarte mult în ultima vreme și câștiga sume respectabile, dar, având în vedere ipoteca pe casă și banii cuveniți soției, precum și datoriile acumulate, pe care le contractează orice actor și care trebuie achitate când lucrurile încep să se miște, el nu-și putea permite să meargă în West End decât dacă o făcea pe cheltuiala altcuiva. Edith și-ar fi putut îngădui asta, deoarece nu i se dăduseră instrucțiuni reale privind sumele pe care le putea cheltui, însă ea se arăta

rezervată în a folosi banii lui Charles pentru lucruri ce nu erau esențiale. Se știa că interpretase cu destulă libertate acea condiție, însă nu i se părea firesc să îl scoată pe Simon în oraș pe banii lui Charles. În al doilea rând, problema cea mare o constituia faptul că ea nu avea banii ei – lucru ce i se părea cam ciudat, într-atât de mult se îndepărtase de lumea tinereții ei. În orice caz, se simțea fericită ori de câte ori își găsea câte o scuză ca să se gătească și să iasă în oraș.

Ne-am sărutat pe obraz și am pălăvrăgit. Am dat comanda, știind că avea să urmeze o conversație destul de importantă, însă am hotărât să așteptăm până ce avea să ni se aducă primul fel de mâncare, piept de pui cu sos și salată pentru mine și nu mai știu ce aperitiv cald pentru Edith. Chelnerul ne-a umplut paharele și s-a retras, astfel că ne-am dat seama că aveam la dispoziție ceva timp pentru a discuta.

– I-am întâlnit pe David și Isabel în weekendul trecut, am început eu. De fapt, am stat la ei.

– Ce mai fac?

– Sunt bine. David e foarte ocupat, deși nimeni nu știe precis cu ce se ocupă, am zis eu, apoi am făcut o pauză. Ne-am dus cu toții la Broughton să bem ceva.

Edith a luat o îmbucătură din ceva ce fusese împăturit într-un aluat subțire.

– Cred că lui David i-a plăcut grozav treaba asta.

– Nu foarte mult. A trebuit să se întrețină cu Diana Bohun. S-a străduit să o impresioneze, lucru care, după mine, nu prea i-a ieșit.

– Îmi dau seama. Femeia asta m-a tratat cu o răceală deosebită în mallul Peter Jones zilele trecute.

Apoi a continuat să mănânce și să bea cu oarecare dezinvoltură, dar nu a făcut nici cel mai mic efort să-mi ușureze misiunea. Reținându-mi un oftat, am continuat să vorbesc.

– A fost de față și lady Uckfield.

– Îmi imaginam asta. Și, ce mai face drăguța de „Googie"?

Edith vorbise ironic, desigur, dar nu și cu o amărăciune care să fie stânjenitoare. Ridicola poreclă fusese din nou rostită între ghilimele, așa cum se întâmplase în primele săptămâni de căsătorie. Plus că reprezenta recunoașterea unei bariere, a unei prăpastii adânci, care acum separa existența ei de aceea a fostei ei soacre.

– Foarte bine, din câte mi-am dat seama. Și, bineînțeles, a ținut să vorbească despre tine.

– Acum nu mai e vorba de acel „bineînțeles". În realitate, sunt destul de uimită. Googie nu are obiceiul să discute despre necazurile familiei. S-ar cuveni să te simți foarte măgulit.

– O fi socotit că aș putea fi de vreun folos, așa cred.

Edith a dat din cap. Fisa îi picase deja, astfel că a început să priceapă că discuția dintre noi avea să fie mai dificilă decât anticipase.

– Aha, a exclamat ea.

– Mi-a spus că ai de gând să aștepți cei doi ani. Edith s-a uitat la mine destul de detașată. Familia

nu ar vrea asta. Și-ar dori ca Charles să divorțeze de tine acum. Imediat. Iar ea e nerăbdătoare să afle ce părere ai tu.

Reușisem să pun cărțile pe masă și asta m-a făcut să mă simt oarecum ușurat. Edith s-a oprit din mâncat și a lăsat furculița ușor pe marginea farfuriei. Cu un gest deliberat, a sorbit din paharul cu vin, de parcă ar fi savurat fiecare picătură. Presupun că sosise momentul de cotitură. Sfârșitul Căsătoriei. Nu știu bine în ce măsură acceptase cu adevărat ideea că aventura ei amoroasă cu Simon o adusese în acel punct. Cu toate acestea, trebuie să recunosc că mi-a răspuns pe un ton foarte calm:

– Vrei să spui că restul familiei vrea ca Charles să divorțeze de mine pe motiv de adulter. Aducându-l în discuție pe Simon.

Am încuviințat din cap.

– Așa presupun. Nu cred că asta mai funcționează în prezent, dar asta e ideea, după părerea mea. De fapt, nu am discutat amănunțit. Dacă el ar dori să divorțeze, trebuie să invoce un motiv, ori nu mai e la modă așa ceva? Nu prea știu.

– N-aș zice că e un gest prea cavaleresc.

– Dar nici fuga ta cu un actor căsătorit n-a fost un gest de mare doamnă.

Ea a dat aprobator din cap și a continuat să mănânce.

– Și atunci ce vrei de la mine? Ce răspuns ar trebui să dau?

– După părerea mea, ei vor să știe dacă tu vei contesta divorțul, în cazul în care acesta ar fi înaintat acum. Chiar dacă nu te interesează, banii pe care-i vei primi vor fi aceiași.

Edith m-a privit destul de întristată.

– Nu vreau nici un ban. Sau nu prea mult, oricum. Mai puțin decât mi-ar da Charles mâine, dacă i-aș cere asta.

– Știu, am confirmat eu. I-am și spus-o deja lui lady Uckfield.

– În orice caz, a adăugat ea după o pauză, oferta nu e generoasă. În prezent nu mai există o „parte vinovată". Financiar vorbind, nu are nici o importanță. Nu ți-ai dat seama de asta? Am clătinat din cap. Ei, bine, pariez că Googie și-a dat seama. O vreme, am continuat să mâncăm în tăcere. Chelnerul a revenit, ne-a luat farfuriile și a apărut apoi cu crochete de somon și cu un bol de *pommes allumettes*[1]. Subiectul a rămas însă pe masă, o chestiune nerezolvată. Edith a adus vorba de personajul la care ne gândeam amândoi.

– Și Charles ce părere are despre toate astea? Cu el ai vorbit?

– Da, am stat de vorbă și cu el. Deși corect din punct de vedere teoretic, răspunsul meu era o minciună, întrucât Charles nu fusese de față când lady Uckfield își prezentase planurile, iar Edith exact la

[1] „Cartofi prăjiți", în lb. franceză în original (n. tr.).

asta se referise când îmi adresase întrebarea. Dacă ar fi fost prezent, mă îndoiam foarte mult că el i-ar fi îngăduit mamei lui să vorbească astfel. Brusc împovărat de înșelătoria la care apelasem, m-am corectat: În realitate, el nu a fost acolo când am discutat cu mama lui, dar am revenit la Broughton a doua zi.

– Și?

– A spus că va respecta decizia ta. Indiferent ce ai dori să faci.

– Acum îl recunosc. Bietul Charles, a spus Edith. Ce mai face?

Mă temusem de întrebarea asta. Dacă aș fi putut spune că arăta bine și fericit, aș fi făcut-o. La fel ca lady Uckfield, ajunsesem să simt că venise vremea să pun capăt acelei experiențe nereușite de împerechere. Problema era că el nu arăta deloc bine și fericit.

– Bine, am zis eu. Nu cred că ceea ce s-a petrecut i-a priit.

– Sigur nu, a zis ea și a mai luat niște cartofi prăjiți. Clarissa era acolo?

Am încuviințat din cap, iar Edith a rămas tăcută. Mă pregăteam să-i spun să nu ia în seamă tot ce auzise, că totul era un zvon întreținut de lady Uckfield, din ambiție, nu de altceva, dar am tăcut. Ce rost avea să spun toate astea? Edith trebuia să îl elibereze pe Charles, așadar, ce rost avea să-i influențez decizia? În restul timpului am flecărit despre Simon și roluri, despre Isabel și cumpărarea unui apartament, însă, în momentul plecării, Edith a redeschis subiectul.

– O să mă gândesc la ce mi-ai zis. Apoi a zâmbit ușor. Sigur, amândoi știm că o să fac așa cum mi se cere, dar aș vrea să mă gândesc la asta. O să-ți telefonez.

Edith Broughton nu s-a dus acasă – adică, nu s-a întors la apartamentul din Ebury Street – chiar imediat. Era o zi însorită de primăvară, destul de răcoroasă, când totul pare limpede și clar, ca o piatră prețioasă tăiată și șlefuită cu precizie și grijă. Era îmbrăcată destul de gros, astfel că, trecând de Ritz, a cotit stânga și a intrat în Green Park. S-a plimbat pe alee, pe lângă Wimborne House, a trecut prin dreptul splendidei Spenser House, ale cărei statui fuseseră restaurate, al frumuseții italienizate a Bridgewater House, oprindu-se să privească spre Lancaster House, acea clădire impunătoare și aurie, care fusese construită și ocupată mulți ani la rândul de influenții duci de Sutherland. Ducesele de Sutherland care dominaseră societatea londoneză, chemându-i pe cei mari și buni din diverse ere să urce scările uriașe și aurite ale celei mai grandioase dintre marile săli ale Londrei pentru a-și etala unii altora bogăția și puterea.

În acele momente, Edith s-a gândit că i-ar fi plăcut lumea aceea veche, mai simplă, când acele case dominau capitala. Când sub acele acoperișuri își duseseră traiul cuvenit cei din neamurile Guest și Spenser și Egerton și Leveson-Gower, nicidecum organizațiile caritabile, instituțiile ministeriale și magnații greci

din domeniul transporturilor navale, care le ocupau în prezent. Uitând pentru moment că ea, Edith Lavery, ar fi întâmpinat dificultăți de nedescris doar ca să ajungă până la periferia acelei lumi aurite în orice altă perioadă decât aceea de acum, ea s-a văzut purtând crinolină, fără să-și pună defel la îndoială propria fericire și, drept urmare, simțindu-se fericită. Și, cu gândul la toate acestea, a rămas uimită cât de asemănătoare erau închipuirile ei despre lumea aceea veche, de dinaintea Marelui Război, cu fanteziile despre viața ei viitoare ca lady Broughton, fantezii care-i veniseră în minte pe când stătea întinsă în cadă, cu puțin timp înainte de nunta ei. Cât de simple aveau să fie lucrurile, cât de mult aveau să o iubească sătenii și arendașii, cât de mult avea să binecuvânteze familia ziua în care ea apăruse în mijlocul ei! S-a trezit zâmbind melancolică, în vreme ce imaginea de vis în care ea apărea ca Mare Forță Socială a Secolului XXI se retrăgea din fața propriei priviri interioare, învăluită în ceață și făcând semn de adio cu lacrimi în ochi.

Astfel, cu mintea încă răvășită, a început să creadă că mama ei se înșelase, iar presa avusese dreptate tot timpul, că acele vise și ambiții erau depășite, că în zilele noastre nimeni nu mai dorește titluri, ranguri și putere moștenită, că acestea sunt vremuri ale oamenilor ce reușesc prin propriile forțe și eforturi, prin talent și creativitate. Apoi, privind în jur și văzând funcționari, măturători și oameni pregătiți să meargă la interviuri pentru o slujbă, care se preumblau pe

lângă ea prin parc, a rămas șocată de lipsa de onestitate a ziariștilor timpurilor noastre. Printre cei din jurul ei se găsea măcar unul care să nu vrea să schimbe locul cu Charles, dacă ar fi putut? Nu era posibil ca acei guru ai micului ecran să laude meritocrația doar pentru că acela era singurul sistem de clasificare care să le acorde lor rangul cel mai înalt? Chiar dacă bogățiile și pozițiile moștenite nu ar aduce nici un merit moral, chiar dacă ele întrupau Visul-care-nu-îndrăznește-să-și-rostească-numele, acesta era încă un vis ce apărea în fanteziile multor oameni. Iar ea, nepăsătoare, dăduse cu piciorul la toate acestea.

Apoi, uimită și nedumerită, gândul a purtat-o din nou la presupusa ei nefericire alături de Charles. De ce anume fusese atât de nefericită? Când a încercat să rememoreze perioada petrecută împreună cu el, nu a reușit să evoce decât încăperile foarte frumoase de la Broughton, servitorii și parcul, precum și activitatea dusă de ea în sat. Singurele momente lipsite de confort fuseseră ducerea bagajelor la mașină și șederea în spatele lui Charles la o vânătoare desfășurată pe ploaie. Fuseseră acele momente atât de îngrozitoare? Iar dacă se gândea la Charles, o făcea cu o afecțiune destul de adâncă. Și-a adus aminte cum înjura vreun șofer din trafic sau cum scăpa câte-un vânt în somn, iar aceste lucruri au trezit în ea o căldură nostalgică. Nu era nici urmă de ușurare în ce privea despărțirea de el. Măcar de-ar fi fost așa. În schimb, s-a trezit făcându-și griji în legătură cu singurătatea lui.

O îndurera să știe că el suferea. Și se întreba din ce în ce mai insistent care era această împlinire personală pentru care fusese nevoie de atât de multă tulburare? Era vorba de ceva sexual? Făcuse ea toate astea numai din cauza mădularului lui Simon? Dar dacă așa stăteau lucrurile, cu cât era mai puțin plictisită acum, stând în apartamentul din Ebury Street și vorbind la telefon cu câteva prietene sau întâlnindu-le să ia prânzul în oraș, decât atunci când lucra cu membrii diverselor comitete în biblioteca de la Broughton?

S-a îndepărtat de Lancaster House și s-a îndreptat agale către Victory Arch, având Buckingham Palace în stânga. Drapelul regal, care anunța prezența reginei în Londra, atârna moale, lipit de catarg. Turiștii stăteau aproape de balustrade, trăgând curioși cu ochiul, de parcă ar fi sperat să surprindă imaginea vreunei altețe regale mergând pe un coridor ori ieșind să ia o gură de aer curat. Și, iarăși, în timp ce se plimba, Edith a analizat misterul măreției necâștigate. S-a gândit că Tigger, Googie și Charles aveau să fie invitați la următorul bal de la curtea regală, un eveniment de o strălucire inimaginabilă pentru acești turiști japonezi cu aparatele lor de fotografiat, pentru acești nordici cu hanoracele lor înfiorătoare, pete de culoare aprinsă pe fațada de un cenușiu rece al clădirii în stil neogeorgian. Și oricare dintre aceștia ar fi transformat invitația la palat într-o poveste ce ar fi ținut o viață întreagă, pe care ar fi repetat-o mereu, iar ea

refuzase rolul în acel basm doar ca să fie – ca să fie, ce anume? Fericită?

Adevărul este că, în ultima vreme, Edith ajunsese să se întrebe în ce măsură se putea împlini prin „fericire personală", dacă asta era ceea ce îi oferea Simon. Poate pentru că nu reușise niciodată să facă diferența între ambițiile de împlinire și valorile mamei, Edith începuse deja să tânjească după acel plăcut sentiment de importanță de sine care însoțise venirea ei la Broughton. Înțelegea că aceste sentimente nu-i făceau cinste, însă invoca pragmatismul în apărarea ei. Cum altfel putea să se bucure de lucrurile bune din viață, dacă nu s-ar fi căsătorit cu cineva care să-i înlesnească această posibilitate? Iar credința ei în eventualul triumf al lui Simon se cam evapora. Acum știa mai multe despre lumea showbizului decât atunci când îl cunoscuse și realiza că serialul în care juca el, plus alte câteva care aveau să-i urmeze, reprezentau apogeul carierei lui. Indiferent cât de mult s-ar fi prefăcut unul față de celălalt, nu aveau să se țină strâns de mână, crispați de speranță, la ceremonia de decernare a premiilor Oscar. Și atunci, cum avea să fie viața ei? Avea să stea într-o casă parohială din apropierea Londrei și avea să dea câte un interviu vreunui ziar de seară? Era de așteptat să asigure sprijin emoțional și declarativ timp de douăzeci de ani de semiesecuri, ca să facă dovada că era o persoană reală? Unii ar spune că doar realizările personale ar trebui să marcheze drumul spre glorie, dar ce se putea susține despre

cei care nu au nici un talent și nici vreun har special care să-i ajute în a realiza ceva? Merită aceștia să fie învinovățiți pentru faptul că vor să trăiască printre cei binecuvântați? Sărmana Edith era conștientă că nu știa nici să țeasă, nici să toarcă, dar îi era prin urmare interzis să jinduiască după o viață trăită în splendoare? Era acesta un lucru rușinos? Iritată, a clătinat din cap. Într-un colțișor al minții ei, aceste gânduri începeau să-i spună că, în ciuda alegerii nesăbuite pe care o făcuse, modul în care evalua lumea și locul pe care îl ocupa în aceasta nu se schimbaseră deloc în realitate. Se simțea din nou în stare să respingă acuzațiile pe care le auzise din partea părinților și prietenilor atunci când făcuse acea alegere, cum că n-avea să se poată adapta la noua ei viață pentru că, pe sub pielea de rebelă, bătea inima fetiței doamnei Lavery. Și voia să-și scoată din minte acele acuzații deoarece începea să se teamă îngrozitor că ele ar fi putut fi adevărate.

Păsind spre Arcul de Triumf, urmărind lumina după-amiezii reflectată în ferestrele Apsley House, unde ea și Charles fuseseră invitați în vara precedentă să participe la o petrecere, una dintre primele invitații pe care se văzuse obligată să le refuze din cauza separării, și-a adus aminte cu uimire (și totul începuse să i se pară aproape incredibil de straniu) că dăduse cu piciorul unei poziții înalte într-o lume a mondenilor, în favoarea rolului de parteneră a unui bărbat obscur, care avea o profesiune în general disprețuită. Și, nu

pentru prima oară, s-a gândit mai în amănunt la evenimentele extraordinare petrecute în ultimul an.

Când s-a întors la apartament, l-a găsit pe Simon bând. Bea ceai și urmărea un film vechi la televizor. Când avea de lucru, era împăcat și, de aceea, manifesta tendința de a se relaxa și de a lua lucrurile în glumă. Doar când nu avea nici un contract începea să gonească prin Londra, luând prânzul cu oameni care nu-i plăceau și telefonându-i impresarului său la fiecare patru ore.

Edith și-a lăsat pardesiul în hol.

– Ai și pentru mine o ceașcă de ceai?

El a ridicat cana în aer și a agitat-o.

– L-am făcut cu un pliculeț. Apa e încă fierbinte, dacă vrei și tu.

Își scosese adidașii, care acum stăteau bot în bot pe covorașul din fața căminului. Își azvârlise haina pe un fotoliu, iar câteva cărți și pagini de scenariu stăteau împrăștiate prin toată camera. Edith a rămas la ușă, contemplând întreaga scenă ca un spectator sosit de pe alt tărâm. *Felul în care trăim*[1]. Acela era felul în care trăia acum, având canapele din anii șaizeci, îmbrăcate în tweed, pătate, sau stampe cu flori greu de identificat, prinse în rame colorate ce atârnau pe pereți, o măsuță de cafea marca Perspex

[1] Roman de satiră socială scris în 1875 de Anthony Trollope, ecranizat în 2001 (n. tr.).

și un șemineu care funcționa pe gaz. Acela era modul în care trăia acum. Era dureros de conștientă că nu avea nici un chef să calce în acea încăpere.

Percepând o oarecare înstrăinare între ei, Simon s-a ridicat și s-a apropiat de prag, unde Edith rămăsese locului. Și-a petrecut brațul pe după talia ei și a strâns-o ușor, apoi a sărutat-o apăsat pe gură. Cu o seară în urmă fuseseră la un restaurant indian și ea a simțit miasma aromelor persistând încă în răsuflarea lui. Simon s-a lipit strâns de ea, iar ea a simțit că el se excitase deja.

– A fost bună masa de prânz? a întrebat-o el.

Ea a încuviințat din cap.

– Googie l-a trimis. Weekendul trecut, el și Adela au fost în Sussex. S-au dus pe la Broughton și, bineînțeles, Googie l-a târât până în bârlogul ei. Ea a fost cu ideea să ne întâlnim.

– Și?

– Vor să grăbească divorțul, a zis Edith și a făcut o pauză, simțind tresărirea lui. Googie vrea să te amestece.

– Iisuse! Simon nu știa ce să creadă. Pe de o parte, era încântat. Imagini ale unor serii de fotografii de-ale lui presărate pe pagina a treia din *Daily Mail* i-au defilat prin minte, dar împreună cu acestea au apărut și semnele unei panici nelămurite. Se simțea ca și cum ar fi căzut în gol, imponderabil și neputincios, neștiind unde avea să ajungă. Vorbește serios?

– Cred că da, dar liniștește-te. Se înșală. Sunt aproape convinsă că nu va mai fi citat nimeni. Problema e că vor să rezolve chestiunea.

– Și tu ce-ai spus?

Edith l-a privit cercetător pe băiatul frumos din fața ei. Abandonase stilul lui obișnuit, acela de șmecheraș cuceritor și, deși nu-și dădea seama de asta, arăta mai bine în asemenea momente. O idee de seriozitate adăuga farmec ochilor albaștri și buclelor neglijente ce îi adumbreau.

– Am spus că trebuie să mă gândesc.

– Îi poți împiedica?

– Dacă vreau.

– Cum?

– Spunându-i lui Charles să nu înceapă procesul.

Simon a pufnit în râs.

– Și el te va asculta?

Edith l-a studiat cu răceală. Ce provincial rămăsese! Cât de puțin îi înțelegea pe oamenii de felul lui Charles! Aproape că a devenit arogantă apărându-și soțul înșelat în fața amantului preferat.

– Da. Este de ajuns atât.

Simon nu mai râdea, dar, brusc, ceva din atitudinea lui a început s-o irite. Nu avea defel chef să reia discuțiile obișnuite despre cât de rău jucau unii și alții în filme pe care le urmăreau împreună, cât de geloși erau colegii lui actori sau cât de tâmpit era cameramanul.

– Mă duc să fac o baie, a spus ea, desprinzându-se din îmbrățișare.

Simon s-a trântit la loc pe canapea, ațintindu-și iarăși ochii asupra ecranului televizorului.

– Ești foarte îmbufnată, a spus el. O să fiu înțelegător și-o să pun totul pe seama perioadei ăsteia a lunii.

Fără să-i răspundă, Edith a plecat spre baia în care se ajungea din dormitorul mic, întunecos. Încercaseră să mai înveselească atmosfera din cele două încăperi cu ajutorul unei oglinzi și al unui tapet cu maci enormi, dar asta nu făcea decât să adâncească semiobscuritatea neprietenoasă. A lăsat apa să curgă în cadă, s-a dezbrăcat și a urcat în ea. Era conștientă că, încă de când intrase în parc, se aflase într-o stare mintală ciudată, nefirească. Percepea cu o acuitate extremă fiecare mișcare a brațelor și picioarelor, fiecare val de apă ce i se lovea de piele. Se simțea aeriană, parcă era beată – deși băuse foarte puțin la masă, desigur. O senzație difuză de teamă părea să îi cuprindă stomacul și însești terminațiile nervoase păreau să tresară de-a lungul trupului. Iar apoi, într-un târziu, și-a dat seama de acel ceva ce până acum îi scăpase din vedere. Simon spusese adevărul. Ar fi trebuit să fie acea perioadă a lunii. Iar ei nu îi întârzia niciodată.

Însă acum îi întârziase cu cinci zile.

20

A doua zi de dimineață, cineva a sunat la ușa noastră pe la opt și un sfert.

– Iisuse! a exclamat Adela. Cine Dumnezeu ar putea fi?

Cum ușa de intrare era undeva în dreapta, nu aveam posibilitatea de a zări vizitatorii fără știrea lor, însă, în orice caz, la acea oră din zi, am presupus că era poștașul, astfel că nu am prea avut grijă ce-am pus pe mine. Când, având pe mine pantalonii de pijama și părul în dezordine, am descuiat ușa, am descoperit că nu poștașul, care probabil era obișnuit cu asemenea ținută, ci Edith Broughton era aceea care sunase la ușă.

– Bună, am zis eu pe un ton mirat.

Edith a trecut pe lângă mine și a intrat în cameră.

– Trebuie să-ți vorbesc.

S-a lăsat să cadă pe canapeaua care despărțea livingul de bucătărie.

– Îmi dai voie să mă schimb mai întâi? am întrebat-o eu.

Ea a încuviințat, iar eu m-am grăbit să revin în dormitor, ca să o anunț pe Adela în legătură cu identitatea vizitatorului nostru atât de matinal; în acest timp, uimită, ea se chinuia să se îmbrace.

A fost gata prima și, când am revenit în camera de primire, Edith avea deja o ceașcă de cafea în mână și o prăjiturică în față.

– Așadar? am făcut eu.

Nu vedeam nici un rost să ne prefacem că era vorba de o vizită obișnuită. Edith a aruncat o privire spre Adela, care a sărit imediat de pe canapea.

– Aș face bine să dispar, nu? Nici o problemă. Am o mulțime de hârtii de sortat.

Edith i-a făcut semn să se așeze la loc.

– Ba nu, rămâi. Nu am nici un secret. În orice caz, și s-a uitat în jur, evaluând minusculul nostru apartament, îmi imaginez că oriunde te-ai duce, tot ai putea să auzi ce vorbim.

Adela s-a așezat și am rămas în așteptare.

– Vreau să-l întâlnesc pe Charles. Glasul i-a rămas plat când a rostit aceste vorbe, dar bineînțeles că pe noi ne interesa în primul rând mesajul ei. Nu am prea înțeles de ce simțise nevoia de a veni până la mine ca să-mi comunice asta încă din zori, dar ideea mă fascina. Imediat am priceput ce rol îmi revenea. Vreau să aranjezi tu întâlnirea.

Adela mi-a surprins privirea și a clătinat imperceptibil din cap. Simțea oroarea celor din clasa ei față de amestecul într-o chestiune de acest gen. Indiferent

de rezultatul final, întotdeauna trebuie găsit și un țap ispășitor. Pe de altă parte, așa cum mi-a mărturisit ulterior, nu dorea nicicum să stârnească adversitatea doamnei Uckfield întrucât bănuia că aceea avea să fie urmarea inevitabilă a planului de acțiune propus, indiferent care ar fi fost el. Trebuie să menționez, desigur, că Adela fusese încă de la bun început de partea mamei lui Charles și nicidecum de cea a lui Edith.

– Și de ce ai nevoie de mine pentru asta? am întrebat eu, destul de pierit.

– Aseară am sunat la Broughton. Am cerut să vorbesc cu Charles, dar mi-a fost dată Googie. Mi-a zis că nu era acolo, dar am convingerea că m-a mințit. Am telefonat la Londra și la Feltham și mi s-a spus că era la Broughton. Știu că așa stăteau lucrurile. Lady Uckfield nu vrea să stau de vorbă cu el.

Toate acestea nu făceau decât să confirme bănuielile Adelei că, într-un mod voalat, ni se cerea să îi punem sare pe coadă lui lady Uckfield.

– Nu prea văd ce aș putea face eu.

– Pe tine te vor lăsa să discuți cu el. Spune-i că vrei să-l inviți la masă sau ceva de genul ăsta, iar apoi, când îți va răspunde, îi zici că vreau să-l întâlnesc.

– Nu cred că pot face asta, am spus. Deși nu mă deranjează să-i telefonez (ceea ce era o minciună), dacă lady Uckfield mă întreabă ce am să-i spun, atunci nu-i voi ascunde nimic. Nu trebuie să rămână cu impresia că te poate împiedica la nesfârșit să-l întâlnești.

– Nu, nu la nesfârșit. Dar suficient de mult.

– Nu cred asta, am spus, deși gândeam contrariul.

În realitate, eram foarte convins că și eu mă situam de aceeași parte a baricadei cu lady Uckfield, dacă era vorba de asta. Faptele erau cât se poate de clare. Edith se căsătorise cu Charles fără să-l iubească, dorind doar să obțină o poziție socială. Apoi nu se descurcase în această poziție, o abandonase, își încălcase jurământul făcut lui Charles, declanșase un mare scandal mediatic și îi provocase multă suferință. Acum, lady Uckfield dorea să scape de ea o dată pentru totdeauna și, cu toată sinceritatea, cine ar fi putut să-i reproșeze ceva?

– Crezi că Charles va dori să te întâlnească? a întrebat-o Adela. Poate că el a refuzat să vină la telefon.

Argument ce merita analizat.

– Dacă nu vrea, vreau s-o aud din gura lui.

O vreme, am rămas toți trei tăcuți. Adela a rontăit niște pâine prăjită, apoi s-a întors la rubrica de ziar a lui Nigel Dempster.

– Ceva nou? am întrebat eu.

– Sora lui Sarah Carter s-a căsătorit cu un pictor, iar soții Langwell, pe care i-am cunoscut în octombrie anul trecut, divorțează.

– Faci asta pentru mine? m-a întrebat Edith.

Eu și Adela ne-am consultat din priviri, dar eu am refuzat să accept mesajul din ochii ei. În ultimă instanță, oricât de mult aș fi vrut, ar fi fost nedrept din partea mea să o las pe Edith în voia sorții și să îmbrățișez cauza familiei Broughton. Indiferent ce aș

fi gândit în sinea mea despre ce era rău și bine în această chestiune, soluția sugerată de Adela nu era una onorabilă pentru mine. Mai înainte de orice altceva, fusesem prietenul lui Edith, lucru recunoscut și confirmat și de lady Uckfield.

– Da, o s-o fac, am zis. Dar nu la ora asta din zi și nici cu tine alături, ca să auzi ce vorbesc. Du-te acasă și o să te caut eu.

Edith a fost de acord și, după ce și-a terminat cafeaua, a plecat.

– Ceva nu e în ordine, a constatat Adela.

La ora zece și jumătate, am telefonat și am cerut cu Charles. În ciuda celor spuse de Edith, am rămas destul de surprins când la aparat mi-a răspuns lady Uckfield.

– Bună ziua. Ce mai faci?

– Încercam să-l găsesc pe Charles.

S-a arătat foarte degajată și amabilă, fiind, bineînțeles, cu cel puțin un pas înaintea mea.

– Îmi pare rău, dar nu e aici. Să-i transmit ceva?

Am cochetat cu ideea de a trânti o minciună, însă ea își dăduse foarte bine seama de ce sunasem și mi s-a părut o prostie să inventez ceva.

– Îmi pare rău, dar am primit o sarcină. Și nu prea sunt convins că o să priviți asta cu ochi buni.

– Pune-mă la încercare.

Glasul ei trecuse de la tonul rezervat la cel glacial.

– E vorba de Edith. Vrea să-l întâlnească pe Charles.

– Dė ce?

– Nu știu.

Lucru adevărat.

– Ce rost are?

– Nu știu dacă există vreun rost, dar sunt convins că nu veți primi un răspuns clar din partea ei privind propunerile referitoare la divorț decât dacă îl vede personal pe Charles.

– Să trag concluzia că ai întrebat-o?

– Da, am întrebat-o, iar ea a spus că se va gândi. Din câte înțeleg eu, o parte a acestei gândiri trebuie să se desfășoare în prezența lui Charles.

A urmat o pauză de o clipă, timp în care am auzit pe fir acel ecou ciudat al altor conversații, frânturi stranii ale unor vieți ce se desfășoară la mii de kilometri depărtare.

– Ai timp azi după-amiază? Putem lua ceaiul împreună?

– Cu toată plăcerea din lume, dar în cazul de față nu cred că voi putea adăuga ceva la ceea ce am spus deja.

– O să fiu la Ritz. La ora patru.

Am rămas intrigat de faptul că nu a vrut să ne întâlnim la apartamentul ei din Cadogan Square.

– Poate vine Tigger cu ea. Poate că acolo e Charles, a spus Adela și, pentru un moment, am fost ispitit să mă duc până acolo și să sun la ușă. M-am răzgândit, socotind că se cuvenea ca mai întâi să ascult ce avea de zis lady Uckfield.

Cu toate acestea, i-am telefonat lui Edith.

– Ce ai de gând să-i spui?

– Nu știu. Că-și pierde vremea încercând să vă țină pe voi doi la distanță, așa cred. Dacă asta îi este intenția.

– Sigur că asta vrea.

– Fără știrea lui Charles, vreau să zic. Edith a tăcut. În orice caz, te sun astă-seară.

Apoi am închis.

Am întrebat politicos dacă lady Uckfield sosise, iar șeful de sală nu era persoana care să lase să-i scape un asemenea prilej.

– Condu-l pe domnul la marchiza de Uckfield, i-a spus el apăsat unui chelner care tocmai trecea și care m-a condus curtenitor, prin dreptul câtorva persoane care au întors capul după noi, până în locul unde ea mă aștepta. Stătea cu eleganță la o masă din Sala de Marmură, în dreapta artezienei mari, aurite. Mi-a zâmbit și a fluturat delicat o mână, ridicându-se să mă întâmpine cu mișcări ordonate, amintind de acelea ale unei păsări în cuib. Chelnerul ne-a adus ceaiul, nescăpând prilejul să i se adreseze de câteva ori cu „milady", la care ea a reacționat calm și senin. Apoi a râs binedispusă.

– Nu e plăcut?

– Pentru mine, cu siguranță.

Purtarea ei a devenit apoi nu neapărat mai serioasă, însă în orice caz mai directă. Era ceva mai puțin poruncitoare și, amintindu-mi scena petrecută în

salonul ei de la Broughton, am înțeles că avea de gând să-mi împărtășească ceva intim și adevărat, lipsit de orice falsitate.

– Vreau să fiu foarte sinceră cu tine, deoarece cred că ai putea fi de ajutor.

– Asta mă face să fiu în același timp măgulit și suspicios, am spus eu.

– Nu vreau ca întâlnirea dintre Edith și Charles să aibă loc.

– Asta am înțeles.

– Nu fac asta pentru că aș fi lipsită de inimă. Socotesc însă că Charles s-a trezit în încurcătura cea mai cumplită din viața lui și n-aș vrea să fie și mai derutat.

– Lady Uckfield, am spus eu, știu prea bine de ce credeți că este o idee nefericită. Și eu consider la fel. Considerați că această căsătorie a fost o greșeală și vreți ca ea să se încheie. Sunt întru totul de acord. Rămâne totuși valabil faptul că, în acest moment, Edith este soția lui Charles, iar dacă ea vrea să-l vadă și dacă el, după cum bănuiesc, vrea de asemenea să o vadă, n-ar fi mai bine ca noi să ne dăm puțin deoparte?

O licărire de iritare i-a umbrit fața timp de o fracțiune de secundă.

– De ce crezi că el ar dori să o vadă?

– Pentru că e încă îndrăgostit de ea.

Vreme de câteva momente nu a zis nimic, ci a scotocit printre sendvișuri ca să găsească unul cu ou, pe care l-a ciugulit cu o încântare exagerată.

– Știi ce bune sunt?! mi-a șoptit ea secretoasă, ca și cum ar fi trebuit să nu permitem sub nici o formă cuiva să audă ce vorbeam. S-a uitat la mine cu ochii ei vii, ca de pisică. Socotești că mă port nedrept cu Edith.

Am clătinat din cap.

– Nu. Cred că nu o agreați, dar nu cred neapărat că sunteți nedreaptă cu ea.

Ea a dat din cap, aprobând astfel vorbele mele.

– N-o plac. Prea mult. În fine, nu asta e problema.

– Dar care e problema?

– Problema este că ea nu-l poate face fericit pe Charles. Nu prezintă nici o importanță dacă o plac sau nu. Eu mi-am detestat soacra și, totuși, am fost perfect conștientă de ce a reușit ea să facă din Broughton și din nefericitul tată al lui Tigger. Mi-au trebuit douăzeci de ani ca să-i îngrop amintirea. Crezi că ar conta în vreun fel pentru mine dacă nu mi-ar plăcea? Doar nu sunt o școlăriță.

– Așa e.

Am sorbit din ceai. Eram măgulit, nu încăpea nici o îndoială în această privință. Din anumite motive, lady Uckfield hotărâse să tragă cortina care, de obicei, ascundea mai toate gândurile ei intime și acum îmi vorbea în mod direct. Și încă nu terminase.

– Dă-mi voie să-ți spun ceva despre fiul meu. Este un bărbat bun, amabil, simplu și direct. E mult mai de treabă decât mine, știi asta. Însă e mai puțin...

A șovăit, căutând un adjectiv adecvat, care să se potrivească momentului.

– Inteligent? am îndrăznit eu.

Pentru că tot am spus-o, a lăsat de la ea.

– Charles are nevoie de o soție care să îi aprecieze nu doar persoana, ci și munca. Ceea ce reprezintă viața lor împreună. El nu este un om capabil să facă notă discordantă în propria casă. Nu ar putea fi căsătorit cu o cântăreață de operă cu vederi socialiste pe care să o respecte pentru părerile ei. Nu îi stă în fire.

– Nici lui Edith nu-i stă în fire, am spus eu.

– Edith s-a măritat cu o idee de viață, despre care și-a însușit câteva păreri din romane și reviste. Și-a închipuit că asta înseamnă doar călătorii, parade ale modei sau întâlniri cu Mick Jagger. S-a văzut pe sine dând petreceri pentru prințesa Michael în insula Mauritius... A ridicat din umeri. Am rămas foarte impresionat că auzise de Mick Jagger. Nu știu dacă unii oameni trăiesc astfel. Tot ce se poate. Știu însă că nu asta va fi viața lui Charles. Întreaga lui existență este reprezentată de calendarul lucrărilor agricole. În următorii cincizeci de ani va vâna și se va ocupa de fermă și iar va vâna și se va ocupa de fermă și în luna iunie va pleca în străinătate timp de trei săptămâni. Își va face griji în privința arendașilor și se va certa cu vicarul și va încerca să determine autoritățile să repare aripa de est a bisericii. Iar prietenii lui, cu puține excepții, vor fi oameni care își vor repara acoperișurile caselor și se vor ocupa de agricultură și vânătoare și se vor strădui să obțină fonduri guvernamentale și scutiri de taxe. Acesta îi este viitorul.

– Și sunteți sigură că acest viitor nu ar putea fi și al lui Edith?

– Tu nu ești convins?

Mi-am amintit-o pe Edith, suspinând de plictiseală la vânătoarea de la Broughton și apoi stând melancolică seară de seară, ascultând poveștile lui Tigger și vorbele fermecătoare ale lui Googie. Dar, desigur, Lady Uckfield nu știa și eu bănuiam că pe Edith o plictisea și o deprima noua ei viață. M-am gândit la ea atunci când a mers la petrecerea dată de Fiona Grey, când a fost plimbată de colo-colo ca o vacă de prăsilă. Lady Uckfield a interpretat tăcerea mea drept o aprobare a spuselor ei, iar atitudinea ei a devenit mai caldă.

– Nu e în întregime vina ei. Până și eu îmi dau seama de asta. Îngrozitoarea ei mamă i-a împuiat capul cu o sumedenie de prostii culese de prin romane de Barbara Cartland. Ce șansă avea cu asemenea idei?

– Sărmana doamnă Lavery, am spus eu.

Lady Uckfield s-a cutremurat și a făcut o mică grimasă. Aceasta era femeia cu care doamna Lavery plănuise să ia masa de prânz și să meargă la modiste.

– Nu sunt o snoabă, a început lady Uckfield, dar asta era deja prea mult și nu m-am putut abține să nu ridic măcar dintr-o sprânceană. A încercat să mă pună la punct. Nu sunt! Știu că oamenii se pot căsători peste starea lor și că se pot descurca în noua situație. Am mulți prieteni și prietene de tot soiul. Serios!

Era aproape indignată. Am presupus că-și închipuia că rostea adevărul.

– Pe cine? am întrebat-o.

A stat un moment pe gânduri.

– Pe Susan Curragh și pe Anne Melton. Amândouă îmi plac foarte mult. Te invit să nu îndrăznești a spune că nu este așa.

Dăduse numele unei moștenitoare americane extraordinar de bogate, care era acum soția unui ministru-adjunct, un pisălog și jumătate, apoi pe acela al unei milionare din domeniul vestimentar, care se măritase cu un conte irlandez scăpătat, scoțându-l în acest fel din anonimat. N-o cunoșteam personal pe nici una dintre acele femei, dar începeam să tremur pentru Edith la gândul că lady Uckfield le socotea exemplele cele mai potrivite pentru a ilustra ideea de ascensiune socială prin măritiș.

– Poate nu mă crezi, a adăugat ea, îmi dau seama de asta, dar am fost educată să nu gândesc în termeni de „clase sociale".

Mi s-a părut interesant să constat că lady Uckfield ar fi putut face acea afirmație chiar și conectată la un detector de minciuni, deși adevărul era, desigur, că fusese educată să gândească exclusiv în termeni de clasă, iar ea se dovedise în mare măsură (dacă nu chiar în întregime) fidelă celor învățate de mică. A continuat astfel:

– Nu prezintă importanță clasa din care provine Edith, indiferent ce ar însemna asta, ci faptul că nu-i place meseria de soție. Ea și îngrozitoarea ei mamă sunt „Doamne de Londra". Vor să ia prânzul

în restaurante italiene și să meargă la baluri de caritate și să zboare în căutarea soarelui în cursul verii. A gestiona o casă precum Broughton, sau Feltham, fiindcă veni vorba, reprezintă o cumplită bătaie de cap după ce poleiala s-a șters. Înseamnă hârțogăraie și comisii și comitete. Înseamnă să te certi cu inspectori de la Monumente Istorice, care te urăsc pentru că locuiești acolo și vor să-ți facă greutăți atât cât le stă în putință. Înseamnă să te milogești la instituții guvernamentale și să faci economie la încălzire. E o plăcere să stai în acele case. Până și Doamnelor de Londra le place asta. Dar ca să le întreții, trebuie să te spetești. Ea nu ar putea simți niciodată vreo plăcere sau satisfacție ducând o asemenea viață. Nici măcar nu o acuz de ceva, dar sigur nu ar fi în stare. Și, ca să fim cât se poate de cinstiți, a zis ea, aproape șoptind, pentru că se temea să nu divulge prea multe amănunte, nu știu sigur cât de mult ține la Charles.

Mi-am adus aminte de acea cină de logodnă, petrecută cu atât timp în urmă, când am avut-o în stânga mea la masă pe Caroline Chase. „E cumplit de plicticos aici... Toată vara numai expoziții de flori, și iarna, țevi care îngheață." Parcă auzeam din nou ecoul vocii ei reci, neiertătoare. „Oare Edith este pregătită pentru toate astea?" Și cât de triumfătoare păruse a fi Edith. Cum luase tot potul și plecase cu premiul...

– Dacă ceea ce spuneți este adevărat, nu văd ce pericol ar exista dacă le permiteți să se întâlnească.

– Eu cred că cele opt luni petrecute în Ebury Street cu un actor fără angajamente i-au adus aminte de ce l-a găsit atrăgător pe Charles, sau, mai degrabă, de ce l-a socotit o partidă atrăgătoare. Am impresia că-l vrea înapoi.

– Și sunteți împotriva acestui lucru?

Mi-a părut oarecum rău că Simon fusese descris drept un „actor fără angajamente" când el, bietul, socotea că se bucura de un succes orbitor. Cu toate acestea, nu mi se părea momentul potrivit pentru a-i căuta nod în papură și în acea privință.

Mi-a răspuns cu elocvența unui om de stat.

– Bineînțeles că sunt împotrivă. (Am rămas oarecum surprins de onestitatea ei. Mă obișnuisem cu repulsia standard față de divorț, aceasta fiind una dintre atitudinile obligatoriu de adoptat în societate. Deși, în realitate, această societate se sinchisește prea puțin dacă oamenii sunt sau nu divorțați sau, pur și simplu, cu cine sunt căsătoriți la momentul respectiv. Chiar și așa, ea aparținea școlii vechi și eram aproape sigur că în genealogia ei sau a lui Tigger nu exista vreun divorț.) A dat din cap. Te surprinde că aș prefera ca scandalul să-și urmeze cursul firesc. Recunosc. Prefer ca lucrurile să se încheie acum, cu orice risc, decât să îndrept lucrurile de ochii lumii și să risc o lovitură și mai mare peste cinci ani, când Edith va redescoperi cât de plictisită este ori va găsi pe cineva la fel de bogat ca Charles, dar care o plictisește mai puțin. La vremea

aceea ar putea să existe și copii, iar eu aș dori să-mi văd nepoții crescuți la Broughton de amândoi părinții.

– Înțeleg, am spus.

Inutil să mai contest logica destul de sănătoasă a raționamentului ei.

– Așadar, mă poți ajuta?

S-a apucat să mănânce alt sendviș și a umplut ambele cești cu ceai. Fusese cinstită față de mine, iar asta mă obliga să fiu la fel de cinstit față de ea.

– Nu, lady Uckfield, nu vă pot ajuta. De uimire, ea s-a oprit din turnat. Își închipuise că îmi făcuse un asemenea privilegiu dezvăluindu-mi atât de multe lucruri pe care le păstrase până atunci pentru sine, încât nu puteam să nu fiu un ferm susținător al intereselor ei. Văzându-i expresia de dezamăgire, am ținut să precizez: Nu pentru că nu aș fi de acord cu cele spuse de dumneavoastră. De fapt, aprob totul. Însă nu cred că vreun argument o va împiedica pe Edith să îl întâlnească pe Charles. Și nu cred că am vreun drept de a mă amesteca.

Lady Uckfield a clătinat ușor din cap, o mișcare scurtă, crispată, care i-a trădat suferința cumplită.

– Îmi închipui că nici eu nu am acest drept.

Am scuturat din cap.

– Sunteți mama lui Charles. Aveți dreptul să interveniți. Nu sunt convins că aveți vreo șansă de reușită, dar aveți dreptul să încercați.

Am înțeles că discuția se încheiase, așa că m-am ridicat. Așa cum stăteau lucrurile, mă îndoiam că eu

și lady Uckfield aveam să ne mai simțim vreodată în largul nostru unul în compania celuilalt. Ea abandonase prea multe dintre măsurile de protecție obișnuite ca să mă poată ierta prea curând pentru faptul că o văzusem în acea stare. Colac peste pupăză, am văzut că ochii începuseră să i se umezească și, îngrozit, am observat cum o singură lacrimă, uimită să se trezească eliberată din glanda care o ținuse prizonieră vreme de douăzeci de ani, a pornit să-și croiască drumul sinuos și ezitant pe obrazul ei pudrat.

S-a ridicat și și-a pus mâna pe brațul meu.

– Măcar nu o ajuta. (Am perceput o precipitare în glasul ei, adevărat. Dar nu mai era acea urgență de fetiță, de genul „Nu-i spune tatei", cu care mă obișnuisem. Acela era un țipăt disperat.) Doar să nu o încurajezi. De dragul ei, dar și de dragul lui. Amândoi se vor simți nenorociți.

Am încuviințat din cap și i-am dat toate asigurările posibile, i-am mulțumit pentru invitația la ceai și am văzut-o cum și-a făcut curaj chiar sub ochii mei, astfel că, până să ajung la arcada de unde coteam ca să mă îndrept spre intrarea dinspre Arlington Street, ea a reușit să-mi facă un semn cu mâna la fel de degajată de parcă s-ar fi aflat în loja regală de la Ascot. Știam doar că nu aveam nici cea mai vagă idee ce urma să-i spun lui Edith.

– Ai avut dreptate, bineînțeles. Nu vrea să vă întâlniți.

– Doar ți-am spus.

– Chiar și așa. Nu văd cum ar putea împiedica asta.

– Îl va trimite în străinătate. În America. La vreo vânzare de cai, găsește ea ceva. Doar are amici peste tot.

– Sună a Watergate.

Ea a scăpat un hohot aspru de râs.

– Cred că glumești.

– În orice caz, am zis, nu poate sta o veșnicie în America. Va trebui să fii perseverentă. Nu cred că te va evita când o să dai ochii cu el. Doar că trebuie să ai răbdare.

– Nu am *timp*, a spus Edith.

O anumită nuanță din glasul ei m-a împiedicat să cer o lămurire și, într-adevăr, mărturisesc că mi-am șters deliberat din minte remarca pe care o pregătisem. Nu voiam să ating acel subiect, presupun, și sigur nu țineam să-i împărtășesc Adelei părerea mea, simțind că asta putea însemna totul sau nimic. Dacă însemna totul, de ce să risc lansarea acelei informații în necunoscut? Dacă nu însemna nimic, de ce să n-o dau uitării?

Am rămas tăcuți un moment, Edith fiind conștientă probabil că îmi dezvăluise mai mult decât intenționase. Pesemne că acum se gândea cum să facă uitată acea remarcă, fără să se mai refere la ea.

– Și atunci, ce ți-ai propus să faci? am întrebat-o.

– Nu știu, mi-a răspuns.

21

Nu știa. Părea o nebunie, dar practic nu știa cum să ia legătura cu propriul ei soț. Pesemne că unii ar rămâne surprinși, dar pentru o vreme, Edith a presupus că salvarea i-ar fi putut veni de la Sotheby's sau Christie's. Publicul larg nu are cunoștință de acest lucru, dar, în ultimul deceniu, petrecerile de vară ale celor două case de licitație au devenit punctele de atracție ale calendarului social londonez, o șansă pentru veritabilii *gratin*, în contrast cu ubicua societate a cafenelelor, de a se întâlni și schimba păreri înainte de a se împrăștia care încotro pentru a-și petrece vacanța de vară. Edith știa că Charles avea să participe la ambele recepții, însoțit aproape sigur de Googie. Până și Tigger era pregătit să se urnească de la țară ca să-și reînnoiască legăturile cu numeroși membri ai clasei lui. Era o misiune anuală, încântătoare, la care participa din plăcere o mare parte a înaltei aristocrații, așa cum obișnuia să fie și ziua de deschidere a Expoziției de Vară. Charles putea fi

găsit acolo, iar Edith avea să-l încolțească. Singurul lucru neplăcut era că zilele se scurgeau, iar pe covorul din fața ușii ea găsea tot felul de plicuri, mai puțin cel dorit: alb, din hârtie groasă, cu scris înclinat și îngroșat, care să conțină invitația la acel eveniment. Ca să îl scutească pe Charles de o situație jenantă sau poate pentru a o feri pe lady Uckfield de neplăceri (căci nimeni nu s-ar fi gândit că lordul Uckfield avea să remarce prezența lui Edith acolo), în orice caz, din rațiuni diverse, numele contesei Broughton fusese omis. Ea nu a fost invitată la nici una dintre acele două recepții.

În cele din urmă, s-a văzut silită să accepte ideea că fusese ignorată. Venise momentul să găsească un plan alternativ. S-a aplecat asupra agendei, frunzărind prin ea și revăzând numele scrise cu creionul foarte ordonat. Acesta era un obicei pe care îl deprinsese de la detestata ei soacră. Puteau fi șterse mai ușor când nu mai erau de folos. În acea dimineață a examinat pagină după pagină, încercând să descopere un nume care să o ajute. Într-un târziu, *faux de mieux*[1], i-a telefonat lui Tommy Wainwright. I-a răspuns Arabella, iar Edith a cerut cu Tommy, o solicitare primită cu o tăcere glacială, după care aceasta i-a zis:

– Îmi pare rău, dar e la Camera Comunelor.

– Și când se întoarce?

[1] „În lipsă de ceva mai bun", în lb. franceză în original (n. tr.).

– Din păcate, e îngrozitor de ocupat zilele astea. Te pot ajuta eu cu ceva?

„Nu. Nu poți și nici nu vrei."

– Nu tocmai, a zis ea pe un ton nepăsător. Nu vreau să te mai sâcâi. Spune-i doar că l-am căutat.

– Sigur că da.

Din tonul ei apatic, era evident că Arabella nu avea intenția asta dar, în situația respectivă, s-a simțit jenată la gândul de a fi dovedită drept mincinoasă, astfel că a transmis mesajul, dar, așa cum era de bănuit, și-a îndemnat soțul să îl ignore. Edith anticipase deja acel scenariu sau ceva asemănător, de aceea a rămas foarte surprinsă când, în aceeași seară, a ridicat receptorul și a auzit vocea lui Tommy.

– Vreau să-l întâlnesc pe Charles, dar toată lumea ține cu orice chip să mă împiedice, a spus ea după obișnuitele plezanterii.

– De ce?

– Pentru că se tem de Googie, pentru că vor să-și păstreze locul privilegiat. Nu știu de ce.

A urmat un scurt moment de tăcere. Chiar dacă cererea nu fusese formulată, ea fusese făcută.

– N-aș vrea să îl pun chiar eu în situația niciodată.

– Nici eu, a spus Edith cu fermitate. Vreau doar să-l văd.

O nouă tăcere. Apoi, parcă scăpând un suspin, Tommy a zis:

– Vine la noi să bea ceva miercuri, pe la șapte. Ai putea trece pe aici.

– Te asigur că nu voi uita asta.

În glasul lui Edith a răzbătut adevăratul înțeles al acelor vorbe, și, astfel, Tommy și-a putut da seama cu ușurință de ce tratament se bucurase din partea celor care, până nu demult, făcuseră parte din lumea ei.

– Să nu-ți faci speranțe prea mari, a prevenit-o el.

La urma urmelor, era perfect conștient de puterile împotriva cărora se ridica Edith.

Eu eram deja în salonul soților Wainwright când a sosit Edith. Nu era o petrecere mare, în jur de douăzeci sau treizeci de persoane care nu aveau altceva mai bun de făcut. Se strânseseră în casa nu foarte încăpătoare din apropiere de Queen Anne Street, ca să-și înceapă seara cu câteva feliuțe de somon afumat de la Marks & Spencer și câteva sticle de șampanie Majestic. Când Edith a trecut pragul ușii, petrecerea depășise punctul culminant, iar oaspeții începuseră să plece, trebuind să onoreze rezervări la cină sau să se ducă la teatru, sau să elibereze de corvoadă bonele copiilor. Zâmbea plină de speranță, dar am observat cum pe față i-a apărut o expresie de dezamăgire după ce a măsurat cu privirea încăperea. M-am apropiat imediat de ea.

– Să nu-mi spui că Charles a plecat deja. Am rămas blocată în trafic și oricum plecasem prea târziu de acasă.

Mi-a fost ușor să-mi dau seama de ce. Se chinuise enorm în privința înfățișării și nu-mi amintesc să o

fi văzut într-o formă mai bună, având chipul impecabil, părul strălucitor și o rochie de seară atrăgătoare, care îi scotea în evidență trupul oricum foarte frumos.

– Nu-ți mai face griji, am murmurat eu, încurajator. Nici n-a sosit.

– Dar vine?

– Așa cred. Așa a spus Tommy.

– Așa mi-a zis și mie, dar unde e acum?

Și-a mușcat buzele, iritată, când două dintre vechile ei prietene au decis, cu unele rezerve, să o bage în seamă, atrăgând-o în conversația lor. Adela s-a apropiat de mine.

– Cum de-a venit? m-a întrebat ea. Credeam că aici se întrunește cealaltă tabără.

– Nu tocmai. Cred că Tommy a încercat să-i pună față în față.

– Mă uimești. Acum două zile, am întâlnit-o întâmplător pe Arabella la Harvey Nicks și ea mi-a spus că despărțirea este cel mai bun lucru.

– Nu mă îndoiesc, dar până și în perechile căsătorite există păreri diferite. Ori nu crezi că este posibil așa ceva?

– Ba cred, a spus Adela cu acreală, dar tot nu înțeleg cum de-a îngăduit Arabella să fie lansată o astfel de invitație.

Răspunsul ce nu putea fi dat atunci, dar pe care am reușit să-l găsesc ceva mai târziu, desigur, era că Arabella nu-și dăduse defel acordul.

Petrecerea era pe sfârșite. Câțiva dintre noi fuseserăm invitați să rămânem la cină și tocmai treceam prin bine cunoscutele momente jenante când au plecat aproape toți cei ce nu au fost rugați să rămână, însă mai există întotdeauna câte o pereche care nu-și dă seama că frânează desfășurarea următoarei etape a serii. De obicei, gazda nu mai poate răbda și le spune celor care mai zăbovesc: „Dar vă rog să rămâneți la masă dacă doriți." Pentru urechea celui ce știe să interpreteze mesajul, asta înseamnă: „Vă rog să plecați. Ne este foame, iar voi n-ați fost invitați." În acest caz, cel care a mai participat la asemenea petreceri se uită în jur, roșește și se retrage cât mai discret, mormăind ceva din care se înțelege că este așteptat undeva. Există însă oricând riscul ca persoana care mai întârzie să nu fie inițiată în aceste ritualuri, ori să fie încăpățânată, sau de-a dreptul proastă – situație în care acceptă oferta de ospitalitate, care de fapt nu i se adresează. În acest caz, se vedea limpede că Arabella Wainwright nu era pregătită să o suporte pe Edith pentru tot restul serii, drept pentru care nu i-a zis nimic. Cu toate acestea, Edith nu voia să plece. M-am dus spre ea.

– Înțeleg că vreți să luați cina, nu? a întrebat ea.

– Da. La fel ca și ceilalți care au mai rămas.

S-a uitat în jur. În glas i-a răzbătut o nuanță atât de sumbră, încât aproape că mi-a venit să lăcrimez:

– Mi s-a jucat o farsă. Nu mi-am închipuit că nu va veni. Pesemne că mama lui a prins de veste și l-a întors cumva din drum.

– Nu văd cum. Tommy nu mi-a spus că o să vii, iar eu nu-mi pot imagina că ar fi spus altcuiva.

Edith nu a mai rămas multă vreme. Când Arabella a adus un teanc de farfurii din bucătăria minusculă și le-a pus cu un zdrăngănit pe masa din sufragerie, alături de un aranjament de șervețele, până și Edith a trebuit să se dea bătută.

– Trebuie să plec, a spus ea către gazdă, care a rămas detașată și neclintită. Vă mulțumesc. Mi-a făcut plăcere să vă revăd.

Arabella a dat tăcută din cap, fiind extrem de încântată să scape de ea, dar Tommy a condus-o până la ușă.

– Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat, i-a zis el. Îmi pare rău.

Edith i-a aruncat un zâmbet trist.

– În fine. Pesemne că nu a fost să fie.

Apoi l-a sărutat pe obraz și a plecat. Însă, în ciuda faptului că s-a prefăcut a accepta totul ca pe o toană a sorții, Edith a continuat să creadă că cineva îi stricase planurile. Și avea dreptate.

Abia mult mai târziu în aceeași seară, când, călcându-mi pe inimă – lucru ce mi se întâmplă rar – și făcând uitat un vechi obicei de-al meu, m-am oferit să duc o parte din farfurii de la masă, am surprins o frântură de conversație răzbătând prin ușa bucătăriei.

– Cum adică? a întrebat Tommy, cu exasperare în glas.

– Așa cum am spus. Mi s-a părut necinstit să îl prindă ca într-o ambuscadă aici, când se presupune că noi îi suntem prieteni.

– Dacă ai gândit într-adevăr așa, de ce nu i-ai spus-o clar lui Charles, ca să decidă singur?

– Ți-aș putea pune și eu aceeași întrebare.

Tommy nu prea mai știa ce să spună.

– Pentru că nu sunt sigur că știe ce vrea.

Când Arabella a vorbit din nou, mi-a fost imposibil să disting vreo urmă de regret în glasul ei.

– Exact. Și tocmai de aceea i-am povestit mamei lui.

– Atunci ești o scorpie.

– Tot ce se poate. Să-mi spui că am procedat greșit după ce vor trece șase luni. Acum du frișca și ai grijă să n-o verși.

Cum nu mă puteam preface în continuare că aranjam farfuriile folosite, am deschis ușa bucătăriei și nu am descoperit înăuntru vreun semn de ceartă.

– A, ce drăguț ești, a spus Arabella, scutindu-mă imediat de povară.

În timp ce mergeam spre casă, soția mea nu avea chef să se lase atrasă într-o discuție în cadrul căreia să adopte o poziție morală.

– Mie să nu-mi faci așa ceva, a zis ea, iar eu am fost de acord.

Nu aveam de gând să-l critic pe Tommy. Adevărat, am socotit că jucase rolul de prieten loial, dar, în ceea

ce mă privea, nu-mi doream să mă trezesc vreodată într-o astfel de situație. Nu am repetat ceea ce spusese Arabella despre intervalul de șase luni, deoarece nici măcar într-o perspectivă atât de îndepărtată nu voiam mă gândesc la așa ceva.

Câteva zile mai târziu, Edith s-a trezit vomitând în vasul de toaletă. Pesemne că ajunsese în baie pe jumătate adormită și abia când a început să verse s-a deșteptat cu adevărat. Când, într-un târziu, a avut senzația că până și învelișul stomacului trebuia să fi ajuns în toaletă, s-a oprit, și-a tras sufletul și s-a așezat. Simon a apărut în ușă, având în mână telefonul portabil. El dormise gol și, în mod firesc, vederea trupului său ca de zeu a făcut-o pe Edith să se simtă ceva mai bine, însă la acea oră a dimineții, farmecele lui ușor trezite s-au irosit fără folos.

– Te simți rău?

– Cred că e de la creveți, a spus ea, știind prea bine că el alesese supa.

– Biata de tine. Mai bine că ai dat totul afară. A zâmbit, apoi a ridicat receptorul și a rostit doar din buze, fără voce, „E mama ta", apoi a făcut o strâmbătură comică. Edith a dat din cap și a întins mâna după telefon. O să fac niște cafea, a spus Simon, și s-a dus la bucătărie.

Edith s-a șters la gură și s-a adunat un pic:

– Mamă? Nu, eram în baie.

– Ție ți-a fost rău? a întrebat-o doamna Lavery.

– Păi, nu știu să mai fie cineva pe aici.

– Ți-e bine?

– Sigur că da. Aseară am mers la un local îngrozitor din Earl's Court, deschis de un actor ratat pe care îl cunoaște Simon. Am mâncat fructe de mare. Nu știu ce m-a apucat.

– Bine, dar arătai cam trasă la față și ultima oară când te-am văzut. Cu o săptămână în urmă, Edith o însoțise pe mama ei într-o infructuoasă expediție de achiziționare a unei pălării. Asta ar fi făcut pe oricine să fie tras la față, dar Edith nu a mai comentat. Deci nu ești bolnavă?

– Sigur că nu.

– Mi-ai spune dacă e vorba de... ceva, nu?

Edith știa prea bine că n-ar fi avut încredere să-i împărtășească nimic mamei ei, dar nu avea nici un rost să dezvolte subiectul în acele momente.

– Sigur că da, a spus ea, apoi a urmat o pauză.

– Înțeleg că nu ai noutăți. Despre... rest...

– Nu.

– Vai de mine, draga mea. Indiferent cât de iritată ar fi fost de acel telefon, lui Edith îi era milă de mama ei. Era silită să admită că, în ciuda superficialității valorilor în care credea, pe doamna Lavery o încercau niște simțăminte sincere. Îndeosebi de regret. Să nu faci vreun pas... de care să-ți pară rău mai târziu. Auzi?

– Ce pas?

– Adică... să nu întrerupi orice legătură până nu ești sigură de...

Edith se obișnuise cu inepuizabilul arsenal de clișee la care apela mama ei, așa că nu avea nevoie de un traducător. Lucru bizar, în ciuda sărăciei limbajului mamei ei, întrebarea pusă reușise să-i concentreze gândurile asupra chestiunii esențiale. Când a pus capăt acelei conversații și a închis, și-a dat seama că sosise vremea să întreprindă ceva.

Era sâmbătă, de regulă o zi blândă și plăcută pentru ei, ce presupunea lectura ziarelor, masa de prânz undeva în aer liber, poate vreun film sau o cină cu prietenii, într-o bucătărie din Wandsworth, însă, în timp ce se îmbrăca, Edith era convinsă că ziua ei avea să arate cu totul altfel. Și-a ales ținuta cu o grijă deosebită, haine lejere pentru la țară, de bun-gust, care să nu sară în ochi, exact modelul de fustă și jerseu la care renunțase cu atâta înverșunare cu foarte scurt timp în urmă. La fel ca atunci când își alesese hainele pentru parada modei, era încă o dată conștientă că viețile paralele pe care le ducea impuneau două costumații. Fiica unui duce ar fi putut fi acceptată dacă ar fi purtat vreo costumație de stradă de la Voyage, ducându-se la o cină în Shropshire, ba chiar ar fi fost lăudată pentru excentricitatea ei aristocratică, dar ea, Edith, nu avea să beneficieze nicicând de o asemenea îngăduință. Dacă ar fi îndrăznit să poarte haine de oraș la țară, pentru cei din cercul lui Charles asta ar fi constituit o dovadă în plus care să confirme proasta

ei creștere. Când a apărut în bucătărie, Simon a ridicat surprins privirea spre ea.

– Mamă, Doamne. Arăți de parcă te-ai duce la o audiție pentru un rol în *Febra fânului*[1].

– Mi-e și jenă. Am promis mamei că merg cu ea la un prânz și am uitat cu totul. De aceea a sunat. Mă poți ierta dacă te las singur azi?

– Unde, la ce prânz?

– Ei, la niște veri de la țară.

– Dar nu ai veri la țară. Ori mă înșel eu?

Spunând asta, Simon avusese unul din puținele lui momente de intuiție. Nu se înșela câtuși de puțin.

– Ba am, dar nu vorbesc niciodată despre rudele astea. Sunt prea pisăloage ca să merite atenție.

– Asta înseamnă că nu vrei să mă iei și pe mine.

Lui Simon nu-i plăcea deloc să fie lăsat pe dinafară, în nici o situație. Ori, dacă se întâmpla totuși, trebuia să fie opțiunea lui. Nu-l deranja să fie el prea ocupat, în așa fel încât să nu poată veni; în realitate, chiar îi plăcea asta, dar gândul că oamenii nu voiau să se afle în compania lui reprezenta o jignire de moarte pentru el – chiar dacă era vorba doar de un drum până la poștă.

Edith i-a zâmbit visătoare, dându-i de înțeles că ar fi fost frumos să meargă și el.

– Aș vrea să te iau. Dar m-a rugat să mai petrecem ceva timp și numai noi două. Cred că vrea să discute ceva anume cu mine.

[1] Comedie de Noel Coward (1899–1973) (n. tr.).

Aceste vorbe au fost însoțite de un gest din umeri care a alungat orice opoziție.

– Numai să vorbești frumos despre mine.

Edith i-a adresat un zâmbet cald, încurajator, știind că în sufletul ei plănuia cum să-l distrugă, apoi a coborât să-și ia pardesiul. Nu voia să-i spună lui Simon unde se ducea, pentru că asta ar fi declanșat o scenă explozivă și nu era nicidecum sigură de felul în care avea să se încheie ziua. Nu ar fi dorit să plece furios la nevastă, lăsând-o pe ea în apartamentul pustiu.

Adevărul era că, în acel moment al dimineții, după ce își contemplase starea de greață, hotărâse că nu avea chef să fie mai amâne cu nici o zi confruntarea. Avea să meargă la Broughton, ca să intre direct în gura lupului – adică a lupoaicei. Conducând cu viteză pe A22, nu a reușit să înțeleagă de ce îi trebuise atât timp până să ajungă la acea concluzie. Avea un soț și, la urma urmei, se ducea la domiciliul conjugal. Nimeni nu o putea contrazice în această privință.

O aștepta o surpriză neplăcută, deoarece uitase că în fiecare sâmbătă din cursul verii casa era deschisă publicului. Asta îi scăpase din vedere când își făcuse calculele, iar acum se vedea pusă în situația de a alege între a-și parca mașina în curte, pentru ca apoi să folosească intrarea familiei, ori să intre pe ușa rezervată publicului și să pătrundă în interiorul casei înconjurată de turiști și gospodine din Brighton. A luat îndrăzneața hotărâre de a alege ultima variantă. S-a gândit că ar exista suficient timp să i se blocheze

accesul dacă ar fi sunat la soneria familiei, iar ea putea paria că Charles se afla în biroul lui, situat alături de bibliotecă. Era treabă de o clipă să se strecoare dincolo de cordon și să deschidă ușa și a avut dreptate bănuind că nici unul dintre ghizi nu avea să o împiedice. Și, într-adevăr, a ținut să se oprească o clipă și să o salute pe femeia ce purta un taior gros, tipic pentru la țară, care controla biletele de intrare, spunându-i:

– Bună ziua, doamnă Curley, ce mai faci? Pot să mă strecor și eu pe aici? Te superi?

Edith ajunsese să stăpânească acel truc special folosit de oamenii din clasa soțului ei, acela de a solicita drept favoare un lucru ce nu poate fi refuzat. „A, doamnă Cutare, ești *bună* să ne aștepți trează când ajungem acasă? Te deranjează *mult* dacă faci asta pentru noi?" Desigur, nefericita care este întrebată astfel știe (la fel de bine ca și stăpânul) că asta înseamnă de fapt: „Să nu cumva să te culci până nu ne întoarcem", dar este, desigur, o modalitate mai elegantă de a transmite o poruncă. Totul face parte din imaginea creată în mod conștient de către membrii aristocrației. Acestora le place să se mândrească cu faptul că se poartă „minunat cu servitorii", ceea ce înseamnă, de obicei, să le ceară acestora lucruri imposibile cu glasul cel mai prietenos posibil.

Bineînțeles că doamna Curley s-a simțit deranjată de acea cerere, dar, așa cum anticipase Edith, femeia nu putea face nimic.

– Sigur, milady, a spus ea cu un gest amabil și a format numărul privat al familiei imediat ce Edith a trecut de ea.

Charles Broughton era, într-adevăr, în birou, sau în Biblioteca Mică, după cum îi plăcea lui lady Uckfield să-l numească. Răspundea la scrisori, mai mult prefăcându-se că era ocupat, pentru că, în realitate, nu avea multă treabă. Petrecerea urma să aibă loc la inițiativa mamei lui, iar prietenii pe care aceasta îi alesese nu aveau cum să se apropie de sufletul lui rănit. Prin aerele de grandoare pe care și le dădea, Diana Bohun îi părea lui Charles prea rece ca să prezinte vreun interes, în vreme ce soțul ei era aproape dement. Clarissa nu se găsea printre invitați. Bine că măcar reușise să o convingă pe mama lui că îi adusese în preajmă persoana nepotrivită, dar... dacă nu Clarissa era aleasa, cine atunci?

Charles știa de apariția lui Edith la locuința lui Tommy Wainwright. Tommy îi spusese chiar a doua zi, pesemne nedorind ca altcineva să-i dea știrea înaintea lui. La început, Charles se înfuriase din cale-afară, nu pe Tommy, ci pe mama lui. În seara respectivă, ea îl silise pe neașteptate să o ducă în vizită la o rudă foarte bătrână internată în spital, misiune care îi fusese descrisă drept crucială, dar care se dovedise a fi o simplă stratagemă care să-l împiedice să ajungă la petrecerea dată de Wainwright. Cu toate acestea, după ce se mai liniștise, se întrebase pentru a nu știu

câta oară ce ar fi ieșit din acea întâlnire cu Edith. Indiferent ce ar fi spus prietenii lui despre ciudățenia purtării ei, el înțelegea de ce fusese părăsit. Era greu de cap. Știa că așa stăteau lucrurile, pentru că, din nefericire pentru el, era îndeajuns de inteligent cât să-și dea seama de asta. Știa că nu era perechea potrivită pentru ea, odată ce se dusese bucuria generată de ascensiunea socială. Dacă se gândea bine și dădea dovadă de sinceritate, trebuia să admită că înțelegea doar jumătate din ceea ce spunea soția lui. Când ea punea la îndoială politica opoziției ori încerca să evalueze beneficiile și neajunsurile intervenției militare în Orientul Mijlociu... Charles știa că existau divergențe în privința acestor subiecte, dar nu înțelegea de ce i se cerea să și le însușească. Atâta vreme cât vota pentru conservatori și spunea că noii laburiști i se păreau îngrozitori, asta nu era de ajuns? Prietenii lui de la White's s-ar fi mulțumit și cu mai puțin. Ei, se părea că pentru Edith nu ajungea. Acum până și el începuse să-și dea seama că ea ar putea să-l vrea înapoi – sau cel puțin că ar fi vrut să discute despre asta – dar se schimbase ceva între timp? Nu avea să se plictisească din nou de el în câteva luni, dacă nu chiar în câteva săptămâni? N-ar fi fost mai bine pentru ea și pentru el dacă ar fi recunoscut că era momentul să se dea bătuți? Pe scurt, așa începuse să gândească despre căsnicia lui. O înfrângere, dar una căreia trebuia să-i facă față și s-o depășească. Adică, exact ceea ce dorise și lady Uckfield. În prezent, se

obișnuiește a se sugera că orice amestec în viața personală a copiilor duce în mod invariabil la dezamăgire, dar acest lucru nu este adevărat. Părinții inteligenți, care știu bine regulile jocului și nu se grăbesc, își pot atinge scopurile. Iar marchiza de Uckfield era mult mai inteligentă decât majoritatea celor din jurul ei.

A ridicat privirea când ușa s-a deschis și a zărit figura placidă a vicontesei Bohun strecurându-se în încăpere.

– Charles? a făcut ea, dându-și ochii peste cap cu o expresie disperată. Slavă Cerului că te-am găsit.

– De ce ? Ce s-a întâmplat?

– Sunt într-o încurcătură îngrozitoare. Peter s-a dus la plimbare, iar noi nu am venit cu mașina. În orice caz... Charles a așteptat răbdător urmarea. Problema e... Agitată, Diana și-a umezit buzele. Era o actriță extrem de talentată. Am cam încurcat datele și am venit fără să-mi aduc nimic de...

Nedumerit, Charles a rămas cu privirea asupra ei. Ceea ce auzea nu avea nici un înțeles, semănând cu un text tradus prost dintr-o limbă străină.

– Iartă-mă, a spus el, drept răspuns la încercările Dianei de a roși. Nu cred că...

Diana a reușit să-și depășească repulsia față de acel fel de abordare. Vremurile disperate dau naștere unor măsuri disperate și, așa cum îi spusese fără echivoc gazda ei, trăiau vremuri disperate.

– Nu mă așteptam, dar... e perioada aceea din lună și trebuie să mă duc până la o farmacie...

– Of, Doamne. Copleșit de jenă, Charles a sărit în picioare. Dar bineînțeles. Cum să te ajut?

Diana a respirat ceva mai ușurată. Își atinsese țelul, și încă foarte repede.

– N-ai putea să mă duci până la Lewes, pentru că la țară toate se închid la ora unu și...

– Am înțeles. Imediat.

– Numai puțin, să-i spun ceva mamei tale.

– Foarte bine. Fug să aduc mașina. Să vii la intrarea noastră peste cinci minute. Și nu-ți mai face griji.

Dianei îi venea să-l strângă în brațe pentru că-i spusese să nu-și facă probleme în legătură cu o experiență pe care o trăia o dată pe lună încă de când avea doisprezece ani, însă a preferat să nu-i alunge starea de anxietate. Cu un zâmbet palid, l-a urmărit ieșind precipitat din încăpere. Alegând acea minciună anume, Diana apreciase în mod corect că avea să dea naștere unei reacții instantanee. Așa cum își făcuse ea calculele, Charles, la fel ca mai toți bărbații de felul lui, manifesta cel mai mare dezgust posibil față de mecanica feminității. La o simplă aluzie de acest gen, nici nu mai era nevoie de vreo altă explicație pentru ca el să acționeze cu repeziciune. Cu aerul mândru al unui meșteșugar care-și contemplă opera, Diana a ascultat duduitul pașilor lui pe scara mare.

Edith abia ajunsese pe palierul cu statuia din bronz reprezentând un sclav, când lady Uckfield a apărut dintr-o arcadă unde accesul publicului era interzis.

– Edith? Tu ești? De ce nu ne-ai anunțat că vii?

Soacra și-a strecurat brațul într-al ei și a încercat să o tragă spre ușa ce dădea în salonul mare al familiei. Edith și-a dat seama că totul se sfârșise și s-a blestemat singură că nu-și trăsese vreo eșarfă peste față, ca să se furișeze neobservată, dar chiar și așa, nu a vrut să cedeze imediat. A scăpat din strânsoarea soacrei și a pornit către bibliotecă și biroul lui Charles, aflat ceva mai departe pe hol.

– M-am gândit că o să vă deranjez și voiam doar să schimb câteva cuvinte cu Charles. Asta mi-ar lua numai câteva minute.

Mergea atât de repede, încât, spre deliciul publicului prezent, lady Uckfield s-a văzut silită să alerge într-un fel de trap mărunt ca să țină pasul cu ea. Au pătruns în splendida bibliotecă, unde predominau lemnul de mahon și rafturile înalte, decorate cu bronz aurit. Deasupra șemineului, un strămoș al familiei Broughton, având o perucă de culoare castanie, privea visător în jos, parcă șocat de scena ce se desfășura în fața ochilor lui. Câțiva turiști o recunoscuseră pe una sau pe cealaltă și, cum știrea privind destrămarea căsătoriei fusese prezentată în jumătate dintre ziarele naționale, vizitatorii au lăsat deoparte examinarea plicticoasă a cotoarelor din piele scrise cu auriu ale miilor de cărți de pe rafturi, îndreptându-și întreaga atenție către ocazia de distracție ce li se oferise pe neașteptate.

– Rămâi la prânz? a întrebat lady Uckfield, conștientă de arsura tuturor acelor ochi curioși și dorind cu orice preț să readucă la normal o situație ieșită din tipare.

– De ce? Ați vrea să rămân? i-a răspuns Edith.

Spre deosebire de soacra ei, Edith se amuza copios văzând-o pe aceasta expusă privirii oamenilor de rând.

– Desigur, a spus lady Uckfield, reușind să o tragă de mânecă pe Edith, în încercarea zadarnică de a-i încetini pașii pe podeaua sclipitoare.

– Nu prea cred, a spus Edith.

Ajunsese deja în dreptul biroului și aproape că pusese mâna pe clanță, când ușa s-a deschis și în cadrul ei a apărut impunătoarea lady Bohun. Imperceptibil, cu o mișcare greu de recunoscut pentru ochiul neformat, ea a făcut un semn din cap spre gazdă. Edith a remarcat imediat gestul și și-a dat seama că sosise prea târziu. Păsărica zburase.

– Bună, Edith, a zis Diana tărăgănat, pe un ton manierat. Te rog să mă ierți. Dau o fugă până la Lewes să cumpăr ceva și trebuie să ajung acolo înainte de închiderea magazinelor. O să mai fii aici la întoarcerea mea?

– Tu ce părere ai? a întrebat-o Edith drept răspuns, iar Diana a plecat fără a mai zăbovi nici o clipă.

Lady Uckfield a tras-o în cameră și a închis ușa.

– Stai jos o clipă, a zis ea, așezându-se la pupitrul lui Charles și aranjând cu un aer absent hârtiile împrăștiate, punându-le în teancuri frumos aliniate.

– Nu e nevoie de toate astea, i-a răspuns Edith. Dacă Charles nu e aici, eu plec.

– Te rog să șezi, a repetat lady Uckfield rugămintea, iar Edith s-a supus. Îmi pare rău că ne consideri inamicii tăi, draga mea.

– S-ar putea să vă pară rău, dar nu cred că vă surprinde.

Lady Uckfield îi adresă o privire afectată.

– Să știi că am vrut ca mariajul vostru să meargă. M-ai judecat greșit dacă ai gândit altfel. Am vrut mereu să fii fericită.

– Voiați mai curând să salvați o treabă prost făcută.

– Dar tu n-ai dorit asta, nu-i așa? a spus lady Uckfield sec, fiindcă din purtarea ei dispăruse orice urmă de efuziune și *vibrato*.

Exista o doză de rațiune în vorbele ei, ceea ce a făcut ca Edith să-și mai piardă din avânt, pentru că s-a văzut silită să accepte acest lucru. Se cuvenea oare să-i atragă atenția lui lady Uckfield că fi trebuit să facă o sărbătoare din ziua în care ea, Edith, apăruse în viața lor? De ce să o mai dorească soacra înapoi acum, după ce acest episod neplăcut se terminase? Dar lady Uckfield nu isprăvise.

– Acum un an, a spus ea, ți se făcea rău văzându-l pe Charles. Când îți vorbea, tu scrâșneai din dinți, când te atingea, te crispai. Sunt mama lui și am trăit în aceeași casă cu voi. Crezi că nu am observat asemenea lucruri?

– N-a fost chiar așa.

– A fost exact așa cum zic. Te plictisea. Te plictisea de moarte. Mai rău de atât, te irita până la dezgust. Indiferent cât de mult s-ar fi străduit, nu-ți putea intra în grații. Nimic din ceea ce spunea sau făcea nu era bine. Te scotea din minți doar prin simpla lui prezență și totuși, acum... cum să interpretez această bruscă dorință de a-l vedea? Ce s-a schimbat?

Edith a inspirat adânc, apoi și-a privit adversara în ochi. Era hotărâtă ca, într-un fel, să încerce să preia inițiativa.

– V-ați gândit că poate am găsit timp să reflectez? Ori, după părerea dumneavoastră, sunt prea proastă ca să mă gândesc și la altceva decât la bani și la ascensiune socială?

– Draga mea, nu te-am socotit niciodată proastă. Și lady Uckfield a ridicat o palmă în semn de protest. Măcar pentru asta ar trebui să mă apreciezi. S-a auzit un zgomot de afară, un scrâșnet al pietrișului, iar lady Uckfield s-a dus spre fereastră, însă, spre ușurarea ei, Charles nu își uitase nimic. Trebuie să mă întreb acum de ce, dintr-odată, socotești că este esențială o discuție când, în primele luni cât ai fost departe de cămin, nu ai manifestat o asemenea dorință. Sunt mamă și trebuie să mă întreb: ce s-a schimbat ca să facă revederea cu fiul meu atât de necesară acum, dacă la data aceea ea nu era dorită defel?

– Poate mi-am dat seama că nu am făcut alegerea potrivită. E atât de greu de înțeles?

– Dimpotrivă. Mi se pare ușor de înțeles. Mai ales că sunt convinsă că ai făcut o alegere foarte proastă. Dar... Și-a împreunat degetele ca un predicator sfătos, care vrea să insiste asupra unei idei lansate de la înălțimea amvonului. De ce *acum?* De ce s-a petrecut schimbarea într-o clipă?

Edith a rămas cu privirea ațintită asupra soacrei.

– Nu mă puteți opri la nesfârșit să-l văd, a spus ea.

Lady Uckfield a dat din cap.

– Nu. Trebuie să recunosc că nu pot.

– Și atunci?

– Cred că te pot împiedica să-l vezi vreme de câteva luni. Probabil șase, sau chiar trei. Să vedem ce vom simți atunci în legătură cu alegerea greșită pe care ai făcut-o.

În acea clipă, Edith și-a dat seama că soacra ei, drăguța de Googie cu mintea ei pură ca neaua, știa. Niciodată nu au discutat despre asta, nici la data respectivă, nici în anii de după, dar din acel moment au fost conștiente, fără să se îndoiască defel, că amândouă știau.

Edith s-a ridicat.

– Bine. Am plecat.

– Sigur? Nu stai să-ți ofer ceva de mâncare? Nici la toaletă nu ai nevoie să mergi? Ai făcut atâta drum...

Încă o dată, tonul ei revenise la matricea lui obișnuită, având ritmul secretelor nocturne ce se destăinuiesc doar în dormitor.

În acele momente, în mod straniu, lui Edith i-a fost imposibil să nu o admire pe acea femeie, inamica ei declarată, care câștiga orice dispută cu toți oaspeții nou-sosiți. Era greu, dar nu imposibil.

– Sunteți o vacă nenorocită, a spus ea. O vacă nenorocită cu pielea groasă și lipsită de inimă.

Lady Uckfield a părut să cugete la aceste cuvinte câteva clipe, după care a aprobat cu o mișcare din cap.

– Probabil că este un grăunte de adevăr în descrierea ta nu tocmai măgulitoare, a recunoscut ea. Și pesemne că din acest motiv, sau dintr-unul asemănător, exprimat din fericire într-un limbaj mai curat, eu am transformat șansele pe care le-am avut în succese, pe când tu ai dat greș în încercarea ta. La revedere, draga mea.

22

Poate vă întrebați de ce Edith, după ce s-a văzut trasă pe sfoară de atâtea ori, nu a ales calea mai modernă pentru a scăpa de acea dilemă și, ușurată fiind de problemă după o scurtă ședere în vreun sanatoriu rural, discret, de ce nu a așteptat cele trei sau șase luni menționate de lady Uckfield, pentru ca după aceea să se înfrunte cu familia. Am o bănuială că nici ea nu prea știa motivele. Însă, în orice caz, era hotărâtă să nu aleagă acea cale. Nu era deosebit de religioasă și, cel puțin așa am socotit eu, nu era animată de cine știe ce scrupule morale, dar poate că întrevăzuse o cale prin care putea salva o viață, una care depindea exclusiv de ea, iar acum nu se îndura să o sacrifice. După mine, a fost o decizie ce ține mai mult de latura animală decât de cea sentimentală – în caz contrar, ar fi însemnat că orice tigroaică este sentimentală. Femeile, bănuiesc eu, pot înțelege mai bine decât majoritatea bărbaților motivul pentru care ceva

ce nu luase ființă încă, iar din punct de vedere legal nu exista deloc, putea să impună asemenea fidelitate.

În cele din urmă, ajutorul i-a venit din unde se aștepta mai puțin. În dimineața următoare, îmi povestise despre scurta ei vizită la Broughton, iar eu m-am temut, firește, că avea să trebuiască să-mi asum un rol ceva mai activ în toată afacerea asta, când Edith m-a uimit spunându-mi că avea să aștepte până la următoarea vizită a lui Charles la Feltham.

– Se duce cam o dată la două săptămâni. Îl încolțesc acolo.

– Dar cum vei ști când poți să dai de el?

– O să mă anunțe Caroline. Tot ea o să mă ducă cu mașina.

Această informație venea ca o ușurare, dar mă și mira din cale afară. Ușurare, pentru că asta însemna că se putea lipsi de sprijinul meu și mirare, pentru că nu-mi trecuse niciodată prin minte că fiica va acționa împotriva intereselor mamei. Nici în prezent nu sunt sigur că îi cunosc motivele. Familia Chase era gata să se destrame. Caroline nu voia, probabil, ca aranjamentele satisfăcătoare ale divorțului ei să fie afectate de divorțul fiului moștenitor al familiei. Poate era vorba de un act de revoltă împotriva mamei, ale cărei valori fiica își închipuia (în mod eronat, se poate afirma) că le respinsese. Poate că explicația era mai simplă. Își iubea fratele și pesemne că detesta să-l vadă nefericit. În cele din urmă, presupun că a fost vorba de un amestec al acestor trei motive.

– Când ai luat legătura cu ea?

– Ea mi-a telefonat azi-dimineață. A auzit de vizita mea la Broughton. Cred că îi este milă de mine.

– Hm, nu pot spune că nu sunt surprins, dar mă bucur pentru tine. E mult mai bine că te ajută sora lui Charles și că nu mai apelezi la mine. O să-mi povestești și mie cum au decurs lucrurile?

– Da, sigur, a spus ea.

În ciuda explicației oferite, nici Edith nu știa precis ce motive avea Caroline să o ajute. După ce devenise membră a familiei, nu reușise să se apropie foarte mult de cumnata sa. Nu se dușmăneau. De fapt, în pofida valului aproape continuu de comentarii răutăcioase lansate de Eric la adresa lui Edith, aceasta și Caroline ajunseseră la un fel de familiaritate precaută, însă „prietenie" ar fi fost un cuvânt prea mare pentru a defini relația dintre ele, iar Caroline nu ar fi ezitat niciodată dacă s-ar fi pus problema loialității față de o parte sau alta. Cu toată modernitatea de care făcea paradă, Caroline Chase, lipsită de o cunoaștere de sine corespunzătoare, era o ilustrare a proverbului „Așchia nu sare departe de trunchi". Poate că disprețuia contesele și soțiile de miniștri, femei cu fețe încordate, care alcătuiau coteria lui lady Uckfield, dar când făcea o analiză mai atentă, propriii prieteni erau, în general, copii rebeli și ciudat îmbrăcați ai unor astfel de femei.

În orice caz, indiferent de motive, ea s-a ținut de cuvânt. Două zile mai târziu, telefonul din apartamentul din Ebury Street a sunat și, ridicând receptorul, Edith a descoperit că era căutată de Caroline.

– Charles e la Feltham, dacă ai vorbit serios. A plecat acolo aseară și e singur până mâine.

Edith a aruncat o privire spre Simon, care era cufundat în lectura ziarului *Daily Mail*. Primea zilnic și *Independent*, dar nu-l citea, apoi și-a luat toate măsurile de precauție începând o convorbire telefonică foarte discretă, menită să ascundă adevăratul subiect față de martorul existent.

– Drăguț din partea ta, a spus ea.

– Mai vrei să te duc acolo?

– Dacă poți... a venit răspunsul oarecum ferit.

– Nu poți vorbi?

– Nu prea.

– La ora zece o să fiu la capătul dinspre Coutts al Sloane Street.

– Foarte bine.

Edith a pus cu grijă receptorul în furcă. După cum singură a explicat ulterior, nu a făcut asta pentru că oscila în dorința ei de a-l întâlni pe Charles, ci pentru că, deși dorea să păstreze secretul privind vizita ei în Sussex, nu se pricepea să taie orice punți de comunicare. Întâmplător, Simon nu acordase nici un fel de atenție acelei conversații telefonice. Edith i-a zâmbit.

– Azi nu lucrezi?

El a ridicat ochii din ziar.

– Ba da, după-amiază. De ce?

– Mi-a telefonat Caroline. M-a invitat la prânz.

– Înseamnă că ai încă posibilitatea să alegi.

Ea nu i-a răspuns, dar el nu s-a sinchisit.

Edith și-a ales din nou hainele cu mare grijă. Soluția cea mai ușoară era să se repete și să adopte, pur și simplu, o ținută de pe vremea când trăia la Broughton, dar acest lucru i se părea oarecum dezonorant, după umilirea pe care o suferise din partea lui lady Uckfield. În plus, sărea în ochi, lucru pe care acum îl percepea mai clar, ceea ce era și mai grav. Nu, în cazul în care Charles ar fi dorit-o înapoi, trebuia să o accepte așa cum era, nu pentru că putea să treacă drept Diana Bohun sau oricare alta dintre scârbele lipsite de inimă, care profitau de căsătoriile lor din interes în chiar centrul lumii lui Charles. În cele din urmă, a ales o fustă strâmtă de culoare neagră, care îi scotea în evidență picioarele, și un pulover albastru larg, care avea întrețesute niște panglici colorate. Și-a periat părul și s-a machiat ceva mai strident (asta pentru Charles, nu pentru Caroline). A verificat rezultatul și s-a declarat satisfăcută. Arăta atrăgătoare și sclipitoare, suficient de londoneză cât să nu pară că ar fi făcut eforturi prea mari în această privință.

– Foarte bine, a spus Simon. Și acum unde pleci?

– Mă gândeam să fac niște cumpărături. Trebuie să iau un cadou pentru tata.

– Presupun că nu sunt invitat la prânzul fetelor.

– E acasă la Caroline... a zis ea și a ridicat cu regret din umeri. Ce-ar fi să vii cu mine acum? Ca să găsesc ceva pentru tata, trebuie să merg la magazinul Harrods. Să văd ce lucruri de vară oferă.

S-ar putea spune că acea ofertă șireată prezenta un oarecare risc, dar nici vorbă de așa ceva. Nici un bărbat în toate mințile nu ar accepta corvoada de a merge pe urmele unei femei de la un raion la altul când ea nici măcar nu caută ceva anume. Mai ales când, după toată acea plimbare, nu este prevăzut și un prânz. A clătinat din cap, exact cum își închipuise și Edith că avea să procedeze.

– Nu, serios, nu pot. Sper că nu te superi. Ne vedem deseară.

– La ce oră te întorci?

El a făcut un gest din umeri.

– Șapte. Opt...

S-au sărutat, apoi Edith și-a luat un pardesiu și a plecat. Un minut mai târziu, se îndrepta spre magazinele de antichități de la capătul dinspre Pimlico Road al străzii. Știa că în cele două ore cât dura drumul până la Feltham, Caroline avea s-o întrebe ce punea la cale, iar ea se străduia să stabilească atât ce avea să-i răspundă, cât și care era adevărul – cu toate că nu era obligatoriu ca acestea două să coincidă.

Știa deja, fie și numai din opoziția aproape isterică declanșată de lady Uckfield, că trebuia să existe o șansă de a-l recăpăta pe Charles. O vreme, pretinsese în sinea ei că doar explora acea posibilitate, însă,

în sufletul ei, trecuse deja de etapa asta. Se vedea silită a recunoaște că nu s-ar fi arătat atât de insistentă în încercările de a se întâlni cu el dacă lucrurile ar fi stat altfel. Îl voia pe Charles cu orice preț? Avea să încerce să obțină iertarea lui? Viața lor avea să revină la exact același tipic? Apoi, altceva, putea el să o ierte? Nu cumva toți așii se aflau în mâna lui Charles? Și, lucrul cel mai neplăcut: nu cumva se înșela, iar el *nu* o voia înapoi? Prinsă între toate aceste raționamente, era conștientă că împinsese *adevăratul* motiv pentru schimbarea de atitudine într-un colțișor îndepărtat al minții și, dacă ar fi avut succes, acolo avea să rămână. Și atunci, de ce să-și facă griji de pe-acum? Acesta părea să îi pună în față un abis atât de înspăimântător, încât nu avea nici o noimă să se ocupe de el înainte de a fi fost obligată de realitate. Teorectic vorbind, din momentul când constatase că, în sfârșit, avea să i se îngăduie să-l întâlnească pe Charles, secretul ei încetase a mai fi adevărat.

S-a oprit în fața galeriei de artă aflate vizavi de Poule Au Pot și a aruncat o privire la câteva schițe expuse în vitrină. În timp ce stătea acolo, o limuzină sclipitoare a oprit în dreptul ei, iar șoferul acesteia a ajutat o femeie cu aspect exotic, probabil din Orientul Mijlociu, să coboare din vehicul și să intre în magazin. Uitându-se la ființa aceea rujată excesiv, cu un guler din blană de samur, purtând brățări cu diamante ce străluceau în razele soarelui, Edith s-a gândit instantaneu la soacra ei. Știa extrem de bine că lady

Uckfield nu ar fi arătat niciodată astfel. Ea ar fi sosit la acel magazin într-un taxi, făcând cât mai puțină vâlvă, purtând haine de bun-gust și perle veritabile la gât și s-ar fi bazat pe faptul că patronul ar fi recunoscut-o. Adevărul era că, dacă cele două femei s-ar fi întâlnit, levantina ar fi fost copleșită de prezența lui lady Uckfield, în vreme ce aceasta din urmă ar fi tratat-o cu o politețe indiferentă.

În mod paradoxal, în locul unei desconsiderări, confruntarea petrecută în Biblioteca Mică de la Broughton dăduse naștere unui respect, chiar dacă nedorit, față de codul acesteia de reguli. Edith manifestase mereu un vag dispreț față de acei membri ai cercului ei sau al lui Charles care se gudurau pe lângă mama lui, însă în ultimele zile ajunsese să-și reconsidere sentimentele. În stadiul de început al căsniciei, probabil că tânjise mai mult după lucrurile pe care acea femeie orientală le credea esențiale în plimbările ei zilnice: lux, strălucire, anturaj de celebrități. Toate acestea – în orice caz, într-o versiune englezească – fuseseră percepute în mod greșit de tânăra Edith ca fiind legate de lumea unei adevărate „lady Broughton", așa că fusese luată prin surprindere de banalitatea noii sale vieți. Lady Uckfield socotea că ea, Edith, își furase ideile din romane și biografii ale unor personalități din secolul XIX și, ocazional, chiar încercase să o apere pe mama ei de acuzațiile că i-ar fi umplut mintea cu fantezii burgheze, dar și-a dat seama că acele acuzații erau justificate. Realitatea vieții alături

de Charles părea atât de plată și lipsită de schimbare în comparație cu acele scenarii pline de acțiune, cu acele săli de bal, scânteietoare, cu acea carieră amețitoare de lady Palmerston pe care o anticipase.

Și totuși, la parada modei, când valul mulțimii se despicase dinaintea lui lady Uckfield și a acelei altețe regale neînsemnate precum apele mării Roșii dinaintea lui Moise, Edith văzuse la ce dăduse cu piciorul, anume la cheia oricărei uși închise din Anglia și din mai toată lumea – cel puțin cheia de la ușile snobilor. S-ar fi putut ca un titlu nobiliar să nu asigure o invitație la Camp David, dar, chiar în secolul XXI, ea nu avea să rămână singură la Palm Beach. Iar Edith știa deja că acel gen de oameni care *erau* superficiali, snobii a căror viață socială se baza pe colecționarea de persoane care să le susțină propriul statut, se regăseau în proporție de zece la unu față de restul populației. S-ar fi putut ca acest fel de putere să nu valoreze mult în marele plan al firii, dar tot reprezenta ceva, iar ea ce câștigase în schimb? Poate că viața la Broughton era plicticoasă, dar în Ebury Street cum era? Ce prefera, lipsa de zgomot ori lipsa de tonus? Părăsise lumea celor din înalta societate din cauza unei izbucniri de nemulțumire, iar peste noapte se transformase dintr-o carte aparținând unui Joc de Societate într-o non-persoană alături de care oamenilor le era rușine să fie văzuți.

Scuturată de un fior, și-a reluat plimbarea. Apoi gândul a purtat-o către cei doi bărbați. Întrucât se

măritase cu Charles pentru numele și averea lui, în subconștient presupusese mereu că, despuiat de acestea, ea nici măcar nu s-ar fi uitat vreodată la el. În cei doi ani cât stătuseră împreună, ajunsese să-l disprețuiască, deși acum acest lucru i se părea până și ei absurd, pentru că o ademenise cu bunurile lui lumești, fără a avea capacitatea de a o amuza, odată ce fusese prinsă în plasă. Adevărul era că ea alergase după el și, totuși, cu gândirea ei necinstită, care încerca să găsească o justificare pentru propriul comportament, când apăruse Simon, Charles căpătase deja statutul moral de capcană irezistibilă.

Acum, plimbându-se pe Pimlico Road, admirând obiectele expuse în vitrinele magazinelor de antichități, și-a adus aminte de raționamentele făcute în Green Park și a realizat că separarea adusese cu sine câteva schimbări. În acele zile căpătase, în mod inconștient, obiceiul de a gândi mai blând despre soțul ei. Era cu adevărat chiar atât de dezagreabil în calitatea de companion? Cu mult mai puțin atrăgător decât Simon? La urma urmelor, bărbații care arată mult mai rău decât Charles își găsesc întotdeauna soții. Ideea de a-l avea ca soț pe Charles i s-ar fi părut chiar atât de nefericită înainte de căsătorie? Dacă domnul Charles Broughton i-ar fi fost prezentat drept pretendent la mâna vreunei colege de școală, i-ar fi venit să o rupă la goană în noapte, țipând și târând-o după ea pe-fata sortită pieirii? Sigur că nu. Bineînțeles, Simon arăta mult mai bine, nu încăpea nici o îndoială, dar, odată

cu trecerea lunilor, Edith se obișnuise cu înfățișarea lui, iar acea sclipire permanentă a ochilor pe care o afișa în fața oricărui interlocutor ajunsese să o irite. Toate acele jumătăți de zâmbet și priviri printre genele pe jumătate coborâte acordate chelneriților, stewardeselor și casierițelor de la magazinul Partridges, toate acele gesturi prin care își arunca peste cap buclele aurii căzute pe frunte începuseră să o plictisească.

Mai supărătoare decât comparația dintre înfățișarea celor doi (la urma urmei, Charles, deși nu era o frumusețe, arăta perfect respectabil) era problema sexului. Trebuia să recunoască: Simon era un amant mai priceput, un amant excelent, indiferent de standardul folosit, iar acest lucru era mai greu de uitat. Îi plăcea să facă amor cu Simon. Chiar foarte mult. În realitate, simplul gând că avea să facă dragoste cu el era de ajuns ca să îi provoace furnicături lăuntrice, să o facă să nu-și mai găsească locul și să se agite, să-și încrucișeze și să-și desfacă picioarele. Cu stilul lui bâjbâit, cu gâfâielile lui de cinci minute și cu acel „Mulțumesc, scumpo", care aproape că o scotea din minți, scumpul de Charles nu putea fi nicicând concurentul lui Simon în această privință.

Însă acum a recunoscut pentru prima oară – lucru previzibil – că, după un an, amorul făcut cu Simon își cam pierduse din aura de noutate. Partidele de sex, deși mai puțin frecvente decât la început, erau încă excelente, neîndoielnic, dar acest lucru nu o mai putea face să rămână oarbă la viața pentru care își părăsise

colivia aurită. La o adică, cât timp petrecea în pat făcând amor? A meritat să facă târgul doar pentru asta? Acele plăcute jumătăți de oră, de două-trei ori pe săptămână, făceau cât acele petreceri groaznice și nesfârșite, cât acei oameni respingători, cu accent plat, care apăreau în apartament și fumau, ori acei amici înfiorători din școala de teatru, discutând despre „coafuri" și probleme de grădinărit și vacanțe petrecute în cine știe ce speluncă? Și, în orice caz, nu era Charles foarte drăguț în felul lui? Nu cumva era mai de treabă decât Simon? Nu era mai real ca persoană?

Așadar, Edith a continuat să pășească pe Sloane Street bătându-și capul cu falsele ei valori, timp în care încerca să se convingă, enumerând o listă întreagă de calități esențiale ale lui Charles, până când, într-un rar moment de sinceritate, precum o rază de soare printre nori groși, a înțeles ironia acelei conversații cu sine. Ea, Edith, apela la acele argumente ca și cum contraargumentele ar fi copleși-o dacă le-ar fi dat ascultare. Se silea să ajungă la următoarea etapă, când era sigură că orice observator nepărtinitor ar fi spus din proprie inițiativă că Charles era, bineînțeles, mai de treabă decât Simon. În realitate, se vedea cât se poate de limpede că Simon nu era deloc de treabă. Spre deosebire de Charles, el nu avea onoare, fiind mânat doar de o gândire pragmatică. Nu putea fi sincer pentru că nu avea nimic autentic în el. Moralitatea lui era un vălmășag de precepte la modă, folosite

pentru cucerirea directorilor de distribuție. Edith se străduia să se convingă singură că, din anumite puncte de vedere, îl prefera pe Charles lui Simon. În realitate însă, cei care îi cunoșteau pe amândoi nu puteau face o comparație între ei. Chiar prostănac, Charles era de departe bărbatul mai bun. Simon era o adunătură de nimicuri.

Apoi și-a dat seama că oamenii nu vor gândi urât despre ea pentru că ajunsese la această concluzie - lucru care o îngrozea – ci, dimpotrivă, ei nu înțeleseseră de la bun început de ce își părăsise soțul pentru un om atât de găunos. Chiar și așa, iar în acel moment a simțit că se cuvenea să fie, măcar o dată în viață, cinstită, nu-l voia pe Charles înapoi pentru virtuțile lui și nici măcar din cauza secretului ei. O făcea pentru sentimentul de importanță asigurată care acum îi lipsea și de care, chiar dacă nu o recunoștea, avea nevoie mai mult ca niciodată. Adevărul era că lunile petrecute departe de Broughton nu făcuseră decât să confirme prejudecățile mamei ei. Edith ieșise la o simplă plimbare și constatase că afară era mai frig decât se așteptase.

– Cred că-l voi părăsi pe Eric, a spus Caroline imediat ce au reușit, într-un târziu, să ajungă pe M11. Edith a dat din cap, în semn că auzise ceva despre asta, apoi a ridicat din sprâncene. Nu ai nimic de comentat? a întrebat-o Caroline.

Șofa îngrozitor, pentru că nu reușise încă să stăpânească arta de a purta o conversație fără să vrea să observe reacțiile interlocutorului.

Edith s-a uitat speriată la un camion care a trecut la câțiva centimetri pe lângă mașina lor.

– Nu tocmai. Îmi dau seama că nu am dreptul să fac vreun comentariu. În orice caz, a zis ea, uitându-se pe fereastră, n-am înțeles niciodată de ce te-ai măritat cu el. Faptul că-l părăsești mi se pare mai ușor de priceput.

Caroline a râs.

– Am uitat de ce m-am căsătorit cu el. Asta e treaba.

– Bine măcar că nu aveți copii.

– Serios? Pe fața Carolinei a apărut o expresie de statuie cioplită în versantul muntelui Rushmore, ceea ce i-a dat înfățișarea unei căpetenii indiene dintr-un western din anii cincizeci, când spectatorii încă își îngăduiau să fie de partea cowboy-ilor. Mie nu mi se pare bine deloc. Asta înseamnă că, dacă voi dori copii, va trebui să suport întreaga harababură a unei alte căsătorii. (Avea dreptate în această privință.) Nu pot să nu simt uneori că, în anumite limite, nici nu are importanță cu cine te căsătorești. Oricum există posibilitatea ca în final să te saturi de el.

– Și atunci de ce să te desparți de Eric?

– Am spus „în anumite limite", i-a răspuns Caroline cu oarecare asprime, luându-și ochii cu totul de la șosea și abia reușind să evite o furgonetă. La bătrânețe, va trebui să recunosc că lady Uckfield a avut

dreptate. (Unul dintre cele mai curioase amănunte privind viața privată a familiei Broughton era că, atunci când vorbeau între ei, Caroline și Charles se refereau la mama lor numind-o „lady Uckfield". Era un fel de glumă și un comentariu răutăcios la adresa ei – un lucru ciudat, oricum l-ai fi privit. Caroline a continuat: Ea m-a prevenit că făceam o greșeală căsătorindu-mă cu un bărbat vulgar și fără bani, ceea ce, bineînțeles, am și făcut. Dar a adăugat că dacă țineam neapărat să încalc aceste reguli de bază, atunci să mă asigur că era politicos și bine crescut, pentru că bădărănia și cruzimea sunt singurele trăsături de caracter care otrăvesc viața.

Edith a înclinat aprobator din cap.

– Sunt de acord cu ea, a spus.

Probabil era uimită de înțelepciunea obiecțiilor făcute de soacra ei. N-ar fi trebuit să fie. Lady Uckfield era prea inteligentă ca să nu-și dea seama că adevărata nenorocire zădărnicește orice strădanie. Doar că ea înțelegea mai bine decât Edith ce însemna adevărata nenorocire.

– Eric s-a dovedit incredibil de bădăran. Nu doar cu mine, ci cu toată lumea. Orice serată desfășurată în casa noastră devenea un curs de supraviețuire. Oaspeții trebuiau să vină înarmați și să vadă câte lovituri sub centură puteau evita până să scape apoi în noapte. Privind în urmă, nici nu-mi dau seama de ce unii mai veneau și a doua oară.

– Atunci de ce te-ai măritat cu el?

– Pe de o parte, ca să o necăjesc pe mama, a spus Caroline, ca și cum asta ar fi fost de la sine înțeles. Apoi, pe de altă parte, pentru că arăta bine. Și, în ultimul rând, presupun, pentru că el ținea enorm de mult să se căsătorească cu mine.

– Iar acum consideri că nu a fost sincer.

– Ba nu, a fost cât se poate de sincer. Era disperat să mă ia de soție. Și asta pentru că eram fiică de marchiză, dar bineînțeles că eu nu mi-am dat seama atunci. Ori nu am priceput că era vorba *numai* de asta.

Edith nu a spus nimic. Conversația intrase într-o zonă primejdioasă. A și auzit pârâitul îndepărtat al gheții ce se crăpa sub pașii ei șovăitori.

– Adevărat, a murmurat ea.

Dar Caroline nu-și terminase discursul.

– Exact același motiv pentru care și tu ai vrut să te măriți cu Charles, a spus ea. Cum Edith nu a făcut nici o remarcă, a reluat: Nu că te-aș acuza de ceva. Dacă te gândești mai bine, există un anumit rost. Căsătorindu-te cu Charles, măcar tu ai devenit contesă. Dar în cazul lui Eric, nici acum nu pricep ce a crezut el că va obține.

O vreme, și-au continuat drumul în tăcere. Apoi, Edith a redeschis discuția:

– Dacă asta crezi, de ce mă duci până acolo?

Caroline a rămas pe gânduri un moment, s-a încruntat ușor, ca și cum ideea aceea abia atunci i-ar fi trecut prin cap. Aproape că a ezitat când i-a dat răspunsul.

– Pentru că Charles e foarte nefericit.

– Serios? a întrebat Edith, încântată.

– Da. Caroline și-a aprins o țigaretă și, pentru o clipă, Edith a crezut că aveau să intre în parapet. Știu, lady Uckfield își închipuie că totul se va nărui. Își imaginează că el te va uita și se va însura cu fiica vreunui pair care o să-i facă patru copii, dintre care doi vor moșteni proprietăți de la rude ale mamei lor.

Caroline a râs strâmb. Acela era un rezumat minunat de precis al viselor lui lady Uckfield.

– Ești sigură că se înșală?

– Îl cunoști prea puțin pe fratele meu, a spus Caroline și a redevenit tăcută. Firește, Edith abia aștepta să afle mai multe despre acel bărbat nenorocit și nefericit, a cărui viață fără ea fusese un calvar și cu care, prin nu se știe ce miracol, ea era încă măritată. I-a aruncat Carolinei o privire întrebătoare, astfel că aceasta din urmă a reluat discuția: În primul rând, nu cred că, pentru mama, Charles reprezintă ideea unui succesor perfect. Ca să mă exprim mai direct, dacă asta ar fi căutat, ar fi găsit foarte ușor. Dar nu asta e problema. Charles este un bărbat simplu. E capabil de sentimente, dar ele sunt lipsite de complicații, sunt directe și profunde. Reușește să comunice destul de greu și nu se pricepe deloc să flirteze. Edith s-a gândit cu uimire la cealaltă iubire a ei, care știa doar să comunice și să flirteze. Problema lui Simon era opusul aceleia a lui Charles. Nu putea avea sentimente. Caroline încă nu încheiase: Charles a ales. Pe tine. Tu-i ești

soție. În inima lui, adică. Și cu asta, basta. Nu spun că, dacă ați divorța, nu ar accepta până la urmă pe altcineva drept iapă de prăsilă, dar în sufletul lui va simți că a dat greș și că adevărata lui soție este altundeva, cu altcineva. Și aceea, draga mea, ești tu.

Au parcurs restul drumului în tăcere. Era ca și cum ar fi așteptat următorul eveniment din scenariu înainte de a putea continua discuția. Și astfel au călătorit prin peisajul de câmpie din Norfolk până când, în cele din urmă, au pătruns pe o alee bine întreținută, dar cam umbrită de zidurile înalte de rododendroni, care le-a condus în curtea largă, presărată cu pietriș, a clădirii principale.

Feltham Place devenise proprietatea familiei Broughton în anul 1811, când lordul Broughton se căsătorise cu Anne Wykham, singura odraslă a lui sir Marmaduke Wykham, al șaselea baronet și ultimul pe linia lui genealogică. Casa era construită în stil iacobin, mai curând o reședință de gentleman decât de nobil, mai mult pitorească decât magnifică, având acoperișurile înțesate de hornuri răsucite, ca niște batoane de zahăr candel cu aromă de orz. Probabil, din acest motiv ea nu reușise niciodată să capteze imaginația membrilor familiei. Ca multe case construite în aceeași perioadă, era așezată într-o adâncitură (înainte ca inovațiile de la sfârșitul secolului al XVII-lea, acelea legate de pompare, să îngăduie realizarea unor decoruri minunate), deși terenul plat de la fundul văii îi conferea o anumită deschidere. Ar fi putut sluji

drept casă de zestre a neamului Broughton sau drept locuință a moștenitorului, însă mai existau și alte construcții în apropiere de Uckfield care ar fi putut servi acestui scop înainte de cel de-al Doilea Război Mondial, iar acum ultimul moștenitor prefera să locuiască împreună cu părinții.

În trecut, casa de la Feltham fusese pentru scurt timp închiriată, apoi, din anii 1890 și până în prezent, folosită drept casă de vânătoare, în ciuda faptului că, după război, partidele de vânătoare nu se mai desfășuraseră cu regularitate. În ultimii ani Charles reînviase tradiția și se mândrea că acum putea închiria terenurile câte două sau trei sute de zile pe an pentru vânătoarea de păsări, fiind convins că nimeni nu avea să fie dezamăgit. El și paznicul lui de vânătoare munciseră mult. Ascunzișurile și gardurile vii fuseseră replantate, jgheaburile pentru animale fuseseră reamenajate, astfel că întreaga înfățișare a peisajului rural revenise, mai mult sau mai puțin, la starea în care se găsea în urmă cu un secol. Cu toate acestea, el nu se simțea ispitit să-și aducă oaspeții la vânătoare în Feltham. Acestora li se ofereau splendorile de la Broughton, în vreme ce oamenii de afaceri, persoanele cu telefoane mobile și ținută sportivă sclipitoare mergeau la vânătoare la Feltham doar pe durata unei zile. Puteau sta chiar și peste noapte, dar suportând costuri suplimentare (considerabile), ceea ce explica și aspectul de pensiune din interior.

Membrul familiei Wyckham care înălțase casa se aflase în grațiile regelui James I, astfel că, pe vremea aceea, fusese mult mai spațioasă, însă cavalerul regelui se dovedise risipitor, iar moștenitorul lui (un nepot, deoarece, în mod deloc surprinzător, constructorul nu fusese căsătorit niciodată) a demolat două treimi din ea. Asta însemna că zidăria și sculpturile de pe fațadă și cele din întreaga casă erau de o calitate mult superioară decât ar fi fost de așteptat în mod normal de la dimensiunile clădirii. În interior, mobilierul de bună calitate și picturile fuseseră înghițite cu multă vreme în urmă de casa de la Broughton, iar tot ce rămăsese data de pe vremea reabilitării de la sfârșitul secolului XIX, când se transformase în cabană de vânătoare. Scaunele masive, greoaie și îmbrăcate în piele, asigurau locurile la masă, iar pereții erau acoperiți cu portrete de mâna doua și cu niște scene de vânătoare neglijent pictate, care înfățișau folosirea pușcii și a multor altor metode de ucidere ce se practică la țară. Cu toate acestea, camerele în sine erau plăcute, iar scara, datând într-o măsură mai mare sau mai mică de pe vremea favoritului iacobin, era magnifică.

Edith abia dacă observse acel loc. În mintea lui Charles, el reprezenta aproape un „birou" în cursul rondului său săptămânal. Casa slujea ca obiect al unei afaceri și Charles nu participa aproape în nici un fel la viața socială a satului, cu excepția unor apariții ocazionale la câte un spectacol sătesc sau la cocktailul anual dat pentru toți acei vecini care ar fi putut ridica

unele obiecții în legătură cu partidele de vânătoare, dacă nu ar fi fost curtați măcar din când în când. De multe ori stătea în casa soților Cumnor, infinit mai spațioasă și mai luxoasă, aflată la șapte kilometri depărtare, preferând acest lucru decât să-i pună pe administratori, doi soți foarte bătrâni, să se chinuie cu pregătirea vreunui dormitor.

Caroline a oprit în fața ușii principale și, împreună cu Edith, a pătruns în holul spațios și cufundat în semiobscuritate care ocupa două treimi din frontul intrării. Era decorat cu o friză ce aducea un tribut blazonului ușor falsificat al familiilor Wykham și Broughton, însă în rest nu se putea lăuda cu nici o culoare, mai puțin cafeniul lambriurilor și maroniul ceva mai puțin atrăgător al mobilei îmbrăcate în piele.

– Charles! a strigat Caroline. Era o zi friguroasă, iar în interiorul casei domnea un frig mai pătrunzător decât afară. Edith și-a strâns pardesiul mai bine pe lângă corp. Charles! a strigat Caroline din nou și a trecut pe sub o arcadă care dădea spre scară și a continuat drumul către fosta cameră de dimineață care îi slujea drept birou fratelui ei.

Edith a urmat-o. În cameră se aflau o serie de pupitre și dulapuri pentru acte, iar frigul era ținut cu greu sub control de un șemineu electric, care părea că prin simpla lui prezență acolo încălca orice norme de siguranță. În momentul acela o altă ușă, aflată chiar în fața lor, s-a deschis și în cadrul ei apărut Charles vădit fâstâcit. Spre încântarea sa, Edith a rămas șocată

de înfățișarea lui. Nici urmă de gentlemanul de țară elegant și ferchеș, care arăta întotdeauna de parcă ar fi fost gata să pozeze pentru o reclamă a casei de modă Burberry. A rămas uimită să vadă că altădată dichisitul ei soț era acum ciufulit și neîngrijit, aproape murdar. Surprins de privirea ei fixă, el și-a trecut degetele prin păr.

– Bună, a zis el cu un surâs timid. Ce surpriză să vii până aici.

În acel moment, Caroline și-a luat rămas-bun.

– Eu mă duc până la Norwich, a anunțat ea. Mă întorc peste câteva ore.

Era o ușurare că nu făcuse nici o încercare de a normaliza situația și nici nu se apucase să înșire gogomănii de felul „tocmai treceam prin apropiere".

– Am înțeles, a zis el.

După plecarea cumnatei, Edith a rămas ciudat de mută, negăsindu-și cuvintele. S-a așezat pe marginea unui scaun aflat lângă șemineu ca o menajeră la un interviu de angajare și s-a aplecat să-și încălzească mâinile.

– Sper că nu te-ai supărat. Voiam tare mult să stau de vorbă cu tine. Așa cum se cuvine. Și începusem să cred că nu mi se va îngădui. Îmi pare rău, dar am socotit că merita să risc venind aici.

El a clătinat din cap.

– Nu sunt deloc supărat. Nicidecum. A șovăit. Îmi... îmi pare rău de telefoane și de celelalte. N-a fost vorba doar de faptul că mama nu mi-a zis, înțelegi? N-a fost

doar atât. Cred că așa ți-ai închipuit. Numai că nici nu știam ce să spun. Mi se părea că ar fi mai bine să las totul în seama specialiștilor. Sigur, dacă acum tot te afli aici... a încheiat el moale, cu un aer resemnat.

Edith a dat din cap.

– Voiam să știu ce părere ai despre cele petrecute. Am înțeles că părinții tăi te vor liber cât mai curând posibil.

– A, despre asta... a zis el și s-a uitat sfios la ea. Nu mă interesează. Serios. Cum îți convine ție. A măsurat-o în lumina nu foarte avantajoasă a becului fără abajur de deasupra capului. Simon ce mai face?

– Bine. Chiar foarte bine. E mulțumit cu filmele lui.

– Bun. Mă bucur.

Glasul lui nu spunea același lucru, dar încerca să se poarte curtenitor. Edith a rămas din nou uimită de bunătatea și distincția acelui bărbat pe care îl abandonase. Unde-i fusese mintea? Propriile acțiuni i se păreau uneori foarte greu de înțeles. Parcă ar fi urmărit un film într-o limbă străină. Și, totuși, singură își alesese drumul. Conversația a continuat să șchiopăteze.

– Nu cred că am venit vreodată la Feltham în perioada asta a anului. Ori poate am fost aici, dar nu mai țin eu minte. E foarte frumos, nu crezi?

Charles a zâmbit.

– Da, frumosul Feltham, a zis el.

– Ar trebui să locuiești aici. De ce nu pui casa la punct? Adu înapoi o parte din mobilier.

El a dat din cap fără convingere.

– Cred că m-aș simți foarte singur aici, atât de departe de restul familiei. Tu nu te-ai simți la fel? Totuși, ideea nu e rea.

– Vai, Charles.

În ciuda cinismului cu care pornise în acea misiune, Edith devenise victima propriilor justificări. Ca și Deborah Kerr în *Eu și regele*, care fluiera o melodie veselă pentru a-și face puțin curaj, Edith ajunsese să se creadă un personaj romantic care își pierduse iubirea, nicidecum o fată egoistă care regreta amarnic viața confortabilă dinainte. Ochii au început să i se umezească.

Ciudat poate, dar abia în acel moment și-a dat seama și Charles de încercarea ei de a-l recăpăta. Până atunci, se întrebase dacă nu cumva scopul călătoriei fusese obținerea unor fonduri pe termen lung. În ciuda bănuielilor lui inițiale, vanitatea-i inexistentă l-a făcut să ajungă cu întârziere la o concluzie ce era evidentă și s-a gândit că ea ar dori să încheie vreo înțelegere cu el, înainte de a fi convins de avocați să anuleze orice acord. Nu se simțea ofensat din cauza asta, dar, dacă așa ar fi stat lucrurile, n-ar fi vrut să i se citească nefericirea pe chip. Atât din respect față de sentimentele ei, dar și dintr-o perfect justificabilă mândrie proprie. Acum, cu o senzație de gol în stomac, a realizat în sfârșit că nu aceasta era situația cu care se confrunta. Ea dorea să revină la el. A privit-o.

În ciuda simplității lui, Charles nu era idiot. Gândind cam la fel ca în acea noapte petrecută în biroul

lui de la Broughton, și-a dat seama că nu devenise, între timp, mai interesant. A bănuit, de asemenea, că lumea showbizului nu o atrăgea cu adevărat, ori că, în orice caz, aceasta nu era ceva „de zi cu zi". Așa cum un an de viață în păcat o făcuse pe Edith să înțeleagă din ce aluat era plămădit Simon, tot astfel doi ani de căsătorie și un an de separare o făcuseră pe Edith inteligibilă pentru Charles. Știa că soția lui era o *ariviste*, vlăstarul unei *ariviste*. Acum era în stare să-i vadă atât vulgaritățile spirituale, cât și calitățile, despre care, spre deosebire de lady Uckfield, credea că sunt destul de multe. Mai știa că era de ajuns o singură mișcare din partea lui pentru ca lucrurile să se soluționeze.

A privit lung la silueta ghemuită, care încerca să prindă căldura emanată de barele incandescente. Pardesiul ei avea culoarea părului de cămilă și părea destul de ieftin. Putea oare silueta aceea micuță și tristă, acea „tipă blondă", cum obișnuia mama lui să spună, să devină următoarea marchiză de Uckfield? Să fie pictată de vreun portretist indiferent, care realiza cu precădere grafica pentru cutii de ciocolată, pentru ca apoi tabloul să-i fie atârnat alături de lucrările unor Sargent, Laszlo și Birley[1] din generațiile precedente? Avea resursele necesare să semene cu acestea?

[1] John Singer Sargent (1856–1925), Philip de László (1869–1937) și Oswald Birley (1880–1952), pictori celebri care au realizat portretele multor reprezentanți ai aristocrației (n. red.).

Însă în timp ce se uita la ea, s-a simțit copleșit constatând cât de vulnerabilă i se părea Edith cu machiajul acela luminos și cu pardesiul de serie, încercând să-l farmece, dar arătând în schimb jalnic, iar acest sentiment a fost urmat de milă și dragoste. Indiferent dacă i se potrivea de soție sau nu, indiferent de limitele simțămintelor ei, indiferent de motivele ce o animaseră până atunci, a înțeles că el, Charles Broughton, nu trebuia să se facă răspunzător de nefericirea ei. Cu alte cuvinte, el nu era capabil să-i facă vreun rău.

– Ești fericită? a întrebat el încet, știind în același timp că vorbele acelea îi îngăduiau ei să revină la el și în viața lui.

Auzindu-le, Edith și-a dat seama că obținuse iertarea. În ciuda dificultăților avute cu Simon, cu soacra, cu ziarele, cu soarele și luna, acum putea redeveni soția lui Charles, ceea ce își dorea, lucru deloc surprinzător având în vedere circumstanțele. Pentru o clipă, aproape că i s-a făcut rău de atâta ușurare, dar apoi, cum nu voia să pară prea disperată, a așteptat un minut până a răspuns, accentuând momentul în mod deliberat, printr-o pauză semnificativă. După ce s-a convins că răspunsul era anticipat de amândoi, a ridicat spre el ochii umeziți de lacrimi.

– Nu, a zis ea.

EPILOG
Smorzando

Din câte țin minte, nu s-a stârnit prea multă vâlvă când Edith a născut o fetiță, la șapte luni și ceva după reconciliere. Desigur, s-au spus o mulțime de lucruri, mai ales de către mama ei, despre cum fuseseră luați prin surprindere, deoarece Edith „se cam grăbise". În realitate, doamna Lavery atrăsese atenția asupra situației mai mult decât era cazul prin faptul că insistase ca fiica ei să rămână în spital toată noaptea din cauza „riscurilor pe care le presupune o naștere prematură", ceea ce, normal, a dus la născocirea unor istorioare vesele, dar nimeni nu s-a supărat. Atunci când membrii societății se reunesc, versiuni ale acestor povestioare sunt evocate cu duioșie. Acestea sunt mai degrabă ritualuri decât neadevăruri și nu provoacă nici un rău. Iar faptul că bebelușul era fetiță a eliminat orice situație încordată ce putea apărea pe viitor. Asta însemna că totul putea reveni la normal fără nici o neplăcere.

Până și lady Uckfield, de obicei foarte atentă, s-a dat de gol într-un moment în care a fost prinsă cu garda jos, când eu am telefonat să aflu vestea.

– Băiat ori fată? am întrebat eu, imediat ce ea a ridicat receptorul.

– Fată, mi-a zis lady Uckfield. Nici nu-ți dai seama ce ușurată sunt. Apoi, cu repeziciune, dar nu îndeajuns de prompt, a adăugat: Că amândoi se simt foarte bine.

– Adevărat, asta e o ușurare, i-am răspuns eu, ducând mai departe jocul neonestității.

Nu avea nici un rost să o acuz pentru faptul că-și menținuse prejudecățile cele mai adânci. Din moment ce nu putea moșteni gloria de la Broughton, grație legilor ancestrale ce guvernează acordarea de titluri, pe care nici măcar domnul Blair nu a găsit cu cale să o modifice, deși a trâmbițat atât de mult treaba cu drepturile femeilor, copila nu prezenta nici o altă primejdie și se putea trăi în mod pașnic cu ea. Cum toți cei trei „părinți" erau blonzi, nu exista nici o șansă ca tenul copilei să aibă altă culoare și, cel puțin până în prezent, ea nu pare să prezinte trăsături care să amintească de cele ale lui Simon, presupunând, desigur, că fata ar fi a lui – fapt de care, la urma urmelor, nimeni nu poate fi absolut sigur. Lucrurile s-ar putea rezolva apelând la o analiză ADN, pe care nici o persoană care este inclusă în anuarul *Debrett's People of Today* nu ar risca-o, de teamă că ar scoate la iveală cine știe ce. Un vizitator străin aflat în vizită la

Broughton, necunoscând excelenta maximă edwardiană care recomandă „să nu comentezi niciodată asemănarea copiilor cu părinții", m-a întrebat dacă nu aveam impresia că fata semăna cu Charles.

Poate doar mi-am imaginat, dar am perceput o oarecare răceală instaurându-se în cameră, însă eu am dat aprobator din cap, spunând:

– Ba da. Nu seamănă deloc cu Edith.

Prin asta mi-am câștigat o privire caldă din partea gazdei mele. Și ceea ce mi s-a părut destul de amuzant atunci când m-am uitat mai atent la copilă a fost asemănarea ei cu Charles. Bineînțeles, mai mult la expresia feței decât ca trăsături. S-ar putea să pară ciudat, dar, în anii ulteriori, Charles a ajuns să iubească fetița atât de mult, încât copiii mai mici au început să se arate nemulțumiți de faptul că îi defavoriza astfel. Chiar și mai puțin logic, fata a ajuns să fie nepoata preferată a lui lady Uckfield, ceea ce nu face decât să demonstreze că vechea maximă este corectă și că nimic nu este mai ciudat decât omul. În orice caz, la nici paisprezece luni mai târziu, lady Broughton a mai născut un copil, de astă dată un băiat. Sosirea pe lume a noului viconte Nutley a fost sărbătorită cu ruguri aprinse și petreceri câmpenești în Sussex și Norfolk și, ca să fiu sincer și de modă veche, paternitatea exactă a lui lady Anne a încetat să mai prezinte vreo importanță pentru cineva.

Caroline a divorțat de Eric. A fost o treabă desfășurată cu discreție, fără cuvinte de reproș și cu mai

mult stil decât l-aș fi crezut vreodată capabil pe Eric. Acesta n-a rămas burlac vreme îndelungată. În mai puțin de optsprezece luni, el s-a căsătorit cu fiica unui om de afaceri neînchipuit de bogat din Cheshire, Christine nu-știu-cum. Noua soție i se potrivea mult mai bine decât Caroline. Pe de o parte, ea împărtășea ambițiile lui Eric, pe care le urmărea cu o fervoare de parcă ar fi fost ale ei și, desigur, în scurt timp și le-a însușit. I-am întâlnit întâmplător la Ascot, la câteva luni după nuntă, și trebuie să recunosc că soția lui mi-a plăcut. Era plină de energie și, în multe privințe, te puteai înțelege cu ea mult mai ușor decât cu Caroline, chiar dacă se molipsise deja de ambițiile prostești ale lui Eric. Țin minte că a folosit expresia „oameni de felul nostru", referindu-se probabil la un fel de grup social exclusivist de care țineau. Trebuie să fi fost un lux pentru Eric, deoarece pe durata primei căsătorii i se amintise zilnic de acel Cerc Interior care îi rămânea închis pe vecie.

A mârâit la mine în semn de salut, dar asta nu m-a făcut să mă simt jignit. Îi iertasem deja lui Eric insultele de demult și, în orice caz, una dintre libertățile pe care ți le conferă înaintarea în vârstă este că nu te mai simți obligat să displaci pe cineva doar pentru că acea persoană nu te place. La urma urmei, avea tot dreptul. Lady Uckfield nu făcuse nici un secret din faptul că detesta compania lui și, oarecum malițios, bănuiesc eu, se slujise de mine ca să demonstreze acest lucru.

– Presupun că încă ești invitat acolo, nu-i așa? a zis el, după ce soția lui a terminat de povestit despre noua ei bucătărie Poggenpohl.

Am încuviințat din cap.

– Acum avem un copil, astfel că îi vedem mai rar decât înainte. Dar, desigur, îi vizităm.

– Și scumpa de Edith este fericită cu activitatea ei?

Bineînțeles, era de înțeles să se simtă iritat când știa de existența cuiva care supraviețuise încercării care pe el îl doborâse.

– Cred că da.

– Bag mâna în foc. Și scumpa de „Googie" ce mai face? A scuipat numele, așa cum o auzisem și pe Edith odată, înainte de reabilitare. Acum, pentru ea cel puțin, numele redevenise firesc. Mă întreb ce zice fosta mea soacră despre ultimele evenimente.

– A, aș spune că era destul de bine dispusă, și de una, și de alta, am zis eu, deși eram convins că nu-l interesa prea mult, după care ne-am salutat din cap și ne-am văzut fiecare de drum.

În timp ce mă duceam să mă revăd cu Adela, ca să luăm ceaiul cu Louisa în Household Stand, am analizat răspunsurile pe care le dădusem și am tras concluzia că nu rostisem decât adevărul. Sigur, așa cum anticipase toată lumea, copiii schimbaseră totul.

Poți fi extenuat, dar nu prea ai timp să te plictisești cu doi copii sub patru ani, mai ales că Edith, spre nedumerirea mamei ei, se ferise de bone nordice și preferase, în schimb, să angajeze femei de origine

portugheză și australiană – fete fermecătoare, de altfel, dar nici una dispusă să accepte îngrijirea copiilor ca ocupație permanentă. Am socotit că era o decizie înțeleaptă și, așa cum am fost încântat să constat, la fel socotea și Charles.

Dar în ce privește interpretarea întregii situații de către lady Uckfield... Ar fi trebuit să te scoli foarte devreme dimineața ca să afli precis ce gândea despre una sau alta, oricum, mai devreme decât mă trezeam eu, desigur. Așa cum anticipasem, nu am mai fost prieteni la fel de buni după revenirea lui Edith la Broughton. Cu toate acestea, eu nu am abandonat speranța de a-mi recâștiga vechea poziție de Favorit al Curții. Sărmana femeie, își îngăduise să viseze puțin în absența norei, iar viața pe care și-o imaginase pentru ea și drăguța de Clarissa, sau altă castelană în devenire, îi oferise perspective fericite. În mod ironic, speranțele ei nu se deosebiseră prea mult de acelea ale disprețuitei doamne Lavery. Și lady Uckfield se trezise drept o prietenă specială a familiei nurorii ei. Cele două bunici urmau, probabil, să ia masa împreună și să asiste la o paradă... Așadar, îi venea greu să se împace cu ideea întoarcerii lui Edith, poate și pentru că își îngăduise luxul de a recunoaște ceea ce simțise cu adevărat cât Edith fusese plecată. Ba mai grav, destăinuise acele secrete nu numai soțului ei, lucru și așa destul de neplăcut, ci și mie, care nu făceam parte din familie. Procedând astfel, știa că-mi pusese la dispoziție o armă. De acum înainte, ori de

câte ori se referea la „draga noastră Edith", exista riscul ca eu să-i surprind privirea, dacă voiam asta, și să o dau de gol, măcar în sufletul ei. Eu nu aveam nici o intenție de a proceda astfel, însă pericolul acesta a strecurat totuși o oarecare răceală între noi. Mi-a părut rău și încă-mi pare rău, dar nu am cum să repar lucrurile. Între timp, Adela și cu mine continuăm să mergem la Broughton destul de regulat.

Țin minte că, la un moment dat, lady Uckfield s-a lăsat puțin purtată de val. Avusese loc o cină, iar oaspeții se răsfiraseră în mici grupuri prin sufragerie și prin Salonul Roșu, aflat alături. Edith se găsea în centrul unui grup de admiratori, pentru că e de înțeles că o mulțime de oameni aveau de recuperat multe din perioada ei de exil. S-ar fi putut crede că prietenii devotați, Annette Watson, de exemplu, se treziseră recompensați cu o ploaie de invitații, dar nu cred că așa s-a întâmplat. Poate că acest lucru era previzibil. În orice caz, în acea seară, Edith a făcut o remarcă, nu mai țin minte cum suna, care a fost primită de cei din jur cu slugarnice hohote de râs. Eram singur, după ce mai luasem niște cafea, astfel că nu era nimeni în preajmă ca să ne audă atunci când lady Uckfield a ajuns în dreptul meu.

– Edith *Triumphans*, a zis ea. Am înclinat din cap. Însă ea nu s-a potolit. Învingătorul ia toate prăzile.

– Dar este Edith învingătorul? am întrebat eu.

– Adică nu e?

– Nu știu ce să zic.

Am ridicat din umeri. Mă străduiam să nu par filozof și, printr-o tranziție ușoară și familiară, devenisem nesincer.

– Bineînțeles că e învingătoarea, a spus lady Uckfield, foarte convinsă. Și tu ai câștigat.

Asta era supărător. Recunosc, avea dreptate în privința lui Edith, dar nu și în a mea. În cursul luptei pentru cucerirea sufletului lui Charles rămăsesem partizanul familiei Uckfield, iar ea știa asta prea bine.

– Să nu dați vina pe mine, am spus eu, foarte ferm. Dumneavoastră mi-ați cerut să nu o încurajez, iar eu am procedat întocmai. Fiica dumneavoastră a aranjat întâlnirea, nu eu. Realitatea este că Charles o voia înapoi. *Voilá tout*[1]. El știe cel mai bine de ce are nevoie, așa presupun.

Lady Uckfield a râs.

– Păi, exact asta nu știe. Tonul ei sugera o anumită amărăciune, dar era predominant trist. De asemenea, după cum bănuiam că avea să fie, era un ton resemnat. Ți-am spus că n-am crezut că vor fi fericiți și aștept cu nerăbdare să mi se ofere dovada că m-am înșelat. Cu toate astea, a zis ea, vânturându-și degetele împodobite cu inele ale căror pietre au sclipit în lumina focului, nu mai aveam ce să facem. Acum trebuie să ne împăcăm cât mai bine cu situația. E vremea să trecem la etapa următoare. Să sperăm măcar că nu vor fi mai puțin fericiți decât restul lumii.

[1] „Asta e tot", în lb. franceză în original (n. tr.).

Și cu asta, a plecat.

Aveau ei să fie mai puțin fericiți decât restul lumii? Exact aceasta era întrebarea, bineînțeles. Deși a revenit la el fără să încheie nici un pact, Edith smulsese totuși o sumedenie de concesii în cursul acelui proces. Întâi de toate, înțelesese și depășise nebunia care o făcuse să creadă că era mai bine să te plictisești la țară decât să te distrezi la Londra și îl convinsese pe Charles să ia o casă în Fulham, care fusese cumpărată cam cu același preț cu care se vânduse micul apartament din Eaton Place. Acum își permitea să petreacă la Londra o zi sau două pe săptămână. Își găsise și câteva comitete din care să facă parte și se implicase, în Sussex, în desfășurarea activităților de zi cu zi ale unui azil din apropiere de Lewes. Una peste alta, începuse să ducă o viață asemănătoare aceleia pe care avea să o aibă la vârsta de șaizeci de ani, când ea însăși, fără a mai vorbi de toți ceilalți, va fi uitat că existase vreodată o mică sincopă în viața ei matrimonială timpurie. Gândindu-mă mai bine, am socotit că totul prevestea vremuri bune.

De regulă, mergeam la Broughton cam de două sau trei ori pe an. Adela și Edith nu depășeau nicidecum pragul de amiciție una față de cealaltă, însă Charles începuse să țină foarte mult la soția mea, astfel încât am impresia că noi devenisem niște oaspeți ușor de suportat. Ne plăcea asta, întrucât, lăsând orice alte considerente la o parte, aveam tot timpul un copil mic lângă noi, iar casele în care puteam intra fără să ne

simțim jenați că aduseserăm un anarhist în miniatură nu erau prea numeroase. Hugo, fiul nostru, era cu aproape cinci luni mai mare decât Anne, iar asta presupunea unele preocupări comune, însoțite de multă veselie din partea mamelor. Poate părea un truism, dar rămâne valabil că, atunci când cunoști oamenii de mai multă vreme, nu mai prezintă nici o importanță dacă aceștia nu ți-au plăcut de la început. Așa cum știam din prietenia mea cu Isabel Easton, nu există înlocuitor pentru experiențe împărtășite cu cineva și era limpede că, după ce se vor fi scurs zece ani, soția mea și lady Broughton aveau să se socotească prietene apropiate, chiar fără să se placă mai mult decât atunci când se cunoscuseră.

Inutil să mai spun că, într-o primă etapă a marii acțiuni de împăcare, Edith a ținut ca eu să pricep că nu dorea să poarte conversații lungi pe tema opțiunilor ei, fie ele trecute ori prezente. Eram întru totul de acord cu ea, așa că nu era nevoie să-și facă vreo grijă. Știu prea bine cât de stânjenitor este ca omul care ți-a ascultat secretele din trecut să se afle în preajma ta când acele secrete au devenit complicații lipsite de relevanță. În orice caz, eu consideram că ea pricepuse care era calea cea bună și nu țineam câtuși de puțin să îi zdruncin convingerile.

Edith m-a pus la încercare în câteva rânduri, așteptând, atunci când rămâneam singuri, să vadă dacă voi readuce în discuție subiectul Simon sau Charles, sau căsătoria, sau, chiar mai grav, copilul, dar eu nu am

căzut niciodată în această capcană și mă bucur să spun că ea a început să revină la intimitatea noastră de odinioară.

Sincer să fiu, chiar dacă m-ar fi întrebat de Simon, aș fi avut de spus foarte puține lucruri. Nu știu cât de dornică fusese soția lui să-l reprimească în sânul familiei când i se dăduse vestea uimitoare că Marea lui Iubire se isprăvise, dar, indiferent de sentimentele care o încercau, o făcuse totuși. Câteva luni mai târziu l-am întâlnit la o audiție și mi-a zis că plănuia să se mute la Los Angeles, ca să-și încerce „norocul". Asta nu m-a surprins, întrucât nu este ceva neobișnuit pentru un actor dezamăgit de cursul carierei sale. De regulă, pentru artiștii englezi, tipicul hollywoodian este simplu. Sunt încântați să meargă acolo, li se spune că există foarte mult de muncă pentru ei dacă fac față, ei povestesc tuturor cât de fabulos este, își cheltuiesc toți banii – iar apoi revin acasă. Asta pare să dureze între doi și șase ani. Ca întotdeauna, există și excepții și nu m-ar fi mirat dacă Simon s-ar fi numărat printre ele. Părea să întrunească toate calitățile pe care locuitorii acelui oraș le admiră și să nu aibă nici una care să le displacă.

Poate pentru că știa că nu avea să mă mai întâlnească multă vreme, m-a întrebat de Edith. Am bolborosit că era bine.

– Mă bucur.

– Bine.

A clătinat apoi din cap și a ridicat din sprâncene.

– Nu știu ce să zic, femeile astea...

L-am aprobat cu un gest și am râs înțelegător, astfel că ne-am despărțit în termeni amicali. Presupun că s-ar putea deduce măsura suferinței lui din acea reacție de ultim moment. Nu cred că Charles ar fi clătinat din cap față de vreo cunoștință, spunând: „Femeile astea!", precum un personaj dintr-o comedie de situații, în cazul în care soția lui ar fi decis să nu se mai întoarcă la el. Cred că s-ar fi ghemuit undeva în întuneric și nu i-ar mai fi rostit niciodată numele, de aceea presupun că trebuie să recunoaștem cu toții că Edith se întorsese la acela care o iubise cel mai mult. Chiar și așa, nu am observat nici o urmă de maliționizitate în ochii lui Simon și cred că se cuvine să reținem măcar un lucru, anume că, la urma urmelor, omul nu era în stare să facă rău cuiva în mod deliberat. Lucru care-i face cinste.

Pe de altă parte, nu am trădat față de Edith dorința soților Easton, sau mai curând a lui David, de a ține partea familiei, chiar sacrificând-o pe ea, dacă ar fi fost nevoie. Treptat, până și această legătură oarecum stânjenitoare a fost reluată. În principiu, lucrurile au revenit pe vechiul făgaș surprinzător de repede. Până și ziarele au dedicat situației doar vreo două articolașe, ca să completeze paginile – în *Standard*, mi se pare, și într-un ziar de scandal – după care au încetat să mai acorde atenție subiectului.

S-a întâmplat doar o dată ca ea să aducă vorba de asta. Eu n-am făcut-o niciodată. La trei sau patru ani

după ce revenise în sânul familiei, într-o duminică de vară, ne plimbam prin grădini și ne-am trezit în apropierea grădinii de trandafiri, unde cândva, aproape că uitasem când, echipa de filmare își aranjase scaunele. Ceilalți jucau crichet, iar noi mergeam agale. Zgomotele produse de lovirea mingilor și mormăielile de nemulțumire ale jucătorilor ajungeau molcom până la noi. Brusc, mi-a revenit în minte imaginea lui Simon Russell, îmbrăcat în cămașa aceea cu volane, întins pe pământ în toată splendoarea lui, cum flecărea în acea zi atât de îndepărtată cu o Edith mai tânără și mai necugetată. Nu am scos nici o vorbă, desigur, și am rămas surprins când ea a rupt tăcerea, parcă ghicind ce îmi trecuse prin minte.

– L-ai mai văzut în ultima vreme? a întrebat ea.

Am scuturat din cap.

– Nu. Și nici nu știu pe cineva care să-l fi văzut. A plecat în California.

– Să joace în filme?

– Mda, cam așa ceva. Măcar în vreun serial de televiziune.

– A obținut vreun rol?

– Încă nu, dar nu se știe.

– Și soția lui ce face?

– A plecat cu el.

Am continuat plimbarea prin grădina de trandafiri. O tufă de culoare roșie, poate din soiul Papa Meilland, răspândea în aer un parfum dulceag.

– N-ai de gând să mă întrebi dacă sunt fericită? a zis Edith, dându-și capul pe spate cu un gest provocator.

– Nu.

– Ei, oricum o să-ți spun. A rupt un trandafir pe jumătate înflorit și a vârât codița lui în butoniera de sus a cămășii mele. Adevărul e că sunt destul de fericită.

Nu am pus la îndoială acea declarație. Mă bucur că era și este suficient de fericită. Asta înseamnă că e cu mult mai fericită decât o mare parte a persoanelor ce se regăsesc în agenda mea de telefon.

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI: *IMPETUOSO-FIERO* 7
PARTEA A DOUA: *FORTE-PIANO* 173
PARTEA A TREIA: *DOLENTE-ENERGICO* 365
EPILOG: *SMORZANDO* 495

JULIAN FELLOWES

„Fascinantă viziune, dar dacă societatea contemporană chiar arată astfel, atunci Apocalipsa ar trebui să vină cât de curând."

SUE GAISFORD, *The Independent on Sunday*

„O răpitoare comedie de moravuri, în viziunea unui actor care se mișcă dezinvolt printre membrii aristocrației sfârșitului de secol XX, creionându-le în același timp și slăbiciunile, și cusururile. Și sunt atât de multe de povestit..."

CLARE COLVIN, *Daily Mail*

„Julian Fellowes este desăvârșit în celebrarea și ironizarea societății aristocratice, un adevărat P.G. Wodehouse al zilelor noastre. Lectura *Snobilor* devine o plăcere vinovată, nu numai datorită intrigii alerte, dar și a suspiciunii, al căror teritoriu îi este atât de bine cunoscut."

JOHN WALSH, *Harpers & Queen*

snobii

ISBN 978-973-143-309-7

www.nemira.ro